

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

PATRICIA
CORNWELL

IDENTITY
UNKNOWN

A SCARPETTA NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

IDENTITY UNKNOWN

**PATRICIA
CORNWELL**

A SCARPETTA NOVEL

GRAND
CENTRAL

New York Boston

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, şirketler veya diğer kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı© 2024 Cornwell Entertainment, Inc. Kapak

tasarımı Alan Dingman'a aittir.

Kapak telif hakkı © 2024 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları aşağıdakileri yapmaya teşvik etmektir
kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Grand Central Publishing
Hachette Book Group
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
grandcentralpublishing.com
@grandcentralpub

İlk Baskı: Ekim 2024

Grand Central Publishing, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümüdür. Grand Central Publishing adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, aşağıdakiler için geniş bir yazar yelpazesi sunar

konuşma etkinlikleri. Daha fazla bilgi edinmek için
hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya
HachetteSpeakers@hbgusa.com .adresine e-posta gönderin

Grand Central Publishing kitapları iş, eğitim veya promosyon amaçlı
kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla
veya special.markets@hbgusa.com adresinden Hachette Book Group Özel
Pazarlar Departmanı ile iletişime geçin.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Cornwell, Patricia Daniels, yazar.

Başlık: Kimliği bilinmiyor / Patricia Cornwell.

Açıklama: Birinci baskı. | New York : Grand Central Publishing, 2024. | Seri:

Kay Scarpetta ; kitap 28 | "Bir Scarpetta Romanı"

Tanımlayıcılar: LCCN 2024014051| ISBN 9781538770382 (ciltli)| ISBN 9781538770412
(e-kitap)

Konular: LCSH: Scarpetta, Kay (Hayali karakter)-Kurgu. | Tıbbi tetkikçiler
(Hukuk)-Kurgu. | Adli patologlar-Kurgu. | Kadın hekimler-Kurgu. |

LCGFT: Dedektiflik ve gizem kurguları. | Gerilim (Kurgu) | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3553.O692 I34 2024| DDC 813/.54-
dc23/eng/20240329

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024014051> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 9781538770382 (ciltli), 9781538770436 (büyük baskı),
9781538771433 (Kanada baskısı), 9781538772195 (imzalı baskı),
9781538772171 (B&N imzalı baskı), 9781538772188 (B&N Black
Friday baskısı), 9781538770412 (e-kitap)

E3-20240823-JV-NF-ORI

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthaf Epigraf](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37 On](#)

[Gün Sonra](#)

[Daha](#)

[KeşfedinFazlasını](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Patricia Cornwell](#) tarafından [da](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Staci-Forever'a

OceanofPDF.com

Son yoktur. Başlangıç yok.
-Federico Fellini

OceanofPDF.com

Kitap , ön , fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Bir Stryker testere kemiği öğütüyor, bir bıçak bileme taşını törpülüyor ve su derin metal lavabolara akıyor. Doktorlar organ ağırlıklarını, yara ölçümelerini ve diğer bulguları söylerken yardımcı olanlar da yazıyor. Raftaki klasik müzik kutusundan rock'n roll sesleri yükseliyor, otopsi odası beklenildiği gibi sessiz bir yer değil.

Bu Salı sabahı vaka yükümüz ağır, Kuzey Virginia'da hava güzel, güneş parlıyor, sıcaklık yetmişlerde. İnsanlar parklara, doğa parkurlarına, deniz kenarına akın ediyor ve güzel havayla birlikte kötü havalar da geliyor. Şiddet, kazalar ve diğer anlamsız ölümler hava güzel olduğunda artıyor, benim bahar ateşi anlayışım çoğu kişiden farklı.

Özellikle rahatsız edici bulduğum karmaşık bir vakayı bitiriyorum ve şimdilik yapabileceğim başka bir şey yok. İhtiyacımız olan şey, anlaşılması zor yaraların saklandıkları yerden çıkması için gereken zaman. Çürükler ölüme yakın bir zamanda oluştuğunda, derideki renk değişikliği gölgeler gibi belli belirsizdir ve kolayca gözden kaçır. Ancak soğutucuda daha fazla gün geçirdikçe, yaralar bir şeftalinin çürük etinin kahverengiye dönmesi gibi belirginleşir.

Kurbanın kollarının üst kısmındaki ve boynundaki silik izlerin şiddetli kavrama ve boğma sonucu oluştuğundan şüpheleniyorum. Eğer haklıysam, bu ebeveynleri Ryder ve Piper Briley için suçlayıcı . Kararlarım onların çocuk istismarı ve cinayetle suçlanmasına neden olabilir. Evlerinde ve otopsi sırasında şahit olduklarıma dayanarak, onlar canavar bir çift. Ama yargılamak bana düşmez. Cezayı umursamamam gerekiyor. Adli patoloğun işi, sonuçla ilgilenmeden gerçekleri sunmaktır. Robot ya da soğukkanlı değilseniz bu imkansızdır. Luna Briley'nin ölümü çok çirkin ve sinir bozucu. Her şey Dün olay yerindeyken soğukkanlılığımı koruyabildim.

Tüm kısa hayatının cehennem gibi geçtiğinden hiç şüphem yok.

sonuçlarla yüzleşmeye alışkın olmayan ebeveynler. Mermi parçalarını bir kanıt kabının içine kapatırken, eski tip duvar telefonu çalışma masamın yanında cızırdamaya başlıyor. Kim olduğunu merak ediyorum. Bu numara çok az kişide var.

"Burada telefon bekleyen biri mi var?" Sesimi gürültünün üzerine yükseltiyorum.

Tıbbi tetkikçilerim davalarına dalmışlar, çınlama devam ederken bana doğru bakmıyorlar bile.

"Sorun değil. Ben bakarım." Bunu özellikle kimseye mırıldandım.

Ameliyat maskemi ve kanlı eldivenlerimi çıkarıp biyolojik tehlike çöpüne atıyorum. Tezgâha doğru adım atarken, tülle kaplı ayaklarımın altındaki zemin yapış yapış. Cüruf taşından duvara yapıştırılmış bir tabelada SADECE TEMİZ ELLER! yazıyor ve uzun kablosu umutsuzca kıvrılmış telefonu kapıyorum.

"Doktor Scarpetta," diye cevap veriyorum ama yanıt yok. "Alo?" Arka planda çalan bir talk show'un mırıltısını algılıyorum. "Kimse yok mu? Alo?"

Hatta birinin olduğunu hissedip kapatıyorum. Masama dönerken telefon tekrar çalmaya başlıyor. Bu sefer o kadar hoşnut değilim.

"Morg," diye anons ediyorum.

"Bölmek istemezdim. Çok yoğun olduğunuzu biliyorum." Arayan yeğenim Lucy Farinelli, ABD Gizli Servis ajanı ve helikopter pilotu.

Zonklayan motorların ve gümbürdeyen rotor kanatlarının sesinden bir yere uçtuğunu anlayabiliyorum. Acil olmadıkça böyle aramaz.

"Az önce telefon çaldı ve kimse bir şey söylemedi. Şans eseri sen değil ?" Ona sordum.

"Değildi ve sana kötü haberlerim var Kay Teyze."

Lucy artık kimse dinlemediği sürece bana böyle seslenmiyor. Tek başına uçuyor olmalı ve onu bana uzay mekiğini anımsatan bir kokpitin sağ koltuğunda hayal ediyorum.

"Konuştuğumuz sırada muhtemelen masanızda bulunan küçük kızla bir şekilde bağlantılı olduğundan şüphelendiğim tuhaf bir ölüm vakası var," diyor bana kasvetli şekilde ve ben alttan alta bir öfke seziyorum.

"Luna Briley ile işim bitmek üzere, eğer kastettiğiniz oysa." Tezgâhtan bir sandalye çekip sırtımı odaya dönerek oturuyorum.

Lucy uğursuz bir şekilde, "Bahse girerim o bir kaza değildir," diyor.

"Hangi *tuhaf ölümün* onunla ilgili olabileceğini düşünüyorsunuz?" Bir kaydıldım

Panoya yakın, plastik bir iple tutturulmuş bir kalem.

"Onun pislik milyarder babası senin ve benim bildiğimiz Oz tema parkının sahibi. Şu anda terk edilmiş durumda ve birkaç saat önce orada kayıp bir kişinin cesedini bulduk." Lucy isteksiz bir ses tonuyla bana bilgi veriyor ve duymak istemeyeceğim bir şeyin gelmekte olduğunu hissediyorum. "Korkarım tanıdığımız biri. Özellikle de senin tanıdığın biri," diye beceriksizce ekliyor ve ben dehşete kapılıyorum.

Bugünün tarihini not ediyorum, 16 Nisan. Saat 11:40. Nobel ödüllü Sal Giordano'nun dün gece Virginia ve Batı Virginia sınırı yakınlarında kaçırıldığını açıklıyor Vahşice öldürüldü, diyor şok ve dehşet içinde, iç sesim zaten tartışıyor.

Bu o olamaz.

"Gerçekten üzgünüm Kay Teyze. İkinizin yakın olduğunu biliyorum..."

Bir hata olmalı.

Ünlü bir astrofizikçi olan Sal, Beyaz Saray'a ve ABD'deki ve uluslararası diğer üst düzey yetkililere danışmanlık yapıyor. Sal ve ben aynı hükümet görev güçlerinin ve komitelerinin birçoğunda hizmet veriyoruz. Birbirimizi düzenli olarak görüyoruz ve bir geçmişimiz var.

Bu doğru olamaz.

"Cesede ne kadar yaklaştın?" Kendimi doğru soruları sorarken duyuyorum.

"Hiçbir şeyi rahatsız etmeden iyice bakabilecek kadar yakın. Çıplak ve şu ana kadar kişisel eşyalarına dair bir iz yok ve öleli o kadar da uzun zaman olduğunu sanmıyorum..."

Başka biri de olabilir.

"O olduğundan emin miyiz? Bununla başlayalım." Onun etkileyici yüzünü hayal ediyorum. Lirik sesini ve kolay gülüşünü duyuyorum.

"Orta boylu, ince yapılı, uzun dalgalı gri saçlı. Sol iç bileğinde bir pi işareti dövmesi vardı," diye tarif ediyor Lucy ve benim içim boşalıyor. "Yüz maskemden belli belirsiz kokusunu alabildiğim keskin bir koku vardı. Bir çeşit sirke gibi. Beyaz sirke gibi keskin asitli."

"Kaynak hakkında bir tahminin var mı?" İçimdeki kargaşayı bastırmaya çalışırken kendi kendime sorduğumu duyuyorum.

"Sadece cesedin her yerinde kokusunu aldım." "Peki ya bariz yaralar?"

"Özellikle yüzünde ve kafasında çok fazla travma var..."

Hayır. Hayır. Hayır.

"Cildi garip bir şekilde kırmızı," diyor. "Belki de bir tür radyasyondan ve etrafında ekin çemberi gibi elma çiçeği yapraklarından oluşan bir girdap var..."

"Bir ne?"

"Görünüşe göre bir UAP tarafından gökyüzünden düşürülmüş..." "Affedersiniz...?" Kalemimi çağrı kağıdının üzerinde durdurdum.

"Bir UAP," diye tekrarlıyor Lucy. "Tanımlanamayan Anormal Fenomen. BİR UFO. Adına ne dersiniz deyin."

* * *

Eski telefonun ahizesini bir kulağıma yaklaştıırken, diğer elimle arkamdaki gürültüyü engellemeye çalışıyorum. Çalışanlarım yüksek sesle konuşuyor. Bir zil sesi morgun araç bölmesinin kapısının açıldığını duyuruyor. Her lavabodan su akıyor, soğutucunun kapısı gümbür gümbür çarpıyor.

Lucy, bu sabah saat altı sularında Oz tema parkı yakınlarında alçaktan ve yavaş uçan bir UAP'nin radarda tespit edildiğini açıkladı. Gizli Servis'e Sal'ın kayıp olduğu bildirildikten sonra yeğenim onu havadan aramaya başlamış. Şansı yaver gitmeyince, gizemli cismin izlediği uçuş yolunu takip etmeye karar vermiş ve doğrudan cesede ulaşmış.

"O şey her neyse, Perili Orman'ın tam ortasındaki noktanın üzerinden uçtu," diye açıklıyor Lucy. "Alçaktan uçan aracın hiçbir algoritmaya uymayan bir imzası vardı. Ve bildiğimiz kadarıyla kimse tarafından görülmediği için, UAP'nin bir gözlemciye nasıl görünmüş olabileceğine dair elimizde hiçbir ipucu yok."

"Başka bir gezegenden gelen bir uzay gemisi gibi bir UAP mi?" Kimsenin beni duymadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum.

Lucy, "Bildiğim kadarıyla Sal Giordano kimliği bilinmeyen bir tür uçan cisimden fırlatılmıştı," diyor. "Radar tarafından tanınmıyordu. Elektro-optik, telemetrik ve diğer sensörler için de. Ayrıca spektrum izleme için de. Bu uzaydan geldiği anlamına gelmiyor. Ama öyle olmadığını da varsayamayız."

"Bunun bir olasılık olduğunu bilerek plan yapacağım." Zihnimi bunu en iyi nasıl halledebileceğimi düşünüyorum.

"Birkaç soru sormam gerekiyor," diyor Lucy, arkamda bir başka Stryker testeresi vınlayarak ve gıcırdayarak.

"Tabii ki."

"Onu dün gördün."

"Evet. Doğum günüydü." Hissettiklerimi bir kenara itiyorum.

Suçluluk duygusu. Daha fazla soru sormalıydim.

İkimizin de acelesi varken evinin önünde sohbet ederken güneşin altında gözlerini kısarak bana gülümsediğini hayal ediyorum. Yola çıkmaya hevesliydi ve ben de bir mahkeme duruşmasından sonra uğramıştım. Üzerinde kargo şortu ve Banana Republic reklamlarındaki gibi bol beyaz keten bir gömlek vardı. Sanki bir şeyler ağır geliyormuş gibi dalgın görüldüğünü hatırlıyorum ama burnumu sokmadım. Hiç de etmedim. Altmış yaşına girdiği için mutlu olmadığını düşündüm.

"Görünüşe göre onu canlı gören son kişilerden biriymişsiniz." Lucy'nin telefondan gelen sesi, helikopterinin güm güm sesiydi. "Bana ne anlatabilirsin?"

Dün sabah geç saatlerde evine uğradığımı ve yola çıkarken yanında götürebileceği bir hediye sepeti getirdiğimi anlattım. Dünyanın en büyük yönlendirilebilir radyo teleskobu olan Batı Virginia'daki Green Bank Gözlemevi'ne gitmekte olduğunu biliyordum. Yüksek lisans okulundan beri sık sık ziyaret ettiği bu yer, çalışmaları için çok önemli.

"Biriyle sorun yaşadığından bahsetti mi? Olağandışı bir şey oldu mu?" Lucy soruyor.

"Doğum günü için biraz melankolik olması dışında hiçbir şey göze çarpmıyor." Bir başka pişmanlık ve inançsızlık dalgasını daha savuşturuyorum. "Seyahati sırasında ne yapacağından pek bahsetmedi ve bu tipik bir durumdu. Birbirimize işimiz hakkında hiç soru sormazdık, çoğu tartışmaya açık değildi."

Lucy bana dün akşam saat yedide Sal'in Green Bank'ten birkaç mil ötedeki Red Caboose'da iki meslektaşıyla buluştuğunu söyledi. Bir buçuk saat sonra bir güvenlik kamerası onu kamyonetiyle restorandan çıkarken yakalamış, eski mavi bir Chevy, ona takıldığım homurtulu bir dizel motoru var. Muhtemelen her zaman kaldığı Allegheny Peak Lodge'a gitmek üzere dağa doğru yola çıkmıştı.

"Bu sabah gün ışımadan önce yükselen güneşin radyo dalgalarını izlemek için gözlemevinde olması gerekiyordu," diyor Lucy. "Ortaya çıkmadığında, dün gece pansiyona hiç giriş yapmadığı anlaşıldı. Öyle görünüyor ki

restorandan ayrıldıktan kısa bir süre sonra yanlış bir olayla karşılaşmıştır."

"Peki ya kamyoneti?" Bir sedye geçerken sordum.

"Oradan yaklaşık iki mil uzakta. Görünüşe göre içinde kimse yokken yoldan çıkmış ve dağın yarısındaki bir vadiye düşmüş. İlk müdahale ekipleri kaza sırasında motorun çalıştığını, kapıların kilitli olduğunu, ön emniyet kemerlerinin takılı olduğunu ancak kimseden iz olmadığını bildirdi."

"Cesedinin bir şekilde bulunduğu yer ne kadar uzakta?" Detayları yazmaya devam ediyorum.

"90 mil, Augusta County'de."

"Tema parkı ne zamandır terk edilmiş durumda?" Lucy'yi oraya en son götürdüğümde lisedeydi.

"COVID'in başlangıcında kalıcı olarak kapatıldı," diye yanıtlıyor. "O zamandan beri harabeye döndü ve tahrip edildi. Hatırladığınız gibi, Blue Ridge eteklerinde alışılmışın dışında bir yer. Orayı biliyor olmanız gerekir, yoksa oraya bir ceset bırakmayı düşünmezsiniz. Uğrayacağımız tek yer burası değil, daha sonra konuşuruz. Washington National'a bir saat uzaklıktayım."

"Marino ve ben ekipmanlarımızla birlikte orada olacağız."

"Kötü bir fırtına cephesi yolda ve günün ilerleyen saatlerinde kötüleşecek," diye ekliyor. "Çok fazla türbülans ve zorlu manevralar bekleyebilirsiniz. Hiç mutlu olmayacak."

"Bu yetersiz bir ifade. Dikkatli uç," diyorum ona.

* * *

Ahizeyi yuvasına geri koyuyorum, uzun kablosu canlı bir şey gibi kıvrılıp bükülüyor. Cep telefonuma uzanarak, kariyerimin büyük bölümünde birlikte çalıştığım eski cinayet masası dedektifi Pete Marino'ya bir mesaj yazıyorum. Kendisi benim soruşturma şefim ve helikopterle uçmaktan nefret ediyor, özellikle de başında Lucy varken.

Denkleme kötü hava koşullarını da eklerseniz, huysuz bir karmaşaya dönüşecektir. Konuyu UAP'lere getirdiğinizde ise asla sonunu duyamayacağım. Kocaayak, hayaletler ve uçan daireler de dahil olmak üzere paranormal olan her şeye meraklı biri olarak, size yakın karşılaşmalarını anlatmakta gecikmez. Marino UAP'nin gerçekten uzaydan geldiğini umacak. Aynı zamanda, eğer

durum ortaya çıktı.

Ona İskenderiye'deki ofisimizin yaklaşık 150 mil batısındaki bir olay yerinde bize ihtiyaç olduğunu bildirdim. Lucy bizi oraya ve muhtemelen başka yerlere uçuracak. Her zamanki ekipmana ek olarak, A seviyesi tehlikeli madde koruması getirecek. Tam muhafazalı vücut torbalarına ve bir radyasyon dedektörüne ihtiyacımız olacak. Tuvalet malzemeleri ve kıyafet değişikliği de iyi bir fikir olabilir. Ne kadar kalacağımızı bilmiyorum.

Hava raporunu gördün mü?! Gök gürültüsü bulutu, şimşek ve tabut emojileriyle karşılık veriyor.

Yağmurluk getirin.

Cesedi kendimiz götürüp taşısak daha iyi olur. Bu bir seçenek değil, diye cevap veriyorum. Lucy bizi yanında istiyor. Yakında görüşürüz.

Ölüm müfettişi Fabian Etienne odanın öbür ucunda başka bir bıçağı bileylerken ellerimi bir çift eldivenin içine sokuyorum. Yirmili yaşlarının sonlarında, her zamanki siyah önlüklerini giymiş, örümcek ağı desenli, son derece çekici bir adam. Uzun siyah saçları uyumlu bir ameliyat başlığının altında toplanmış, kolları ve boynu dövme galerisi gibi.

Bu sabah buraya geldiğinden beri meşgul, benden kaçtığını fark etmediğimi düşünerek kendini kandırıyor. Bazı ölümlerin inanılmaz derecede zor olduğunu herkesten daha iyi anlıyorum. Babasının efsanevi bir Louisiana adli tabibi olması ve bu işin içinde olması önemli değil. Fabian tecrübeli ve çoğunlukla korkusuz. Ama bencil ve aşırı hassas. Ona biraz yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim.

Bir dakika içinde benimle olacağını belirtti. Beklerken test tüplerini ve diğer kanıtları etiketlemeyi bitiriyorum. Sal Giordano'nun keskin gözlerini, Einsteinvari saçlarını görmeden duramıyorum. Düşünceler sanki ondan geliyormuş gibi zihnime giriyor ve toplantılarda yan yana oturmadığımız zaman aynı olmayacak. Öğle yemeği yemeyeceğiz, bir şeyler içmeyeceğiz ya da birlikte ata binip hasret gidermeyeceğiz.

È quello che è, amore.

Neyse o, derdi. Düşündüğüm şey kalpsiz ve saygısızca görünse bile bana üzülmememi söylediğini hayal ediyorum. Her ne kadar olası görünmese de, insan kökenli olmayan bir uzay aracının içinde olabileceğini düşünmekten başka çarem yok. Muhtemelen bilinmeyen patojenlere ya da radyoaktif kirleticilere maruz kalmıştır. Kalıntılarına aşırı biyolojik tehlike muamelesi yapacağım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Otopsi odasının iki ucundaki duvara monte edilmiş güvenlik monitörlerinden tekrar zil sesi geldiğinde Fabian bana doğru yöneliyor. Canlı videoda araç bölmesinin büyük kapısı, çatı merdiveni olan penceresiz beyaz bir kargo minibüsüne benzeyen bir şeyi içeri almak için tıkırdayarak açılıyor.

Fabian bana ulaştığında, "Burayı bitirmeni istiyorum," diyorum. "Yapabileceğini düşünüyor musun? Ben şehir dışına çıkıyorum."

"Sorun değil." Yedi yaşındaki Luna Briley'nin tüm organları alınmış, kıvrımlı kaburgaları bembeyaz parlayan bedenine zar zor bakabiliyor.

Yüzü trajik bir lastik maske gibi aşağı çekilmiş, kırık kafatasının üst kısmı kesilmiş. İddiaya göre, dün öğleden sonra yatak odasında tek başına babasının tabancasıyla oynuyormuş. Babası ve annesi silahın ateş aldığını duyduklarında bahçedeymişler. Ama bu hikayeden şüphe duymak için iyi bir sebebim var.

Luna'nın tetik kilidini çıkardığını iddia ediyorlar ve bunu anlamak benim için zor. Anahtarı nereden bulmuş? Ve silah zaten kurulu muydu? Eğer kendini vurduysa, yörünge neden aşağıya doğruydu? Bunlar aklımdaki sorulardan sadece birkaçı ve ebeveynlerin iddialarını hayal etmeye çalıştığım da, mantıklı gelmiyor.

"İnan bana, bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum, Fabian. Ama duygularını kontrol edemezsen, bu senin felaketin olur." Sert ama kibarım. "Bu hepimizin öğrenmesi gereken bir şey. Bunun için sürekli çalışmalıyız."

"Ryder Briley şerefsizin teki. Onun yaptığını biliyorum." Fabian'ın gözleri yüz siperinin arkasında cam gibi. "Tüm gücü ve parasıyla kurallara göre oynamak zorunda olmadığını, hatta düzgün bir insan olması gerekmediğini düşünüyor."

"Kendini buna kaptırma..."

"Dün orada olduğumuz süre boyunca aptalmışız gibi bizimle alay etti. Kızının cesedi yatak odasında yerdeydi ve o resmen gülüyordu. Artı, arkandan söylediği saçmalıklar.

"C-word için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu sordu."

"O hesapçı bir zorba, amacı dikkat dağıtmak ve göz korkutmak. Ona izin vermeyin." Önlüğümü örten Tyvek önlüğü çıkarıyorum. "Luna Briley'nin tıbbi kayıtlarının izini sürmeye başlamanı istiyorum. Herhangi bir nedenle doktora ya da hastaneye yaptığı ziyaretlerin tüm ayrıntılarını istiyorum. Eski ve yeni tüm yaraları ortaya çıkana kadar tatmin olmayacağım."

"Ne zaman alınabilir? Shady Acres zaten onu kontrol ediyor." "Bu çok kötü, ve Briley'lerin onları kullanacağı anlaşılıyor." Hayranı değilim açgözlü cenaze hizmetinin.

"Jesse Spanks." Fabian bana kimin mesaj bıraktığını söyledi.

"Cesedi birkaç gün serbest bırakmayacağım." Güvenlik gözlüklerimi çıkarıyorum. "Lütfen bunu hemen elektronik vaka kaydına not edin. Herhangi bir karışıklık istemiyorum. Hele ki Shady Acres ve Briley'ler işin içindeyken."

"Beni asıl etkileyen şey, orada bulunduğumuz süre boyunca annenin yuhalamasıydı." Fabian parçalara ayrılmış organların bulunduğu plastik torbayı masanın altındaki kovadan çıkarırken öfke parlıyor. "Muhtemelen diğerk tarafa bakarken de aynı şeyi yaptı. Ne tür bir insan bunu yapabilir? O da en az babası kadar suçlu."

"Onun da istismara uğradığını tahmin ediyorum. Bu işler genelde böyle yürür." "değil." Torbayı boş göğüs boşluğunun içine yerleştirir.

"Bunun mazereti yok. Bu kötülük."

"Bunun affedilemez olduğuna katılıyorum." Sa örtümü ve Tyvek botlarımı çıkarıyorum. "Louisiana'da okültizm, şeytan ve cinlerle ilgili vakalar alışılmadık değildir.

Tahmin edebileceğiniz gibi tapınma, vudu." Terliyor ve hızlı nefes alıyor, cerrahi maskesi nefes alıp veriyor. "Babamla birlikte bazı sahnelere giderdim ve karanlık güçleri hissederdim. Dün Briley'lerin evinde hissettiğim de buydu. Kötülüğü hissettim."

Ameliyat iğnesine pamuk ipliğı geçirirken son sürat konuşuyor. Ellerinin hafifçe titrediğini fark ettim.

"İyi misin, Fabian?"

"Dün gece eve geldikten sonra çok fazla uyuyamadım. Ne zaman gözlerimi kapatsam görmek istemediğim şeyler görüyordum. Kötü bir şeyin beni Briley'lerin evinden beri takip ettiğini düşünmeye başladım. Faye de bunu hissedebiliyordu."

Faye Hanaday, üst kattaki laboratuvarında en iyi alet markaları ve ateşli silahlar incelemecisidir. O ve Fabian birlikte dönüştürölmüş bir araba evinde yaşıyorlar.

perili olduğuna yemin ediyorlar.

"Adaçayı yakarak dolaştık. Ve bu olumsuzlukları temizlemiş gibi görünüyor." Bir havluyula alnını siliyor.

"Oturmak ister misin?"

"Çok fazla kahve içtim ve adrenalinim tavan yaptı. Ayrıca başım ağrıyor. Belki de kan şekerim düşüyordur."

"Sakin ol," diyorum ona. "Yavaş, derin nefes al. Hiperventilasyon geçirmeni istemeyiz."

"Dün gece düşünüp durdum, keşke onun ağabeyi olsaydım. Ya da komşusu. Bunlar olmazdı. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermezdim." Luna Briley'den bahsederken gözleri yaşlarla doluyor. "Kimsesi yoktu."

"Ben de fazla uyumadım. Ama duygusal olarak bu kadar gergin ne ona ne de başkasına faydam olur, sana da olmaz."

"Başka ne yapmamı istiyorsun?" Yüz siperini çıkarıp gözlerini siliyor.

"Pijamaları kuruduktan sonra lütfen onları ve mermi parçalarını ateşli silahlar laboratuvarına götürün." Üst kata çıkaracağı kanıt analizi talep formlarını dolduruyorum. "Faye'e söyle, mümkün olan en kısa sürede yörünge ve mesafe için test atışları isteyeceğiz. Hazır elin değmişken, iz kanıtlardan GSR örneklerinin durumunu da kontrol et. Özellikle de eller için olanları."

Ona bunları anlatırken, duvar telefonu tekrar çalmaya başladı. Eldivenlerimi tekrar çıkardım.

"Bu sefer kim?" İsteksizce ahizeyi tutuyorum.

"Morg." Kaba selamıma cevap gelmiyor, arka planda yine belli belirsiz bir talk show çalışıyor. "Alo?" Hiçbir şey yok.

Kapatıyorum. Buradaki tuşlu telefon çok eski. Sık kullanılmıyor ve arayanın kimliğini göstermiyor.

Fabian'a "Son birkaç dakika içinde bu iki oldu ve kesinlikle yanlış numara gibi hissettirmedim," diyorum. "Biri ürpertici oyunlar oynuyormuş gibi hissettim."

"Bu sabah aynı türden birkaç arama aldım, birisi doğrudan numaramı arıyor, birkaç saniye bekledikten sonra bağlantıyı kesiyor. Arayanın kimliği *bölge dışındaydı*."

"Soruşturmaların numarası halka açık," diye belirttim. "Ama bu öyle değil."

"Sana sürekli buradaki telefonu yenilememiz gerektiğini söylüyorum. Beatles günlerinden kalma olmalı."

"Pek sayılmaz ama bütçede olmayan ve onaylanması gereken pek çok şey gibi değiştirilmesi gerekiyor." Vaka notlarımı panodan ayırmadan önce üzerlerine Lysol sıkıyorum. "Aramalar devam ederse, polisi devreye sokacağız."

"Nereye gidiyorsun?" Fabian uzun iğne ve sicim hareketleriyle Y kesisini dikeyiyor.

"Marino ve ben eyaletin batı kısmına uçuyoruz ve iletişim zor olacak." Ellerimi dezenfektan sabunla yıkıyorum. "Biz yokken Luna Briley'nin tıbbi bilgilerinin izini sürmeye başlamanı istiyorum. Ailesinin her fırsatta müdahale etmesini bekleyebiliriz ve hepimizin çok dikkatli olması gerekiyor. Briley'ler hafife alınacak insanlar değiller."

"Umarım hapiste çürürler." Fabian kırılan kafatasını kafatasının tepesine geri koyar.

Kafa derisiyle örtüyor, kısa kıvılcık saçları birkaç günlük çürükler bulduğum yerlerde tıraş edilmiş. Annenin kazaya meyilli kızı için hıçkırarak ağladığını duyabiliyorum.

Sürekli kafasını bir yere çarpıyor ya da düşüyordu. Piper Briley bildiğimden emin oldu.

Bu kadar yavaş biri için mi? Her dakika izlenmesi gerekiyordu. Babası bana böyle söyledi, sanki çocuk imkansızmış gibi.

"Umarım ona davrandıkları gibi onlara da davranırlar," diyor Fabian.

"Unutmayın, taraf tutmamamız gerekiyor."

"Her zaman taraf tutuyorsun ve tutmuyormuş gibi yapıyorsun." "Rol yapmakta daha iyi ol." Yanından geçerken omzunu okşadım.

* * *

Otopsi odasının dışındaki uzun beyaz fayans koridor Styx nehrini andırıyor, ölümler her gün bu nehir boyunca akıp gidiyor. Kurumuş kanın bulaştığı duvarlar sedyelerle çarpışmaktan aşınmış ve kazınmıştır. Su lekeli tavanda floresan ışıkları titriyor, ölümün pis kokusu acı bir anı gibi her yere yayılıyor.

Ben yanından geçerken böcek zaptlayıcısı hoş olmayan bir tıslamayla sineklere elektrik veriyor

Antropoloji laboratuvarının karanlık pencerelerine bakıyorum. Yangın çıkışına doğru ilerliyorum, uzun saatler ayakta durup oturduktan sonra mümkün olduğunda merdivenleri kullanmayı tercih ediyorum. Duygular derinlerden kabarıyor ve Sal'in artık hayatımda olmadığını hayal edemiyorum. O kadar uzun zamandır hayatımda ki, neredeyse tüm kariyerim boyunca.

Bağlantı kurduğumuz yaz Amerika Birleşik Devletleri'ndeki birkaç kadın adli patologdan biriydim. Hukuk diplomasına sahip olmam otuz yaşında beni daha da anormal kıldı. Virginia'nın ilk kadın adli tıp başmüfettişi olarak atandığımda, bu iş için seçilmemin eğitim ya da yetenekle pek ilgisi olmadığını fark etmemiştim.

Beni işe almak, yönetimin ilericiliğini göstermek için yapılan siyasi bir gösteriydi. Ayrıca bir kadının manipüle edilmesinin kolay olacağı, İtalyan göçmenlerin kızının daha da iyi olacağı varsayılıyordu. Richmond'a taşınmanın korkunç bir hata olduğundan emindim. Ücretsiz izinli olarak Miami'ye geri dönme planları yapıyordum ki Roma Üniversitesi Tıp Fakültesi beni yazın ders vermek üzere davet etti.

Misafir bir adli tıp profesörü son anda iptal etmişti ve yerine beni önermişlerdi. Kız kardeşim Dorothy ve ben İtalyanca konuşarak büyüdük ve teklifi kabul etmekte tereddüt etmedim. Fakülte lojmanlarında estetik bir hayat sürerken öğretmenlik yapmak, başarısızlıklarım ve hayal kırıklıklarım için tam bir çare gibi görünüyordu. Ama babamın da dediği gibi, *Il destino ha la sua idea*. Kaderin kendi fikri vardır.

Sal ve ben Campo de' Fiori yakınlarındaki bir bistroda kelimenin tam anlamıyla çarpıştığımızda Roma'da sadece birkaç gün kalmıştım. Dökülen Chianti bardaklarımızı değiştirirken bana Washington, D.C.'deki Georgetown Üniversitesi'nde astrofizik profesörü olduğunu söyledi. Roma'da bir yılığına izne ayrılmış, büyüdüğü evde kalırken bir kitap yazıyormuş. *Küçük şirin bir yerd i ama* anlattığına *eskiydi*.

Ailesi yazları Güney Fransa'da geçiriyordu ve daire bize aitti. Benim için Navona Meydanı'ndaki Fontana del Moro'ya bakan bir saraydı. Bol bol yemek pişiriyor, yöresel yemekleri ve şarapları tadıyor, az uyuyorduk. Evrendeki yerimizi düşünerek, uzun sürmeyecek bir peri masalı romantizmi yaşadık.

Sal bir dahiydi ama bundan da öte iyi bir insandı, en iyilerden biriydi. Böyle korkunç bir sonu hak etmemişti. Umarım acı çekmemiştir. Ama biliyorum ki dün gece kaçırıldıysa ve

uzun süredir ölü. Lucy'nin anlattıkları bir yerde saatlerce canlı tutulduğunu gösteriyor. Ona başka neler yapıldığını düşünmek bile istemiyorum. Midem bulandı ve çok üzüldüm.

Yangın kapısından geçip üçüncü kattaki merdiven boşluğundan çıkarken gözlerimin kızarmamış olmasını umuyorum. Koridoru takip ederken karşılaştığım personele başımla selam veriyorum. Bazıları binadan çıkarken, diğerleri öğle yemeği için dinlenme odasındalar. Isınan yemeklerin kokusu midemin guruldamasına neden oluyor. Mikrodalga fırının bip sesini, açık kapı aralığından yüksek sesle çalan haberleri duyabiliyorum.

Sal hakkındaki haberlerin medyaya yansımamış olmasını umarak dinlemek için duraklıyorum. Ünlü televizyon gazetecisi Dana Diletti, ulusumuzun ilk başkanı George Washington'ın eski evi Mount Vernon'dan canlı yayın yapıyor.

"... Bugün Virginia'da Tarihi Bahçe Haftası başlıyor ve eyaletin dört bir yanındaki görkemli mülklere yapılacak turlarda her zamankinden daha büyük kalabalıklar bekleniyor," diyor boğucu sesiyle. "Ve vay canına, kiraz çiçekleri gerçekten muhteşem, millet. Ama bunun bir şey olduğunu düşünüyorsanız, resmi bahçelere özel bir ziyaret için sizi James Nehri üzerindeki Berkeley Plantation'a götüreceğim yarına kadar bekleyin..."

, medyanın Sal'in ölümüyle ilgili henüz hiçbir şey bilmediğinden emin oldum. Aksi takdirde Dana Diletti haber helikopterine binmiş, her zamanki gibi benden önce olay yerine ulaşmaya çalışıyor olurdu. Halkı UAP'ler ve içlerindeki varlıklar hakkında çılgına çevirdiğini hayal edebiliyorum. Sal'in diğer dünyalara olan ilgisini ve medyadaki lakabı olan "ET Fısıldayıcısı "nı büyük bir olay haline getirecektir.

Search for Extraterrestrial Intelligence (SETI) Enstitüsü'nün bir üyesi olan Sal, evrendeki tek yaşamın biz olmadığımızı kabul edenlere verdiği isimle, *inananlar* için bir ikon. Geçen hafta Sal ve ben, gezegene yönelik potansiyel tehditlere odaklanan diğer uzmanlarla birlikte bir toplantı için Pentagon'daydık. İnsan dışı zeka ile temas kurulduğu doğrulandığında kamuoyunu en iyi nasıl bilgilendirebileceğimizi tartıştık.

2017'de güneş sistemimizi ziyaret eden denizaltı şeklindeki yıldızlararası cisim 'Oumuamua hakkında bir PowerPoint sundu. Kırmızımsı bir renk tonuna sahip metal gibi yansıtıcı olan bu cisim, tipik bir asteroit ya da kuyruklu yıldız gibi davranmayarak, zaman zaman saatte iki yüz bin mili aşan hızlarla Dünya'nın yanından geçip gitmiştir. Sal bunun dünya dışı bir uzay aracı olduğunu öne sürdü. Onunla defalarca temas kurmaya çalıştığı için uluslararası haberlere konu oldu.

Üçüncü kattaki koridor köşedeki ofisimde son buluyor ve kapıyı açıp ışığı yakıyorum, pencere perdeleri içeriye doğru çekiliyor. Şafak vakti geldiğimde onları açmamıştım ve önlüklerimi giyip Luna Briley'e erken başlamak için aşağıya inmiştim. Sekreterim Shannon Park'ın bolca sıkmayı sevdiği Lysol'un tanıdık kokusunu hatırlıyorum.

Bu ve güçlü çiçek parfümü sayesinde yakın zamanda buradan geçtiğini anlayabiliyorum. Ofisi benimkine bağlı, aramızdaki kapı kapalı ve normalde telefonda ne konuştuğunu anlayamazdım. Ama yüksek sesle, kararlı bir şekilde, öfke dolu bir kıvılcımla konuşuyor. Birileri ona zor anlar yaşıyor, çoğu insanın yaptığı gibi onu hafife alıyor olmalı.

Sekreterim dost canlısı ve yardımseverdir, ta ki öyle olmayana kadar. Daha kurnaz birini tanımıyorum ve aramızdaki kapalı kapıya yaklaşıyorum. Shannon'ın ses tonundaki çakmaktaşını, İrlandalı aksanını ilk kez şef olduğum zamanki kadar belirgin bir şekilde algılıyorum. Söylediklerinden parçalar yakalıyorum.

"... Kendimi açıkça ifade ettim, Bay Briley. Doktor Scarpetta müsait değil..."

Ve...

"... Bu şekilde devam etmenin sana hiçbir faydası olmayacak. Zorbalığa boyun eğmeyeceğim..."

Sonra...

"... Bu görüşmenin de diğerleri gibi kayıt altına alındığını bilmelisiniz..."

Ayrıca...

"... Şimdi kapatıyorum..."

Ryder Briley'in dün bana söylediğine göre, hastalıklı ve yavaş zekâlı olan ölü kızı için aradığından şüpheleniyorum. Her zaman kendine zarar veriyordu, gönüllü olmuştu, çünkü ailesi ne bulacağını çok iyi biliyordu. Zil sesi yeniden başladı ve Shannon'ın sabırsızlıkla telefonu kapıldığını duyabiliyorum.

"Dediğim gibi, kaybınız için çok üzgünüm. Ama bunu gerçekten durdurmalısınız. Bu çok uygunsuz..."

Marino bana son hava durumu güncellemesini mesaj atarken kapıdan uzaklaşıyorum. Appalachian Dağları'ndaki şiddetli rüzgarlar ve fırtınalar dolu ve hortum koşullarına neden olabilir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

Masama son geldiğimden beri neler eklendiğini kontrol ediyorum; otopsi raporları, ölüm belgeleri ve laboratuvar raporları yığınları incelememi ve paraflamamı bekliyor. Mikroskobumun yanındaki karton lam klasörleri daha önce orada değildi ve bugün hiçbirine ulaşamayacağım.

Cenaze evlerinden, avukatlardan, adli tıp uzmanlarından gelen telefon mesajlarını karıştırmaya başladım. Ryder Briley'nin otopsi hakkında konuşmamı talep ettiğini öğrenince şaşırmadım. Sekreterim pembe bir mesaj kağıdına kızının cesedinin bir an önce bırakılmasını istiyor, böylece *bebeğimi dinlendirebilecek*, diye yazıyor.

Blaise Fruge bu davanın soruşturmacısı ve bana ulaşmaya çalışıyor. Başka bir şey yapmadan önce, bir pencere perdesini açarak hava durumunu kontrol ediyorum. Otopark aydınlık, tuğla binamın etrafı uzun gölgeler oluşturan yüksek metal çitlerle çevrili.

Mavi gökyüzünü ince bulutlar kaplamış, fırtına cephesi Marino uzak ufukta karanlık bir banttan söz etmeye devam ediyor. Öğle yemeği molasına çıkan çalışanları izlerken, büyük beyaz bir SUV'un caddeden çekildiğini ve güvenlik kameralarımız için kör bir noktaya park ettiğini fark ediyorum. Sürücü, otoparkımızın güvenlik kapısından kimlerin girip çıktığını izlemek üzere konumlanmış.

Sadece binayı tanıyan biri kameraların yerini bilebilir, o da şans eseri değilse. Aklıma dün öğleden sonra Briley'lerin evine varışımız geldi. Polis, kapıları geri çekilmiş büyük garajı ararken Fabian ve ben eşyalarımızı taşıyorduk. İçerideki pahalı araçları fark ettim, bir Ferrari ve bir Bentley'nin arasına park edilmiş beyaz bir Cadillac Escalade SUV de dahil.

Dürbünümü elime aldığımda, binamın karşısındaki beyaz cipin ızgarasındaki Cadillac rozetini görebiliyorum. Kızgın orta yaşlı adamı tanıyorum.

Direksiyonun arkasındaki adam. Ryder Briley güneş gözlüğü ve golf tişörtü giymiş, beyzbol şapkasını ters takmış. Shannon'ı telefonda taciz ederken beyaz Escalade'in açık camından dışarı bir sigara izmariti fırlatırken iri altın saati ve pırlanta serçe parmağı yüzüğü güneş ışığında parlıyor.

Dürbünü yolcu koltuğunda uzun boylu bir bira içen, uzun sarı saçlarını at kuyruğu yapmış Piper Briley'e doğrultuyorum. Güzel yüzü dünkü gibi ifadesiz ve donuk, sanırım botoks enjeksiyonlarının sonucu. Sütyensiz ve büyük göğüslü, sıcak pembe bir bluz giymiş ve esnek kumaşın arasından meme ucu halkalarının şekillerini görebiliyorum.

Telefonunu kaldırmış, parlak öğle güneşinde elmas mücevherleri yanıp sönen devlet çalışanlarının giriş çıkışlarını filme alıyor. Sonra kendi telefonum çalıyor, Müfettiş Blaise Fruge bana FaceTime üzerinden ulaşmaya çalışıyor ve ben de cevap veriyorum.

"Az önce yukarı ofisime çıktım ve kapıdan çıkmadan önce seni arayacaktım. Ama sen benden önce davrandın," diyorum ona. "Luna Briley'i birkaç gün daha bekleteceğim ve araştırmaya devam ettiğimiz için ölüm şeklini şimdilik askıya alıyorum."

"Ailesi zaten büyük sorun yaratıyor ve bunu doğrudan benden duymanı istedim" diyor, yüzü telefonumun ekranında sert bir şekilde.

Marino'nun taktığına benzer aynalı Ray-Ban güneş gözlükleriyle gözlerini maskeleymiş, plakasız cipiyle bir yere park etmiş olduğunu görebiliyorum. Onun gibi o da spor salonuna takıntılı ve her türlü besin takviyesini alıyor. Havalar ısındığından beri tipik üniforması olan kot pantolon ve polo tişört içinde zayıf görünüyor.

Fruge, FaceTime'da telefonunu ön paneldeki tutucuya sıkıştırarak, "Ryder Briley şefin ofisini, iç işlerini, ayrıca şehir müdürünü ve belediye başkanını arıyor," diyor. "Kendisi için çalışan tüm süper avukatlarla övünüyor, ağırlığını ortaya koyuyor, polisi, adli tabibi ve Alexandria şehrini tehdit ediyor."

"Sürekli ofisimi arayıp Shannon'ı azarlıyor. Ve şu anda karısıyla birlikte binamın karşısına park etmiş durumdalar," diyorum Fruge'a, Burger King'den büyük bir içecek alırken. "Ayrıca, garip telefonlar alıyoruz. Başka bir deyişle taciz. Briley'ler olduğuna yemin edemem. Ama olabilir."

"Fabian'ın onları evlerinin içinde tehdit ettiğini iddia ediyorlar. Kısacası, hepimiz hakkında yalan söylüyorlar," diye yanıtlıyor Fruge

pipetten yudumlar arasında.

Ofisimin penceresinden beyaz Escalade'e bakarken ona "Personelimi ya da ben de dahil olmak üzere başka hiç kimseyi korkutmalarına izin vermeyeceğim" dedim.

"Söylemesi yapmaktan daha kolay." Bir fast-food poşetini açarken kâğıtlar çatırdıyor. "Sahip olduğu onca şey hakkında bir fikrin var mı? Oteller, ofis ve apartman binaları, eğlence parkları, havaalanı hangarları. Ayrıca, her türlü şirket ve her yerde büyük evler. Tanrı kadar zengin ve ne isterse yapacak üst düzey insanlardan oluşan bir ağı var" diyor ve ben onun ününün farkındayım.

Roxane Dare valilik için yarıştığında rakibinin en büyük destekçisi Ryder Briley idi. Dare kazandıktan sonra da televizyon reklamlarında onun hakkında acımasızca ve alenen konuşmaya devam etti. Desteklediği kişi için kendi siyasi reklamlarında oynamasıyla tanınan Briley, genellikle kendisini Afrika'da büyük bir av avlarken ya da helikopterini sahibi olduğu bir binanın çatısına indirirken tasvir ediyor.

"Arka cebinde kimlerin olduğunu ancak Tanrı bilir." Fruge bir Whopper açıyor ve bir tane için neler vermezdim, ağzım sulanıyor. "Briley'ler toplumun yüz karası ve yemin ederim hak ettiklerini bulmalarını sağlayacağım."

Fruge, aşırı heyecanlanma ve intikam alma konusunda Fabian'dan pek de iyi değil. Bana bir kayak kulübesini hatırlatan büyük bir odada Briley'lerle röportaj yaparken duygularını gizlemedi. Av ganimetleriyle çevrili inek derisi döşemeli bir kanepede oturuyorlardı. Bir ceylan. Bir geyik. Bir vaşak. Bir Afrika bufalosı. Bir antilop.

Egzotik kuşlar plaketlere monte edilmişti. Bir filin ayağı çöp sepetine dönüştürülmüştü. Zemin ayı, zebra, zürafa derilerinden yapılmış kilimlerle düzenlenmişti ve ne zaman yanlarından geçsem kendimi onların etrafından dolanırken buluyordum.

* * *

"Luna'nın bunu kendine yaptığını ya da yapmış olabileceğini düşündürecek bir şey buldun mu?" Fruge orkidelerimin ve diğer saksı bitkilerimin üzerine damıtılmış su sıkarken soruyor. "Ne buldun? Tabancanın kilidini kendisi açmış. Bir mermi mi yerleştirmiş?"

"Böyle inanmıyorum." Sprey şişesini

Birçoğu benim notlarımla dolu eski baskılar olan tıbbi ve hukuki kitaplarla dolu bir kitaplık.

"O kadar küçük ve çelimsiz miydi?" Biz FaceTime yaparken Fruge konuşmaya ve yemek yemeye devam ediyor. "Daha iyi bilmesem üç yaşında olduğunu düşünürdüm. Yedi değil."

İçimdeki öfke sessizce çalkalanırken, "Yaşına göre küçüktü, otuz bir kilo ve ancak bir metre boyundaydı," diye cevap veriyorum. "Tahminimce kronik yetersiz beslenmeden dolayı vücudu istismarın yol haritası gibiydi."

"Ve burada azizler gibi geçit töreni yapıyorlar. Bir o davaya bir bu davaya para veriyorlar, her fırsatta çocuklarla fotoğraf çektiriyorlar," diyor Fruge. "Tam bir ikiyüzlüler."

"En eski hikaye. Özellikle de aile içi vakalarında," diye cevap veriyorum. "Bedelini ödemek zorundalar."

"Suçlu oldukları kanıtlanırsa, bunu yapacaklarını umuyorum."

"Bana başka ne söyleyebilirsin?" Fruge içkisini höpürdeterek yudumlar.

"Röntgenler, sol kolunun şiddetli bir şekilde bükülmesiyle uyumlu olarak sol kol kemiğinin shaftında spiral bir kırık da dahil olmak üzere ekstremitelerinde çok sayıda iyileşmiş kırık olduğunu göstermektedir."

"Tanrım. Onları çivileyeceğim." Hamburgerinden bir ısırık daha alıyor.

"Kalçasındaki, sırtındaki ve kollarındaki yara izleri sigara yanığına benziyor."

Devam edin. "Ayrıca kafasında günler öncesinden kalma belirgin morluklar var. Boynunda ve omuzlarında olay yerinde size gösterdiğim belli belirsiz izler de muhtemelen ölüm anına ait. Daha fazlasını sonra öğreneceğim."

"Böyle insanlar bende cehenneme inanma isteği uyandırıyor." Fruge'un yüzü öfkeyle seğiriyor.

"Ben kesinlikle ona ve onun burada, dünyada olduğuna inanıyorum." Perdesi açık pencerenin önünde bir ileri bir geri yürüyorum, belli etmeden beyaz Escalade'i izliyorum.

"Asıl soru, hava geçirmez bir çantanın nasıl yapılacağı." Ben ne kadar aç olduğumu düşünmemeye çalışırken o bir patates kızartmasını ketçaba batırıyor. "Otopsiyi yaptığınıza göre, vurulma olayının kendisi hakkında ne söyleyebilirsiniz? Luna'nın yapmış olamayacağını kanıtlayabilir miyiz?"

Sol alnın üst kısmına isabet eden kurşun yarasının kendi kendini yaralamak için atipik olduğunu söyledim. .22 kalibrelik içi boş mermi beynin ön ve şakak loblarında geniş bir yara kanalı açarak kafatasının arkasındaki beyinciğe saplanmış.

"Yörünge aşağı doğru eğimliydi ve laboratuvarların bize başka neler söyleyebileceğini göreceğiz," diye ekliyorum.

Früge, "Kız yatağında televizyon izlerken babasının onu vurmasıyla tutarlı, ki bence o şerefsiz bunu yaptı," diyor.

"Muhtemelen." Yatak odasının Barbie bebek temasıyla dekore edildiğini hayal ediyorum, pembe bir şekilde mükemmel ve diğer her şey gibi gösteriş için.

Tek bir pelüş hayvan ya da aile fotoğrafı, kitap ya da boya kalemi, ebeveynlerin umurunda olduğunu düşündürecek hiçbir şey fark etmedim. Aklımdan Luna'nın yatak odasındaki yüksek raflarda cam vitrinlere hapsedilmiş antika bebeklerden farklı olmadığı geçti. Cesedi incelemek için hareket ettiğimde gözlerini kırpmadan beni takip ediyor gibiydiler.

Früge soğukkanlı bir ses tonuyla, "Sanki kıza sonsuza dek kötü davranmışlar da kimsenin haberi olmamış gibi," diyor ve paketten biraz daha ketçap sıkıyor. "Evden çıkmaya korktuğu *söylenen* özel ihtiyaçları olan bir çocuğa sahip önemli ve zengin insanlar. *Güya* diğer insanların yanında çok tedirgin oluyormuş. Ailesi onu dinleyen herkese böyle tarif etmiş."

FaceTime'a devam ederken, beyaz Escalade'in hızla uzaklaşmasını izliyorum, Briley'ler gitmiş, ama ne kadar süreliğine? Binamı gözetlemelerine ya da bunu başkasına yaptırmalarına ihtiyacım yok. Buradaki güvenlik, dört yıl önce bu işe girdiğimden çok daha iyi. Ama en iyi koşullarda bile bu pek bir şey ifade etmiyor.

Memurlarım silah taşıyamaz ya da tutuklama yapamaz. Her vardiyada birden görevli bulunduramıyorum ve böyle zamanlarda polis arkadaşlarıma güvenmek zorundayım.

Früge'a, "Eğer başarabilerseniz, bu olay yatışana kadar birkaç birimin karargâhında devriye gezmesinden memnun olurum," diyorum. "Ryder Briley hakkında endişelenmek için birden fazla sebebim var."

"Onunla ilgili bilmediğim başka bir şey mi var?"

"Mülklerinden biri Batı Virginia sınırı yakınlarında müdahale etmek üzere olduğum bir davaya karıştı," diye cevap veriyorum. "Şu anda söyleyebileceklerim bu kadar."

"Ve sen de bu vakaların birbiriyle bağlantılı olabileceğini mi düşünüyorsun?" Whopper'ından kalanları tekrar sarıyor.

"Şu anda ne düşünmem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Früge ve ben görüşmeyi sonlandırırken, ofisimin duvarlarındaki güvenlik video ekranları dikkatimi dağıtıyor. Araç bölmesinin içindeki kameralarda bir şeyler oluyor, görüntüler aniden siyah karelerle yer değiştiriyor. Güvenlik Görevlisi Wyatt Earle'e bir mesaj göndererek sorunun ne olduğunu soruyorum.

Şimdi fark ettim ki çalışmıyorlar. Hiçbir fikrim yok, bana geri mesaj attı ve sanki bir işaretmiş gibi kameralar tekrar çalışmaya başladı.

Karartılmış karelerin yerini araç bölmesinin içindeki görüntüler alıyor, daha önce fark ettiğim beyaz kargo minibüsü yan tarafa park edilmiş, kapısında ne olduğunu anlayamadığım bir logo var. Ten rengi tulum giymiş biri açık bagaj kapısına doğru yürüyor. Metal bölme kapısı sonuna kadar geri çekilmiş, parlak güneş ışığı ve mavi gökyüzü büyük kare açıklığı dolduruyor.

Kameralar şimdi iyi çalışıyor gibi görünüyor. Wyatt'a bir mesaj daha gönderiyorum.

Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum, diye cevap verdi.

Ona evimize göz kulak olmak için birkaç polis aracının gelmesini beklediğimi söyledim. Nedenini açıklayarak ona beyaz Escalade'in plakasını verdim. Cep telefonum çaldığında camın perdesini kapatıyorum, ekranda *alan dışı* görünüyor.

"Alo?" Cevap veriyorum, birkaç saniye bekliyorum, arka planda sessizce çalan radyo veya televizyon konuşmalarını duyuyorum. "Alo?" Aramayı sonlandırırken kişisel cep telefonu numaramın kimde olabileceğini düşünüyorum.

Çok fazla kişiye vermiyorum. Otopsi odasının doğrudan numarasını da paylaşmıyorum ve zihnimde güvenlik görevlisi Norm Duffy'nin ince dudaklarını ve buz gibi soluk gözlerini görüyorum. Geçen sonbahar onu kovduktan sonra bana orospu dediğini duyabiliyorum. Silahlı bir davetsiz misafir binaya girdiğinde yine mola vermişti. Norm hiçbir şey yapmadı ve ben onun hırsızlık yaptığından şüphelendim.

Şimdiye kadar sahip olduğum en kötü çalışanlardan biriydi, büyük bir sorumluluktuk. Saldırganlığı ve ihmalkârlığı herkesi riske atıyordu ve gittiği için minnettar olmadığım bir gün bile geçmedi. Bir süre için beni tehdit eden mesajlar bıraktı.

haksız fesih için dava açabilir. Bu yıl ondan hiçbir haber gelmedi ve ben hayatına devam ettiğini umuyorum. Ama ya devam etmediyse?

O değilse, bir başkası.

Ne yazık ki, sorun çıkarmaya karşı koyamayanların listesi uzun. Özel banyoma giriyorum, belki de şef olmanın getirdiği en büyük avantaj bu. Kapıyı kapatarak cerrahi takunyalarımı ve önlüklerimi çıkarıyorum. Saat öğlenin yarısı olmuş ve duş almaya vakit yok. Bir bezi sıcak suyla ıslatıyorum ve hoş bir bitki kokusu olduğunu iddia eden antibakteriyel sabundan bir topak ekliyorum. Ama kokmuyor.

Kocam Benton Wesley aradığında antiseptik bir gargarayla gargara yapıyorum ve sesini duyunca rahatlayıp mutlu oluyorum. Lavabodaki suyu kapatıp hoparlörü açıyorum.

"Fırsatım varken seni kontrol etmek istedim," diyor. "Washington National'da Lucy ile buluşmaya gittiğini biliyorum."

"Kısa süre içinde sana ulaşmaya çalışacaktım ama bu kadar şanslı olacağımı sanmıyordum, CIA ile birlikte kilit altında olduğunu düşündüm."

"Olanlar yüzünden şu anda karargahımdayım," diyor.

Adli psikolog olan kocam Gizli Servis'in en iyi tehdit analistidir. Lucy'nin bana anlattığı her şeyin farkında olduğundan ve onun bilmediği ayrıntıları bildiğinden şüphem yok.

Benton, "Sal hakkında ne kadar kötü hissediyorsam, bunun senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum," diyor ve gerçekten de benim ne hissettiğimi tahmin edemiyor. Kimse edemez. "Bu konuda hiçbir şey kolay olmayacak, Kay."

"Zaten öyle değil." Yüzüme ve boynuma nemlendirici sürüyorum. "Bunu engellemek için ne yapmış olabileceğimi düşünmeden edemiyorum. Az önce onunla birlikteydim ve her saniyesini tekrar tekrar yaşıyorum."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Ona güvenlik konusunda verdiğim onca dersi düşünüyorum." Bir dolaptan daha büyük olmayan banyo dolabını açıyorum.

"Üçümüz birlikte olduğumuz her seferinde onu uyardım." Benton'ın sesi her yanıma sarıyor. "Beni dinlemedi."

"Hayır, ." Askılardan bir kargo pantolon, bir polo tişört topluyorum. "Ve bir süre sonra fazla konuşmayı bıraktım. Ama söylememeliydim."

"İnsanların içindeki iyiliği orada olmasa bile görürdü." Benton, çoğu kocanın yapmayacağı şekilde Sal konusunda her zaman nazik davranmıştır. "Bu da bize kamyonunu neden durdurduğu hakkında bir ipucu verebilir."

Dün gece kulübeye giriş yapmak için dağa çıkmış. Örneğin birisi arabasında sorun varmış gibi davranmış olabilir."

"Yardım etmek için geriye doğru eğilecek türden biri." Tuvaletin kapağını kapatıp üzerine oturuyorum.

Benton hoş baritonuyla, nadiren aceleci ya da stresli bir ses tonuyla, "Sorumlu her kimse, onun özverili doğasına hitap etmeyi yeterince biliyordu," diyor. "İyi bir suikastçı olmanın ilk kuralı kurbanını tanımaktır."

"Görünüşe göre bu UAP işini yemiyorsun." Siyah kargo pantolonumu çekiyorum.

"Bir tane olduğunu biliyoruz," diyor Benton. "Radarda hareketli bir işaret ve açıklanamayan çok sayıda başka sensör."

"Endişeliyim. Gerçekte neler olup bittiğine dair tehlikeli bir dikkat dağıtıcı ve belki de amaç budur." Üzerinde adli tabibin arması işlenmiş siyah polo tişörtümü giydim.

Benton, "Meselenin bu olduğuna inanmıyorum ve bir UAP'nin taklit edilmesi oldukça zor bir şey olacağını düşünmeliyim," diye yanıtlıyor. "Ama bu bir uçan daire, dünya dışı varlıklar, boyutlar arası varlıklar ya da her neyse onlarla karşı karşıya olduğumuz anlamına gelmiyor."

"Neden birisi Sal'e bunu yapsın ki? Bir fikrin var mı? Ne amaçla?"

"Düşmanlarımızın istediği hassas bilgilere doğrudan erişimi vardı." "Ve sizce sebep bu muydu?"

"Bence bu bir sebepti. değil." "Kimin?"

"Asıl soru bu."

"Neden onu Oz tema parkında bıraktın?" Parkın sahibinin kim olduğunu düşünmeye devam ediyorum. "Bu ayrıntıyı özellikle rahatsız edici buluyorum. Muhtemelen orada bulunduğum ve kafamda çok canlı bir şekilde canlandırabildiğim için. Ama park, kızına otopsi yaptığım Ryder Briley'e ait."

"Evet, farkındayım. Bunun rahatsız edici olduğuna katılıyorum," diyor Benton. "Size söyleyebileceğim şey Oz tema parkının rastgele olmadığı. Bunun kısmen şok etmek ve aşağılamak için kasıtlı olarak seçildiğinden şüpheleniyorum. Belki de ET Whisperer ile alay etmek için. Ya da belki başka nedenlerle kişiseldir."

"Kimin için kişisel?"

"Bahsettiğiniz gibi, Lucy onu oraya götürdüğünüzde bayılırdı," diyor. "Çok özel bir yeri."

"Bunun bölgede tespit edilen tanımlanamayan araç UAP ile ne ilgisi olabilir?" Şaşkınlıkla sordum.

"Neler olduğunu anlamak için elimizde çok fazla veri yok, Kay. Ancak her türlü önlem alınmalı ve verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı şimdiden özür dileriz."

Kocam bir açıklamaya *biz diye* başladığında, genellikle ardından gelenler beni mutlu etmez ve bu da bir istisna değil. Sal Giordano'nun otopsi yerinin ve diğer ayrıntıların uygun bir zamanda bana açıklanacağını söyleyerek devam ediyor. Daha fazla bilgi için onu ikna etmeye çalışmanın bir anlamı yok. Vermeyecek.

"Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı tekrar özür dileriz." Demek istediği, otopsi işlemini benim binamda yapmayacağını.

Park yerimde Uzaktan Mobil Operasyon Ortamı yarı traktör römorku da kullanmayacağım. Tehlikeli olabilecek durumlarda UZAKTAN'a başvuruyoruz ama Gizli Servis'in başka bir planı var.

"Konu ne kadar hassas olursa olsun, cesedin bölge ofislerinizden birinde incelenmesi gerektiğini düşünmüyoruz. Daha uygun başka bir yerimiz var," diyor Benton ve benim aklıma ilk gelen, askerlikle ilgili tüm ölümlerin ele alındığı Dover Hava Kuvvetleri Üssü oluyor.

Zaman zaman orada çalıştığım için liman morguna aşinayım. Ama onu bu konuda zorladığımda, cesedin Dover, Delaware'e gönderilmediğini söyledi. Oraya varana kadar nereye gittiğimi bilemeyeceğim.

Benton, "Şimdilik size daha fazla bir şey söyleyemediğimiz için üzgünüm," diye ekliyor.

"Gizlilik ihtiyacını anlıyorum." Gömleğimi içine sokuyorum. "Ama Sal'in davasında makul bir şeffaflıkla birlikte çalışmamız konusunda ısrar etmek zorundayım. Olay yerine gidip sonra da Gizli Servis'in beni tamamen dışlamasına izin veremem. İşimi kendi standartlarıma göre yapmalı ve bulgularım üzerine yemin etmeliyim."

Benton, "Bizim ve sizin laboratuvarlarınız cesedin kendisi dışındaki tüm kanıtlar üzerinde bağımsız incelemeler yapacak," diye söz veriyor. "Ayrıntıları mümkün olduğunca uzun süre kamuoyundan saklamak için elimizden geleni yapacağız. Haberler nihayet ortaya çıktığında neler olacağını nasıl yöneteceğimiz, SCIF' ele almak üzere olduğum konu."

Hassas Bölmeli Bilgi Tesisinde onu bekleyen meslektaşları var ve birbirimizi ne zaman göreceğimizi ya da konuşacağımızı bilmiyorum.

Tekrar. Birlikte geçirdiğimiz zamanın başından beri bu böyleydi, ama bu her zaman kolay olduğu anlamına gelmiyor.

İlk kez, ben oraya taşındıktan kısa bir süre sonra bir seri katil Richmond'da kadınlara tecavüz etmeye ve onları boğmaya başladığında tanıştık. Benton, o zamanlar Quantico, Virginia'daki FBI Akademisi Davranış Bilimleri Birimi'nin yıldız psikolojik profilersiydi. Yakışıklıydı ve eski New England parasından geliyordu, güzel bir karısı ve ailesi vardı. *GQ* gibi giyiniyor ve BMW kullanıyordu. Kendi zihninde bir efsane olduğunu varsayarak, ondan yoğun bir şekilde hoşlanmamaya hazırdım.

Ama o sıcak Haziran öğleden sonrasında konferans salonuma girdiğinde, hiç de beklediğim gibi biri değildi, aramızdaki çekim elektrikliydi. Ofisimin banyo kapısının arkasındaki boy aynasında yansımama bakıyor, aradan geçen on yılları düşünüyorum. Hayal ettiğim ve içimde hissettiğim şey aynadan yansıyan görüntüyle uyuşmuyor ve Sal'ın kaybı, sahip olduğumu unuttuğum pikselleri yok ediyor.

O benim ilk aşkıma ya da en önemli aşkıma değildi. Ama en çok ihtiyacım olduğu anda karşıma çıktı ve o olmasaydı Benton'a hazır olamazdım. Carmex'i dudaklarıma sürüp mineral güneş kremi sürüyorum, tepedeki ışık yüzümdeki çizgileri, yılların oyduğu çukur alanları gölgeliyor. Sahra kıyafetlerim hiç hoş değil; kargo pantolonum ve polo tişörtüm kaynar suda defalarca yıkandıktan sonra biraz dar geliyor.

Ya da ben böyle suçluyorum ve kız kardeşim Dorothy'nin ne diyeceğini tahmin edebiliyorum. Kendimi de diğer her şey gibi derinlemesine incelerken onun sesi her zaman düşüncelerimin arka planında yer alıyor.

* * *

Işığı kapattıktan sonra banyodan çıktığımda sekreterimin bağlantılı ofisimizin kapısını açtığını görüyorum. Elinde bir ajanda ve bir kalemle içeri girerken bana günün iyi geçmesini dilerken Lysol sprey sıkıyor.

"Morgdan yeni çıktığınızda biraz dezenfekte etmek her zaman akıllıca olur," diye açıklıyor Shannon Park, biraz daha sprey sıkıp kutuyu birçok cebinden birine sokarak. "Bugünlerde çok dikkatli olamıyoruz." Her zamanki neşeli yüzü perili.

"Evet, gerçekten, buraya yeni geldiğini her zaman anlayabiliyorum," diye cevap veriyorum.

Ben Benton'la konuşurken kulak misafiri olduğuna hiç şüphe yoktu.

Bu da Sal Giordano'yu bildiği anlamına geliyor ki bu da onun kasvetli tavrını açıklıyor. Emekli bir mahkeme stenografi olan Shannon, Marino'nun tanımıyla *yarasa kulaklı* bir hafiye. Çoğu insan onu ciddiye almaz, eksantrik biri olarak görür. O etraftayken rahatça konuşabiliyorlar ve onu işe aldığım için daha mutlu olamazdım. Artık işe geldiğimde ne bulacağım diye korkmama gerek yok. Son sekreterimin yaptığı gibi beni sabote etmesinden endişe etmiyorum.

Shannon'la bugün ilk kez görüşüyoruz ve o her zamanki klasik kıyafetlerini giymiş, hiçbiri birbirine uymuyor. Zümrüt yeşili uzun tuniğinin üzerindeki sarı desenli yeleği, hacimli soluk mavi eteği, siyah file hortumu ve kırmızı yüksek topuklu spor ayakkabıları alışılmadık bir takım. Boyu 1.80'i bulmayan kadın, başındaki mor şapka gibi eski kova şapkaları seviyor, dikenli saçları pembe renkte.

"Birkaç dakika önce talihsiz bir telefon görüşmesi yapıyormuşsunuz gibi geldi." Bir çift taktik botu taşıyarak masamın arkasına oturdum. "Taciz edildiğiniz için çok üzgünüm ama dün Briley'lerin evinde şahit olduklarıma dayanarak buna şaşırmadım."

"Babası gerçek bir pislik, telefonda mavi bir çizgi çiziyordu. Kim olduğu ya da ne kadar parası olduğu zerre kadar umurumda değil. Onu iğrenç buluyorum ve ona bunu yaptığımı söylerken konuşmalarımızı kaydettim. Aramaya devam edecek ve onunla doğrudan konuşmanızı tavsiye etmiyorum, Doktor Scarpetta."

"Bundan sonra onunla polisin ilgilenmesine izin vereceğim." Ne kadar kibirli ve aşağılayıcı olduğunu hatırlayarak botlarımı çekiyorum. "O ve karısı birkaç dakika önce binamızın karşısına park etmişlerdi. Görünüşe göre kadın bira içiyor, onlar da içeri girip çıkan çalışanları filme çekiyordu."

"Anlaşıldı. Cesedi görmek için telefonda beni rahatsız ederken bir taş atımı uzağa park etti." Shannon'ın sesi duygu yüklü.

"Asla olmayacak."

"Cenaze evi *kasaplığınızı ve siyasi yandaşlarınızla çevirdiğiniz dolapları onarmadan önce değerli küçük kızını* görmek istedi. Sanırım kapımızdan geçip içeri gireceğini ve canı ne isterse ona bakacağını düşündü."

"Eminim ona güvenlik ve emniyet nedenlerinden dolayı

veya resmi olmayan ziyaretçi kabul etmesine izin verilir." Ona parti çizgisini anlattım. "Polis, kızlarını kimin vurduğu belirsizken onun ya da karısının buraya gelmesini kesinlikle istemez."

"Ona göre o yasaların üstünde, her kuralın istisnası," diyor Shannon, kaygıları ağır basarken. "Ve eğer sözde *değerli küçük kızı* için kalbi kırıldıysa, beni kandırabilirdin."

"Geri gelmeye karar verirlerse diye Wyatt'ı tetikte olması için uyardım." Sekreterim yaptığım her şeyi izlerken botlarımın bağcıklarını bağlıyorum.

Deniz mavisini gözlerini merakla bana dikmiş, Luna Briley ile ilgisi olmayan sorular ve kalp ağrısı hissediyorum. Shannon'ın Sal Giordano'ya ne kadar hayran olduğunu biliyorum. Onun adı geçtiğinde nasıl gördüm. Giordano aradığında cilveli olduğu gözümünden kaçmadı, şüphesiz ona çıkma teklif etmesini umuyordu. Son aylarda onun yalnız olabileceğini hissetmeye başladım.

Adli tabibin ofisi, on yıllardır demirbaş olduğu kalabalık adliye binalarının antitezidir. Shannon Old Town'da yalnız yaşıyor, kızı Richmond'da saatler uzakta. Ailesinin geri kalanı İrlanda'da ya da artık hayatta değil. Benton ve ben onu ara sıra misafir ediyoruz ama sorunun temelinde beş ay önce davetsiz misafirin binama girmesi yatıyor.

Etrafta kimin olduğuna ve olayların farklı gelişip gelişmediğine bağlı olarak benim dışımda pek çok insan öldürülebilirdi. Bu tür düşünceler Shannon'dan başka çalışanların da aklına geldi, birkaçı başka bir yerde iş bulmak için istifa etti. Geçmişte görmediğim bir şekilde kendini savunmasız hissettiğini söyleyebilirim.

"Savaş için giyinmişsiniz, hoş olmayan bir yere gidiyorsunuz, Doktor Scarpetta. Bana hikayenin ne olduğunu anlatabilir misiniz?" der.

"Ben Benton'la telefonda konuşurken bağlantı kapımızı açtığın için ne kadarını biliyorsun?" Bu konuda nazlanmıyorum. "Ve bir şeyi duyabiliyor olman dinlemen gerektiği anlamına gelmez. Kendi iyiliğin için belki de dinlememelisin."

"Masanıza birkaç şey bırakıyordum ve banyoda konuştuğunuzu duydum. Duyduğuma göre Sal Giordano kaybolmuş ve Batı Virginia yakınlarındaki eski Oz tema parkında ölü bulunmuş." diyor ve ben yanıt vermeyince gözle görülür bir tepki veriyor, yüzü asılıyor, gözleri doluyor. "Aman Tanrım, bu doğru. Ne kadar korkunç!"

"Korkunç ötesi." Masamdan kalktım, kendimi toparlarken ona bir kutu mendil uzattım.

"Bana karşı her zaman çok nazikti, hiçbir zaman nasıl olduğumu soramayacak kadar meşgul değildi." "Herkes karşı böyleydi." Boğazımı temizliyorum. "Nasıl olduğunu biliyorum.

Sana düşkündü."

"Ve çok alçakgönüllü. Nobel Ödülü kazandığını asla bilemezsiniz." Gözlerini sildi. "Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Kelimeler kifayetsiz kalıyor."

"Lütfen kimliğin teyit edilmediğini ve davanın son derece gizli olduğunu unutmayın." Şu anda önemli olan şeye odaklanıyorum.

"Onun gibilerin başına böyle bir şey gelebilir mi?" Gözyaşlarını daha fazla kırıştırarak. "Onların en büyük savunucusundan başka bir şey değilken? Hiç mantıklı değil ve buna bir an bile inanmıyorum. Suçlanacak başka bir şey olmalı."

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"Hiçbir şey duymaya niyetim yokken, UFO'dan bahsedildiğini fark ettim." Shannon, Benton'la benim konuşmalarımıza kulak misafiri olduğunu doğruladı.

"Tekrar söylüyorum, kimseye bir şey söylemeyin," diye cevap veriyorum duygularımla. "Böyle bir şeyin sızmasını göze alamayız..."

"Doktor Giordano uzaylılarla iletişim kurmaya çalışmasıyla bilindiği için bunu çok endişe verici buluyorum. Tabii artık onlara bu şekilde hitap etmememiz gerekiyor. Sanırım en güvenlisi onları *Diğerleri* olarak adlandırmak. Ama eğer ona ya da herhangi birine zarar verirlerse çok şaşırmam, tabii o kişi bunu hak etmediyse."

"Henüz gerçekleri bilmiyoruz. Pek bir bilmiyoruz."

Shannon, "Niyetleri bu olsaydı bizi uzun zaman önce yok edeceklerine hep inandım," diye yanıtlıyor. "Tehlikeli olanın insanlar olduğunu varsaydım."

"Çünkü biz öyleyiz." Beyaz Escalade'in geri gelmediğinden emin olmak için bir pencere perdesinin arkasına bakıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Eğer Diğerleri bize zarar vermek isteseydi, onlarla boy ölçüşemezdik," diyor Shannon, söylentilerin ne kadar çabuk kargaşaya yol açabileceğini hatırladığımda. "Bizim diğer her şeye yaptığımızı onların da bize yaptığını düşünsene. Bundan daha iğrenç ne olabilir? Ama yapacaklarına inanmıyorum."

"Korkmamız gereken insanlar. Kapımıza ölümü getirenler onlar." Kahve makinesinin yanındaki atıştırma çekmecesini karıştırıyorum.

"Bence Diğerleri bu yüzden burada. Çok geç olmadan yardım etmek için."

"Eğer herhangi bir çareleri varsa, çok minnettar olurum." Konferans masama granola barlar ve küçük fıstık torbaları taşıyorum.

"Galway'de büyürken geceleri Corrib nehri ve okyanus üzerinde dans eden garip ışıklar görürdüm." Shannon bunu uzaklara dalarak, özlem dolu bir bakışla söylüyor. "Babam onlardan bizi kontrol eden Yıldız İnsanları olarak söz ederdi. Bana başka bir galaksiden gelen varlıklar tarafından harikulade bir şekilde yaratıldığımızı söylerdi, ben de bunun harika olduğunu düşünürdüm."

"Burada yaşamın uzaydan gelen varlıklar tarafından başlatılmış olabileceğine dair bilimsel bir teoriden söz ediyorsunuz." Atıştırma çekmecesini çantama yerleştiriyorum. "Diğerleri, sizin deyiminizle."

"En eski anılarımdan biri, ben daha küçük bir çocukken komşumuzun çiftliğine inen bir yıldız gemisi." Shannon hikayelerinden birini anlatmaya başlıyor. "Altında mavi ışıklar olan devasa bir baş aşağı topaç gibi görüldüğünü söyledi ve çimenlerde bıraktığı yanmış daireyi kendim gördüm-"

"Shannon...?" Nazikçe araya giriyorum.

"Komşumuz bize yerden havalanan çocuksu varlıklardan bahsetti. Onları grimsi, kocaman koyu renk gözleri olan, hepsi birbirine benzeyen ve pençeye benzeyen parmaksız elleri olan varlıklar olarak tarif ettiğini hatırlıyorum. Onu merak ediyorlardı ama en ufak bir zararları yoktu. Ve kesinlikle, onlar olabildi..."

"İhtiyacımız olan şey çılgın masallar ve varsayımlar değil." Bir dolabı açıp giysi ve diğer ihtiyaçlarla dolu atlama çantamı alıyorum. "Marino ve ben Lucy ile havaalanında buluşacağız ve ne zaman döneceğimizi bilmiyorum. Yetki Gizli Servis'te ve elimden geldiğince sizi bilgilendireceğim. Bu arada, günün geri kalanı için her şeyi iptal etmeni istiyorum."

"Bu senin *Telegraph*'la saat bir randevun olacak, bakalım başka neler var." Shannon cebinden bir gözlük çıkararak açtı. "Ondan sonra yine *Boston Globe* ve *Washington Post* var." Batı Virginia'daki gözlem evini ziyaret ederken Sal'i birçok kez bir uydu telefonu taşıması için teşvik ettiğimi düşündükçe uydu telefonumu topluyorum. Burası Ulusal Radyo Sessiz Bölgesi'nin kalbinde, baz olmadığı bir yer.

kablosuz cihazlar yasaklanmış ve kullanılamaz hale getirilmiştir.

Sessiz Bölge'de çalışabilecek tek şey bir uydu telefonu. Ancak Green Bank'ın devasa radyo teleskobuna ya da yakındaki Ulusal Güvenlik Ajansı'nın çok gizli Sugar Grove İstasyonu'ndakilere müdahale edebilecek herhangi bir şeyi kullanmayı reddetti.

"Başka ne var?" Shannon'a soruyorum.

"Saat beşte vali ile aylık sohbetiniz, tabii ki." "Onun da yeniden planlanması gerekecek," diye yanıtlıyorum.

"Büyük hayal kırıklığına uğrayacak." Shannon'ın kastettiği valinin çok kızacağı. "Belli nedenlerden dolayı Luna Briley davasını tartışmaya hevesli olacağına şüphe yok. Babası onun düşmanı olduğu için."

"Zaten konuşabileceğim bir şey değil ama şehir dışına çağrıldığımı söyle. Lütfen ona özürlerimi ilet," diye cevap verirken bir yandan da kız kardeşimden gelen mesaja bakıyorum.

Le Refuge bu gece mi? 7:30 rezervasyonu mu? Size muhteşem bir hafta sonunun ödüllü ikramiyesini anlatacağım! Ailemle sakın bir akşam geçirip güzel bir yemek yiyebilirim..., Dorothy yazıyor.

"İnsanlar nerede olduğunu sorduklarında onlara ne söyleyeyim?" Shannon, burnunun ucunda duran pembe okuma gözlüğüyle tarih defterinde gezinmeye devam ediyor.

Dorothy'nin mesajını yanıtlarken, "Cep telefonu hizmetinin sınırlı olduğu bir bölgeye seyahat ettiğimi söyleyebilirsin," diye cevap veriyorum.

Akşam yemeğinin bu gece olamayacağını söyledim. Marino ve ben bir dava için şehir dışına çıkıyoruz. Bunu zaten biliyor olmalı. Ama belli ki

onu bilgilendirdi. Evliler ve yine de mesajı iletmemi bekliyor. Bu bana bir sorun yaşadıklarını söylüyor.

"Bug Off'un araç bölümünde yaşadığımız bir sorun nedeniyle nihayet bugün burada olduğunu bilmelisiniz." Shannon beni bilgilendirmeye devam ediyor.

"Bug Off?" İsim tanıdık gelmedi.

"Devlet sözleşmeli haşere kontrol şirketlerinden biri."

"Hiç duymadım."

"Satıcılar listesine yeni eklendi. Yani, her zamanki garip gözlü ve kötü duruşlu, ortaya çıkmaya zahmet ettiğinde bizden yeterince hızlı uzaklaşamayan genç adam değil. Bu sefer bir kadın göndermişler. Hiç haber vermeden ortaya çıktı ve ödümü koparıyor." Shannon güvenlik monitörlerindeki canlı videoya başını sallıyor.

İlaçlama görevlisi koruyucu giysiler giymiş, başı ve yüzü kapalı, sırtına bir böcek ilacı tankı bağlanmış. Güvenlik halatına bağlı olmadığını hemen fark ediyorum. Yerden kırk metre yükseklikte olmalı, eldivenli bir eliyle bir basamağa tutunuyor, diğer eliyle de püskürtme tabancasını tutuyor. Sonra yuvayı sisliyor, zehir bulutları yükseliyor, eşek arıları çılgına dönüyor.

"Son derece tehlikeli görünüyor ve umarım hepimizin gözü önünde ölümüne savrulmaz." Shannon izlerken kaşları endişeyle çatıldı. "Böyle bir işe sahip olmak ne güzel."

"Hazır başlamışken sivrisinek ilaçlamasını da hallederse çok memnun olacağımızı söyle," diye öneride bulundum. "Biri haftalar önce onlar için ilaçlama yapmalıydı."

"Şubat ayından beri arıyorum. Buradayken ne yapabileceğine bakacağım. Yoksa kim bilir ne zaman dönerler," diyor Shannon telefonu tekrar çalmaya başladığında.

* * *

Sekreterim ofisine dönerken Marino sahra kıyafetleri giymiş, belinde tabancasıyla benim ofisime giriyor. Tekerlekli ve geri çekilebilir kulplu iki büyük Pelikan çantayı yere bıraktı. Her biri en az elli kilo ağırlığında, yıpranmış yüzü ve tıraşlı kafası efordan kızarmış ve terden parlıyor. Merdivenleri kullandığı belli, asansör kendisine zarar vereceğinden emin olduğu şeyler listesinin başında geliyor.

"Korkarım önümüzde uzun bir gün var," diyorum ona. "Umarım sen ve Dorothy uzun hafta sonu boyunca biraz dinlenmişsinizdir."

"Tam olarak değil," diyor ekşiyerek ve ben şaşırmıyorum.

Kız kardeşime prestijli bir sosyal medya fenomeni ödülünün verildiği Atlantic City'de geçirdikleri üç gecenin ardından bu sabah İskenderiye'ye döndüler. Marino bir kumarbaz değil ve para harcamak için daha iyi yollar bulabilir, size söyleyecektir. Pandemi, ayaklanmalar ve toplu cinayetlerin yaygınlaşmasından bu yana kalabalıklardan her zamankinden daha fazla hoşlanmıyor.

"Dorothy slot makinelerinde şanslıydı, kendi tanımına göre şanslıydı. Onu zorlukla uzaklaştırabildim" diye anlatıyor. "Ödül yemeğinin sonsuza kadar sürdüğünden bahsetmiyorum bile. Sonra gece yarısına kadar kumarhaneye geri döndük."

"Birlikte kaliteli zaman geçirdiğiniz ve manzara değişikliği yaptığınız sürece."

"Atlantic City aradığım manzara değişikliği değil. Ayrıca binlerce kuruş kazanmak kimin umurunda?" Marino huysuzca cevap verir. "O Pazar günüydü. Dün gece bir Blues Brothers konserinde Dan Aykroyd'a doğru yürüdü ve ondan tulumunu imzalamasını istedi, ki bu başka biri olsaydı beni çok kızdırırdı..."

Shannon'ın ofisinde başımı eğdiğimde parmaklarının klavyedeki hızlı tıkırtılarını duyuyorum. Kulaklığı takmış, son sürat yazıyor ve ben Marino'yla ayrılacağımızı işaret ediyorum.

"... Ondan sonra bir barda karaoke yarışması vardı," diye anlatıyor bana. "Dorothy her zamanki Cher taklidini yaptı ve tam elli dolar kazandı. Bundan çok daha fazlasını içkilere harcadık."

"Sanırım kız kardeşimin bu işi para için yapmadığının farkındasınız." Çantalarımı omuzluyorum.

"Evet, bunu neden yaptığını biliyorum. Daha önce bilmiyordum ama şimdi biliyorum." "Kamyonun hazır ve gitmeye hazır mı?" Ona sordum.

"Tehlikeli madde KKD'si ve Geiger sayacı da dahil olmak üzere ihtiyacımız olan her şeyi aldık. Bana neler olduğunu anlatabilir misin? Nereye gittiğimizi ve neden berbat bir havada uçtuğumuzu bilsem iyi olurdu. Neden uçuyoruz ki? Acelemiz ne? Her kim öldüyse daha da ölmeyecek."

Şu ana kadar bana anlatılanları aktarıyorum ve Sal Giordano'nun kim olduğunu çok iyi biliyor ama benim için kim olduğunu bilmiyor. Marino, Richmond günlerimizde, profesyonel olarak benim için sarsıcı bir dönemde Roma'da bir yaz öğretmenlik yaptığımı hatırlayabilir. Ama hikayenin geri kalanını hiç anlatmadım. Bunu iyi karşılamazdı.

Ofisimden çıkarken Marino, "Sal Giordano ET'lerle temas kurmaya çalışıyor," diyor ve ben kapıyı kilitliyorum. "O ve diğer SETI çalışanları ET'lerin dost olduğunu varsayarak evrenin her yerine sinyaller gönderiyorlar. Peki ya hepsi dost değilse?"

"Bir şeyin UAP olduğunu söylemek basitçe tanımlanamaz olduğu anlamına gelir ve sanırım bu pek çok şey olabilir," diye cevap veriyorum.

"Bazı gözlemler açıklanabilir. Ancak diğerleri değil ve onları tanımlayamamamızın nedeni bizim, Çinlilerin, Rusların ya da başka herhangi bir insanın yapmamış olması." "Bizi ziyaret eden insan dışı araçlar var ve bu sonsuza kadar devam edecek."

Koridoru takip ederken, "Sal'in davasında böyle bir şeyin söz konusu olduğunu bilmiyoruz," diye tekrarlıyorum.

"Araba kullanırken ışınlandığı ve radyasyona maruz kaldığı gerçeği mi? Uzaylıların muhtemelen onun üzerinde saatlerce deney yapıp beynindeki her şeyi indirdikleri gerçeği mi? Aracın bir ekin çemberi bıraktıktan sonra radardan kaybolup uzaya geri dönmesi gerçeği? Bunu oldukça inandırıcı bulmuyor musunuz, Doktor?"

"Bunlar gerçek değil." Çantalarımın askıları omuzlarıma batıyor.

"Oz'da bırakıldığından bahsetmiyorum bile."

"Bu arada tema parkının sahibi Ryder Briley."

"Sal Giordano'nun öldürülmesiyle bir ilgisi olabileceğini mi düşünüyorsun? Benton böyle mi düşünüyor?"

"Hepimiz gibi onun da bu noktada cevaptan çok sorusu var." "Bilgin olsun diye söylüyorum, Lucy'nin sana anlattıkları diğer

Duyduğum UAP karşılaşmaları. Ve bu Virginia'nın o bölgesinde yeni bir şey değil. 60'lı yıllarda Staunton yakınlarına bir uzay gemisi inmişti. Gemide küçük varlıklar vardı, her şeye şahit oldular" açıklıyor Marino.

"Bu sabah tespit edilen şey, radar ve diğer sensörlerin tanımadığı deneysel bir uçak olabilir. Bu, toksikoloji ekranlarımızın en yeni tasarım ilacı ya da algoritmada yer almayan tuhaf bir ilacı gözden kaçırmasıyla aynı şey," diye öneriyorum, ÇIKIŞ işareti ileride kırmızı renkte parlıyor.

"UAP'nin bir daire, bir küre, bir üçgen, belki de bir silindir şeklinde olup olmadığını biliyor musunuz? Onun hakkında başka ne söyleyebilirler?"

"Çok değil, sadece orada bir şey vardı." Asansörün kapalı paslanmaz çelik kapılarının önünde duruyorum ve sanki ona silah doğrultuyormuşum gibi gözleri açılıyor.

"Hayır, !" diye ilan etti. "Bu lanet şeye binmeyeceğiz." Cevabım aşağı düğmesine basmak oldu.

"Merdivenlerden çıkmalıyız," diye ısrar ediyor.

"Üzgünüm, bu sefer olmaz. Taşıyacak çok şeyim var," diye cevap veriyorum, kapılar yavaşça seğirerek açılıyor.

"Lanet olası ölüm tuzağı," diye homurdanıyor bindiğimizde, saha çantalarını yere bırakırken. "Buraya geldiğimizden beri hiç çalışmadı ve değiştirilmesi gerekiyor."

"Aynı fikirdeyim ama bu asla olmayacak." Zemin kat için düğmeye basıyorum, kapılar kekeleyerek kapanıyor. "Lütfen ilaçlama görevlisinin burada olduğunu ve eşek arılarının kızgın olduğunu unutmayın."

"Kamyonumu yüklerken mesafemi korudum," diyor asansör titreyerek yavaşça inmeye başlarken. "Lanet şey yine sıkışmasa iyi olur!"

İkinci katı yavaş yavaş geçiyoruz. Sonra ışıklar titriyor ve asansör aniden duruveriyor.

"Kahretsin! Sana söylemiştim!" İşaret parmağı ışıklı düğmeye vuruyor. "Bir gün bu şeyin içinde öleceğiz! Ya düşecek ya da boğulacağız!"

"Neden buradaki erkekleri sakinleştirmek için bu kadar çok zaman harcıyorum?" Mırıldanıyorum.

"Ve tabii ki burada sinyal yok." Marino telefonuna öfkeyle bakıyor. "Kimseyi aramak bir işe yaramayacağından."

Asansör tekrar hareket etmeye başlar. Sonra dururuz. Ve tekrar başlıyoruz. Titreyerek morg katına ulaşıyoruz. Aniden duruyor. Kapı nöbet geçirir gibi açılıyor.

Aceleyle çıkarken ona "Bu sabah buraya geldiğimde gayet iyi çalışıyordu," diyorum.

* * *

Koridoru takip ederek, gözlem pencereleri hüzünlü kliniğimizden geçen hastalara bir bakış sunan kanıt odasına yaklaşıyoruz.

Camın diğer tarafında, vaka numaralarıyla etiketlenmiş kanlı kişisel eşyalar beyaz kağıt kaplı muayene masalarına dizilmiş. Arka duvar boyunca şeffaf kapaklı çok sayıda kurutma dolabı yer alıyor ve her şey üst kattaki laboratuvarlara gönderiliyor.

"Bunlar onun." Luna Briley'nin çelik askıdaki pembe Barbie bebek pijamalarını gösteriyorum. "Kan desenini fark ettin mi? Özellikle de uyluğun ön kısmındaki kan damlalarını?"

Marino pencereyi buğulandırır, gevşemiş ve kırmızımsı siyaha boyanmış küçük pijamalara bakar.

"Damlalar mükemmel şekilde yuvarlak," diyor. "Dümdüz aşağı düşmüşler ve kalçalarına doksan derecelik bir açıyla çarpmışlar. Eğer haberlerde duyduğum gibi ayakta duruyorsa bu mümkün değil. Oturuyor olmalıydı."

"Ve bence öyleydi."

"İddiaya göre, kız yatak odasında babasının tabancasıyla oynarken silah patlamış ve bu da cesedinin neden yerde olduğunu açıklıyor. Anne ve babası silah sesini duyduklarında bahçedeymiş. Yine sözde."

"Bana ve muhtemelen herkese anlattıkları hikâye bu," diye cevap veriyorum.

"Başka bir deyişle, tam bir saçmalık."

Röntgen odasının dışında durduk, siyah-beyaz görüntüler bilgisayar ekranlarında aydınlatılmıştı. Ön kemikteki teğetsel kurşun deliğini ve buradan yayılan çok sayıda kırığı işaret ediyorum. Küçük kalibreli merminin radyoopak şekli kafatasının arkasına saplanmış. Eksik süt dişlerinden kalan boşlukları ve diş etlerini iten kalıcı dişlerin gölgelerini görebiliyorum.

"Sanırım vurulduğunda pijamalarıyla yatak örtüsünün üzerine oturmuş televizyon izliyordu, yatak başlığına yaslanmıştı, bacakları önünde uzanıyordu," diye açıklıyorum. "Olaydan sonra cesedin taşındığından, olay yerinin temizlendiğinden ve sahnelendiğinden şüpheleniyorum."

"Çatışmayı neyin başlatmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Size söyleyemem. Öğle yemeğini ızgarada pişirdiğini biliyoruz. Ve ölmekten kısa bir süre önce M&M's gibi bir şey yiyordu, fıstıklı olanlardan" diye açıklıyorum. "Mide içeriği kısmen sindirilmiş tavuk ve patatesten oluşuyor. Ama şekeri de buldum. Dişlerinin arasında şeker parçacıkları vardı, bu da ölmekten kısa bir süre önce yediğini gösteriyor."

Ailesine göre Luna'nın ızgara barbekü tavuk ve patates kızartması yediğini açıkladım. Öğleden sonra birde yediğini söylediler ve ofisimize ölümü saat dört buçuk civarında bildirildi.

"Siz oraya vardığınızda ne zamandır ölü olduğunu düşünüyorsunuz?"
Yürümeye devam ederken Marino soruyor.

"Fabian ve ben saat beş buçuğa doğru geldik ve o zamana kadar birkaç saat önce ölmüştü," diye cevap veriyorum, penceresiz kapının yanındaki parlak kırmızı ışığın olduğu dekompozisyon odasına vardığımızda.

Şef yardımcım Doug Schlaefer, Chesapeake Körfezi'nden çıkarılan ve polislerin yüzen kişi olarak adlandırdığı, çürümüş cesede otopsi yapıyor. Görgü tanıklarına göre kurban birkaç hafta önce kokain içerken ve aşırı alkol alırken tekneden düşmüş. Otopsi izole bir yerde yapılıyor çünkü pis koku dayanılmaz boyutta.

Marino'ya "Yatak odasında ya da polis mutfak çöpünü karıştırırken M&M tipi bir şeker ambalajı gördüğümü hatırlamıyorum," diyorum. "Asıl soru Luna'nın şekeri nereden aldığı."

"Belki de almaması gereken bir şeyi gizlice almıştır ve annem ya da babam sinirlenmiştir."

"Eğer ailesinin iddia ettiği gibi şeker hastasıysa, o zaman kesinlikle şeker yememesi gerekiyordu," diye açıklıyorum.

"Evde insülin var mı?"

"Ryder Briley'e bunu sorduğumda, ilaçlarını alıp bana daha sonra getireceklerini söyledi. O anda bunu yapamayacak kadar üzgün olduklarını söyledi." Soğuk gözlerindeki kibri hayal ediyorum. "Ayrıca evde şeker bulundurmadıklarını da söyledi."

"Peki, Luna şeker yerse ne olur?" Marino sorar.

"Ketoasidoza girebilir ve hastanelik olabilirdi."

"Bluestar'ı özellikle yatağın etrafında mı deniyorsun? Annemle babamın bizim anlamayacağımızı düşünerek oradaki kanı temizlemediğinden emin olmak için mi?"

"Evet ve ben sprey sıkarken Fruge video çekti."

Görünmeyen kanlı kalıntıların mavi renkte parlamasına neden olan kimyasal bir reaktiften bahsediyoruz. Başlık, duvarlar, hatta tavan bile aydınlandı, açıklıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

Koridor, kapılarındaki göstergeler sürekli güncellenen değerler veren paslanmaz çelik soğutucu ve dondurucuların bulunduğu kabul alanında sona ermektedir. Hastalar araç bölmesinden içeri alındıklarında buradaki ilk durak yer kantarıdır. Boyları eski moda ahşap bir ölçüm çubuğuyla ölçülüyor, vaka numaraları veriliyor ve sert manila kağıt ayak etiketlerine yazılıyor.

Binanın dışına açılan kapının karşısında güvenlik ofisi var ve kurşun geçirmez camdan içeride kimsenin olmadığını görebiliyorum. Masanın üzerinde bir Bojangles paket servisi çantası, bir yığın peçete ve çeşni paketinin yanında pipetli büyük bir içecek var. Üç boyutlu yazıcıdan Wyatt Earle'un yarıda kesildiğinde radyo frekansı ile tanımlama (RFID) etiketleri hazırladığını anlıyorum.

Video ekranlarında onu, beyaz kargo kamyonetinin trafikten uzakta park halinde durduğu, ilaçlama görevlisinin merdivenin tepesinde olduğu araç bölmesinde yürürken izliyorum. Wyatt, üzerinde Baş Tıbbi Muayene Ofisi (OCME) arması, kadüs ve adalet terazisi bulunan siyah yeni üniformasıyla heybetli görünüyor. Kemerinde biber gazı, taktik bir cop ve telsiz olarak da çalışan bir cep telefonu var.

Vali güvenliğimiz için ek fon tahsis ettiğinden beri yeni korumalar işe aldım ve diğerlerini işten çıkardım. Ekipmanı geliştirdim, eğitim ve daha rekabetçi ücretler sundum. İhtiyacımız olana sahip değiliz ama moralimiz hiç bu kadar iyi olmamıştı. Canlı yayında, pırıl pırıl siyah bir cenaze arabasının, büyük araçların geri geri giderken çıkardığı yüksek sesli bip sesiyle rıhtıma girişini izliyorum.

Wyatt adımlarını hızlandırıp sürücü kapısını açtığında araba durur. Jesse Spanks dışarı çıkar, arkaya yatırılmış siyah saçları ve 1960'ların sitcom'undaki Eddie Munster gibi dul bir tepe ile kalitesizdir. Marino'ya sorarsanız öyle. Bu öğleden sonra cenaze levazımatçısı yüksek sesle pudra mavisi bir takım giymiş, polka

noktalı kravat ve uyumlu cep mendili. Cenaze arabasının bagaj kapağını, bizi bir numarayla etkilemek üzere olan bir sihirbaz gibi gösterişli bir şekilde açıyor.

Ofisimin, buradan bir milden daha kısa bir mesafede faaliyet gösteren Shady Acres Cenaze Evi ile arası pek iyi değil. Beklenti, iyilik karşılığında onlara tavsiyelerde bulunmam ve diğer hususları dikkate almam. Benden aynen selefim Elvin Reddy'nin yaptığı ve belki de yeni görevinde hala yapmakta olduğu gibi yapmam bekleniyor. Ama bu ilk şef olduğumda olmadı ve şimdi de olmayacak.

Marino güvenlik monitöründeki Spanks'e bakarak, "Kahretsin," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Onun burada ne işi var? Şu ana kadar planlanan tüm teslim alma ve teslimatların güncel bir listesini aldım ve Shady Acres listede yok."

"Luna Briley hakkında arıyordu." Cenaze arabasının motoru gürlerken, araç bölmesine açılan yaya kapısını açık tutuyorum.

Marino, "Kayıtlarda henüz serbest bırakılmadığını gördüm," diyor.

"Doğru," diye cevap veriyorum, çantalarımızı ve valizlerimizi beton rampadan aşağı indirirken, ilaçlama makinesi başımızın üzerinde spreyle sıkıyor.

Merdivenden uzak duruyoruz, Marino'nun gözleri endişeyle o yöne kayıyor. Bir yandan böcek ilacının kokusunu alırken bir yandan da etrafta uçuşan eşek arılarını taramaya devam ediyorum. Çoğu yuvanın altındaki epoksi kaplı beton zeminde ölmüş ya da ölmek üzere ve bu manzara içimi karartıyor. Ancak zehirli böcekler bir fare, bir sincap ya da diğer yanlış yönlendirilmiş misafirlerimiz gibi yer değiştiremez.

"... Bunlar benim talimatlarım değil," diyor Wyatt yaklaşmamızı izlerken ve Jesse Spanks'in bundan hiç haberi yok.

Cenaze arabasının açık bagaj kapağında dururken sırtı Marino'ya ve bana dönük, içinde bir sedye ve üstünde katlanmış bir battaniye var. Yanlış tanıtmaya ve manipüle etmeye devam bizim geldiğimizi görmüyor.

"Bence bilgilendirilmediniz ve sorun bu," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Wyatt, "Şef bana izin verdiğinde, her zamanki gibi seni arayacaklar," diye cevap veriyor. "Böyle sahte bahanelerle ortaya çıkamazsın."

Spanks, "Belli ki size yolda olduğumu söylemeyi unutmuş," diye yanıtlıyor. "Sana cesedin hazır olmadığı söylendi."

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama buradaki zayıf halka Doktor Scarpetta. Ben değilim. Dün olay yerinde huysuz ve aşırı duygusal olduğumu duydum. Ve

Hayatının bu aşamasında ve aklında onca şey varken bu anlaşılabilir bir durum." Spanks cüretkâr yalanlarına devam ederken Marino ve ben dinlemek için durduk.

Wyatt açıkça, "Ceset hiçbir yere gitmiyor," diyor.

"Küçük Luna bize emanet edilmeden hazırlıklara başlayamayız." Cenaze levazımatçısının kendini savunurken sesini alçaltmak gibi bir alışkanlığı var. "Briley'ler sizden isteklerini derhal yerine getirmenizi bekliyor."

Wyatt'ın sert yanıtı "Ben ailelere hesap vermem" oldu.

"Briley'ler her şeyden önce sevdikleri kişiye uygun şekilde muamele edildiğinden emin olmak istiyorlar-"

"oluyor?" Sözümlü kestim.

"İyi günler Doktor Scarpetta. Ne zamandır orada dikiliyorsunuz?" Spanks bana samimiyetsiz bir gülümseme verdi.

Marino ve ben yukarı çıkarken, "Yeterince uzun," diye cevap veriyorum.

"Her zamanki gibi, sizi gördüğüme sevindim hanımefendi." Diş beyazlatma reklamı olabilecek bir başka büyük sırtma.

Elimi sıkıyor, her zaman yaptığı gibi acı verecek kadar sert sıkıyor. Bu kez ben de ona karşılık veriyorum, onlarca yıldır inatçı dokuları ve kemikleri kesmekten güç alan tutuşumla. Yüzünü buruşturuyor, ellerini ceplerine sokuyor, iğrenç kolonyası ölüm ve böcek ilacının keskin kokularına karışıyor.

"Sadece daha önceki iletişimlerimizi açıklıyordum," diyor bana.

"Peki bunlar ne olabilir, çünkü en son ne zaman konuştuğumuzu hatırlamıyorum," diye cevap veriyorum.

"Bugünlerde hatırlanacak çok şey var," diyor sempatik bir şekilde.

"Sen ve ben bu yıl boyunca hiç iletişim kurmadık." Kayıtları düzelttim.

"Bunun yanı sıra, doktorun fotoğraflık bir hafızası var," demek zorunda hissediyor Marino kendini.

"Bay Spanks'e Luna Briley'i henüz serbest bırakmadığınızı söylüyordum." Wyatt hararetle konuşur.

"Ne kadar trajik bir kaza." Spanks üzüntüyle başını sallar. "Bugünlerde küçük çocukların bildikleri dehşet verici. Hiçbir şey güvenli değil. Görünüşe göre, bu kadar sevimli bir şey için oldukça inatçı ve inatçı olabiliyor."

"Senden tanıklık etmeni kim istedi?" Marino ona karşılık verir. "Ve neden

Burada mısın?"

"Bir şey çekmek için, işte bu yüzden." Wyatt, Spanks'e suçlayıcı bir bakış fırlatır. "Az önce habersizce geldiğinde güvenlik kapısından geçmesine izin vermemin tek nedeni, burada bir sedye bıraktığını ve onu alması gerektiğini söylemesiydi."

"Ne sedyesi?" Marino cenaze arabasının arkasındaki katlanmış sedyeye bakar.

"Teslim almak için getirdiği." Wyatt o kadar sinirlenmişti ki neredeyse kekeliyordu. "Başka bir deyişle, içeri girip cesedi kapabilmek için yalan söyledi."

"Luna Briley ben söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyor ve bu biraz zaman alabilir. En azından günler, eminim size söylenmiştir." Spanks'e onu uyaracak şekilde bakıyorum.

"Onunla işinin henüz bitmemiş olmasını garipsemeden edemiyorum. Başka ne yapmak için?" diyor suçlayıcı bir şekilde.

"Dava şimdilik beklemede." Ona söyleyeceğim bu kadar. "Davalarını onurlandırmakla ilgilenmediğinizi onlara bildireceğimden emin olabilirsiniz.

dileklerimle. Ama onları daha fazla kızdırmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Özellikle de Bay Briley'i. Son derece güçlü biri, yüksek mevkilerde tanıdıkları var. Yüksek yerlerden bahsediyorum." Spanks beni tehdit etmenin eşiğine geldi. "Zaten ofisinizden şikayetçi."

"Umursayıp umursamadığınızı sor," diyor Marino, ağır Pelikan çantaların saplarını sıkıca kavırıyor, kasları geriliyor.

"Şimdi gitmen gerekiyor," diyorum Spanks'e. "Bir daha böyle bir numara yapma yoksa bir dahaki sefere bu kadar affedici olmayız. Wyatt, lütfen onun otoparktan çıkarıldığından emin ol."

Spanks cenaze arabasının bagaj kapısını kapatırken, "Tamamdır, Şef," diyor.

* * *

Marino ve ben binadan çıkarken araç bölmesinin kapısı geri çekilmiş, güneş tam tepemizde. Virginia ve ABD bayrakları yüksek sesle dalgalanıyor, döner kancaları asma kilitli cam girişin önündeki uzun metal direklere çarpıyor. Rüzgar hızlanıyor, barometrik basınç düşüyor ve fırtınanın yaklaştığını hissedebiliyorum.

"Az önce tanık olduğumuz şey bir suçtu. Bunun başka bir yolu yok."

Biz güneş gözlüklerimizi takarken Marino söylenmeye devam ediyor. "Bir cesedi ortadan kaldırmaya teşebbüs etmek ağır bir suçtur. Ve hepsi güvenlik kameralarımızda kayıtlı. Jesse Spanks'i tutuklatmalıyım."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye cevap veriyorum araba sıralarının yanından geçerken, birkaç kişi öğle yemeği molalarına gelip gidiyor.

Kendimi sürekli beyaz Escalade'i ararken buluyorum ve ondan hiçbir iz olmadığı için rahatlıyorum. Marino'nun karartılmış Ford Raptor kamyoneti park alanının yarısında, çitlerin yanında, kimsenin kapılarını çarpmayacağı bir açıda duruyor.

"Neden oraya park ettin?" Ona sordum.

"Bir grup kızgın eşek arısının yakınında olmak istemedim. Zehirden bahsetmiyorum bile. Belki de Better Business Bureau'ya falan şikayette bulunup Shady Acres'in başını derde sokmalıyım."

Sal Giordano'nun davasında kullanacağımızı tahmin ettiğim UZAKTAN kumandalı jeneratöre bağlı TIR'ın yanına yaklaşırken, "Muhtemelen işleri daha kötüleştirecek," diye cevap verdim.

"Eddie Munster'ın bundan kurtulmasına izin veremeyiz, Doktor."

"Bunu büyütmemek en iyisi. Daha önce değilse bile şimdi onun peşindeyiz. Eğer kafasında bir beyin varsa bunu bir daha denemeyecektir."

"Ama . Ve belli ki Briley'lerin talimatını yerine getiriyor. Söylesene, otopsiyi yaptıktan sonra cesedi kaçırmanın ne anlamı var?" Marino kamyonetinin anahtarsız kumandasını bulmak için cebini karıştırıyor. "Neyi başaracaklarını sanıyorlardı? Kanıtları yok etmek için biraz geç kaldılar."

"Sebebini bilmiyorum ama daha bitirmedim. Parmak ucu morlukları konusunda haklıysam en önemli bulguyu henüz doğrulamadım. Bunlar, vurulmadan kısa bir süre önce omuzlarından ve boynundan şiddetle tutulduğunu gösterecek. Bu da ailesi için çok kötü olur."

"Bir şekilde morlukları bildiklerini mi düşünüyorsun?"

Kimin bildiğini düşünürken "Umarım bilmezler" diye cevap veriyorum.

Früge'a söyledim. Shannon da konferans masama bıraktığım evraklara bakarsa öğrenebilir. Cesedi incelerken Fabian yanımda değildi.

Marino uzaktan kumandayı kamyonetine doğrultup ışıklar yanıp sönerken, "Aslında kanıtları yok etmek için çok geç değil," diye ekliyorum. "Hareket hastalığı ilacını getirmeyi unutmadın değil mi?"

"Çoktan aldım ve cebimde daha fazlası var." Gözlerini uzaktaki kara bulutlardan oluşan duvara dikeyyor. "Umarım Lucy ne yaptığını biliyordur, çünkü duyduğum her şey kâbus gibi geliyor. Umarım dağlarda mahsur kalmayız ya da daha kötüsü olmaz."

Eşyalarımızı kamyonun kapalı kasasına yerleştiriyoruz ve bir anda güçlü motoru çalıştırarak kalabalık otoparktan dışarı doğru manevra yapıyor. Güvenlik kapısında diğer arabaların geçmesini bekliyoruz. Sıra bize geldiğinde Marino ilerlemeye başlıyor, birden siyah-beyaz çizgili kolu *The Exorcist*'ten bir sahne gibi bir aşağı bir yukarı gidip gelmeye başlıyor.

"KAHRETSİN!" Vitesi parka itti, ön tampon giyotin kapısına birkaç santim kalmıştı. "İşte bundan bahsediyorum! Burada her şey karmakarışık!"

Dışarı tırmanarak küçük gri bir kutunun içindeki güç kesme anahtarını buluyor ve kolu devre dışı bırakıyor. Çıkış şeridine barikat kuruyor ve arkamızda iki araba var, çalışanlar ayrılıyor. Marino sanki tutuklanmak üzereymişim gibi kamyonun inmemi emrettiğinde meraklı bakışları üzerimde hissediyorum. Bir trafik polisi gibi eliyle sürücü koltuğuna oturmamı işaret ediyor.

Ben geçerken güvenlik kolunu kaldırıp başının üstünde tutuyor. Sonra trafikten uzak bir yere park ediyorum. Elektriği tekrar açtığında yolcu koltuğuna dönüyorum, bekleyen arabalar çıkarken bana inanmaz bir omuz silkme hareketi yapıyor. Kapı sanki hiçbir sorun yokmuş gibi çalışıyor.

"Şimdi iyi mi?" Kamyonetine tırmanıp kapıyı kapatıyor. "Bu nasıl mantıklı olabilir?"

"Belki de düğmeyi kapatıp tekrar açtığınızda bir şeyler sıfırlanmıştır?" Ben öneririm.

"Bu işler yürümez."

"Muhtemelen bir güç dalgalanması ya da arızalı bir sensör?" "Kahretsin, Doktor. Umarım yine hacklenmemişsinizdir."

Kuzey Virginia bölge hükümet merkezinin iç kesimlerindeki dört katlı binamızdan uzaklaşırken "Söyleme bile," diye cevap veriyorum.

Çitlerle çevrili OCME kompleksi, eyalet hükümeti ofis parkının arka tarafında kendi halinde. Binanın üç tarafında kudzu ile kaplı sulak alanlar ve birkaç kez ateş edilmiş bir elektrik trafo merkezi var. Çatıda anatomik bölümün krematoryumu için bir baca var ve insanları bizden mümkün olduğunca uzak olmak istedikleri için suçlamıyorum.

Birkaç dönüm ötede Sağlık, Kamu Güvenliği ve Acil Tıbbi Hizmetler Departmanları ile Hayati Kayıtlar Bürosu yer almaktadır. Bu binalar renkli camları, düzenli iek tarhları, fıskiyele ve yansıtma havuzlarıyla modern ve çekici. Bazılarında kafeteryalar, çatı terasları ve yeraltı otoparkı var. Gölgeli ağaçların altında banklar var, lobiler kilitli değil, ziyaretçiler hoğ karėılanıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

Dakikalar sonra Shady Acres yerleşkesini çevreleyen yılankavi taş duvarın yanından geçiyoruz. Yükselen ferforje demir girişin karşısındaki reklam panolarından birinde "*Teknenizi ne yüzdürürse yüzdürsün, kollarımızı açmış bekliyoruz*" yazıyor. Reklamda müşteriler, mezarlığın sahte gölünde kuğu kayıkları içinde gösteriliyor. Diğer reklamlarda ise sıcak hava balonundan küller serpiliyor.

"Dorothy'ye akşam yemeği için müsait olmadığımızı mesajla bildirdim," diyorum Safeway marketinin önündeki Marino'ya, bana yapmam gereken işleri hatırlatarak. "Ayrıntıya girmeden nedenini açıkladım. Onunla konuşma fırsatım olmadı ama ödülü ve Atlantic City'deki hafta sonunuz için heyecanlı görünüyor."

"Evet, epey vakit geçirdi." Araba kullanırken gözlerini dikmiş önüne bakıyor, sigara içmek istediği için sakız çiğniyor.

"Son zamanlarda onunla konuştun mu?" Şehirden ayrılacağımızı ona neden haber vermediğini bilmek istiyorum.

"Onu son gördüğümünden beri değil. Her ne kadar yaptığımız şeye O zamana kadar *konusuyordu*, ne kadar şirret olsa da." "Her şey yolunda mı?"

"Bu akşam hepimizin, denemem için başımın etini yediği Fransız restoranında yemek yememizi istedi ki bu, cehennem gibi geçen hafta sonundan sonra canımın istediği son şey." Sakızını çiğniyor, çene kasları esniyor. "Neden evde sadece ikimizin olduğu sakın bir gece geçiremediğimizi sordum. Herkesi görmenin iyi olacağını söyledi. Sanki durmadan çetelerin etrafında olduğu için yalnızmış gibi. Bunu anlamıyorum."

"Zor bir dönemden geçtiğiniz için üzgünüm. Yine de, şehir dışına çağrıldığını ve ne zaman eve döneceğinden emin olmadığını ona bildireceğini düşünmüştüm. Ona haber verme işini bana bırakmanı beklemiyordum," diye cevap veriyorum ve elçi olmak istemediğinde bunu daha önce de yapmıştı.

"Zaten yeterince sinirli." "Ne hakkında?"

"Güya bütün hafta sonu onu görmezden gelmişim," diye cevaplıyor hayal kırıklığıyla. "Üç gece üst üste onu kumar makinesinden kumar makinesine takip ettikten sonra mı? Ve karaoke yarışmalarında koruması gibi davranarak tam oradaydım. Ona içki ısmarlamak isteyenlere inanamazsın. Ve ona bir şeyler fırlatıyorlardı. Oda anahtarları. Katlanmış para ve banknotlar. Bir spor sütyeni."

"Kulağa oldukça stresli ve kaotik geliyor." Gergin yüzünü inceliyorum ve kız kardeşimi idare etmek kimse için kolay olmazdı. Belki de dürüst olursak hiçbirimiz kolay değilizdir.

"Dorothy insanların karşısına çıktığında ne kadar mutlu olduğunu görebiliyorum." Marino ağzındaki sakızı çıkarıp vites koluna asılı çöp torbasına atıyor. "Eğer herkes alkışlıyor ve tezahürat yapıyorsa, kendi deyimiyle *havalara uçuyor*. Eskiden benim için de böyle hissederdi."

"Seyircileri ne kadar çok sevdiğini biliyorsun." Gerçekte ne söylediğini geçiştiriyorum. Yeterince derine iniyorum ve daha fazla ayrıntıya direniyorum. "Onun ne kadar dışa dönük olduğunu hep biliyorsun. Ve evet, ilgi çekmeye can atıyor ve bu yeni bir şey değil."

"Durum daha da kötü ve berbat geçiniyoruz." Onunla çıktı. "Eve dönüş yolunun çoğunda tartıştık. Bunu mahvedecek ne yaptım ben?"

Gerçekten incinmiş ve kaybolmuş görünüyor. Annemizin gibi, karizmatik kız kardeşim erkekleri Kleenex gibi tükettiğinde bu bakışı daha önce de görmüştüm.

"Sen ve Dorothy büyük kişiliklere sahipsiniz ve zaman zaman çatışmanız beklenen bir şey." Umarım ilişkileri yıkılıp gitmez. "İşte bu yüzden iyi ya da kötü." Pandemi sırasında aniden evlendiklerinden beri onlar için endişeleniyorum.

"Benden sıkılacağını tahmin etmiştin ve sanırım haklıydın," diye cevap veriyor ve ben şaşırıyorum.

"Böyle bir şeyi ne öngördüm ne de ima ettim." Yardım edemem ama sesim kızgın çıkıyor.

Sık sık durduğum Sunoco benzin istasyonunu geçtikten sonra Marino, North Quaker Lane'den sola dönüyor. İsim şu anda ironik, konuşmamızla ilgili huzurlu bir şey yok.

"Lütfen hıncını benden çıkarma," diyorum daha sakın bir sesle. "Kız kardeşimle aranızda olup bitenlerin ortasında kalamam."

"Biliyorum." Öfkeli bir nefes üflüyor.

"İnsanların her zaman anlaşılamayacağını ve onun karmaşık biri olduğunu unutma. Ayrıca buna değer."

"Her zaman değil." Sinyal lambasını yakarak büyük motoru çalıştırıyor ve şerit değiştiriyor. "Adil bir savaşçı değil, plan yapmak ve planlamak için çok fazla zaman harcıyor. Sonra da hiç beklemediğin bir anda cehennemi boylar," diye açıklıyor ve ben bunu ne kadar iyi biliyorum.

Kız kardeşim kötü hileler ve aşağılamalar sanatında erkenden ustalaşmıştı. Ev ödevlerimi, ders kitaplarımı ya da bir gece önce hazırladığım okul üniformamı saklardı. Rahibelere bana musallat olan gerçek dışı yorumlar yapmak. Kimya setimdeki test tüplerini yanlış etiketlemek. Mahallenin kötü çocuğuna ona aşık olduğumu söylemek.

Marino'ya, "Atlantic City'ye tatsız bir yolculuk yaptığın için üzgünüm, hem de şehir dışında olman gereken onca zaman içinde," dedim. "Doğrusunu söylemek gerekirse, keşke dün Briley olayında benimle birlikte olsaydın. Daha iyi olurdu. Fabian da öyle. Onun ne kadar ince ruhlu olduğunu biliyorsun ve Briley'ler de bunu hissetti. Bugün onu gördün mü bilmiyorum ama tam bir enkaz."

"Briley'ler gibi insanlar dünyanın Fabian'larını kahvaltı niyetine yerler." Marino I-395'i seçer, bu saatte trafik korkunç değildir. "Onun gibi açık olan herkes, etrafta dolaşmak için kolay bir hedeftir."

"Aşağı yukarı böyle oldu. Ryder Briley acımasızdı."

"Çoğu insanın düşündüğünden çok daha tehlikeli biri," diyor Marino. "Fabian'ın ondan ve Stockholm sendromlu karısından uzak durması gerekiyor. Bu sabah ofise gelir gelmez derin dalış yapmaya başladım. Normal haberlerde bulamayacağınız şeyleri aradım. Şu ana kadar bulduklarım oldukça rahatsız edici."

* * *

Marino derinlemesine *dalış* derken, Lucy'nin artık kişisel bilgisayarlarımızda ve telefonlarımızda kullanışlı bir uygulama olan yapay zekalı sohbet robotuna giriş yaptığını kastediyor. Sorularımızın anında yanıtlanmasını istediğimizde onun ofisindeki çalışma masasına oturmak zorunda değiliz. Gözlerini yoldan ayırmadan kül tablasını açan Marino, bir paket Teaberry sakızı çıkarıp bana uzatıyor.

"Hayır, teşekkürler," diye cevap veriyorum ve solumuzda Army Navy Country Club'ın golf sahası, beyaz arabalarla süslenmiş yeşil çimenlerden oluşan bir deniz var.

"Bulması kolay olmayan bilgiler istedim. Fruge'un asla bulamayacağı türden şeyler. Fabian'ın da bulamayacağından eminim." Marino ağzına iki sakız tikiştiriyor, keskin nane kokusu bana çocukluğumu hatırlatıyor. "Ben de Janet'a sordum. Ondan öğrenebileceği her şeyi öğrenmesini istedim."

Gerçek anlamda söylemiyor. Yeğenimin ortağı, bir zamanlar tanıdığımız ve sevdiğimiz Janet öldü. Ancak ona benzetilerek yaratılan animasyonlu yapay zeka avatarı hayatta ve sürekli gelişiyor. Cana yakın, kullanıcı dostu ve Marino ancak son zamanlarda Lucy'den geçmeden onu sorgulamaya başlayacak kadar rahat hissetti. Bir şey ne kadar çabuk alışkanlık haline geliyor.

"Janet'in ne bulabileceğini görmek istedim ve ondan Ryder ya da Piper Briley ile ilgili herhangi bir referans aramasını istedim," diye açıklıyor Marino. "Sadece polise yapılan ve sonuçsuz kalan ihbarlar ya da insanların röportajlarda onlar hakkında söyledikleri şeyler değil. Ama sosyal medyada ya da başka herhangi bir yerde yayınlanan ve yıllar boyunca gözden kaçan her şey. Ve bulduklarım oldukça endişe verici."

Marino bana Mattie Fey adında bir internet gazetecisinden bahsederken Pentagon City alışveriş merkezinin etrafında dönüyoruz. Altı yıl önce, Briley'lerin inşa ettiği bir çitle ilgili olarak kendisini taciz ettiklerini polise şikayet etmiş. O sıralarda hizmet köpeği fentanil ile zehirlenmiş ve kısa bir süre sonra Mattie Fey tekerlekli sandalyesiyle bodrum merdivenlerinden düşmüş.

"Yalnız yaşıyordu ve cesedi bulunduğunda günlerdir ölüydü." Marino, Janet adını verdiğimiz yapay zekalı sohbet robotunun şimdiye kadar neler ortaya çıkardığını anlatmaya devam ediyor. "Peki ne biliyorsun? Toksikoloji testinde yüksek seviyede fentanil tespit edildi, oysa fentanil kullandığı bilinmiyordu. Uzaktan çalışıyordu ve yiyecek dahil çoğu şey evine teslim ediliyordu."

"Onu kolay bir hedef haline getirmek," diye cevap veriyorum. "Sadece yediği ya da içtiği bir şeye bir miktar fentanil ekleyin. Sonra da zaten ölmediğini varsayarak bitirmek için ortaya çık. Düşerek ölmüş gibi göstermeye çalışın."

Ronald Reagan Washington Ulusal Havaalanı'na yaklaşırken "Ben de aynı şeyi düşünüyorum," diyor. "Evi d'Evereux Gölü'nün yakınındaydı ve gerçekten izole edilmişti."

"Briley'lerin yaşadığı yer orası değil, yakınından bile geçmiyorlar," diye cevap veriyorum, tepemde bir yolcu uçağı kükrüyor. "Onlar burada, Northridge yakınlarındaki Alexandria'dalar."

"Ama o zamanlar Mattie Fey'in arazisi Briley'lere bakıyordu. Arkadaşlarına çiti ne kadar kötü komşular oldukları için inşa ettiğini söylemişti," diye açıklıyor Marino.

"Luna o zaman bir yaşındaydı ve ailesi inşaat gürültüsünün onu sürekli ağlattığını iddia ediyordu," diyor Marino havaalanı çıkışında. "Gazetecinin merdivenlerden yuvarlanmasından birkaç ay sonra, Briley'ler başka bir büyük mülke taşındılar."

"Bu davayı hiç duymadım. Nasıl ?" diye sordum. "Bir kaza.

Elvin Reddy bunu sorgulamadı bile."

"Anlaşıyor. Briley'lerden bu olayla bağlantılı olarak hiç bahsedildi mi?"

"Hayır. İki yıl sonra Fort Belvoir yakınlarında yaşıyorlardı.

bir araba sözde önünü kesince yol verme tartışmasına girmiş. İki gün sonra diğer sürücü posta kutusuna yürürken vurularak öldürüldü" diyor Marino, Potomac Nehri ağaçlarla çevrili kıyının ötesinde masmavi parıldıyor.

"Peki nasıl çıkış yaptı?"

"Aynı şey. Bir kaza. Elvin Reddy kurşunun bir avcıdan çıktığına karar verdi. Görünüşe göre olayın olduğu yer bir av kampına oldukça yakın."

"Bu onun uyduracağı bir şeye benziyor," diye cevap veriyorum. "Özellikle de bunun kendi çıkarına olduğuna uygun bir şekilde ikna edilmişse."

Eski adli tıp başmüfettişinin yerine işe alındığımda, bıraktığı mirasın berbat olacağını biliyordum. Yıllarca uzak kaldıktan sonra Virginia'ya geri çağrılmamın nedeni onun pislikleriydi. Roxane Dare beni iş bitirici olarak atadı ve görünüşe göre o ve eski sekreterim Maggie Cutbush uzaktan izlerken benim tek yaptığımı Elvin'in arkasını toplamak.

Geçen yaz onu kovduğumdan beri Elvin'in başında olduğu işe yaramaz Acil Durum Önleme Departmanı'nın müdür yardımcısı olarak yeniden ortaya çıktı. Kuzey bölge ofisleri benim binamın en üst katında yer alıyor ve kızartma tavaından ateşe atılmamın mükemmel bir örneği.

Marino, Smith Bulvarı'nı havaalanı boyunca takip ederek Alaska Havayolları ve United'ın etrafından dolanıyor. Sonra Ronald Reagan'ın heykeli çiçekli ağaçların arasında beliriyor. Marino sürekli aynalarına bakıyor ve gördüğü bir şeyden hoşlanmadığını anlıyorum.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Briley'lerin gümüş bir Suburban'ı olup olmadığını merak ediyorum," diye yanıtlıyor.

"Nefret ediyorum

artık plakaları çalıştıramıyorum. Beni deli ediyor."

"Dün evlerinde gümüş renkli bir Suburban görmedim ama bu pek bir şey ifade etmiyor."

"Biri son birkaç dakikadır peşimizdeydi," diyor Marino. "Direksiyonun arkasında sakallı, kel bir adam var. Tanıdık geliyor olabilir mi? Yolcu koltuğunda da uzun sarı saçlı bir kadın var."

İleride, solumuzda, Lucy ile uçarken genellikle onunla buluştuğumuz küçük terminal var. Marino arabasıyla otoparka giriyor ve ben de arkamızdan gelen gümüş renkli Suburban'ı yakalamak için arkamı dönüyorum.

"Tamam, şimdi bundan gerçekten hoşlanmıyorum," diyor.

"Ben de değilim." Girişe yakın bir yerde dururken yan aynamdan onu izliyorum.

"Sıkı durun." Suburban'ın şoförü kendi kapısını açarken Marino da kapısını açıyor ve ben buna inanamıyorum.

Kovulan güvenlik görevlisi Norm Duffy dışarı tırmanıyor. Onu son gördüğümünden beri bıyık ve sakal bırakmış. Kot pantolon ve bağcıklı botlar giymiş, üzerinde de muhtemelen taşıdığı silahı gizleyen bol düğmeli bir gömlek var. Hatırı sayılır bir kas kütlesi kazanmış, traşlı kafasının üstü dövme.

"Bu ne...?" Kapıyı kapatırken Marino'nun eli tabancasına kolayca uzanıyor.

Norm Duffy taktik çantasına uzanarak bana doğru yürürken onları duymak için camımı açıyorum. Soğuk alınlığı ya da alerjisi varmış gibi boğazını temizleyerek sessizce öksürüyor.

"Hey, Norm! Ne yapıyorsun?" Marino sesini yükseltir, eli silahındadır.

"Seni beceriyorum. Yaptığım şey bu." Norm büyük bir zarf çıkarıp açık pencereden içeri itiyor ve zarf kucağıma düşüyor. "İyi günler! Çünkü ben yapacağımı biliyorum!"

Suburban'a dönüp direksiyonun arkasına geçerken gülüyor ve öksürüyor. Ben kamyonetten inerken Marino plakayı telefonuna yazıyor.

"Kahretsin!" diye patladı. "Özür dilerim, Doktor. Onu vurmadığım için çok şanslı. Kahretsin, çok yaklaşmıştım."

"Bunu yapmadığınız için çok memnunum ve üzülmenizi gerektirecek bir şey yok." Norm Duffy ve yanındaki kadının bir otoparktan kestirmeden geçip kaldırıma çarparak Smith Caddesi'ne çıkmalarını izliyorum.

"Onu durdurmalıydım." Marino'nun Ray-Ban'leri arkalarından bakıyor. "Neyin peşinde bu? Kimin için çalışıyor? Bir bakayım."

Kamyonentinin arkasına kadar onu takip ettiğimde Marino elini uzatıyor. Zarfı ona veriyorum, o da yırtarak açıyor ve içinden Washington, D.C.'deki bir hukuk firmasının antetli kağıdına basılmış bir belge çıkarıyor. Marino birkaç sayfayı gözden geçiriyor, öfkeli sessiz homurtular çıkarıyor.

"Sanırım artık Norm'un kimin için çalıştığını biliyoruz," diye beni bilgilendiriyor. "Ryder Briley sizi, adli tabipliği ve valiyi dava edeceğini bildiriyor ve nedenlerini sıralıyor."

"Büyük bir sürpriz değil. Bunun olacağını tahmin etmiştim." Zarfı bana doğru iterken Norm'un yüzündeki alaycı ifadeyi görmeden edemiyordum. Nefretini sıcaklık gibi hissedebiliyordum.

"Briley'lerin kızı öleli yirmi dört saat bile olmadı ve insanları mahkemeye vermekle mi tehdit ediyorlar?" Marino diyor ki.

"Peki beni neyle ?"

"Vali ile *karşılıklı avantaj sağlayan* ilişkiniz nedeniyle siyasi amaçlı yanlış iddialarda bulunmak ve aşağılayıcı ifadeler kullanmak." Belgeyi zarfın içine geri sokuyor. "Ayrıca şantaj."

"Ben bir mafya mıyım? Belki de gurur duymalıyım." "Hiç komik değil."

Çantalarımızı ve eşyalarımızı toplarken "Gülmüyorum," diye cevap veriyorum.

Kaldırımı takip ederek özel terminalin girişine ulaşıyoruz ve çikolata-kahverengi deri döşemeli resmi mobilyalarla döşenmiş sessiz bir lobiye giriyoruz. Panelli duvarlar modern sanat eserleriyle düzenlenmiş ve masaların ortasında taze çiçeklerden oluşan görkemli aranjmanlar yer alıyor. Granit tezgahlarda kahve ve çay, küçük buzdolaplarında ise bira, şarap, aromalı vitaminli su şişeleri ve diğer içecekler bulunuyor.

Konukların kendilerine ikram etmeleri için şeffaf plastik kutularla düzenlenmiş bir duvarın önünde duruyorum. Küçük Life Savers paketleri, şekerli ve şekersiz nane şekerleri ve sakızlar, ısırık büyüklüğünde şeker çubukları, meyan kökü damlaları ve dikkatim parlak renkli şeker kaplı yer fıstıkları üzerinde sabitleniyor.

Üzerinde *Briley Uçuş Hizmetleri* yazan küçük bir kâğıt torbayı kendime uzatırken, "M&M's değil ama aynı türden bir şey," diyorum.

Bunları söylerken tavandaki dome kamerayı fark ediyorum. Çöp kutusundaki açıklığın üzerindeki bir kolu çevirerek, torbayı laboratuvarı test etmek için yeterli miktarda şeker kaplı fıstıkla dolduruyorum. Ama ilgimin atıştırılmalık bir şeyler istemenin ötesine geçtiğini belli etmiyorum. Birileri izliyordur diye şekerlerden birkaçını çıtırdatıyorum.

Biz resepsiyona ulaşırken Marino da kendi poşetinden bir avuç alıp ağzına atıyor. Masanın arkasındaki yaşlı kadın bilgisayarından başını kaldırıp bize alıştırılmış bir gülümsemeyle bakıyor. Önünde, gelen pilotların park yeri ve yakıt talepleriyle ilgili UNICOM çağrılarıyla ilgilenmesini sağlayan bir mikrofon var. Lucy'yi arıyorum ama göremiyorum.

"Az önce inmiş olması gereken bir helikopterin pilotuyla buluşacağız." Masadaki kadına kuyruk numarasını ezbere söyledim.

"Bir dakikalığına dışarı çıktı... Ve işte geliyor," diye yanıtlıyor Lucy rampaya açılan cam kapının diğer tarafında belirirken.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Yeğenim içeri giriyor, ağzını sertçe kapatıyor ve yoğunluğunun bir güç hattı gibi uğuldadığını hissedebiliyorum. Siyah uçuş kıyafeti ve beyzbol şapkasıyla heybetli bir duruş sergiliyor, bacak kılıfında bir tabanca taşıyor, omzunda siyah bir taktik sırt çantası asılı. Gözleri bilgisayar destekli fotovoltaiik "akıllı" gözlüklerle maskelenmiş, camlar şu anda güneşten koyu yeşil renkte.

"Neredeyse hazırız," diye Marino ve bana duyurdu.

Resepsiyondaki kadın Lucy'nin devlet kredi kartını ve yakıt makbuzunu geri verir. Onları rozet cüzdanına koyar.

"Yolculuk nasıldı?" Lucy bize soruyor. "Çok iyiydi," diyor Marino ağır bir alaycılıkla.

"Bu ." Onu takip etmemizi işaret ediyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor ve kadın şimdilik başka bir şey söylemiyor.

Kıvrak ve aldatıcı derecede güçlü, kısa maun rengi saçlarına gül altınının dokunduğu Lucy, büyürken tatillerini benimle geçiren o tombul, her şeyi bilen kişi olarak tanınmıyor. O günlerde, yüzü çillerle kaplı, yuvarlak gözlüklü, kızıl saçlı bir erkek fatmaydı. Marino ona başka bir konuda takılmadığı zamanlarda Nane Şekeri Patty derdi.

Janet ve oğulları Desi, COVID'in başında öldükten sonra Lucy, Benton'ın ve benim aramızdaki misafir kulübesine taşındı. Ama bu onu sık sık gördüğümüz anlamına gelmiyor. En son beş gün önce Gizli Servis'in bağımsız bulut bilgisayarında sorun olduğunu söylediğinde görüştük. Maryland'in kırsal bir kesiminde Old Town'dan yaklaşık kırk mil uzaklıktaki eğitim merkezinde ve siber laboratuvarında bulunması gerekiyordu.

Anlaşıldığı üzere, orada olması tesadüftü. Pilotluğunu yaptığı helikopter arazide konuşlanmış. Gizli Servis Sal Giordano'nun kaybolduğu konusunda uyarıldığında, hemen harekete geçebildi.

"Bir dakikalığına buraya gireceğiz," diyor.

Bizi güneşin altında parlayan özel uçakların park ettiği rampaya bakan boş bir pilot salonuna götürüyor. Lucy kapıyı arkamızdan kapatıyor, gözlüklerinin camları düşük ışıkta grinin tonlarına dönüşüyor.

"Artık güvenli bir şekilde konuşabiliriz," diye açıklıyor. "Fark etmediyseniz, her yerde kameralar var."

"Evet, fark ettim." Marino pencereden havalanan kırmızı Jet Ranger helikopterine bakıyor, yüzündeki ifade uçuşumuzdan ne kadar korktuğunu gösteriyor.

"Fark etmediğiniz gözetleme cihazları var ve buradakileri geçici olarak sıkıştırdım. Az önce otoparkta yaşadığınız çatışmadan hiç memnun değilim." Lucy bize Briley Uçuş Servisi'nin kameralarını hacklediğini söylüyor ve ben çantamdaki şeker kaplı fıstıkları düşünüyorum.

"Gizli Servis'in Ryder Briley'e ait herhangi bir eklemi kullanmasına şaşırdım." Marino'nun ona meydan okuyormuş gibi görünen açıklamalar yapma tarzı var.

Lucy, "Virginia'da çok sayıda özel terminali var," diyor. "Seçenekler sınırlı."

"Ve şimdi de aynı pislığe ait bir lunaparka gidiyoruz. Oraya güvenmiyorum." Marino, Ryder Briley'den gelen zarfı ona uzatıyor.

"Hiçbir yere güvenmemeye alışkınım ve güvenemeyeceklerinden emin olmadığım sürece birinin beni izlediğini varsayıyorum. Belki de onun bizi izlediği kadar biz de onu izliyoruzdur." Lucy belgeyi uzatır. "Belli ki saldırıya geçmiş. Bu da kendini savunmada hissettiği anlamına geliyor. Birinin sizi takip ettiğini ne zaman fark ettiniz?"

"Havaalanına vardığımızda bu gümüş renkli Suburban aniden arkamızda belirdi," diyor Marino. "Açıkçası plakasını araştıramadım ama Norm Duffy adına kayıtlı olmadığına bahse girerim."

"Cip Briley Enterprises'a ait ve Norm geçen Kasım ayında siz onu kovduktan birkaç hafta sonra orada çalışmaya başladı." Lucy bunu bana söyledi.

"Bunu daha önce biliyor muydun?" Marino ona sorar. "Pislik herif neredeyse doktoru öldürtecekti ve işte yine karşımızda?"

"Bilmiyordum," diyor Lucy. "Yanındaki kadın güvenlik görevlisi Mira Tang, otuz altı yaşında. Beş yıl önce dolandırıcılık ve vergi kaçakçılığından hüküm giymiş ve Richmond yakınlarındaki kadınlar hapisanesinde on sekiz ay geçirmiş.

Çıktığından beri Briley için güvenlik görevlisi olarak çalışıyor, sabıka kaydı onu manipüle etmeyi daha da kolaylaştırıyor."

"Tüm bunları bir etiket numarasından nasıl bilebilirsin?" Marino Lucy'ye soruyor. "Yüz tanıma teknolojisi."

"Tanrım, süslü bilgisayar gözlüklerin geri kalanımızın bilmediği başka neler görüyor?"

"Başkaları izliyormuş gibi yaşayın. Çünkü izliyorlar," diye yanıtlıyor Lucy. "Ryder Briley kesinlikle ve ona haber verildiğine şüphe yok. Bu odanın dışında söylediklerinize dikkat edin. Tuvalete gitmeniz gerekiyorsa, bunu hemen yapın. Lunaparktaki tuvaletler yıllardır kullanılmıyor. Akan su yok ve bana söylenene göre Munchkin kadar büyük fareler varmış."

"Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğundan bahseden oldu mu?" Marino kapıyı açarken cevap verir. "Belki de hava raporunu kontrol etmeyi unuttunuz."

"Ben yapmadım ve burada tartışarak vakit geçirmediğimiz sürece endişelenecek bir şey yok." Lucy onun kendisini kızdırmasına izin vermeyecektir.

"Erkekler gidiyorum." Pilotlar salonundan çıktı. "İyi misin?" Bana baktı.

"Dikkatimi önemli olan şeylerde tutmaya çalışıyorum," diye cevap veriyorum ve o bunu gözlerimde görebiliyor.

"Sal'in etrafında bulunmuştum ama senin gibi değil." Onunla eski arkadaş olduğumuzun farkındaydı ama ona bundan daha fazlasını anlatmamıştım.

"Tek başınıza görünüyorsunuz." Konuyu değiştiriyorum. "Tron nerede?"

"Onu denetlemesi için olay yerinde bıraktım," diyor soruşturma Ortak. "Dönüş uçuşunda bizimle birlikte olacak."

"Hangi yere?" Bakalım Lucy otopsi için nereye götürüldüğümü açıklayacak mı?

"Benton'la konuştun mu?"

"Evet."

"O zaman sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun." Yemi yutmuyor. "Ama şimdilik, yardımcı pilot sen olacaksın gibi görünüyor."

Bunun anlamı, sol koltukta oturmam ve henüz ergenlik çağındayken uçuş dersleri almaya başladığından beri yaptığım gibi aviyoniklere yardım etmem. Bunun ötesinde, iyi eğitilmiş değilim, kesinlikle bugünlerde kullandığı helikopter canavarında değil. Yine de yardımla acil bir durumda onu güvenli bir şekilde yere indirebilirim sanırım. Ama pek hoş olmazdı.

* * *

Marino erkekler tuvaletinden dönüyor ve iki olay yeri çantasını kulplarından tutup kaldırıyor. Masadaki kadın dışarıya, rampaya açılan kapının kilidini açıyor, jet yakıtının keskin dumanı gözlerimi yaşartıyor. Özel jetlerin ve pervaneli uçakların arasından geçiyoruz, bağlama halkalarına ve halatlara takılmamaya dikkat ederek.

Yansıtıcı turuncu yelek giymiş bir hava aracı görevlisi, türbin motorlarının gürültüsüyle taksi yapan bir King Air'i yönlendiriyor. Gizli Servis'in Kıyamet Kuşu olarak bilinen çift motorlu siyah helikopteri uzak bir köşede tek başına duruyor. Yapay zeka destekli bu helikopterin geniş taktik platform kızakları ve silah yuvaları var. Gövdesinin altında bir radomun içine yerleştirilmiş özel görüntüleme sistemleri var.

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur." Marino' Lucy ile çocukmuş gibi konuşmak gibi bir alışkanlığı var. "Bilgisayarların sana ne söylediği umurunda değil. Fırtınanın yaklaştığını kendi gözlerimle görebiliyorum. Ve herhangi bir yere uçmanın gerçekten aptalca olduğunu söylemesi için yapay zekaya ihtiyacım yok."

"Seni ya da hiçbirimizi tehlikeye atmam," diyor, bilgisayar destekli gözlüklerinin camları yine kararmış.

Kıyamet Kuşu'na ulaştığımızda rüzgâr hızlanıyor, düz siyah boyası güneş ışığını emiyor gibi görünüyor, dört ana rotor kanadı zarifçe yere doğru eğiliyor. Derisi eski bir dilin sembolleri olabilecek garip geometrik şekillerle kaplı. Lucy, mühür benzeri şekillerin bir tür görünmezlik gizlemesi olduğunu açıklamıştır. Işığı alışmadık şekillerde yansıtarak radar ve diğer sensörleri etkisiz hale getiriyorlar.

"Bize yıldırım çarpmasını mı istiyorsun? Çünkü bu olabilir, dağlardaki sis ve rüzgardan bahsetmiyorum bile. Ya dolu yağarsa? Vereceği zararı bir düşünün." Lucy bagaj bölmesini açarken Marino itirazlarını sıralamaya devam ediyor.

"İyi olacağız." Pelikan çantalarını yerleştirmesine yardım ediyor.

"Ne? Bir çeşit özel yıldırım koruma sisteminiz mi var?"

"Çarpılmayacağız." Çantalarını aldı ve içine yerleştirdi.

"Neden?" Ona ters ters bakıyor. "Çok yetenekli bir pilot olduğun ve yıldırımdan daha iyi manevra yapabildiğin için mi?"

"Yapabilirim."

İnleyerek ve tartışarak arka kabine tırmanır, helikopter onun katı kütlesi altında kayar. Nomex döşemeli bir koltuğa yerleşir, öne bakan iki koltuktan biridir, tavan döşemesi ve zemin aynı gümüşü yangın geciktirici malzemeye kaplanmıştır. Karşısındaki koltuklar sökülmüş, bir sedyenin sığabileceği genişlikte açık bir döşeme alanı bırakılmıştır.

Lucy ve ben kızakların üzerine çıktık, sıcak ve havasız kokpite yerleştik, kapılarımızı açık bıraktık, esinti serin. Dört noktalı emniyet kemerlerimizi bağlıyoruz ve o da sol kalçasına bir dizlik bağlayarak zamanı, yakıt miktarını ve diğer ayrıntıları not ediyor. Uçuş öncesi kontrol listesini gözden geçirirken düğmelere basıyor ve anahtarları çeviriyor, birden fazla video ekranı yanıp sönüyor.

Otomatik bir ses ona otopilotu, hidroliği ve diğer sistemleri test etmesini söylüyor. Aküyü açıyor ve biz kulaklıklarımızı takıp sesle etkinleştirilen mikrofon bomlarını ayarlarken alarmlar çalmaya başlıyor.

"Arkada her şey hazır mı?" Lucy Marino'ya soruyor ve ben de onun arka kabinde endişeden bunaldığını hayal ediyorum.

"Olabileceğim kadar hazırım." Asık suratlı sesi kulaklığımdan yüksek geliyor ve sesi kısıyorum.

Lucy ona, "Ben telsizleri çalıştırıp ilgilenirken interkomu sadece mürettebata açık hale getiriyoruz," diyor. "Ama seni kameraya alacağım. Eğer bir sorun yaşarsan sadece hareket et."

"Sana bir kuş çevireceğimden emin olabilirsin."

"Eğer bu işe yaramazsa," diyor Lucy tüm ciddiyetiyle, "mikrofon kontrollerinizdeki kırmızı düğmeye basın. Dikkatimize ihtiyacınız olduğunu bize bildirecektir. Şimdilik siz bizi duyamayacaksınız, biz de sizi duyamayacağız."

"Merak etme, canım konuşmak istemeyecek-" der ve kadın dahili telefonun düğmesini çevirir ve adam gider.

Lucy ilk motoru çalıştırır ve rotor kanatları bir kükremlerle dönmeye başlar. Ardından, ikinci motor çalışıyor, jeneratör açık. Benden otomatik hava durumu servisi ATIS'in frekansını girmemi istiyor. Robotik ses, Commonwealth boyunca batıdan doğuya doğru ilerleyen şiddetli yağmurlar, şiddetli rüzgarlar ve zayıf görüş mesafesiyle ilgili ayrıntıları anlatıyor.

"Niner-Zulu ATIS ile kalkışa hazır," Lucy kuleyle konuşur. "Beklemede kalın."

"Şu anda çok yoğun, çok fazla trafik var." Bunu bana söylüyor, rotor kanatları gümbür gümbür çalışıyor, pilotlar iniş ve kalkış için beklerken telsizlerden çağrılar geliyor

kapalı. "Ama buradan çıktıktan sonra fazla bir şey olmayacak, az önce duyduğumuz hava durumuna bakılırsa."

"Umarım Marino'nun durumu iyidir," diye cevap veriyorum, güneş ön camı ısıtıyor.

"O ve onun fobileri. Ne kadar az kontrol sahibi olduğunu hissederse, o kadar kötüleşiyorlar."

"İşte bu yüzden annen çılgın hayranlarının onu taciz ve takip etmesinden endişe etmeye başladığından beri son sürat çalışıyorlar." Mikrofonumu alt dudağıma degecek şekilde ayarlıyorum. "Yaşadığı sorunların boyutunu fark etmemiştim."

"Annemin bahsettiği troller çok çirkin. Ama iddia ettiği gibi bunlardan birinin geçen ay manikür salonunda spor çantasını almak için arabasına girdiğinden şüpheliyim. Takip edildiğine dair bir kanıt yok."

"Peki ya fark ettiği beyaz minibüs?" diye sordum. "Geçen hafta Target'a giderken birinin onu takip ettiğini hissetti. Mount Vernon Trail'de bisiklet sürerken de birinin onu takip ediyor olabileceğinden endişeleniyordu."

"Minibüsün ön plakası yoktu, yani etiket numarasını göremedi ve Mount Vernon yolunda çok sayıda bisiklet var." Lucy kokpitin pencerelerinden olan biteni tarıyor, konuşurken bana bakmıyor bile. "Bu annemi ciddiye almadığım anlamına gelmiyor. Ama iddia ettiği şeylerin bir kısmının bilinçaltında dikkat çekme ihtiyacı olabileceğinden şüpheleniyorum."

"Bunun bilinçaltıyla ilgili bir yanı yok ve hiçbir zaman da olmadı Lucy." Bir Piper Cub'ın çalışmasını izliyorum, pervanesi püskürüyor ve dönüyor, bana lastik bantla çalışan oyuncak bir uçağı hatırlatıyor.

"Ne kadar çok alırsa, o kadar çok ihtiyacı olur."

"Bağımlılıklarda genellikle böyle olur."

"Yabancılarla iletişim kurarken ateşle oynuyor." Kulenin geri aramasını beklerken Lucy sabırsızlanıyor, rotor kanatları gümbürdüyor. "Son zamanlarda, kendisi gibi görünür insanlar için dünyanın ne kadar tehlikeli olduğu hakkında yorum yapmaya başladı. Tüm bunlar çatlaklara fikir veriyor. Tahmin edebileceğiniz gibi, bunların hiçbirisi Marino'nun hoşuna gitmiyor."

"Ayrıntıları duydukça benim de rahat etmiyor."

Kız kardeşimi Facebook'ta, TikTok'ta, şimdi X olarak adlandırılan eski Twitter platformunda ya da başka bir şeyde takip etmiyorum. Çoğunlukla ne paylaştığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bu çok saçma." Lucy, havaalanının üzerinde bir olimpiyat meşalesi gibi yükselen hava trafik kontrol kulesine bakıyor. "Burada oturup hiçbir yere gitmeden ne kadar yakıt harcadığımızı biliyor musun? Altı dakika ve devam ediyor. Az önce on iki galon yaktık, yaklaşık yüz vergi mükellefi doları."

"Kolluk kuvveti olduğunuzu biliyorlar," diye cevap veriyorum. "Daha yardımsever gibi görünüyor."

"Kimi yakaladığınıza bağlı." Lucy'nin tetik parmağı, çoğu kişinin çubuk olarak adlandırdığı, sıklık üzerindeki telsiz düğmesini sıkar. "Helikopter Niner-Zulu rampada hazır bekliyor," diye hava trafik kontrolüne hatırlatır.

"Niner-Zulu, isteğiniz nedir?" Uzun bir aradan sonra.

"Şu anki konumumuzdan bir seksen yönüne doğru hareket etmek istiyorum." "Dokuz-Zulu. Squawk bir-altı-üç."

"Ciyaklayan bir-altı-üç," diye yanıtlıyor Lucy, ben radarda bizi tanımlayan numaraları vericiye .

"Kimlik."

"Tanımlanıyor," diyor Lucy ve ben de onun için tanımlama düğmesine basıyorum.

"Mevcut pozisyondan dokuz-sıfır kalkış izni verildi. Her zaman pistlerden uzak durun."

BÖLÜM 9

Lucy gaz kollarını açar, kanatlar daha hızlı ve daha yüksek sesle dönmeye başlar. Kollektifi gevşetiyor, gücü çekiyor, ayakları pedalların üzerinde, parmakları siklusu sabitliyor. Helikopterin kızıaklarının üzerinde hafiflediğini hissediyorum. Sonra yerden havalanıyoruz, otoparkların üzerinden geçiyoruz, George Washington Memorial Parkway boyunca trafiğin üzerine tırmanıyoruz.

Kıyı şeridi boyunca kıvrılıp Potomac'a dökülen Four Mile Run adlı geniş kayalık dereyi geçiyoruz, yüksek güneş parlak suda parlıyor. Yüz fit yükseklikte güneye doğru ilerlerken, iniş ve kalkış yapan uçakların yolundan oldukça uzaktayız.

"Trafik! Trafik...!"

Trafik Çarpışmasını Önleme Sistemi (TCAS) sürekli çalışıyor. Lucy altımızdaki Potomac Nehri'ni tedirgin edici bir şekilde yakından takip ederken, suyun yüzeyi rotor yıkamamızda dalgalanırken kulaklıklarımızda çınlıyor. Kayıp sarı bir tekne yastığını, sallanan plastik bir şişeyi, kıyı boyunca uzanan sık yeşil ağaçları yansıtan alacalı mavi tonları görebiliyorum.

"Trafik! Trafik...!"

Bedensiz uyarılar devam ediyor ve neyse ki Marino'nun bundan haberi yok. Kokpit ile kabin arasındaki bölme nedeniyle bizi ne duyabiliyor ne de görebiliyor. Onu gümüş rengi yanmaz koltuğunda, gözleri kapalı ve yumrukları sıkılı, belki de başka bir taşıt tutması tabletini çiğnerken hayal ediyorum.

"Trafik! Trafik...!"

Elinde bir hava tutma çantası olacak, derin nefesler alacak, panik yapmamaya çalışacak ve bu korkunç bir his. Onu teselli etmek ve şakalarla dikkatini dağıtmak için yanında olamadığım için üzgünüm. Bu sabah Fabian'a yaptığım onu duygusal çıkmazından kurtaramam.

"Trafik! Trafik...!"

Hedefler cam kokpitte kırmızı renkte yanıp sönmek diğer uçakların nerede olduğunu gösterir.

bize göre. Havaalanından uzaklaştıkça, uyarılar daha da sessizleşiyor. Washington Yelken Marina'sının etrafından dolanıyoruz, sonra Daingerfield Adası. Düzinelerce tekne nehirde, yelkenleri bir tablo gibi maviye karşı beyaz kanatlar. Su taksileri birbirlerinin yanından geçiyor, yolcuları Kıyamet Kuşu'na bakıyor, işaret ediyor ve fotoğraf çekiyor.

İskenderiye'nin tarihi bölgesine yaklaştığımızda, George Washington Masonik Ulusal Anıtı'nın görkemli bir mabet gibi ufukta bembeyaz parladığını görebiliyorum. Eski Şehir'de nerede olursam olayım, devasa granit müze görünür ve sık sık yönümü bulmak için onu kullanırım. Ama neden bu yöne doğru gittiğimizi anlamıyorum.

"Nereye gidiyoruz? Dolambaçlı yoldan mı gidiyorsun?" Lucy'ye sordum.

"Bir şeyi kontrol ediyorum." Dikkati ön camdan dışarıda, elleri kontrollerin üzerinde. "Ve ben de varlığımızı duyuruyorum."

"Kimin yararına?"

"Kimin izlediğini asla bilemezsin." Sabit sesi kulaklığımda yankılanıyor, yer altımızda hızla akıyor. "Dün Sal ile konuştuğunda sana Green Bank'e giderken herhangi bir yerde durmayı planlayıp planlamadığını söyledi mi?"

"Pitstop dışında düz gittiğini belirtti. Evinin önünde on beş dakika kadar sohbet ettik. Sonra ben ayrıldım ve o da hemen arkamdan yola çıktı. Birkaç saat sonra aradı." Anlatırken ne kadar tedirgin hissettiğimi hatırlıyorum.

Yolculuk nasıl gidiyor? Herhangi bir sorun var mı? İlk iş ona sordum, bir şeylerin ters gittiğinden endişelendim.

Uğradığın için tekrar teşekkür etmek istedim, amore. Sesi kederli geliyordu, belki de üzgün, telefon bağlantımız zayıftı. *Seni tanıdığım için kendimi her zaman ölümlülerin en zengini gibi hissedeceğim.*

"Nerede olduğunu sordum, benzin ve kahve almak için Weyers Cave'de durduğunu söyledi," diyorum Lucy'ye. "Bu son iletişimimizdi."

"Saat kaçtı?" Helikopteri kıyı şeridi boyunca yönlendiriyor ve ben ağaçların arasından Mount Vernon Patikası'nın görüntülerini yakalıyorum.

"Bir buçuk ya da biraz sonra."

"Weyers Cave'de benzin ve kahve içmekten başka bir şey için durduğuna dair bir işaret aldınız mı? Garip bir şey var mıydı?"

"Sebepsiz yere araması dışında aklıma bir şey gelmiyor," diye cevap veriyorum ve bu tam olarak doğru değil.

Uzun zaman önce, farklı bir hayattayken, o da benim gibi sürekli sebepsiz yere arardı. Lucy'nin bilmesine gerek yok. O zamanlar daha çocuktuk.

"Ama geçmişe baktığımda, başına bir şey gelebileceğine dair bir önsezisi olup olmadığını merak ediyorum," diye ekliyorum. "Ya da sadece altmışıncı doğum gününde duygusal hissediyor olabilir. Muhtemelen bunu asla bilemeyeceğiz."

"Ve pitstop yaptıktan sonra doğrudan Green Bank'e mi gidiyordu?" Sesi kulaklığında yankılanıyor.

"Benim izlenimim de buydu."

"Oraya varmasının neden bu kadar uzun sürdüğü belli değil. Birkaç saatin hesabı verilmemiş durumda ve maalesef bu durum pek çok soruyu gündeme getiriyor." Bunu tedirgin edici bir şekilde söylüyor ve biz de yavaşlıyoruz.

Eski Şehir mahallemize ulaştık, aşağıdaki dar sokaklar sömürge günlerinde incelenmiş, evler tarihsel olarak korunmuş ve tertemiz. Arazimiz ileride, malikânenin iki uzun tuğla bacası sık yapraklı gölgeliklerin üzerinden görünüyor. Kiraz ağaçları ve kızılıcıklar parlak yeşile karşı canlı pembe renkte, meyve ağaçları ise çiçekleriyle karlı.

Sonra Sal'in yüzyıl başı villası, Potomac'a bakan bir kayalığın üzerindeki uzun bir ağaçlığın arkasında belirir. Beyaz badanalı sıvanın üzerinde iglo görünümlü bir gözlemevi vardır. Etrafı küçük çiçekli ağaçlar, çalı saksıları, ahşap bir masa ve iki sandalyenin bulunduğu bir terasla çevrili. Onu karanlık ve açık gecelerde orada otururken hayal ediyorum.

Acaba o yaz yaptığımız gibi teleskopuna bakarken bir şişe şarap taşıyıp tek başına içti mi? Birlikte geçirdiğimiz zamanı düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Söylemesem de hala düşündüğümü biliyorum. Ne hatırladığını çok iyi hayal edebiliyorum ve suçluluk duygusunun ağırlığını yeniden hissediyorum. Garaj yolundayken, bir şeylerin onu rahatsız ettiğini hissettim ve bunu sorgulamadım.

Lucy şimdi garaj olan eski ahırın ve daha sonra misafir odasına dönüştürülen araba evinin üzerinden alçaktan ve yavaşça uçuyor. Havadan bakıldığında bahçeler canlı renklerde karmaşık mozaikler gibi görünüyor, yüzme havuzu fuşya kiraz ağaçlarının arasında kesilmiş bir safir gibi parlıyor. Sal bana mülkün tarihini anlattı, burayı satın almaya karar vermeden önce iyice araştırmış.

Zengin bir İtalyan gemi yapımcısı 1900'lerin başında yirmi dönümlük orijinal araziye tasarlamış ve buraya güvenli liman anlamına gelen Porto Sicuro adını vermiş. Sal ve ben Roma'da birlikte olduğumuz yaz, o burayı satın almayı düşünüyordu. Washington, D.C.'ye çok yakındı ve bölgede benzer bir yer yoktu.

Pazar.

Bana su lekeli duvarların, çürümüş ahşapların, sızdıran çatıların ve pencerelerin fotoğraflarını gösterdi. Ama kemikler ve manzara rakipsizdi ve ona Porto Sicuro'yu severse, Porto Sicuro'nun da onu seveceğini söyledim.

* * *

Lucy yavaşça dönerken, lale kavakları, mavi sedirler, ginkgolar ve diğer asırlık ağaçların arasından geçen arnavut kaldırımlı araba yoluna bakıyorum. Süslü demir ön kapı trafik konileri ve testerelerle barikatlanmış ve siyah bir SUV hemen içeride park edilmiş. Bir diğeri de ana ev ile garaj arasında. Bulunduğumuz yükseklikten oyuncak gibi görünüyorlar.

"Sanırım sizinki?" Gözlerini güneşten koruyan iki kişinin bize baktığını fark ediyorum.

"Evet," diyor Lucy, biz nehre doğru uçarken ajanlar ortadan kayboluyor. "Sal'in kayıp olduğu bildirilince, evini hemen gözetim altına aldık. Şimdilik kimsenin eve ya da ek binalara girmesine izin verilmiyor. Güvenli olduğundan emin olmalıyız ve kimliğini doğrulamadan önce mülkünün altını üstüne getirmemeliyiz."

"İçeri girerse bu çok kötü olur," diye cevap veriyorum ve keşke bu gerçekleşebilseydi.

Altımızdan geçen Torpido Fabrikası'nı tanıyorum, eski bir mühimmat fabrikası şimdi bir sanat merkezi ve evimizden eğlenceli bir bisiklet yolculuğu mesafesinde. Sonra Benton ve benim programlarımız elverdiğince ziyaret ettiğimiz hareketli sahil şeridindeki mağazalara ve yemek yenecek yerlere ulaştık.

"Dün Sal ile birlikteyken, arazide ya da binaların içinde başka kimse var mıydı?" Lucy, biz nehri geçen Woodrow Wilson asma köprüsüne yaklaşırken helikopteri iç kesimlere doğru uçuruyor. "Orada başka birinin olabileceğine ya da bulunduğu dair herhangi bir işaret fark ettiniz mi?"

"Garaj yolundan yukarı çıkarken bir çiçekçinin minibüsü gidiyordu," diye cevap verdim. "Şaşırmadım ve Sal'in doğum günü olduğu için fazla dikkat etmedim. Bunun dışında kimseden bir iz görmedim."

"Onunla birlikteyken nasıl biriydi?"

"Meşgul," diye cevap verdim. "Doğrusunu söylemek gerekirse biraz kasvetli."

"Onu rahatsız eden tek şeyin altmış yaşına basmak olduğuna emin misin?"

"Hayır, emin değilim. Sormam gerekirdi. Bir sürü şey var

ona sormalıydım, ama sormadım."

"Bu konuda kendini kötü hissetme." Lucy'nin sesi kulaklığımda gayet gerçekçi. "Geriye dönüp baktığında yirmi-yirmi yaşında olduğunu söylerler ya. Sal'i kendin kaçırıp bir yere saklamadığın sürece olanları önlemek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Zihnimde onu araba yolunda görüyorum. Güneş ışığında, her yanı yeşilimsi sarı polenlerle tozlanmış çiçeklerle çevrili bir ortamda sohbet ediyorduk. Batı Virginia'ya gitmeye hazırlanıyordu, kamyonetini topluyordu.

Dove è finito il tempo, amore? Ona hediye sepetini uzatıp mutlu yıllar dilediğimde zaman nereye gitti diye sordu.

"Sizi dün mü bekliyordu? Onunla önceden irtibata geçtin mi?" Lucy Kıyamet Kuşu'nu batıya doğru çevirir.

"Evet," diye cevap verdim. "On birde İtalyan peynirleri, zeytinyağı, bir şişe Toscana kırmızısı ve ev yapımı ciabatta ekmeğimden oluşan bir hediye sepetiyle geldim. Bunları yanında götürmek isteyebileceğini düşündüm."

"Onu görmeyi planladığınızı gösteren bir mesajınız ya da e-postanız var mı?" "Evet, bir mesaj. Aslında birden fazla," diye onaylıyorum. "Neden sordunuz?"

"Bu mesajları ne zaman gönderdin?" Çocukların futbol oynadığı bir sahanın üzerinden gürliyor ve çocuklar oyunlarını bırakıp bakıyorlar.

"Bir gece önce haberleştik." Telefonumdaki mesajlar arasında geziniyorum. "Pazar gecesi ben evde yemek hazırlarken saat altı ile altı buçuk arasında mesajlaştık."

"İlk kim ulaştı?" "Ben

ulaştım."

"Neden?"

"Ertesi gün doğum günü hediyesiyle uğrayıp uğrayamayacağımı sormak için," diye cevap verdim. "Ve seyahatinden döndüğünde Benton'la birlikte onu gecikmiş bir kutlama için ağırlayacağımızı söyledim."

"Bu bir mesajda mıydı?"

"Evet," diye tekrarladım. "Bir konuda şüpheli miyim?" Gerçekten şaka yapmıyorum.

Rengârenk kır çiçekleriyle bezeli bir çayırın üzerinden uçarken Lucy, "Onu iyi tanıyordun ve sana çok soru sorulacak," diyor. "Buna alışsan iyi olur."

"Elimden geldiğince cevap vermeye çalışacağım." Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Çiçekçinin minibüsü hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

dün yaptığınız gibi mi?" Lucy aletlerini tararken buna geri döner.

"Sürücü koyu renk gözlükler takıyordu, siyah bir beyzbol şapkası takmıştı ve siyah bir yüz maskesi vardı," diye tarif ettim. "Kadın mıydı erkek miydi bilmiyorum ama geçmesine izin vermek için kenara çekilmek zorunda kaldım. Geçmişe baktığımda sürücü kabaydı."

"Minibüsü tarif edebilir misiniz?"

"Beyaz ve penceresiz." Sal'in garaj yolunda kimin yanından geçtiğimi tedirginlikle merak ettim. Gerçekten kimdi? "Üstünde bir raf ve Betsy Ross bayrağı logosu vardı, First Family Florists yazıyordu. Bu arada onları hiç duymadım."

"Çünkü öyle bir şey yok, buralarda yok." Lucy'nin "akıllı" gözlükleri sorulmadan sorulara cevap veriyor. "Sal çiçek teslimatı hakkında bir şey söyledi mi? Gördüğün minibüsün bir şey bırakmış olabileceğini varsayıyorum."

"Bana beş düzine uzun saplı beyaz gül aldığımı söyledi."

"Vay canına. Ne güzel bir hediye," diyor Lucy. "Bunları her kim gönderdiyse belli ki altmış yaşına bastığını biliyordu. Tabii ki bu bilgiyi ya da nerede yaşadığını öğrenmek zor olmazdı."

"Bana, pastoral bir sahne ile elle boyanmış güzel bir İtalyan seramik vazo içinde geldiklerini söyledi." Ona hatırladıklarımı anlatmaya devam ediyorum. "Kart Sal'a gönderilmişti ve üzerinde bana sahte olduğunu söylediğin çiçekçinin adından başka bir şey yoktu."

"Güllerin kimden gelmiş olabileceğine dair bir fikri var mıydı?"

Başkent Çevre Yolu'nu kesiyoruz. Trafik şeritleri oteller, apartman kompleksleri ve otoparklar arasında tılsımlı bir Monopoly tahtası gibi dolanıyor.

"Harika olduklarını düşündü ve benim gönderdiğimi sandı." Bu düşünceyle yüzünün aydınlandığını hayal ediyorum. "Tabii ki, onlar benden değildi. Ve ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, beyaz gülleri seçmezdim çünkü onları cenazelerle ilişkilendiriyorum."

"O zamandan beri olanları düşününce belki de mesele budur," diyor Lucy ve bu mide bulandırıcı bir düşünce.

"Sal'a daha fazla soru sormalı ya da evin içine girip güllere kendim bakmalıydım ama bunu düşünmedim. Batı Virginia'ya doğru yola çıkması gerekiyordu ve ben de çok uzun süre kalamazdım."

Lucy, "Görünüşe göre birkaç önlem daha almalıyız," diye karar verir.

Sahte Birinci Aile Çiçekçileri hakkında Gizli Servis merkezini arıyor ve konuşmayı kulaklığımdan duyabiliyorum. Teslimatçı kılığında biri dün Sal Giordano'nun evine gelmiş, diyor Lucy konuştuğu kişiye, sessiz ve kalın sesli bir ajana.

"Bu kişinin teslim ettiği büyük beyaz gül vazosunun bir bubi tuzağı olmadığından emin olmak istiyorum" diyor. "Müfettişler içeri girmeden önce olası patlayıcı cihazların veya başka tehlikeli şeylerin güvenli hale getirilmesini sağlamak için uygun önlemler alınmalıdır..."

* * *

Kıyamet Kuşu I-495'i batıya doğru takip ediyor, iki yanımızda ağaçlar var. Dağlar uzakta mavimsi gri bir pus halinde, fırtına cephesinin karanlık duvarı üzerlerinde yükseliyor.

"Sence biz fırsat bulamadan birileri çoktan Sal'in evine girmiş midir?" Ben soruyorum.

"Alarmin dün Batı Virginia'ya giderken kurduğundan beri açık olduğunu biliyoruz." Lucy, kırmızı kuyruklu bir şahinin süzülerek geçişini ve ışıklı bir hava durumu haritasında yanıp sönen tehlikeli hava durumu uyarısını izliyor.

"Onu yaparken gördüm," diye onaylıyorum.

"Mükemmel bir dünyada olsaydık, o andan itibaren mülkünü gözetim altında tutardık. Ancak kaçırılacağını ve öldürüleceğini bilmemize imkan yoktu. Bu sabah kayıp olduğu bize bildirildiği zaman, mülküyle ilgilenen herkes önemli bir avantaj elde etmiş olacaktı."

"Dün gece sekiz buçuk ya da dokuz civarında Red Caboose'dan ayrıldıktan sonra yakalandığını varsayarsak, kimse onu aramaya başlamadan önce on ya da on bir saatlik bir süreden bahsediyoruz," dedim. "Bu gerçekten de oldukça iyi bir başlangıç. Belli ki evine birinin girmesinden endişe ediyorsunuz."

"Ve bunun çoktan gerçekleşmemiş olmasını ummak," diye yanıtlıyor Lucy. "Bu ve sabotaj, bomba yerleştirme, zehirler, kim bilir neler. Alarm şirketine göre, güvenlik sistemi eski ve cam kırıcılar ve hareket sensörleri içermiyor. Ön kapının üzerinde bir kamera var, başka bir şey yok ve bunların hiçbiri bizim uğraştığımız kadar sofistike birini durduramaz."

"Hangi sebeple içeri giriyorsun?"

"Bir şey arıyorum." "Ne arıyorsun?" Ben soruyorum.

"İlk tahminim bilgi olurdu. Örneğin herhangi bir elektronik cihazı çalmak."

"Söylemeye gerek yok, fırsat bulduğumda ona güvenliği ve emniyeti hakkında ders ," diye cevap veriyorum.

"Biz de öyle." Gizli Servis'in yaptığını kastediyor. "Beyaz Saray'a ya da Camp David'e gelir, eski kamyonetini tek başına kullanır, Nobel ödüllü ve başkanın sırdaşı değilmiş gibi yaşardı."

"Özgür bir ruhtu, dikkatini dağıtan şeyleri, özellikle de ona zarar vermek isteyen insanlar gibi nahoş olanları engellemeye kararlıydı." Onun hakkında geçmiş zaman kipinde konuşmak giderek daha kolay hale geliyor, kesinlik yavaş yavaş yerleşiyor ve kavrayışını sıkılaştırıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Lucy güç çekmeye devam ediyor, Manassas'taki İç Savaş savaş alanlarına yaklaşırken hava hızımız 155 knot'ı, yani saatte neredeyse 180 mili geçiyor. Uçsuz bucaksız yeşil alanlar toplar ve ahşap parmaklıklarla çevrili anıtlarla dolu. Kötü hava koşulları bastırmadan önce patikalar turistlerle dolup taşıyor.

"Porto Seguro'ya özellikle birinin gelmesini mi bekliyorsun?" Dağların üzerindeki kara bulutları inceliyorum, rüzgâr daha da sert esiyor.

"Onu kaçıran her kimse bir şeyin peşindeydi," diye yanıtlıyor Lucy. "Sadece onu ortadan kaldırmak için değildi, yoksa muhtemelen kaza yapmış kamyonunun içinde kafasında bir kurşunla olurdu. Bütün gece bir yerde tutulduktan sonra bir lunaparkın ortasına çırılçıplak bırakılmadı."

"Birinin Green Bank gibi kritik tesislerin şifrelerinin ötesinde ne isteyebileceğine dair teoriniz?" diye sordum.

"Ayrıca Sugar Grove'daki devasa radyo teleskopları da bildiğiniz gibi Rusya ve diğer düşmanların neler yaptığını izlemekle meşgul" diye ekliyor. "Sal yapmadı ihtiyaç için yaz aşağı Şifreler ve diğer hatırlamak için hassas bilgiler," diye cevap veriyorum bir okulun üzerinden uçarken. "Kimse onun hakkında çok şey bilen biri bunun farkındadır."

Lucy, "Bahsettiğimiz şifreler inanılmaz derecede karmaşık ve sürekli değişen kriptolojiler," diye yanıtlıyor. "Sal en yenilerini ezbere bilse bile bir işe yaramazdı. Ve gözlemevinin kontrol odasına girene kadar size güncel şifre verilmez. Ayrıldığınız anda şifre tekrar değiştiriliyor."

Ancak bu Sal'ın değerli bilgilere sahip olmadığı anlamına gelmiyor, diye ekliyor. Yanlış ellerde güvenlik prosedürleri, içeri girmenin anahtarını bulmayı kolaylaştırırdı. Ayrıca istihbarat camiasında yer alan personelin kimliklerini biliyordu ve sahadaki ajanların kimliğini açığa çıkarabilirdi.

"Bu dūřmanlarımız için çok büyük bir teřvik," diye açıklıyor Lucy.

"Onu kaçıran kişinin bu tür bilgilere ulaşmış olma ihtimali var mı?" Sal için daha kötü bir şey düşünemiyorum ve işbirliği yapmasını da beklemiyorum.

Lucy, "Nelerden vazgeçilmiş olabileceğini bilmiyorum ama şu ana kadar şanslı olduğumuz anlaşılıyor," diyor. "Green Bank, Sugar Grove ve diğerleri şimdiden ekstra güvenlik önlemleri almaya başladılar. Sal'in kaçırıldığını anladığımız anda istihbarat topluluğunun bazı  yeleri önceden uyarıldı."

"Sugar Grove'da çalıştığını ilk kez duyuyorum," diye cevap verdim. "Green Bank'teki araştırma projelerinden bahsetti ama NSA istasyonundan bahsetmedi."

Birbirlerine elli mil mesafede bulunan devasa radyo teleskopları küresel güvenlik için kritik önem taşıyor, ancak NSA kara delikleri, asteroitleri ve evrendeki yaşam belirtilerini taramıyor. Görevleri, ABD'nin doğusuna giren tüm elektronik yayınları engellemektir. Başka bir deyişle, başta Rusya ve diğer düşman ülkeler olmak üzere Amerikalılar hakkında da casusluk yapmaktır.

"Sal bana Sugar Grove'dan hiç bahsetmedi," diyorum Lucy'ye.

Lucy, "Böyle bir şeyi seninle ya da çoğu insanla tartışmayacaktı," diyor.

şimdi I-66'yı takip ediyoruz, altımızda tarım arazilerinden başka bir şey yok. R zg rın şiddetlendiğini, bizi ittiğini hissediyorum ve Marino'yu soruyorum. "Akıllı" gözlükleriyle onu kameradan görebiliyor.

"Kulaklık kapalı, gözler kapalı, kolakları kavırıyor," diye rapor veriyor. "Tıpkı son kontrol ettiğim zamanki gibi."

"Bildiğim kadarıyla Green Bank aktif olarak casusluk yapmıyor ama Sugar Grove yapıyor." Buna geri dönüyorum. "Bu da beni Ruslara götürüyor."

Lucy'ye bakıyorum, kısa bir süre önce kaşıştığımız ve sonsuza dek başımıza bela olacak düşmanı düşünüp d ş nmediğine dair bir işaret var mı diye kontrol ediyorum. Kötülüğün kendisi kadar eski bir şeytan. şansım olsa kökünü kazıyacağım biri ve o karanlık alana girmemek için çok çaba sarf ediyorum. Kimseye bu kadar g  vermek istemem ama Carrie Grethen varlığıyla bu güce sahip.

Uluslararası alanda aranan bir suçlu ve belki de şimdiye kadar uğraştığım en tehlikeli psikopatlardan biri olarak, kendini hayatımın dokusuna işlemeyi başardı. Neredeyse dokunmadığı hiçbir yer kalmadı.

Kariyerimin ilk günlerinde onun şiddetiyle ilk kez karşılaştığımdan beri. Yakalandığını ve bir akıl hastanesinde öldüğünü duyduğumda tarifsiz bir rahatlama yaşadım.

Yıllarca onun gittiğine inandım, ancak aylar önce bunun doğru olmadığını öğrendim. O zamandan beri Rusya'da olduğunu, bir esir takasından sonra oraya gittiğini varsayıyorum ve Marino bizi duyamazken konuyu ona getiriyorum.

"O olma ihtimali var mı? Bu işin arkasında o mu var? Belki Ryder Briley ile hain bir bağlantısı vardır?" Bunu öneriyorum ve bu düşünce dehşet verici. "Sal'in kaçırılmasını ve öldürülmesini o düzenlemiş olabilir mi? Ve bunu sözde uzaylılar yapmış gibi göstermek için sahnelemiş olabilir mi?"

"Hem evet hem hayır," diyor Lucy. "Carrie pekâlâ olup beyni olabilir. Ama Sal'in ölümünün ET'lerin saldırısı gibi görünmesi için sahnelendiğine inanmıyorum. Sahnelenmiş olduğunu hiç sanmıyorum. Radardaki UAP gerçektir. Sadece ne anlama geldiğini bilmiyoruz."

Tanımlanamayan cismin Oz tema parkı yakınlarında kaybolmadan önce aralıklı olarak tespit edildiğini açıklıyor. Daha sonra UAP Waynesville bölgesinde aralıklı olarak tekrar tespit edilmiş. Görünüşe göre, gizemli araç Green Bank ve Sugar Grove'dakiler de dahil olmak üzere çok sayıda sensörde ani artışlara ve flaşlara neden oldu.

Lucy, "Beş yüz fitin altında kaldı, sinyali gürültü tabanından ayırt etmek zordu," diyor. "Bunun kasıtlı bir kaçış manevrası olduğuna inanıyorum."

"Carrie'nin Sal'in ölümüne bir şekilde karıştığını varsayarsak, bunun açıklaması nedir?" Ayaklarımın altındaki pleksiglastan çiçek açmış meyve bahçelerinin akıp gidişini izliyorum. "Bu, bir UAP'nin cesedi denize atmasını nasıl açıklar?"

"Henüz bir açıklamam yok."

"Belli ki görülecek bir hesabı var," diye öneriyorum.

"Carrie'nin onu tanıdığımdan beri görülecek bir hesabı var ve bir nedene ihtiyacı yok. Ama evet, Sal'in öldürülmesinden onun sorumlu olması mümkün. Bu, karar verdiği kişiyi cezalandırırken daha büyük amaçlarına hizmet edecekse yapacağı türden bir şey."

"Umarım ölmesinin sebebi biz değilizdir." Yan pencereden dışarı bakıyorum, gökyüzü mavi değil, daha çok solmuş kot gibi. Fırtına dağların üzerinde yükselmeye devam ediyor.

"Bu tam da Carrie'nin başlamanı isteyeceği türden bir şey."

takıntı haline getiriyor," diyor Lucy. "Ve eğer suçluysa, birden fazla nedeni var. Bize ve değer verdiklerimize zarar vermek onun tatlısı. Ana yemek bu değil. Onu besleyen şey güçtür."

Lucy'nin sanki hala bir ilişkileri varmış gibi ondan tanıdık bir tonda bahsetmesini rahatsız edici buluyorum. Ve belki de korkunç bir şekilde vardır.

Lucy'ye "Oz tema parkı bizimle bağlantılı çünkü ziyarete geldiğinde seni oraya götürürdüm," diyorum. "Bunu biliyor mu?"

"Quantico'da geçirdiğimiz süre boyunca bundan bahsetmiş olabilirim. Muhtemelen Sarı Tuğlalı Yol'da koşarken."

FBI Akademisi'nin engelli parkurundan bahsediyor ve onunla ilk kez tamamladığım sarı boyalı tuğla hâlâ bende. Carrie ile sık sık Sarı Tuğlalı Yol'da koşardı ve Lucy'nin Oz tema parkından bahsetmesi mantıklı olurdu. İkisi tanıştığında Lucy akademide staj yapıyordu. Carrie kendisinden on iki yaş büyük ve her başarılı psikopat gibi karşı konulmaz derecede karizmatik olabiliyor.

FBI'nın akademi arazisindeki Mühendislik Araştırma Tesisi'nde çalışan bir BT yüklenicisi olan Lucy, CAIN olarak bilinen Suç Yapay Zeka Ağı'nı geliştirirken onu denetlemekle görevlendirilmişti. Çok geçmeden meslektaş ve arkadaşan daha fazlası olduklarını fark ettim.

"Eğer Ryder Briley gibilerle bir ittifak kurduysa, bu hepimiz için büyük bir endişe kaynağı olacaktır," diye belirtiyorum.

"Onunla bir ilişkisi varsa hiç şaşımam," diyor Lucy. "Ülke genelindeki seçimlere sayısız milyon dolar akıtıyor, adayların hepsinin ortak noktası aynı. Demokrasimizi yok etmek isteyen aşırılık yanlıları."

Eski Front Royal şehri altımızda, tarım arazileri ve meyve bahçeleri her yerden ziyaretçi çekiyor. Cinayet davalarında tanıklık yaptığım beyaz sütunlu adliye binasını seçebiliyorum, sık sık lokantaya dönüştürülmüş eski bir yem fabrikasında öğle yemeği için duruyorum. Her zaman kızarmış tavuk salatası sipariş ederim. Marino çizburger seviyor ve ben de bu kadar açken yemek hakkında düşünmemeliyim.

Front Royal-Warren County Havaalanı'na yaklaşırken silolar ve ahırlar, demiryolu rayları ve yer üstü yüzme havuzları gözümün önüne geliyor. Lucy telsizden bir trafik çağrısı yaparak diğer pilotları burada olduğumuz konusunda uyarıyor, irtifamızı ve yönümüzü bildiriyor. Kimse cevap vermiyor ve biz de

tek asfalt pistin ortasındaydı, görünürde bir uçak yoktu, hangar kapıları kapalıydı.

* * *

Shenandoah Nehri rengarenk kano ve kayıklarla ıslıl ıslıl. Yükselti artıyor ve ilk dağ eteklerine ulaşıyoruz. Fırtına cephesi, gittiğimiz sıradağların arkasında bir tsunami gibi yükseliyor.

I-81'i geçip Lost River Eyalet Parkı'nın vahşi doğasından geçerken kırsal alan daha da ıssızlaşıyor, ağaçlar ve kayalık çıkıntılardan başka görülecek pek bir şey yok. Batı Virginia'ya yaklaştıkça Lucy, Carrie Grethen'in Green Bank ve Sugar Grove'daki radyo teleskoplarının kontrolünü ele geçirmesi halinde verebileceği zararı anlatıyor. Oradan dünyanın dört bir yanındaki ve uzaydaki diğer teleskopları hackleyebilir.

"Örneğin Donanma Gözlemevi'nin atom saatlerinden bahsediyoruz," diyor. "Savunma Bakanlığı, GPS uydularımız, telefonlarımızdaki saat ve diğer her şey için zaman standardı olarak bunlara güveniyor. Güneş sistemimizdeki ve ötesindeki NASA teleskopları ve sondaları da dahil olmak üzere hiçbir şey güvende olmayacaktır. Her şey birbirine bağlı."

"Saatin doğru olmasına bağlı olan bilgisayar programlarını bir düşünün," diye cevap veriyorum. "Bu felaket olurdu."

"Ve bu sadece zararın başlangıcı. Carrie'nin Kremlin'deki statüsünü garantilemek ne büyük bir darbe," diyor Lucy ve bu ismi bu kadar kolay telaffuz etmesi beni rahatsız etmeye devam ediyor. "Yaratabileceği tahribat düşünülemez bile. Kıyamet kadar kötüden bahsediyorum."

"Nerede o? Biliyor muyuz? Hâlâ Rusya'da, buradan çok uzakta, umarım kötü niyetini vekâleten gerçekleştiriyordur." Lucy'yi dikkatle izliyorum, koyu renkli gözlükleri saat on bir yönündeki bir yolcu uçağını izliyor. "Nerede olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Özellikle de şu anda?"

Lucy sonunda, "Ben hâlâ Rusya'da olduğunu varsaymazdım," dedi. "Varsaymak mı? Bu duymak istemediğim bir kelime."

"Radardan çıkmak istediğinde çıkacaktır ve şu anda nerede olduğunu bilmiyoruz."

"Hükümetimizin onun izini kaybettiğini mi söylüyorsunuz?" diye cevap veriyorum kalbim sıkışırken.

"Evet."

"Cevabınızın bu olmayacağını umuyordum. Ne zaman?"

"Şükran Günü'nden sonra."

"Amerika'da ihtimali var mı?" Umarım cevap hayırdır.

"Bunu düşünmek için bir nedenimiz yok. Ama bu pek bir şey ifade etmiyor." "Hayır, değil. de. Söylediğin şey bu, Lucy."

"Bildiğimiz kadarıyla yakınlarda olabilir. Bu yüzden yakın zamanda Sal'ın mülküne giren herkesin kimliğini tespit etmek istiyorum."

Harrisonburg'a yaklaşıyoruz ve James Madison Üniversitesi'nin kırmızı çatılı ve sütunlu Federal tarzdaki tuğla binalarını tanıyorum. Sonra irtifa kazanıyoruz, Blue Ridge Dağları'nın üzerinden uçuyoruz, rüzgar daha sert esiyor. Lucy aylardır Carrie Grethen'dan haber alınamadığını biliyordu. Benton da aynı bilgiye sahip olabilirdi, kimse bana söylemedi.

Neden yapamadıklarını ve daha önce neden karanlıkta bırakıldıklarını anlıyorum. Buna alışkınım ama bu katlanılması daha az zor bir şey yapmıyor. Lucy'nin bunu şimdi itiraf ediyor olması da bana Carrie'nin açık ve mevcut bir tehlike olduğundan şüphelendiğini gösteriyor.

"Bence Marino'yu kontrol etmeliyiz, böylece onu unuttuğumuzu hissetmez." İçimden dönüp bakmak geliyor ama bölme dışında görececek bir şey yok.

"Hâlâ gözleri kapalı," diye yanıtlıyor Lucy. "Ve henüz o kadar çalkantılı bile değil. Olacak gibi de değil."

Şu anda Batı Virginia sınırını geçmemize yirmi dakika var ve Sal'in kamyonetini vadiden çıkarmak gibi çok da önemsiz olmayan bir sorunumuz var.

Lucy, "Yağmur bastırmadan önce arabayı yola kadar çekmem gerekecek," diye açıklıyor. "Ceset bir muhafazanın içinde korunuyor ama Sal'in hurda kamyoneti açıkta. Kanıt kaybetmek istemiyoruz. Bakın kim dönmüş. Uyuyan Güzel sonunda gözlerini açtı ve kulaklığını taktı."

Ben Appalachian Dağları'na, ayaklarımızın altında koyu yeşil ağaçlarla kaplı tepelerden oluşan bir okyanusa bakarken o dahili telefonun ayarını değiştiriyor.

"Marino, hâlâ bizimle misin?" Lucy soruyor.

"Lanet havanın bir yük treni gibi bize doğru geldiğini görüyor musun?" Sesi kulaklıklarımızda gergin. "Ve nasıl oluyor da bu uçağı

Sessiz Bölge'nin içindeki şey?"

"Doktor Rao, Sal'in dün gece birlikte yemek yediği astronomlardan biri. Biz yaklaştığımızda teleskobu bizim yayınlarımızdan korumak için uyku moduna almış olacak," diye açıklıyor Lucy.

Bu aynı zamanda bizi radarda ya da başka bir şeyde tespit edemeyecekleri anlamına geliyor, bu da konumumuzu ve ne yaptığımızı bildirmemizi zorlaştırıyor, diyor. Tek çare helikopterin uydu telefonu üzerinden konuşmak.

"Bir deneyelim bakalım," diyor Lucy ve kulaklığımdan zil sesini duyuyorum.

Dr. Rao, " hoş geldiniz," diye cevap veriyor.

"Fırtınaya karşı bir yarış" diyor Lucy.

"Seni henüz göremiyorum. Pencereyden dışarı bakıyorum." Green Bank astronomunun Kızılderi'li aksanı var.

"10 mil kuzeydoğudayız, Route Ninety-Two ."

"Daha önce yaptığınız aynısını yapmanızı istiyorum, lütfen. Gözlemeyinden beş mil uzaktayken bir-on yönüne dönün."

"Anlaşıldı."

"Buffalo Run çevresindeki Route Four'u tekrar takip etmek isteyeceksiniz," dedi Dr. Rao talimat veriyor. "Polis arabalarını ve açık kasa kamyonu göreceksiniz." "Yer ekibi yerinde ve her şey hazır mı?"

"Senin için hazırlar."

"Yardımanız için tekrar teşekkürler." Lucy aramayı sonlandırır. "Marino?" diye sorar. "Yaşıyor musun?"

"Zar zor. Daha ne kadar çıkışlı olacak?" Çok mutsuz.

"Yine sessizliğe gömülüyoruz. Yapmamız gereken bazı zor manevralar var. Bir hap daha almak ve her zaman yaptığın gibi gözlerini kapatmak isteyebilirsin." Adam cevap vermeden önce kadın dahili telefonun düğmesini çeviriyor.

BÖLÜM 11

Appalachian Dağları etrafımızda yükseliyor, fırtına cephesi ilerleyen bir donanma gibi yuvarlanıyor. Dağ eteklerinde uçarken rüzgar helikopteri savuruyor, ağaç tepeleri ayaklarımızın altında çırpınıyor. Uzun aralıklarla medeniyetten eser yok, ormanlardan başka bir şey yok.

Bir tepenin üzerinden, Green Bank radyo teleskobunun çimenlik bir alanda bir ahırı cüceleştirdiği bir vadiye çıkıyoruz. Sal bir keresinde bana, ziyaret edip evimi aramam durumunda Jüpiter'deki cep telefonu sinyali alabilecek kadar hassas olduğunu söylemişti. Ağaçların arasındaki boşluklardan görünen yapı, metalden yapılmış devasa bir hayalet gibi görünüyor, üç yüz ayak genişliğindeki çanak mantar pozisyonunda yukarı bakıyor.

Sal ile İtalya'da birlikte olduğumuz yaz, Green Bank'te araştırma yapmaya yeni başlamıştı. Onları gibi teleskopların evrenin oluşumundan kalma gazları ve yıldız tozlarını tespit eden zaman makineleri olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

Milyarlarca yıl önce olanlara tanıklık ediyoruz, diye hayret ederdi. Kendi eserimizi izliyoruz, amore.

Yeryüzü hızla ilerleyen bir film gibi akıp gidiyor; seyyar evler, bir mezarlık, eski bir tren istasyonu. Küçük Arbovale kasabasına yaklaşırken Lucy tren istasyonunun yakınındaki Red Caboose'u işaret ediyor. Restoran barbeküsüyle tanınıyor ve Sal burayı ziyaret ettiğinde müdavimlerinden biriymiş. Dün gece onun, Marie Rao'nun ve başka bir meslektaşının pazartesi spesiyali olarak lahana salatası ve patates kızartmasıyla birlikte çekilmiş domuz tabağı sipariş ettiklerini söylüyor.

Kuzeydoğu yönüne döndüğümüzde yükseklik artıyor, Lucy kolektörü indiriyor ve yavaşlıyor. Tepelerdeki bir çentikten geçiyoruz, diğer tarafta mavi ve kırmızı ışıklar yanıp sönüyor. Polis arabaları, açık kasa kamyonet aşağıdaki dar ve virajlı yolu kapatıyor. Parlak turuncu giysili kurtarma ekipleri Sal'ın mavi kamyonetinin etrafında toplanmış, bir vadinin eşiğindeki ağaçlara yaslanmış durumda.

soğukkanlılığını sarsan bir görüş.

Baş üstü ekranında bir menü bulan Lucy, geri çekilebilir turuncu bir naylon kayışı indiriyor. Yüz metre uzunluğunda ve ucunda iki kargo kancası var, buna çift noktalı yük deniyor, diye beni bilgilendiriyor. Kancaların sanki bir balina avlıyormuşçasına aşağıya doğru inişini izliyorum, bir yandan da rüzgar bizi şiddetli bir sörf gibi döverken helikopteri sabit tutuyor.

Güneş dumanlı bulutların arasına girip çıkarken, helikopter yere titrek bir gölge düşürüyor. Lucy yan penceresinden görüş açısını ayarlarken uzun kanatlar bir yüzücünün kolları gibi uzanıyor. Kumandalarda küçük ayarlamalar yaparken parlak turuncu çizgiyi Sal'in kamyonunun üzerine yerleştirir. Yük kancalarına ulaşıldığında, bir yük sorumlusu onları dingillerin etrafındaki zincirlere bağlar.

Lucy yavaş yavaş yükselmeye başlıyor, çılgınca dans eden ağaçların üzerinde dikey olarak yükselirken sallanan kamyonu yan camında tutuyor. Kamyonun ön tarafındaki hasara bakıyorum, kaput bükülmüş, tampon sarkmış, aniden zincirlerden biri kopuyor, helikopter şiddetle yalpallıyor. Dehşet içinde aşağı bakıyorum, kamyon bir sarkaç gibi sallanıyor, sanki mekanik bir arıza yaşıyormuşuz gibi bizi dengesiz bir şekilde çekiyor.

"Bu hiç iyi değil. Birileri çuvallamış." Lucy'nin sesi şaşırtıcı derecede sakindi, kamyon burnu aşağı sarkmış, sallanıyor ve dönüyordu.

Dengelenmesi sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor ve Lucy açık kasa üzerinde pozisyon alıyor. yer ekibi ellerini yukarı uzatmış hazır beklerken o eski Chevy'yi yere indirir. Kargo kancalarını serbest bırakan Lucy halatı geri çeker ve halat bir spagetti ipi gibi helikopterin alt takımında kaybolur.

Kara bulutlar toplanırken uçuyoruz, yağmurun ilk damlaları ön camı çiziyor. Görüntüleme sistemleri yapay araziye resmediyor ve radar kokpitin çoklu ekranlarında hava durumunu gerçek zamanlı olarak izliyor. Tehlikeli koşullara karşı uyarın çok sayıda turuncu ve kırmızı ton görüyorum.

Yağmur şiddetlenirken Lucy'ye "Görünüşe göre kamyonu tam zamanında oradan çıkarmışsın," diyorum. "Herhalde benim evime gitmiyordur." Cevabı biliyorum.

"Değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bana nereye gittiğini söyleyecek misin?"

"Bilmen gereken zaman geldiğinde." Bilgisayar destekli gözlüklerinin camları, çalkalanan grilikte kehribar renginde.

"Benim bir oy hakkım ya da bir fikrim olmaması gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil, Kay Teyze. Ve bazı şeyleri bilmemen daha iyi. Marino da öyle. En azından şimdilik. Böylece bir şey sızarsa, sen suçlanamazsın. Sonra daha iyi anlayacaksın ve endişelenmemiz gereken kişi o. Bununla iyi başa çıkamayacaktır."

"Neyi iyi idare edeceksin?"

"Gerçekliğin bazı yönlerine maruz kalmak üzeresiniz ve biz dahil olanlar dışında kimseyle konuşamazsınız" diye yanıtıyor.

"Ne gibi?"

"Az önce bu konuda konuşamayacağımı söyledim. Ama sen anlayışlısın. Ne gördüğünü sana söylememe gerek yok."

Lucy helikopterin dahili telefon düğmesini Tümü konumuna getirir. "Marino? Dayanabiliyor musun?" diye sorar.

"Yüce !" Sesi kulaklıklarımızda patlıyor. "Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Amaç bu değil," diye yanıtıyor Lucy.

"Lanet kamyonun ağaçlara çarpacağını ve bizi de kendisiyle birlikte aşağı çekeceğini sandım. Ya da o kadar yükseğe savrulacaktı ki bizi bir yıkım topu gibi gökyüzüne fırlatacaktı."

"Birileri zincirlerle kötü bir iş çıkarmış" diyor.

"Lanet olası sabotaj," diye karar verdi. "Başarısız olanı kim bağladı? Bunu öğrenmemiz gerek. Kaza yapabiliydik."

"Böyle bir şey olmayacaktı," der Lucy ona. "Ben şimşek görüyorum. Sanırım sen de görüyorsun."

"Fırtına bize beklenenden daha hızlı ulaşıyor, kasırga ihtimali var," diyor sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

"Şaka yapıyor olmalısın. Batı Virginia'da öleceğiz."

"Bunun olmaması için elimden geleni yapacağım."

Kısa süre sonra, insanların çiftçi pazarları için yakınlardan ve uzaklardan ziyaret ettiği Monterey'e ulaşıyoruz. Kırmızı metal çatılardan oluşan bir küme, bilim insanlarının haberlerde gördüğüm Afrika'dakiler de dahil olmak üzere nesli tükenmekte olan hayvan türlerini kurtarmak için çalıştıkları bir koruma merkezi.

"Briley'ler onların en büyük hayırseverleri." Lucy, vahşi yaşamı rahatsız etmemek için her zaman düşünceli davranarak bu yerden uzak durur.

"Bu yüzden Afrika'da nesli tükenmekte olan hayvanları avlıyorlar ve onları

hayatta kalmaları için para bağışlarken duvarlar mı?" Cevap veriyorum.

"Muhtemelen bu daha çok ateş edeceklerini düşünüyorlar."

"Başlatma şimdi." İçimdeki öfkeyi derinden hissediyorum.

Gök gürültüsü başları siyah bir şekilde yükseliyor, sanki tanrılar savaşıyormuş gibi şimşeklerle parıldıyor. Yağmur küçük buz tanecikleriyle karışıyor ve zaman zaman yeri göremiyorum, sadece ağaç gölgeliklerinin kabaran kasvet içindeki şekillerini görebiliyorum. Lucy uydu telefonundan bir arama daha yapıyor, bu kez araştırmacı ortağı Tron'u arıyor ve iniş bölgesinin engellenmediğine dair teyit istiyor.

"Ağaçlar yüzünden, dik bir yaklaşma yaparken kuyruk rüzgârıyla sıcak bir şekilde geleceğim," diye açıklıyor Lucy ve Marino'nun ne dediğini duyamaması iyi bir şey. "Kuyruk bomunun sallanmasını engellemek zor olacak ve etrafımızda hiçbir şey istemiyorum. Oraya park etmiş araba istemiyorum. Hiçbir şey olmasın."

"LZ temiz." Tron'un sesi kulaklığımda yankılanıyor. "Orada su birikintilerinden başka bir şey yok. Birazdan görüşürüz."

* * *

Oz tema parkından bir mil ötede, sisli ufkun üzerinde yükselen roller-coaster raylarını seçebiliyorum. Cadının Kalesi griyle örtülmüş gotik bir siluet. Yaklaştıkça, Sarı Tuğlalı Yol yağmurlu sisin arasından parlıyor, Zümrüt Şehri'nin kuleleri silik bir gravür.

"Tanıdık geliyor mu?" Lucy kolektifi düşürüyor, gücü azaltıyor. "Hiç bu açıdan görmemiştim," diye cevap veriyorum alçaktan gürlerken ve girişin üzerinde yavaşça.

Ön kapılar açık, acil durum araçlarının geçebilmesi için barikatlar kaldırılmış. Yıllar önce ziyarete gittiğimizde arabamı bıraktığım boş otoparka ulaştığımızda hafifçe havalanıyor.

"Etrafa bir şeyler savurmadan ancak bu kadar yaklaşabiliyorum," diyor Lucy, asfalt çukurlu ve çatlak, uzun otlar rotor yıkamamızda kırbaçlanıyor.

Rüzgârla savaşırken her zamankinden daha sert iniyoruz. Şimşek, sanki Kötü Cadı öfke nöbeti geçiriyormuş gibi devasa şatonun üzerindeki karanlık gökyüzünü damarlar. Gökler aniden açılıyor, yağmur çatıyı dövüyor. Lucy bitmek bilmeyen listesini gözden geçirerek kapatmaya başlıyor.

Motorları durduruyor, rotor fren koluna basıyor, kanatlar yavaşlayarak duruyor. Koşumları çıkarıyoruz, kapılarımızı açıyoruz ve soğuğu hissedip ozon kokusunu alıyorum. Yağmur ıslak bir şekilde çarpıyor, soğuk damlalar başımın üzerinde patırıyor.

önce bir kızağa, sonra da yere basarak aşağı iner. Bagaj bölmesini açan Lucy, ana rotor kanatlarını sabitlemek için parlak kırmızı bağlama kayışlarını toplar.

Ben ona yardım ederken, siyah bir Tahoe park yerine giriyor ve bize yakın bir yerde duruyor. Motoru çalışır, silecekleri çalışır halde bırakarak Tron şoför mahallinden iniyor. Çekici ve sağlam yapılı, siyah taktik kıyafetler ve su geçirmez botlar giymiş. Siyah rüzgarlığının omzunda Gizli Servis yıldızı var, silahı da belinde.

"Oz'a hoş geldiniz." Bize doğru yürüyor, beyzbol şapkasının ucundan yağmur damlıyor. Helikopterin altına bakarak büyük bir gösteri yapıyor. "Sadece Kötü Cadı'nın üzerine inip inmediğinizi kontrol ediyordum," Lucy ulaşabildiği bir başka rotor kanadını bükerken ve ben naylon örtüyü ucundan geçirirken o da espri yapıyor.

"Cehennemden gelen uçuş," diye yakınıyor Marino. "İçinde olmadığına sevinmelisin."

"Çok yakında olacağım." Ona kazanan gülümsemelerinden birini veriyor.

Eşyalarımızı Tahoe'ya yüklemeye yardım edip bagaj kapağını kapattık. Tron direksiyona tırmanırken Marino ve ben arka koltuğa yerleşiyoruz. Lucy önde, onun yanında duruyor ve bir rulo kağıt havlu uzatıyor.

"Teşekkürler." Marino çarşafı yırtıp kucağıma bırakıyor ve en azından üzerimize su damlamayacak kadar kurulanıyoruz.

Sarı Tuğla Yol boyunca yavaşça ilerliyoruz, kaldırım taşları boyayla yontulmuş, bazıları kayıp. Bu efsanevi cadde parkın pek çok atraksiyonuna ulaşıyor ve Lolipop Loncası'nın şenlikli tramvayının atraksiyonlara, mağazalara ve diğer eğlencelere giderken konukları şarkılarla karşıladığını hatırlıyorum.

"Hâlâ kişisel eşya bulamadınız mı?" Tron'a sordum. "bir şey çıktı mı?"

"Korkarım ki hayır."

"Kamyonentinin içinde bile mi?" Ben soruyorum.

"Kurtarma ekipleri pencerelerden baktılar ve içeride hiçbir şey görmediler," diye yanıtlıyor.

"Umarım tek yaptıkları bakmaktır," diye giriyor Marino. "Biz işlem yapmadan önce kamyon açılmamalı."

"Bulunan herhangi bir şeyin onlara ait olmadığından emin olmak için ilk müdahale ekiplerinin DNA'larını ve parmak izlerini aldık. Kapılar kilitliydi ve kilitli kaldı. Kimse bir şey açmadı." Tron biz olmayacağımız kısmını atlıyor.

muayene yapıyor.

"Şarap, zeytinyağı, peynir ve benzeri şeylerle dolu bir piknik sepetine ne dersiniz?" Dün sabah Sal'ı kamyonetine yerleştirirken izlediğimi anlattım.

Tron, silecekler ön camdaki yağmuru tekdüze bir gümbürtüyle süpürürken, "Telefonu ve dizüstü bilgisayar da dahil olmak üzere bundan ya da başka bir şeyden hiç söz edilmedi," diyor.

Munchkin atlıkarıncası tufanın içinde sessiz ve yalnızdı ve ben sivri şapkasıyla Kötü Cadı heykelini hatırlıyorum. İnsanlar yanından geçerken gözleri kıpkırmızı yanar, bir kayıttan çığlık çığlığa kahkahaları duyulurdu. Şimdi karanlık ve sessiz, bir yana yatmış, kolları kırılmış ve yeşil yüzü sanki biri beyzbol sopasıyla peşinden gitmiş gibi ezilmiş.

Sarı Tuğlalı Yol'u takip ederek Perili Orman'a giriyor, çelikten imal edilmiş, ezik ve spreyci boyalı üç metre boyundaki Teneke Adam'ın yanından geçiyoruz. Yağ tenekesi kapağı ve baltası kayıp. Ağır bir pas tabakasıyla kaplanmış olan Teneke Adam, ağzı sonsuza dek kapalı, üzgün ve hırpalanmış görünüyor. Canlandığında, müzik başladığında gözleri bir o yana bir bu yana hareket ederdi. "*Keşke bir kalbim olsaydı,*" diye şarkı söylüyor gibiydi.

Sırada çarmıha gerilmiş gibi bir direğe asılı duran Korkuluk var; samanları ve giysileri çoğunlukla çürümüş ve dağılmış. Korkak Aslan'dan geriye kalan tek şey ölü elektrik kabloları. Cesaret dileyen heykelinin sesini hâlâ duyabiliyorum ve gördüğüm her şey iç karartıcı. Ryder Briley'nin mülkünü en son ne zaman kontrol ettiğini merak ediyorum. Çok sevdiği lunaparkın bu kadar bakımsız kalmasına izin vermesi utanç verici.

"Görünüşe göre kapandıktan sonra buranın yok edilmesini istemiş," diye yorum yapıyorum. "Vandalları gönderin ve sigorta ödemelerini toplamaya başlayın," diyor Tron.

"Burayı her yıl büyük bir zarar olarak yazıyor. Bu onun için satmaktan daha karlı. Bir kere bu çağda kim ister ki burayı? Özellikle de etrafında neredeyse hiçbir şey yokken."

"Ryder Briley bir süredir radarımızdaydı," diye açıklıyor Lucy. "Sigorta dolandırıcılığı onun uzmanlık alanlarından biri."

"Bu ve kurtarmak," diye ekliyor Tron.

Tahoe çamurlu ve su birikintili sarı tuğlaların üzerinden akıyor, iki yanımız çiçek açmış elma ağaçlarıyla dolu, piknik masaları büyümüş. Ağır dallar bize tutunmuş gibi görünüyor, solgun çiçekleri rüzgar ve yağmur tarafından aşağıya sürükleniyor. Küçük yapraklar boyaya ve cama yapışıyor.

zemin beyaz halı kaplı.

Cadı Şatosu'na yaklaştığımızda, sisler içinde beş plakasız polis cipi ve bir minibüs beliriyor. Sessiz ve ışıkları sönük bir şekilde, iki çadırın kurulduğu bir açıklığa park etmişler. Biri mavi ve büyük, diğeri siyah ve daha küçük ve Sarı Tuğla Yol üzerinde birbirlerinden biraz uzaktalar.

Çakan şimşekler kaleyi siluet haline getiriyor, ötesindeki roller-coaster rayları bir ejderhanın sırtı gibi dalgalanıyor. Gök gürültüsü sanki saldırı altındaymışız gibi çatırdıyor ve yankılanıyor, yağmur salvoları ön cama çarpıp sele dönüşüyor.

"Doğum gününde kaçırılmasının anlamını benden başka merak eden var mı?" Tron çadırlara yakın bir yere park ederken şöyle diyor. "Bunu düşünmeden edemiyorum çünkü bana tesadüf gibi gelmiyor. Sanırım olabilir. Ama değilse? Çok fazla nefret hissediyorum. Birileri çok önemli bir noktaya parmak basmış."

"Aynı zamanda önceden planlama anlamına da gelir." Lucy emniyet kemerini çıkarır. "Sal Giordano tesadüfen yanlış zamanda yanlış yerde değildi ve biri onu yakalayıp Oz'a atmadı."

"Hedef alındığını varsayarsak, sorumlu her kimse onun hakkında çok şey biliyor olmalı." Evrak çantamı kucağıma koyuyorum. "Dün altmışıncı doğum günü olduğu da dahil. Green Bank'e gidiyormuş. Nerede kaldığını ve akşam yemeğini nerede yediğini de." Ondan sanki başka biriymiş gibi mantıklı bir şekilde bahsediyorum. Aksi takdirde, buna dayanamayacağım.

Tahoe'dan inerken, yağmur suları saçlarımı ıslatıp kıyafetlerime işlerken Lucy, "Kiminle uğraşıyor olabileceğimizi düşünürsek, hiçbir şeyin rastgele olmadığını varsayalım," diyor. "Failin teşviki ve gereken tüm zaman ve kaynakları varsa her şeyin bir anlamı vardır."

"Kimden bahsediyorsun sen?" Marino çalkantılı yolculuğumuzdan yorgun düşmüş görünüyor, sağanak yağmurun altında sanki ona iyi geliyormuş gibi duruyor. "Aklında özellikle biri mi var? Çünkü kulağa öyle geliyor."

"Pratik olarak konuşmak gerekirse, şu anda kimin kaos yaratmaya kararlı olabileceğini sormamız gerekiyor." Lucy cipin arka kapısını açar.

"Bununla nereye varmak istediğini bildiğime dair bir his var içimde," diye yanıtlıyor gözlerini devirerek. "İkna olmuş gibi görünmenize rağmen, tüm yollar Carrie Grethen'e çıkmıyor."

"Sebep ve sonuç," diyor Lucy. "Geçen sonbahar onun yoldaşlarından birini öldürdük. Şimdi o da bizimkilerden birini indiriyor."

"Peki bu bir UAP'nin cesedi atmasını nasıl açıklar? Sence emrinde bir uçan daire mi var?" Marino'nun alaycılığı ısırtıyor.

"Yapabilir."

"Ah, Tanrı aşkına!" diye bağırtıyor, tufanda gözlerini kısarak bakıyor, büyük yüzünden ve tıraşlı kafasından sular akıyor.

"ABD, Rusya ve muhtemelen Çinliler ellili yıllardan beri uçan daireler tasarlıyor ve inşa ediyor." Lucy yağmurluğunu çıkarıyor ama biraz geç kalmış, ben de bir koluma geçiriyorum. "Sana Fort Eustis ve Wright-Patterson gibi yerlerdeki müzelerde bulunanları gösterebilirim. Dışarıda halkın hakkında hiçbir şey bilmediği her türlü teknoloji olduğunu söylediğimde bana güvenin."

Marino, "Yani, insanların ezelden beri gördüğü tüm o tuhaf şeylerin, UFO'ların, UAP'lerin, Tic Tac'ların, denizanalarının insan yapımı gizli teknolojiler olduğunu mu söylüyorsunuz?" diyor.

"Hepsi değil," diye yanıtıyor Tron muhafaza torbalarıyla dolu karton kutuyu kaldırırken.

"Helikopter bunun içinde iyi mi? Ya dolu yağarsa?" Pelikan çantalarımızı Marino taşıyor.

"İdeal olmazdı." Lucy yolu gösteriyor, yağmur sarı tuğlaların üzerine sıçırıyor ve cızırdıyor.

BÖLÜM 12

İlk işimiz Marino'ya söylediğim kamp tuvaleti ve şimdi düşününce nerede olduğunu merak ediyorum. Sorduğumda omuz silkiyor ve onsuz idare etmek zorunda kalacağımızı söylüyor.

"Senin için söylemesi kolay," diye cevap veriyorum rüzgâr ve yağmurda ilerlerken. "Senin ekipmanların benimkilerden farklı."

"Bunun için üzgünüm, Doktor. Onu getirecektim ama dikkatim dağıldı."

"Daha önce başardım ve yine başaracağım." Şimdiden sıırıslıklam oldum ve sanırım ormana gitmek de pek bir şey değıştirmeyecek.

Tron, "En iyi seçeneğiniz Cadı Kalesi'nin içindeki tuvaletler," diyor. "Hiçbir şey çalışmıyor ve her yer leş gibi kokuyor ama en azından burada ve havadan uzaksınız. Daha önce oradayken bir şeylerin koşuşturduğunu duydum. Sıçanlar, sincaplar, belki de rakunlar."

Marino bana "Ben de seninle geleceğim" dedi.

Lucy, "Eşyalarınızı bize verin, sizinle mavi çadırda buluşalım," dedi ve biz de olay yeri çantalarımızı teslim ettik.

Marino ve ben şiddetli yağmurda yarı yürüyerek, yarı tırıs giderek su birikintilerinin etrafından dolaşıyoruz. Çizmeli ayaklarımız, vandalizm ve bakımsızlık nedeniyle bir zamanlar olduğu gibi bir kabuk haline gelen kaleye giden tanıdık ahşap asma köprüünün üzerinde gümbürdüyor. Sazdan çatı yer yer çöküyor, pencereler , duvarlar spreı boyalı grafitilerle tahrif edilmiş. Pirinç süpürge tokmağı olan siyah ön kapı menteşelerinden sökölmuş ve yerde duruyor.

İçeride yürürken kırık camlar botlarımızın altında çıtırdıyor, bastığımız her yere su damlıyor. Cep telefonlarımızın fenerlerini açıp etrafta gezdirirken Lucy'yle buraya geldiğimiz zamanlara dair anıların bombardımanına tutuluyorum. Tavandan sarkan teller üzerinde zıplayan ve pike yapan sahte yarasaları gözümün önüne getiriyorum. Her oda çığlık sesleri ve çılgın kakahalarla doluydu.

tırmanırdık taş basamaklar içinde hapisane kule süre video

Duvarlardaki projeksiyonlar Kötü Cadı'nın kristal küresine bakarken kaşlarını çatıp kıkırdadığını gösteriyordu. Korkunç Winkie muhafızlarının ayı postu şapkalarıyla nöbet tuttuklarını, aralıklarla kargı mızraklarını çaprazlayarak geçişimizi engellediklerini hayal ediyorum. İlahilerine başladıklarında irkilirdim.

"*Oh-Ee-Yah...!*"

Geleceğini bilsek bile, dikkatimizi çekecekti.

Lucy'nin gözleri büyüdü. Sonra ikimiz de gülerdik. "*Ee-Oh-Ah...!*"

Çatıdaki platforma tırmanarak, varlığımın dokusuna aykırı bir şey olan Uçan Maymun zipline'ına binerdik. Heyecan arayanlar ve istemeyenler hendeğin, zehirli bahçenin ve Winkie Ülkesi'nin düşmanlarının uydurma suçlardan yargılandığı muhafız kulübesinin üzerinden geçiyordu. Yolculuk hız treninde sona erdi, biz raylar boyunca savrulurken Kötü Cadı'nın kahkahaları duyuluyordu.

Kalenin içi boşaltılmış dükkânları ve büfesi sprey boyayla bir anlamı yokmuş gibi görünen kaba grafitilerle boyanmış, her şey harabeye dönmüş. Tuvaletlerin taş merdivenleri geçtikten sonra, devrilmiş masa ve sandalyelerle dolu gölgeli açık alanın diğer tarafında olduğunu hatırlıyorum. Bir dolar verdiğinizde geleceğinizin tahmin edildiğini duyduğunuz fal makinesindeki kristal küre kayıp.

"Çok hızlı olacağım ve seni burada bekleyeceğim." Marino erkekler tuvaletine gidiyor.

Telefonumun el fenerini adım attığım yere dikkat ediyor, kadınlar tuvaletinin kapısını itiyorum. Klozeti boş ve kahverengi lekeli bir kabine girdiğimde hava bayat ve kirli. Cebimden kâğıt mendil çıkarıyordum ki yukarıdan metal bir cismin yere düşmesi gibi bir ses geliyor.

Sonra çalan ürkütücü müziğin sesini zar zor seçebiliyorum. Winkie muhafızlarının ilahi söylediğini duyduğuma yemin edebilirim ve korku omurgamı gıdıklıyor. Dinlemek için zorlanıyorum. Artık hiçbir şey yok. Pantolonumun fermuarını çekiyorum, tepemde belli belirsiz ayak sesleri duyarken zorlukla nefes alıyorum. Lavaboların üzerindeki aynaların yanından geçerken mırıldanmalar duyuyorum, yansımam kirli cam kırıklarının içinde soluklaşıyor.

"Alo?" Kalbim küt küt atarken sesleniyorum. "Yukarıda kimse var mı?" Sessizlik.

Marino silahını çekip lanet ışığını yüzüme tuttuğunda, kadınlar tuvaletinden aceleyle çıkıyorum. Bir anlığına kör oldum, neredeyse ona çarpıyordum.

"konuşuyordun sen? oluyor?" Işığı hareket ediyor

Tehlikeyi araştırırken. "Bir şey duyuyor musun?"

"Shhhhh." Işığımı yukarı doğrultuyorum. "Ayak sesleri." İkimiz de dinliyoruz. Hiçbir şey yok.

"Gürültü yapan rüzgâr olabilir mi?" diye soruyor binanın etrafında uğuldayan yağmur açık pencerelerden içeri girerken.

"Ben öyle duymadım. Biri ya da bir şey yürüyor ve mırıldanıyor gibiydi." Bundan eminim. "Ben de müzik duyduğumu sanmıştım."

"Güvende olmak için yukarı çıkıp etrafa baksam iyi olacak." Bunu kesin bir hevesizlikle söylüyor. "Sen burada kal."

"Olmaz. Her zaman arkanda olacağım." Silahını çektiğini fark ettim.

Taş basamakları tırmanırken ayaklarımız sessizce sürtünüyor, ışıklarımızı küfürlerin ve her yüzeyi kirleten kaba karikatürlerin üzerine boyuyoruz. Kalenin ikinci katı eskiden cıvıl cıvıl bir yerdi, insanlar zipline için sıraya girerdi, hava sinir bozucu bir heyecanla elektriklenirdi. Alan şimdi boş, havanın tadı toz gibi, heyecanlı çocukların gürültüsü uzak bir yankı.

"Banyodayken tepemde bir şeyin takırdadığını duydum," diyorum Marino'ya etrafıma bakarken. "Sert bir şey, muhtemelen metalden yapılmış."

"Burada bir şey olduğu kesin."

Marino ışığını ahşap zemin üzerinde eğik bir şekilde parlatıyor. Kırık camların, bükülmüş pencere camlarının ve diğer döküntülerin üzerini boyuyor, toz ve kir yer yer rahatsız ediyor.

"Asıl soru ne kadar yakın zamanda olduğu" diye ekliyor. "Ve neydi?"

Etrafta kurumuş dışkı ve yaratıkların ziyaret edebileceğine dair başka kanıtlar arıyorum. Dikkatimi çeken bir şey yok, sadece bir sürü ölü böcek, örümcek ağları, mumyalanmış bir fare, güve leşleri ve solmuş kanatlar.

"Kimse yok mu? Kimse yok mu?" Marino tabancasını iki eliyle kavrayıp namluyu yukarı doğrultarak sesleniyor. "MERHABA?"

Hiçbir şey. Işığımı etrafa tutuyorum. Soğuk bir rüzgâr esiyor, asılı bir ahşap tabela duvara çarpıyor.

"Sanırım duyduğun buydu." Marino neye inanmak istediğini söylüyor.

"Değil ve çatıdan geliyor olabilir," diye karar veriyorum. "Bir göz atsak iyi olur," diyor iç çekerek. "Ve da bir

Bu çöplükte bir sorun var çünkü telefonlarımız kahrolası Sessiz Bölge'de çalışmıyor."

Merdivenlere geri dönüyoruz, zipline platformuna tırmanıyoruz, sazdan çıkıntı çökmüş, su damlıyor ve sıcıyor.

* * *

Zipline platformunun kenarına yaklaştığımda, yağmurlu havada lunapark treni raylarına doğru uzanan gergin çelik kabloya ışığımı tutuyorum. Makaralar, arabalar ve yolcuların havada uçarken takacakları koşum takımları eksik.

"Böyle bir şeye binmemin imkanı yok." Marino kabloya , bir kalem darbesi gibi silik, griliğin içinde kayboluyor.

"En sevdiğim şey değildi ama Lucy doyamıyordu." Kaskı takarken yüzündeki neşeyi görebiliyorum.

"Anlaşıldı. Seni öldürebilecek her şeye ilk o kaydoluyor," diyor Marino, Winkie sloganı tekrar başlayıp dururken. "Ne oluyor be?" Şaşkınlıkla etrafına bakınır.

"Banyodayken ben de aynı şeyi duydum." "Nereden geliyordu?"

"Hiçbir fikrim yok. Ancak bir zamanlar müzik ve diğer özel efektler nedeniyle etrafta çok sayıda hoparlör vardı."

"Gördüğüm hoparlörlerin çoğunun kabloları dışarı sarkıyor," diyor Marino. "Ve elektrik yıllardır kapalı. Hadi gidelim buradan."

Taş merdivenlerden aşağıya, ana kata, kırık camların üzerinden geçip ön kapıdan sağanak yağmura doğru aceleyle inerken onun peşinden gidiyorum. Onu ahşap asma köprüden geçerken izliyorum, şatoya dönüp bakıyorum, bir şeyin izlediğini hissediyorum, şimşekler çakıyor, pencereler boş göz çukurları gibi aralanıyor.

Mavi çadıra ulaşıyoruz, Tron ve Lucy'nin daha önce tanışmadığım iki Gizli Servis olay yeri incelemecisiyle birlikte beklediği yere giriyoruz. Kurulanmamız için havlularla hazır bekliyorlar. Marino, buhar geçirmez dikişli, chartreuse yeşili A Seviyesi KKD'yi paketinden çıkarmaya başladı. İkimiz de tam koruma tulumları ve solunum aparatları giyeceğiz. Ekipmanlarımız bizi çoğu tehlikeden koruyacak.

Ancak örneğin insan kaynaklı olmayan bir araca maruz kalındıktan sonra vücudun radyoaktif olması durumunda gama ışınları değil. Eğer durum buysa, başka önlemlerin alınması gerekecektir. Bunların ne olduğundan emin değilim. UAP olasılığı pratikte karşılaştığım bir şey değil. Çantamda taşıdığım atıştırmalıkları elden ele dolaştırıyorum, Benton'la uzun zaman önce yaptığımız kahvaltıda yediğim, tadı harika olan yer fıstığından alıyorum.

Bir Pelikan çantasının üzerine oturarak botlarımı çıkardım, pantolonumun paçalarını çoraplarımın içine soktum. Rob adında bir Gizli Servis müfettişi şu ana kadar neler yapıldığını anlatmaya başlarken ben de KKD tulumumu giyiyorum.

"Eyalet polisi, biz en yakın saha ofislerinden buraya gelene kadar olay yerinin güvenliğini sağlamaya yardımcı oldu," diyor Batı Virginia aksanıyla, yüzü çocuksu bir sevimlilikte, havuç kırmızısı saçları kısa kesilmiş.

"Umalım da ağızlarını açmasınlar," diyor Marino, Gatorade içerken.

"Sana iyi şanslar," diye yanıtlıyor diğer dedektif Daniel, kır saçlı, delici mavi gözlü. "Şimdiye kadar tüm haberlerde çıkmamasına şaşırdım."

Tron, "Buradaki polisler, kayıp olduğu için kurbanın Sal Giordano olma ihtimali dışında pek bir şey bilmiyorlar," diyerek UAP ile ilgili ayrıntıların paylaşılmadığına işaret ediyor.

"Ona ne olduğunu düşünüyorlar?" Marino bilmek istiyor.

Tron, "Beklerken bir sürü teori üretiyorlardı, birisinin onu öldürdüğü ve bunu dünya dışı varlıklar yapmış gibi gösterdiği de dahil," diye açıklıyor. "Bilirsiniz, çünkü o ET Fısıldayan Adam olarak bilinir. Panik yaratmak için ekin çemberinin sahte olduğunu düşündüler."

"Peki ya Lucy'nin bana tarif ettiği sirke kokusu?" diye sordum.

"Buraya ilk geldiğimizde ben de fark etmişim," diye ekliyor Tron. "Artık çoktan yok oldu."

"Yola çıktığımızda herhangi bir koku fark etmemiştim. Ama cesedin etrafındaki pembe çiçek çemberini ?" Daniel diyor ki. "Bu oldukça ürkütücüydü. Mantıklı bir açıklamamız var mı?" Lucy'ye bakar.

"Gördüğüm şeyi nasıl taklit edebilirsin bilmiyorum. Çimenleri büken ve çiçek yapraklarını saat yönünde savuran dönen bir güçten kaynaklanıyordu" diye yanıtlıyor.

Tron, "Ne yazık ki ekin çemberi yağmur nedeniyle tamamen yok olmasa da bozulmuş," diye açıklıyor. "Ama elimizde neye benzediğine dair çok sayıda video ve fotoğraf var."

"Hangi *dönme kuvvetinden* bahsediyor olabiliriz?" Rob, ben tulumumun fermuarını çekerken Lucy'ye soruyor. "Helikopter gibi bir şey mi?"

"Bahsetmişken? Cesedi bulduğunda seninkinin her yere sıçmadığından emin misin?" Marino Lucy'ye dik dik bakar. "Belki de bir ekin çemberine neden olduğunu fark etmeden üzerinde gezindin. En mantıklı açıklama bu."

"Mümkün değil," diyor. "Tron ve ben cesedi yerden iki yüz fit yükseklikte gördük. Doğrudan üzerinden uçmadım ve helikopterin şu anda bulunduğu otoparka indim. Yolun geri kalanını yürüyerek gittik. Ve ana rotor kanatları saat yönünün tersine dönüyor. Saat yönünde değil."

"Cesedin yağmurdan korunduğunu varsayıyorum." Benim için en önemli olan konuya geri dönüyorum. "Bakmadan önce bilmem gereken başka ne var?"

Rob, "Neredeyse tüm zaman boyunca diğer çadırın içindeydi," diye yanıtlıyor.

"Ondan önce burada eyalet polisiyle birlikteydim," diyor Tron. "Cesetten uzak durmalarını sağladım. Kimse ona dokunmadı."

"Ya da uygun KKD koruması olmadan yakınında bulundunuz mu?" Emin oluyorum.

Rob, "IR termometresiyle ateş ölçümü yaptığımda üzerimde kıyafetler vardı," diyor. "Bilirsiniz, alına doğrult ve ateş et. Hiçbir şeye dokunmama gerek kalmadı, sıcaklık doksan altı dereceydi."

Dinlerken, cesedin bilinmeyen bir virüsle bulaşıcı olmamasını umuyorum. Ve Tanrım, olay yerinin radyoaktif olmasına izin verme. Yoksa herkesin başı belada.

"Peki ya ortam sıcaklığı?" diye soruyorum. "Yetmiş beş derece," diye yanıtlıyor Rob. "Saat kaçta?"

"On civarı."

"Ceset o sırada güneşte miydi?" Kafamda hesaplamalar yapıyorum.

"Gün doğumu saat altı yüz civarındaydı. Yani, evet, bir süredir öyleydi."

"Güneş cildin yüzeyini daha sıcak yapardı," diye açıklıyorum. "İç sıcaklığının kızılötesinin gösterdiği kadar yüksek olduğundan şüpheliyim. Peki muhafaza yukarı çıktığında saat kaçtı?"

"Yaklaşık yarım saat sonra." Daniel cevap veriyor.

"Son zamanlarda bu parkta bizden başka kimsenin bulunmadığı hissine kapılıyorsunuz."

hafıza?" Marino bunu Tron'a yöneltiyor. "Örneğin, birinin önceden burayı araştırmış olabileceğine dair herhangi bir işaret var mı?"

"Gördüğüm bir şey yok ama cesedi gördükten sonra buraya indiğimizde ben de aynı şeyi merak ediyordum," diyor. "Bunu her kim yaptıysa önce burayı kontrol etmiş, deneme sürüşü yapmış olmalı diye düşündüm."

"Tema parkı bu kadar büyükken, biz konuşurken bile burada başka kimsenin olmadığından nasıl emin olabiliyorsunuz?" Marino daha sonra sorar.

"Saklanacak bir sürü yeri olan yüz dönümlük bir arazi. Görüş mesafesi berbat ve Sessiz Bölge'deyiz," diye yanıtlıyor Tron. "Haklısın, hiçbir şeyden emin olamayız."

"Ana binalarda keşif yaptık ama tüm parkı karış karış aramamız mümkün değildi," diye açıklıyor Rob. "Yakın zamanda burada birinin bulunduğu dair herhangi bir işaret bulamadık. Yine de birkaç kez garip bir şeyler duyduk."

"Birkaç dakika önce kalenin içinde biz de öyle yaptık." Marino bacaklarını tulumun içine sokmuş, sanki dışarıda bir şey varmış gibi çadırın açıklığına bakıyor. "Doktor etrafta dolaşan birini duyduğunu düşündü ve ikimiz de müzik sesi duyduk."

"Müzik mi?" Tron kaşlarını çatar. "Nereden?"

"Bilmiyorum," diyor Marino. "Ama garip bir şeyler ."

"Zümrüt Şehri'nin etrafına bakarken, yakınlardaki çalılıklarda bir şey duyduk," diye devam ediyor Rob. "Arada sırada inlediğini, mırıldandığını, ormanda takip ederken ürkütücü sesler çıkardığını duyuyorduk. Ne olduğunu göremiyorduk ve ben de öğrenmek için etrafı kurcalamak istemiyordum."

"Belki bir çakal ya da tilki?" Daniel öneriyor. "Bir ayının duyduğumuz sesleri çıkaracağını sanmıyorum."

Tron, "Burayı ele geçiren vahşi yaşamı ancak hayal edebiliyorum," diyor.

BÖLÜM 13

Marino ve ben giysilerimizi giymeyi bitirirken şiddetli yağmur çadırı dövüyor, gök gürliyor. Plastik gibi kokan ve tenis toplarının sarımsı yeşiline benzeyen başlıkların içinde arıtılmış havayı sirküle edecek olan kemere takılı üfleyicileri takıyoruz. Giydiğimiz ağır lastik eldivenler benim amaçlarım için yeterince işe yarayacak.

Lucy, "Gerçek şu ki, burada ne olduğunu bilmiyoruz ve normalde insansız hava araçlarıyla devriye geziyor olurduk," diyor. "Bu sağanak yağışta bu mümkün değil. Ancak spektrum analizörlerimiz gürültü tabanında herhangi bir olağandışı sinyal tespit etmiyor."

Marino, "Bunun tek anlamı, Sessiz Bölge'nin kalbine bu kadar yakın bir yerde cep telefonu ya da muhtemelen çalışmayacak başka bir kablosuz cihazla kimsenin bulunmadığıdır," diye karşılık veriyor.

"Bu konuda haklısın," diye itiraf ediyor Lucy.

O sahra çantalarını alıyor, ben de ıslak karton kutuyu taşıyorum. Yağmurun gürültüsü, şimşeklerin çakması ve gök gürültüsü eşliğinde dışarı çıkıyoruz. Rüzgâr ve suyun içinde aceleyle ilerlerken, ayağımıza tam oturmayan lastik çizmelerimizle kaymamaya dikkat ediyoruz, görüş mesafesi zayıf, yüz siperliğim . Siyah çadırın içine pille çalışan yardımcı aydınlatma yerleştirilmiş ve onun korkunç görüntüsü karşısında nefesim kesiliyor.

Sal Sarı Tuğlalı Yol'da yüzüstü yatıyor, koyu kırmızı kan başının etrafında pıhtılaşmış ve ben derinden sarsılıyorum. Tanımlayamadığımız uçan bir cisim tarafından gökyüzünden düşürüldüğünde hayatta olduğunu hemen anladım. Yaralarına karşı büyük bir doku tepkisi var ve umarım o sırada bilinci yerinde değildi.

"Bunu nasıl yapmak istersiniz?" Marino, bizim için bırakılan kağıt havlularla kurulandığımızı söylüyor.

"Burada fazla bir şey yapmayacağız. Sadece siz fotoğraf çekerken gerekli olanları yapacağız," diye cevap veriyorum.

Seslerimiz plastik yüz örtülerimizdeki kauçuk konuşma diyaframları sayesinde boğuklaşıyor. Nefes alışım gürültülü ve ağır plastik içinde ısınıyorum. Elde taşınabilen, pille çalışan, iPhone büyüklüğünde ama Wi-Fi gerektirmeyen bir Geiger sayacı istiyorum.

"Bana birkaç dakika verin," dedim.

Ondan uzaklaşıyorum, kalabalık olamam. Ve şimdilik Sal ile yalnız kalmalıyım.

"Hemen geliyorum." Marino çadırın girişinde bekliyor, ben de her hareketimi izlemiyormuş gibi davranarak onu engelliyorum.

Hayatımın yarısında değer verdiğim bir arkadaşımın bedenine yaklaşıyorum. Sonra kendime şimdi zamanı değil diyerek bu tür düşünceleri bir kenara itiyorum. Ama çenesinin tanıdık yontulmuş kesimi, burnunun düz köprüsü, zayıf ama güçlü yapısı ve omuz hizasındaki gri saçları içimi acıtıyor. Karnının sol tarafındaki uzun yara izini apandisini almak için geçirdiği ameliyattan tanıyorum.

Dün onu evinin önünde gördüğümde taktığı mücevher de kayıptı. Akıllı saati. Birkaç ucuz boncuklu bilezik. Kolye olarak taktığı fosilleşmiş bir köpekbalığı dişi. Altın bir küpe. Durduğum yerden sol bileğinin iç kısmındaki pi işareti dövmesini görebiliyorum. Kendimi sabitlemek için yavaş nefesler alarak Geiger sayacının güç düğmesine bip sesi gelene kadar basılı tutuyorum.

Yazılım ışıklı ekranda bir sistem kontrolü yapıyor, dedektör normal çalışıyor. Cesedin etrafında yavaşça yürüyorum, alarmin çalmasını bekliyorum ama çalmıyor. Radyasyon seviyesi güvenli eşiğin altında. Tehlikeli madde ekibine ihtiyacımız olmayacak ama bu cesedin başka zararlı bir şeye maruz kalmadığı anlamına gelmiyor.

Yaklaşıp ona bakıyorum, sırtüstü yatmış, kolları garip açılarla bükülmüş. Sol bacağı kırık, parçalanmış uyluk kemiği dışarı çıkmış, ayağı yanlış yönü gösteriyor. Sal güçlükle tanınabiliyor, yüzü ezilmiş ve şişmiş, gözleri zar zor açılıyor, cildi Lucy'nin daha önce tarif ettiği gibi kıpkırmızı. Sağ şakağında önemli miktarda pıhtılaşmış kan vardır ve sağ köprücük kemiği kırılmış görünmektedir.

Önemli bir yükseklikten düştükten sonra şiddetli künt cisim travması geçirdi ve ben de olay yeri çantamı açtım. Uzun camlı kimyasal termometreyi buluyorum ve ortam sıcaklığı elli dokuz derece Fahrenheit. Fırtına ortalığı oldukça sakinleştirdi. Lastik kılıflı parmaklarım

tek kullanımlık neşterin plastik ambalajını beceriksizce açıyorlar.

Cesedin yanında diz çöküyorum, tuğlalar çadırın altında kuru tutuluyor ve bana konfetiye hatırlatan elma çiçeği yapraklarıyla doluyor. Sol alt karın bölgesine küçük bir kesik atarak yaptığım işin her ayrıntısına odaklanıyorum. Kim olduğunu görmemeye çalışıyorum. Düşünmemeye çalışıyorum. Ya da hissetmemeye. Ya da hatırlamamaya.

Çekirdek vücut sıcaklığını ölçmek için termometreyi karaciğere yerleştiriyorum. Kızılötesinden daha güvenilir olacaktır. Kahverengi kâğıt torbaları ellerin ve ayakların üzerine geçirip bant ve lastik bantlarla sabitliyorum. Marino kapüşonlu tam yüz solunum cihazından izliyor. Ona hazır olduğumu söylüyorum ve o da karton kutuyu taşıyıp yere bırakıyor.

İki şeffaf plastik gövde torbasını çıkarıp iç içe geçirerek açıyor. Yağmurun sesi sürekli yüksek sesle pıtırıyor, çadırın kenarları şiddetli rüzgarda hareket ediyor.

"Ne zamandır ölü olduğunu düşünüyorsun?" diye sorar.

Termometreyi çıkarıp yardımcı ışığa tutuyorum ve kanı siliyorum.

"Karaciğer sıcaklığı seksen beş derece," diyorum Marino'ya. "Rigor ve livor mortis oldukça ilerlemiş durumda ve gördüğüm diğer her şeye dayanarak altı ya da yedi saattir ölü olduğunu tahmin ediyorum. Bundan fazla değil."

"Saat neredeyse üç oldu. Bu sabah sekiz ya da dokuzda hâlâ hayatta olabileceğini mi söylüyorsunuz?" Marino şüpheyile sorar.

"Evet."

"Eğer UAP altında radarda ? O zaman denize atıldığında yaşıyordu ve yavaş yavaş öldü mü?" Marino'nun gözleri plastiğin arkasında irkildi.

"Hâlâ tansiyonu olmasaydı böyle kanamazdı," diye cevap veriyorum. "Yere düştükten sonra bir süre hayatta kaldı. Tam olarak ne kadar sürdüğünü söyleyemem."

"Denize düştüğünde ne kadar yüksekte olduğunu merak ediyorum." Marino cevabı bulabilecekmiş gibi fırtınalı gökyüzüne bakar.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim.

"Eğer radyasyon seviyesi normalse, cildi neden bu kadar kırmızı?" "Henüz bilmiyorum."

"Dedektörün iyi çalıştığından emin misin?" Marino soruyor. "Birden fazla ölçüm yaptım ve iyi görünüyor," diye yanıtlıyorum.

Şimdilik gerekenleri yaptıktan sonra, cesedi ayak bileklerinden tutup

kollarının altında. Bacakları ve boynu kaskatı ve onu kaldırırken kalbim ağrıyor. Başındaki ve bacaklarındaki yaralardan kan sızıyor ve onu açık poşetlerin içine koyarken damlıyor. Yapışkanlı mühürlerin koruyucu desteğini soymaya başlıyoruz, çarpık ölü yüzü şeffaf plastikten görünüyor.

* * *

Marino elinin düz kısmını ütü gibi kullanarak ilk torbanın dikişini bir uçtan diğer uca bastırıyor, sonra ikincisini. İş bittiğinde, poşetin ön ve arka tarafına dezenfektan sıkıyorum. KKD'mize sprey sıkıyoruz. Çıkardıktan sonra çöp torbalarına dolduruyoruz ve çadırın deliğinden Tron'a uzatıyorum.

Olay yeri çantalarımızı ona verirken "Birkaç dakika içinde minibüsle döneceğim" dedi. "Burada yağmurdan uzak durun. Diğer çadırı çoktan indirdik, içeri giren şey yüzünden olabildiğince hızlı bir şekilde boşaltıyoruz."

"Bu gerçekten berbat," diye yakınıyor Marino.

Açıklığın yakınında bekliyor, birkaç dakika önce büyük mavi çadırın bulunduğu boş çimenlik alana bakıyoruz.

"Bununla uğacağımıza inanamıyorum." Bu konuda endişelenmeyi bırakmayacak.

"Eğer Lucy sorun olmadığını düşünüyorsa, öyledir."

Uydu telefonum çalarken, "Onun iyi anlayışı benimkiyle aynı değil," diye cevap veriyor.

Çantamdan çıkardım, arayanın kimliği *alanın dışındaydı*.

"Beni kim arıyor? Ve bu kişi bu numarayı nereden bulmuş. Alo?" Hoparlöre geçerek cevap veriyorum.

"Doktor Scarpetta?" Ses kadın sesi ve tanıdık geliyor. "Peki bu kim?"

"Ben Heidi, valinin programcısı. Sekreteriniz şu anda size ulaşmanın tek yolunun olduğunu söyledi, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Vali Dare için lütfen bekleyin."

"Neredesin?" diye soruyor hemen.

"Eyaletin batı kesimindeki bir olay yerindeyiz ve şu an konuşmak için kötü bir zaman Roxane."

"Ryder Briley'i kendi evinde tehdit ettiğine dair duyduğum şey nedir?"

Dün evde miydin?" Sesi telefonda talepkâr. "Ona zerre kadar sempati duyduğumdan değil. Ama anladığım kadarıyla beni, adli tabipliği ve Tanrı bilir başka kimleri dava ediyor ve böyle bir reklama kesinlikle ihtiyacım yok."

"Ryder Briley yalan söylüyor," diye cevap veriyorum. "Dikkatleri kızının ölüm soruşturmasından ve belki de devam eden diğer kötü şeylerden başka yöne çekmek için elinden geleni yapıyor."

Ofisimi aradığını, binamın önüne park ettiğini ve gözdağı vermek için elinden geleni yaptığını anlattım. Ben işimi bitirmeden kızının cesedini götürmeye çalıştı.

"Bu arka plandaki gürültü de ne?" diye sorar vali. "Sanki araba yıkamada gibisin."

"Bir çadırdayız ve çok şiddetli yağmur yağıyor."

"Luna Briley'nin otopsisı hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?" "Kafasına aldığı kurşun yarası sonucu ölmüş."

"Gerçeği soruyorum, Kay. Sizce Briley'lerin tüm haberlerde iddia ettiği gibi kendini mi vurdu?"

"Bence ailelerin endişelenmesi gereken çok şey var." Söyleyeceklerim bu kadar ama yeterli.

Vali tahmin edilebileceği gibi, "O zaman babasının silahıyla öldürülmüş olabilir," diye cevap veriyor. "Ve duyduklarıma göre, vurulma olayı gerçekleştiğinde evde bulunan diğer kişiler ebeveynleri miydi?"

"Dava hakkında konuşulacak en iyi kişi İskenderiye müfettişi Blaise Fruge'dur."

"Senden öğrenmek istediğim şey, Kay, Luna Briley'nin ölümüne kaza mı yoksa cinayet mi diyeceğin. Çünkü bana kesinlikle şüpheli geliyor."

"Henüz yanıtlanmayı bekleyen pek çok soru var."

"Ryder Briley'nin hak ettiği şey tam olarak hapis olur," diyor ve ben sinyal kesilmiş gibi aramayı aniden sonlandırıyorum.

Beni etkilemeye çalışmasına ya da bunu yapıyor gibi görünmesine izin veremem ve bunun kaydının tutulmasını istemiyorum. Kişiler listemden cep telefonu numarasına bakarak onu tekrar arıyorum, cevap verdiğinde aramayı sonlandırıyorum. *Kötü bir hücrede olduğumu ve daha sonra konuşmamız gerektiğini mesaj atmadan önce bunu bir kez daha yapıyorum.*

Beni bilgilendirmeye devam et, diye cevap yazıyor ben yağmura bakarken, göz ucuyla bir hareket yakalıyorum.

Kollarımdaki ve ensemdaki tüyler diken diken olurken bir şeyin bana baktığını hissediyorum. Sonra Cadı Şatosu'nun boş bir penceresinde bir hareket yakalıyorum, hafifçe kıpırdayan bir şey. Karanlıkta bir şekil.

"var," diye Marino'ya bilgi verdim.

İşaret ettiğim yere bakıyor, ama kalenin penceresi karanlık, orada hiçbir şey yok. "Ben bir şey görmüyorum," diyor.

"Bir şey gördüm."

"Muhtemelen gözlerin sana oyun oynuyordur."

"Sanmıyorum," diyorum ona, gergin bir şekilde etrafına bakınırken, eli yine silahının yanında.

"Burası hakkında her dakika daha kötü hissediyorum," diye karar veriyor.

Minibüs yanaştığında cesedi kaldırıp dışarı taşıyoruz. Soğuk yağmur şeffaf plastiği gürültüyle ıslatıyor, botlarım su birikintilerinin arasından sızıyor. Rob adındaki müfettiş direksiyona geçiyor ve Tron yolcu tarafından atlıyor. Bize hortumların otuz milden daha az bir mesafeye indiğini söylerken bagaj kapağını açıyor.

"Buradan çıkmamız gerek." Cesedin içinde kayarken çok kararlı.

"Çadır ne olacak?" Marino soruyor.

"Şimdilik bırakıyoruz."

Minibüse binerken sırlıslık olan Marino ve ben kendimizi kumaş kaplı bank koltuğuna bağlayıp kapıyı kapatıyoruz. Sonra Sarı Tuğlalı Yol'u takip ediyoruz, kimse bir şey söylemiyor, arkadaki cesedin varlığı bir akıntı gibi hissediliyor. Minibüs aniden fren yapıp durduğunda penceremden dışarı bakıyordum.

"Oha!" Rob şok olmuş
görünüyor. "Hassiktir!"

Marino haykırır.

Neden bahsettiklerini anladığımda Tron, "Kimse kapılarınızı açmasın," diye uyarıyor.

* * *

Bir Labrador retriever büyüklüğündeki benekli kedi, minibüsümüzün ön tamponundan en fazla yirmi adım ötede, farların parıltısında sarı tuğlaların üzerinde duruyor. Yaklaştıkça erkek bir leopar ya da çita olduğuna karar veriyorum. Yağmurdan rahatsız olmamış gibi görünüyor, kuyruğunu seğirterek, doğaüstü bir şey gibi parlak beyaz parlayan gözlerle bize bakıyor.

"Acaba Monterey yakınlarındaki vahşi yaşam enstitüsünden mi kaçtı?" diye soruyorum.

"Buradan belki otuz mil uzakta," diye yanıtlıyor Tron. "Yine de oldukça iyi bir mesafe."

"Bu bir çita için hiçbir şeydir. Bir araba kadar hızlı koşabilirler," diyor Marino sanki bir uzmanmış gibi. "Bunun o olduğundan oldukça eminim. Kafaları bir leoparinkinden daha küçüktür."

"Neden buraya geldin?" Tron soruyor.

"Ben de bunu merak ediyorum," diye cevap veriyorum, büyük kedi bir heykel gibi hareketsiz duruyor, bakıyor.

Tron, "Briley'lerin bu tema parkına sahip olmaları ve aynı zamanda vahşi yaşam enstitüsüne çok para vermeleri garip olsa da," diye ekliyor.

"Belki de birinin başıboş dolaşan yasadışı evcil hayvanıdır." Rob sileceklerin arasından bakıyor. "İnsanlara alışık, yoksa bize kadar yakın durmazdı. Eminim dışarı çıksam hemen yanıma gelirdi."

"Aklından bile geçirme," diyor Marino camımı yarıya kadar indirirken. "İnsanlara alışkın olsan da olmasan da seni parçalara ayırabilir. Ve bunu durdurmamızın hiçbir yolu yok."

"Biz ayrılırken onu Cadı Kalesi'nin ikinci kat pencerelerinden birinde görmüş olabilirim. Belki de orada saklanıyordur," diye açıklıyorum, telefonumla fotoğraf çekmek için cep telefonu sinyaline ihtiyaç duymadan. "Zavallı şey muhtemelen açtır. Gerçi bana o kadar da zayıf görünmüyor. Kaburgaları görünmüyor."

Çantamda ne kaldığını düşünüyorum, granola bar isteyeceğinden şüpheliyim. "Belki de minibüsün arkasında ne olduğunu biliyordur."

Marino ekliyor

korkunç bir düşünce. "Lucy cesedi zaman bulmasaydı, belki de o büyük kedi cesede daha önce ulaşacaktı."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Tron beni takip ederek ön camdan bir fotoğraf çekti. "Garip olan şu ki, Lucy ve ben cesedi bulmadan önce ceset bir süre oradaydı ama kedi uzak durdu."

"Onu hayvan kontrolüne bildirmemiz ve bir fotoğrafını göndermemiz gerekiyor," diye açıklıyorum ve büyük kedi beni duymuş gibi uzaklaşıp sisin içinde kayboluyor. "Ona ya da başka bir şeye zarar gelmesini istemiyorum. Ve burada hayatta kalamaz. Hiç değilse biri onu vurur."

"Doğru söyledin," diyor Marino. "Eğer biz buradayken ortaya çıksaydı

adırdı beklerken bunu yapmış olabilirim."

"Bugün yeterince ölüm ve yıkım oldu," diye cevap veriyorum ani bir duygu patlamasıyla.

"Haber veririz." Ben camımı açıp kediyi ararken ve onu göremezken Rob yavaşça sürmeye devam ediyor, bu karşılaşma gerçeküstü.

Neyin sembolü olduğunu bilmiyorum ama bana Sal'i hatırlattı. Hayvanlara karşı her zaman nazikti ve bir süredir kedi sahibi olmamasına rağmen özellikle kedilere düşkündü. Ama ne zaman akşam yemeği için eve gelse, Lucy'nin kurtarılmış İskoç köpeği Merlin'in üzerine titrerdi, Merlin aramızda vahşi bir şey gibi dolaşırdı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

Park yerine dönüyoruz, Lucy helikopterin içinde bekliyor, kanatları çözülmüş ve rüzgârda sallanıyor. Marino ve ben arka kabine tırmanırken o aşağı inerek sedyeler için kullanılan arka kapaklı kapıyı açıyor. Plastikle örtülmüş cesedin içeri girmesine yardım ediyor, döşemedeki halkalara bağlı bungee kordonlarıyla sabitliyoruz.

Marino ve ben yan yana oturup kapıları kapattığımızda sıırıslık olmuştuk, bir rulo kağıt havlu daha bizi bekliyordu. Silinip kemerlerimizi bağlarken, Sal'in şekilsiz yüzünü ve birbirine karışmış gri saçlarını, şeffaf plastikten görünen etini ve yaralarını fark ediyorum. Lucy ve Tron kokpitte, stresli ve aceleci bir şekilde kısaltılmış bir çalıştırma işleminden geçiyorlar.

Kanatlar dönmeye başladığında kulaklığımı takıp pencereden dışarı bakıyorum, yağmur helikopteri sular altında bırakıyor. Şimşekler çakıyor, gök gürültüsü sinir bozucu bir şekilde yaklaşıyor ve bu durumdan Marino kadar ben de hoşlanmıyorum. Ama kasırganın bizi ıskalamasını umarak yerimizde kalmak aptallık olurdu. Uzaktaki ürkütücü parıltıda bir huni bulutunun belirdiğini, ardından bir tren gibi kükreyerek indiğini ve roller coaster'ı bükülmüş bir metal yığınının çevirdiğini hayal ediyorum.

Helikoptere ne yapacağından bahsetmiyorum bile ve o finali beklemek istemiyorum. Seçeneklerimiz sınırlı ve Marino'yu kulaklığı kapalı halde bir mide bulantısı hapi daha çiğnediği için suçlamıyorum. Korkutucu havaya bakmaya devam ediyorum çünkü yerde, ıslak çamurlu botlarımın yanında yatan Sal'e bakmak istemiyorum.

Bükülmüş titiz uzuvları, sanki dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi keselere acayip bir şekilde bastırıyor ve ben de bu rezilliği düşünmeden edemiyorum. Kafamın içinde onun kıkırdamasını duyuyorum, sanki yanımdaymış gibi, yakınımda eğiliyor, beni güvenine alıyor, sesi kulağımda sessiz. Kolonyasının baharatlı erkeksi kokusunu, yüzüme değen saçlarının gıcıklayıcılığını hatırlıyorum.

Küçültülmüş ambalajla ilgili aptalca bir espri yapacağına şüphe yok. Ya da

Büyük bir sandviç poşetinin içinde. Gitmek zorunda kalırsa, en azından eğlenceli olur diye şaka yapardı.

Asla sıkıcı olmamalıyız, Kay, derdi ve onu mum ışığına doğru eğilmiş, kadehini buna kaldırırken görebiliyorum.

"Orada herkes hazır mı?" Lucy'nin kulaklığımdaki bedensiz sesi düşüncelerimi böldü.

"Her şey hazır," diye cevap veriyorum.

Kaldırımdan yükselirken yerçekiminin kaybolduğunu hissediyorum, çatlaklar arasında büyüyen uzun otlar eğilip düzleşiyor, gökyüzü karanlık. Park yerinin yüksek ışık standartlarının üzerinde yükselirken, aniden yanan ışıklar beni hayrete düşürüyor.

"Ne oluyor lan...?" Lucy'nin sesi, Sarı Tuğla Yol boyunca uzanan uzun demir lambalar bir anda yanıp sönerken duyuluyor, fenerleri karanlığın içinde lekeleniyor.

Aynı anda Cadı Kalesi'nin karanlık ve boş pencerelerinde ışıklar yanıp sönüyor. Helikopterin dahili telefonundan müzik çalmaya başlıyor ve ben bunların nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum.

"... *Büyücüyü görmeye gidiyoruz, muhteşem Oz Büyücüsünü...*" Uzun zaman öncesinin çocuksu şarkı sesleri. "... *Çünkü, çünkü, çünkü yaptığı harika şeyler yüzünden...*" Başladığı gibi aniden durdu.

Hız treninin ışıklarına bakıyorum ve boş vagonlardan oluşan tren titremeye başlıyor, raylar üzerinde zar zor ilerliyor ve bana binamdaki asansörü hatırlatıyor. Sonra irtifa kazandıkça inleyen kalın gri bulutlardan başka bir şey göremiyorum. Marino'ya bakıyorum, gözleri kapalı, yüzü solgun, elinde hava tutmuş bir çanta, az önce olanlardan habersiz.

"Orada herkes hâlâ iyi mi?" Yine Lucy'nin sesi ve bizimle birlikte gelen ölü yolcunun farkında olduğum için bunu sormak ironik bir şey gibi geliyor.

"Az önce ne oldu?" Hangisi daha kötü bilmiyorum, Sal'e bakmak mı yoksa pencereden fırtınaya bakmak mı?

"Parktaki her şey açıktı. Bazı ışıklar ve benzeri şeyler çalışabilir durumdaydı, ancak çok fazla değildi."

"Kim ya da ne tarafından tahrik edildi?" "Bilmiyoruz."

"Peki ya dahili telefonda çalan müzik? Anlamıyorum. Helikopter hacklendi mi?" *Lütfen Tanrım hayır* diye düşünürken soruyorum.

"Duyduğunuz şey parktaki hoparlörlerden geliyordu," diyor Lucy

yağmur fırtınaları arasında uçarken. "Hayır, hacklenmedik."

"Helikopterin yerdeki yüksek sesleri algılayabilen sensörleri var," diye açıklıyor Tron, biz rüzgâr tarafından itilirken, dağlar sise girip çıkarken.

"Tam güç çekiyorum ve türbülansın en kötüsünden kaçınmak için daha yüksek bir irtifaya tırmanıyorum." Lucy'nin sesi kulaklığıma geliyor ve Marino'nun kulaklığı kapalı olduğu için tek kelime bile duyamadığına şükrediyorum. "Bir süre pencerelerden hiçbir şey göremeyeceksin. Muhtemelen gideceğimiz yere yaklaşına kadar. O zamana kadar hava açmış olur."

"Yıllardır kapalı olan ve her şeyiyle birlikte elektriği de kesilmiş bir lunaparkın içindeki oyuncakları, ışıkları, müziği biri nasıl açabilir?" Bundan kurtulamıyorum. "Ve bunu tam da biz havalanırken yapıyor? Sanki bizim yararımız için?"

"Siz de bizimle aynı soruları soruyorsunuz," diyor Tron. "Hizmetin ne zaman tekrar açıldığını öğrenmek için elektrik şirketiyle görüşen insanlar var."

"bir şeye yıldırım sebep olmuş olabilir mi?" diye soruyorum. "Elektrik kesikse olmaz," diyor Lucy.

"Biri bizi izliyordu, hazırды ve bunu bilmemizi istiyordu," diye karar verdim. "Marino ve benim Cadı Kalesi'nde neden müzik duyduğumuzu açıklayan şey de bu bence."

"Bize kazık atıyorlar," diyor Lucy ve gözümün önüne dönen fırıldakları andıran çılgın gözler geliyor.

Carrie Grethen'in bir zamanlar mükemmel olan yüzündeki yaraları görüyorum ve benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum. Hayatında yanlış giden her şey için kimi suçladığını biliyorum ve garip bir şekilde bunu anlıyorum. Tersine, onun tarafını görebiliyorum. Bir psikopatın vicdanı ya da pişmanlığı yoktur. Onun bakış açısına göre, yanlış bir şey yapmamıştır. Ama ben onu önemli olan her şeyden mahrum bırakan aşırı kontrolcü bir anne oldum.

Lucy ve Carrie'nin FBI Akademisi'nde birlikteyken başlayan ilişkilerine müdahale ederek affedilmez bir günah işledim. Aralarını açmak için Carrie'ye haksız yere iftira attım. Carrie'nin sevdiklerinin, en çok da kendi kanından ve canından olanların mahvolmasından ve ölümünden ben . O da böyle söylerdi ve biliyorum ki daha bitirmedi.

"En kötü kurtulana kadar aletlerle ve *sadece mürettebatla* uçmakla meşgul olacağız." Lucy'nin sesi devam ediyor. "Bizi duymayacaksın ama görebiliyorum

kamera önünde."

* * *

Rotor kanatlarının gümbürtüsü kulaklığım tarafından bastırılıyor ve Kıyamet Kuşu'nun güçlü titreşimlerini her hücremde hissediyorum. Uçucu bulutların arasından uçarken yeri göremiyorum. Lucy ve Tron'un bizi nereye götürdüğünü anlamaya çalışıyorum ve aklıma Virginia'da sunduğumdan daha iyi bir adli tıp tesisi gelmiyor.

Ama nedense bu bir seçenek değil. Bazı anlarda Sal'i çıplak ve canlı bir şekilde uçan bir aracın içinde hayal ederken kaçırılma hissine kapılıyorum. Ölmek üzere olduğunu biliyor olmalıydı ve direnmesini beklerdim. Yine de mücadele ettiğini düşündürecek bir yara fark etmedim. Bu da bana bir şekilde etkisiz hale getirildiğini düşündürüyor.

Dün gece onunla nasıl karşılaşmış olabileceğini kafamda canlandırmaya çalışırken, Benton'la birçok kez kaldığımız Allegheny Peak Lodge'a giden zayıf ışıklı yokuşta standart vitesli kamyonunu sürdüğünü hayal ediyorum. Sal'in farlarının engelli gibi görünen bir aracı aydınlattığını ve sürücünün ona el salladığını hayal ediyorum. Ya da belki de kişi yaya ve sıkıntılı görünüyordu.

Sal yardım etmeye çalışırdı ama benim dikkatim sürekli yere çekiliyor. Şeffaf plastikten imal edilmiş tam muhafaza poşetlerinin mantığını anlıyorum. Isı veya yapıştırıcılarla mühürlendikten sonra tekrar açılmamaları gerekiyor. Yakma ya da gömme işleminden önce içinde kimin olduğuna bakmak faydalı olacaktır. Ancak görsel tanımlamalara güvenilmez ve poşetin içini görmek bence dezavantajdan başka bir şey değildir.

Koltuğumda kemerim bağlıyken ayağımın dibindeki çantaya bakmamayı, interkomdan hiçbir şey dinlememeyi ve sanki gerçeklik çevrimdışıymış gibi pencerelerden sadece griyi görmeyi tercih ederim. Her an hayat normale dönecek, yeniden başlatılacak ya da hatalı yazılım gibi yamalanacak. Belki de rüya görüyorum ya da farklı bir boyuttayım. Kendime geleceğim ve Sal ceset torbasında olmayacak. Sinir bozucu bir türbülans içinde ona bakarken bir başka güçlü duygu dalgasıyla sarsılıyorum.

Kulaklığım takılıyken gök gürültüsünü duyamıyorum. Ama şimşekler bulutlarda parılıyor ve yerden ne kadar yüksekte olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok. Gözlerimi kapatıyorum, rüzgârlar çekilip hava yumuşayana kadar elimi Marino'nun bileğinde bırakıyorum,

Kara elmas mogullarından çok mavi pistlerde kaymaya benziyor. Kalın kaslarını parmaklarımin altında hissediyorum, güneşten yıpranmış cildi nemli, nabızı bir kuş gibi hızlı atıyor.

Korkusunu benden saklayamıyor ve ben de hava aydınlanana ve yağmur durana kadar elimi olduğu yerde tutuyorum. Sonra uzaklaşıyorum, cep telefonumu çıkarıp açıyorum, Sessiz Bölge'nin kalbinden sinyal doluyor. Mesajlara tıklamaya başlıyorum. Shannon, Monterey bölgesinde elektrik kesintileri ve ciddi hasarla birlikte hortumların meydana geldiğini gösteren bir hava durumu raporu gönderdi.

Bizim için *çok endişeleniyor* ve ben de ona en kötüsünden uzakta olduğumuzu garanti eden bir cevap yazıyorum. Mümkün olduğunda ona daha fazla bilgi vereceğim. O da bana *internette dolaşan çok talihsiz ve sorumsuz* bir TV röportajının linkini göndererek cevap veriyor. Ekteki transkripte göz attığımda Ryder Briley'in *yolsuzluğa bulaşmış ofisimin* polis ve valiyle işbirliği içinde olduğuna dair iddialarını kamuoyuna açıkladığını görüyorum.

Dana Diletti bu öğleden sonra onunla geniş taş ve ahşap evinde röportaj yaptı. Fabian'ı *tehditkar* olarak tanımladı, benden *kalpsiz ve işbirlikçi* olarak bahsetti. Briley'ler bu sabah ofisime geldiklerinde, sözüm ona sorularına cevap vermeyi reddettim. Ne telefonlarına çıktım ne de otoparkıma girmelerine izin verdim. Luna'nın cesedini bırakmayacağım ya da *ona ne yaptığımı* açıklamayacağım.

... Shannon, *o ve annenin çocuklarının yatak odasında televizyon karşısında timsah gözyaşları döktüğünü* yazıyor. *Öğürebilirim diye düşündüm.*

Dana Diletti'nin adamlarının bana ulaşmaya çalıştığını söylüyor. *Ölüm şeklini neden askıya aldığınızı bilmek istiyorlar. Madem bariz bir kaza, neden öyle demiyorsunuz?*

Davayı ertelediğimi kimin bildiğini düşünüyorum. Fabian, Wyatt, ofisimdeki diğerleri biliyor. Marino ve ben havaalanına giderken araç park yerinde Jesse Spanks'e bundan bahsettim. Ama içimden bir ses bilginin Blaise Fruge'dan geldiğini söylüyor. Medyanın ona ulaşması mantıklı olurdu. Shannon'a Dana Diletti'nin yapımcılarının neyi araştırdıklarını düşündüğünü sordum.

Görünüşe göre Luna Briley'in "şüpheli" ölümüyle ilgili soruşturmaları hakkında bir haber yayınlıyorlar. Gerçekten "kaza" mıydı?

Shannon, dizinin Ryder Briley'e ulaşabilmek için daha önce olumlu bir haber yayınladığından şüphelenmektedir. Dana Diletti film çekerken ve rol yaparken

empatik, ona bir numara yapmak için bekliyordu. Ben olsam şaşırmazdım. Kulağa doğru geliyor.

Işığın ilk huzmeleri bulutları yarararak yüzüne dokunurken Marino'ya bakıyorum. Çok fazla kaşlarını çatıldığını gösteren çizgileri fark ediyorum, güçlü inatçı çenesi gençliğinden daha hantal. Burnundaki ve tıraşlı kafasının üst kısmındaki yara izleri yakın zamanda geçirdiği cilt kanseri ameliyatlarından kalma. Güneşle ilgili uyarılarıma aldırmadan, yaz gibi bronzlaşmış ve daha Nisan ayının ortasındayız.

Sonunda gözlerini açıldığında saat beş buçuğa yaklaşıyordu, güneş kararan ufukta parlak bir leke halindeydi. Ona kulaklığını veriyorum, o da takıyor.

"Eğlenceliydi," diyor alaycı bir tavırla, hâlâ tedirgin, beni kandıramaz. "Yaşıyor muyuz?" Dehşete kapılmamış gibi davranıyor.

"Görünüşe göre en kötüsünü atlattık." Çalkalanan gri bulutlara bakıyorum, aralarından mavi parıltılar parlıyor.

Lucy'nin bizi kameradan görebildiğinin farkındayım. Marino'nun gözlerinin açık ve kulaklığının takılı olduğunu biliyor. Yine de ne o ne de Tron bizi kontrol etmiyor ya da bir güncelleme sunmuyor. Kokpitte elleri dolu olmalı. Ya da belki de bizi nereye götürdükleri ve oraya ne zaman varabileceğimiz konusunda soru almak istemiyorlar.

"Nasıl hissediyorsun?" Gergin bir şekilde oturan Marino'yu izliyorum.

"Margarita gibi çalkalandıktan sonra mı demek istiyorsun?"

"Oldukça korkunçtu, belki de yaşadığım en kötüsüydü," diye itiraf ediyorum. "Acaba bu muydu diye düşündüğüm anlar oldu."

"Henüz yere inmemişken böyle söyleme." Yine grilikten başka bir şeye bakmıyor. "Lucy'den ve onun lanet ölüm arzusundan ne kadar bıktığımı söylemiş miydin?"

"Eminim en güvenli olduğuna inandığı şeyi yapmıştır." "Neyin riskli olduğunu düşündüğünü görmekten nefret ediyorum."

"Oturan bir ördek gibi olduğumuz yerde kalıp bir kasırganın bizi Oz'dan çıkarmasını beklemeyi mi tercih edersin?" Kendimi dinlerken ne söylediğimin farkına varıyorum. "Shannon, Monterey bölgesine birkaç hortum düştüğünü bildirdi. Görünüşe göre çok fazla hasar var."

Bunları söylerken, büyük kedi ve parlak beyaz gözleri zihnimde beliriyor ve umarım sağ salim hava koşullarından kurtulmuştur. Tema parkına nasıl girdiğini ve hayvan kontrol görevlilerinin onu henüz arayıp arayamadığını merak etmeye devam ediyorum.

"Gerçekten öleceğimizi mi düşündün?" Marino ciddi.

"Aklımdan geçiyordu."

"Sanırım artık yapmayacağız. Eğer gerekiyorsa, bunun çabuk umuyordum. Geldiğini görmemeyi tercih ederim. Ve kendi kendime dedim ki, doktor ve benim yaşadığımız onca şeyden sonra? En azından sonunda birlikteyiz." Sınırlarıma yaklaşıyor ve keşke yaklaşmasaydı diyorum.

"Umarım yakında inersiz," diye yorum yapıyorum güneş ışığı aralıklı olarak bulutların arasından parlarken, rotor kanatları monoton bir şekilde gümbüldüyor. "Ama asıl soru nereye ineceğimize."

"Orada oturmuş, her şey sona ermek üzereyken ne söyleyeceğimi düşünüyordum." Ray-Ban'lerini takıyor. "Dorothy'ye bir mesaj göndermeyi düşündüm. Bunu neden yapamadığımı bilmiyorum."

"Notu göndermezsen, belki kötü bir şey ." "Birine not göndermeyi düşündün mü?"

"Bir sürü şey düşünüyordum."

Bulutların arasından Keswick Hall'un kırmızı kiremitli çatısını görebiliyorum, eski görkemli bir villa, şimdi Benton ve benim özel günlerde kendimizi şımarttığımız bir tatil yeri. Tekrar tamamen kapana kısılmadan önce yüzme havuzuna ve tenis kortlarına bir göz atıyorum. Charlottesville'e yakınız ama dağlardan uzak olması dışında ne yöne gittiğimizden emin değilim.

"Ben , çok geç olmadan birinin nasıl hissettiğini bilmek isterdim.

Sen yapmaz mıydın?" Marino araştırmayı

birakmıyor. "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Bilmenin gerçekten daha iyi olup olmadığı üzerine."

"Eğer bunun olduğunu düşünseydiniz, Doktor? Daha önce hiç söylemediğin ne söyledin?" Keşfetmemesi gereken yerlere yaklaşıyor.

"Önemli olan şeyi söylemek için ölmek üzere olmayı beklemek istemiyorum." "Sen bana ne söyledin?"

"İstilacı sorular soran insanlar hakkında ne hissettiğimi sana söyleyebilirim," diye cevap veriyorum ve o kendine rağmen gülerken ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum.

BÖLÜM 15

Bilmiyorum, Doktor." Marino iç geçiriyor, koltuğunda geriye yaslanıp Kıyamet Kuşu'nun gümüşü tavan döşemesine bakıyor. "Eskiden beni rahatsız etmeyen şeyler beni rahatsız ediyor. Ölen pek çok insan tanıyorum ve sen ve ben de dahil olmak üzere diğer insanların ölmesinden endişe ediyorum."

"Birlikte çalışmaya ilk başladığımızda, ölüm hakkında nüfusun çoğundan daha fazla şey biliyorduk," diye cevap veriyorum. "Ama bir düzeyde bunun bize kişisel olarak dokunmayacağına inanıyorduk."

"Ben de aynen böyle hissediyordum ve keşke hâlâ öyle hissediyor ."

"Buna inkâr deniyor. Oldukça yetenekli bir şey."

"Çok konuşuyorsun," diye kulaklığımdaki sesine karşılık veriyor. "En kötü mahallelerdeki olay yerlerine seni koruyacak neşterden başka bir şey olmadan geldiğini hatırlıyorum."

"Keskin aletlerle aram iyidir."

"Sana kaç kez silahlı çatışmaya bıçak getirmemeni söyledim?"

"Ne zaman başımı kaldırırsam hep yanımda oldun. Sen yanımdayken kendimi hep güvende hissettim," diye cevap veriyorum ve bir gökkuşağı açık gökyüzünde yay çizirken onu işaret ediyorum. "İyiye işaret," diyorum ona ve bunu hissediyorum.

"Belki."

"Nasıl kötü bir şey olabilir, Marino?"

"Eğer bir küp altın yoksa ve bunun yerine sonunda yere çakılırsak," diyor parlak prizma renkleri kararır ve kaybolurken, güneş akan bulutların arkasına saklanırken.

Beni poşetlenmiş cesede bakarken yakalıyor, koyu kırmızı kan plastiğin arasından görünüyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan duygularım yeniden kabarıyor ve onları duvarlarla çevrili alanlarına geri gönderiyorum. Marino ve ben bir süre konuşmuyoruz ve gözlerini üzerimde hissediyorum. Karanlıkta ısrarcı bir varlık gibi ısrarcı sorularını hissediyorum.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse," diyor, "Ben de , Doktor."

"Nerede bulundun?"

"Tanıdığım her polis bir olay yerine gittiğinde kurbanın akrabası, arkadaşı, kocası ya da karısı olduğunu fark etmiştir. Ya da belki ilişki yaşadıkları biri. Ve belki de bir sebepten dolayı kimseye söyleyemiyorlar," diye açıklıyor, tahmin etmediğim şüpheleri olduğunu fark ettiğimde.

Dikkatimi pencereden dışarı veriyorum, benim için bir mesaj olduğunu umarak gökkuşağını ararken kara kara düşünen gökyüzünden başka bir şey bulamıyorum. Sarı Tuğlalı Yol'da beliren büyük kedi gibi sembollere inanmak istiyorum. Metafor Sal'ın elinde kalan tek dil olabilir ve beni bir şekilde rahatlatmak isteyecektir. Çamurlu ayaklarımın dibinde, yerde duran o çirkin çantadakinin kendisi olmadığını söyleyerek itiraz ederdi. Bir zamanlar sevdiğim güçlü, kıvrak bedenine atıfta bulunduğu gibi, uzay giysisini geride bırakarak yoluna devam etti.

Yüzyılların aşındırdığı dik basamakları tırmanırken, çıplak ayaklarımın altındaki serin taşı hissederken, görüntüler taze bir yoğunlukla geri geliyor. İşyerlerinin kapalı olduğu, çoğu insanın uyuduğu, ışık kirliliğinin en aza indiği o erken sabahları tarif ettiği gibi büyümlü saate kadar beklerdik. Bir şişe şarabı çatıya taşır, çiçekler ve mermer heykeller arasında otururduk, bir fıskiye sırıldardı, çuha çiçeği ve floksa sıcak karanlığı koklardı.

Aşağıda kırmızı fiçı kiremitlerden, kubbelerden ve uzun yürüyüşlerde sık sık beslediğimiz vahşi kedilerin istila ettiği harabelerden oluşan bir deniz uzanıyordu. Çatıdaki kan portakalı ve limon ağaçları esintide asa gibi sallanır, biz Sal'ın teleskopundan bakarken antik kenti büyümlerdi. Ay'ın kuru göllerini, kanyonlarını ve kraterlerini açıklardı. Mars'taki kayalık nehir yataklarını işaret ederek, atmosferini kaybetmeden önce güzel bir yer olduğunu söylerdi.

Jüpiter'in bantlarını ve Satürn'ün halkalarını ilk kez kendi gözlerimle gördüm. Daha bilinmeden önce güneş sistemimizin ötesinde gezegenlerin var olduğuna ikna olmuştu.

Bir gün göreceksin, aşkım. Sana söylediğim her şey doğru olacak. Bunu biliyorum çünkü olacak olan zaten oldu ve daha önce de oldu.

"... İtalya'daki o yazdı, değil mi?" Marino devam etti ve ben onu dikkatle dinlemedim.

"Özür dilerim. Söylediğiniz son birkaç şeyi kaçırdım," diye cevap veriyorum. "Belki mikrofonu dudaklarınıza yaklaştırabilirsiniz. Biraz araya girip çıkıyorsun." Bu doğru, ama dinlemememin nedeni bu değildi.

"Olayın ne zaman gerçekleştiğinden bahsediyordum," diye devam ediyor. "Ne ne zaman oldu?" Bunu onunla tartışmak istemiyorum. "Bana bunu soyletme."

"Ne diyeyim?"

"Kümeden o şekilde katığın için sana çok uzun süre ne kadar kızgındım." Pencereden dışarı bakarken yüzü taş kesilmiş, bulutların arasından mavi parçalar görünüyor.

"Birbirimizi tanıdığımızdan beri şu ya da bu zamanda bana kızgındın."

"Önce istifa edip Miami'ye kaacaktın. Sonra aniden hiçbir uyarı yapmadan ülkeyi terk etmeye karar verdin." Güneş alçaldıkça açılmaya devam eden gökyüzüne bakıyor. "Yaz için Roma'da adli tıp dersleri verdiğini *Style* dergisinden öğrenmek zorunda kaldım. Bir hoşça kal deme ya da kartpostal gönderme zahmetine bile girmedin."

"Bu çok saçma. O sırada hiç de arkadaş canlısı değildik," diye hatırlatıyorum ona, dikkatim tekrar yere yönelmişken.

Bazen helikopterin titreşimi bana Sal'in bedeninin plastik kozasının içinde titrediğı gibi esrarengiz bir his veriyor.

"Sen yokken bir şeyler olduğunu biliyordum," diyor Marino. "Geri döndüğünde değışmiştin."

"Gitmemizin amacı da buydu."

"Onun yüzünden farklıydın." Mümkün olduğunca Sal'in adını söylemekten kaçınıyor, hep kaçındı ve belki şimdi anlıyorum. "Sen döndükten birkaç hafta sonra neler olup bittiğinden emin oldum. Gilpin Court'ta bir cinayete karışmıştık, gün ortasında arabadan ateş açılmıştı. Hatırladın mı?"

"Birden fazla vardı. Emin değilim-"

"Seninle o günlerde kullandığın tank gibi Mercedes'ten indiğinde tanıştım. Yukarı doğru yürürken, o zamanlar yanınızda taşıdığınız o koca cep telefonu ile konuşmanıza kulak misafiri oldum. Her kime söylediyse onu özlediğini söylüyordun," diyor Marino. "Ben de sana bunu sordum. O özel biri değilmiş gibi davranıyordun ama ben öyle olduğunu biliyordum."

"Ve haklıydın," diye cevap veriyorum ve bunu Marino'nun gözlerinde görüyorum.

Bunca yıldan sonra acı. Her zaman biriyle birlikte oldum. Ama bu hiç o olmadı.

"Bunu itiraf edecek misin? Bilirsin, tam açıklama?"

Dikkatli olmazsan sana karşı kullanılabilecek önemli bir ayrıntı gibi görünüyor." Neredeyse bana ders veriyor.

"İlişkinin romantik kısmı kısa sürdü ve çok uzun zaman önceydi," diye cevap veriyorum.

"Gerçekten mi? O zaman neden bakmadığımı düşündüğünde ne kadar üzgün olduğunu fark ettim?"

"Bu, işi yapamayacağım anlamına gelmiyor. Sadece önemseyemediğim anlamına gelir. Ve tabii ki onu önemsiyordum. Hem de çok önemsedim." Sertçe yutkunuyorum, duygular tehdit ediyor.

"Sana sataşmaya çalışmıyorum,
Doktor." "Güzel."

"Sadece diğer insanların bunu yapmasını istemiyorum."

Kabin ile kokpit arasındaki kurşun grisi bölmeye bakıyorum ve Lucy ile Tron'un ne hakkında konuştuklarını duyabilmeyi diliyorum. Nereye gittiğimizi ve Sal'in neden bu kadar korkunç bir şekilde ölmek zorunda kaldığına dair benden başka neler sakladıklarını merak ediyorum.

"Peki ya en yakın akrabası?" Marino başka sorular sormaya başlar. "Kimlik doğrulandıktan sonra kime haber verilmesi gerekiyor?"

"Ailesi öldü, annesi birkaç yıl önce öldü. Ama bir kız kardeşi var," diye cevap veriyorum. "Roma'da yaşıyor ve Sal birkaç hafta önce onunla birlikte oradaydı."

"Sanırım hiç evlenmedi."

"İşiyle evliydi." Sal'in bencil olduğunu söylemeye dilim varmıyor.

Ama öyleydi ve bunu göremedi. Bu kadar anlayışlı birine göre, dürtüleri ve egosu söz konusu olduğunda kör bir noktası vardı.

Marino, "Bahse girerim gerçek şu ki, seni unutmadığı için başka kimseyle birlikte olmadı," diyor.

"Yıllar boyunca pek çok kişiyle çıktı," diye cevap veriyorum.

"Peki sonunda kiminleydi? Dün altmış yaşına girdiği için kendini kötü hissederken ona doğum gününü kutlamak için kim uğradı? Merak ettiğim şey, eğer ikiniz de böyle hissediyorsanız neden bu konuda bir şey yapmadığınız."

"Hayatın bir parçası da ne kadar hayal kırıklığı yaratırsa yaratsın değişmeyecek şeyleri kabullenmektir," diye cevap veriyorum ve Sal'a da aynı şeyi söylediğimi hatırlıyorum.

"Bir de bana sor." Marino'nun dikkati yeniden pencereden dışarı yöneldi. "Tam olarak neyi tarif ettiğinizi biliyorum. Bazen tek hissettiğim şey

tamamdır."

Dorothy bizi duyamadığı için minnettarım. Marino'nun ilgisinden şüphelendiğinde geçmişteki çatışmaların çirkin bir hatırlatıcısı olurdu. İkisi çıkmaya başlamadan çok önce bunu biliyordu. *Bir zamanlar* bana aşık olması onu her şeyden çok eğlendiriyor. *Yerleşmek* kelimesiyle yıkılırdı ve bunu söylediğini asla bilmemeliydi.

* * *

Richmond şehir merkezinin silueti pencerelerimizin dışında, James Monroe Binası ve diğer gökdelenlerin tepeleri sisle örtülü. Shockoe Bottom'un restoran ve barlarının ve Libby Hill'in kalabalık mahallelerinin üzerinden uçuyoruz. Ne gördüğümü biliyorum. Ne zaman buraya gelsem hep aklıma geliyor.

Virginia'nın bu bölgesi yıllar içinde ne kadar değişmiş olursa olsun, kemikleri hatasızdır. Lucy, dolambaçlı yolları ve gri mezar taşlarının sıralandığı Oakwood Mezarlığı'nın diğer tarafında I-64'e ulaşıyor. Ağaçların arasına sıkışmış New Kent County Havaalanı'nı tanıyorum, pistin her iki ucunda beyaza boyanmış 11 ve 29 numaraları. Aşağıda ağaçlardan başka bir şey yok ve insanların balık tuttuğu bir rezervuar.

Ne kadar doğuya gidersek hava o kadar iyi, batan güneş ufukta alev alev. Çok geçmeden Colonial Williamsburg'un üzerindeyiz ve kırmızı tuğlalı ziyaretçi merkezini, Vali Sarayı'nı, yılankavi duvarları ve ahşap parmaklıklarla çevrili açık yeşil alanları kısa bir an için görebiliyorum. Bir grup ziyaretçi yürüyüş yollarında geziniyor ve manzara yerini ormana bırakmadan önce dönem kostümleri içindeki tarihi tercümanları seçebiliyorum.

"Bizi nereye götürüyorlar?" Marino soruyor ve benim bir cevabım yok. Bir tahminim bile yok.

Sağımızda birkaç mil ötede Busch Gardens tema parkı var, treni rayları kararan gökyüzünde yay çiziyor. Aklıma Sal'in Perili Orman'ın içine duygusuzca atılmış cesedi geliyor. Ve helikopterin zemininde benden birkaç santim ötede duran şeffaf keseyi. Ve suçlunun kim olabileceğini. Ve aynı düşmanla tekrar karşı karşıya gelmemiz imkansız görünüyor.

Keşke ölse.

Carrie Grethen'i yok edilemeyen bir insan virüsü olarak görüyorum. Tek yaptığı mutasyona uğrayarak bir sonraki çeşide dönüşmek, her biri bir öncekinden daha acımasız ve

Sonuncusu. Benton'a nerede olduğumuzdan veya diğer ayrıntılardan bahsetmeden bir mesaj gönderiyorum. Neler olup bittiği hakkında benden çok daha fazla şey bildiği için benden bilgi almaya ihtiyacı yok. Ona nasıl görmek için kontrol ettiğimi söylüyorum. Onu düşündüğümü.

Hoş bir uçuş olmadığını duydum, diye yazıyor.

Eğlenceli değil ama şimdi

daha iyi. Marino nasıl?

Marino'nun bakmadığından emin olurken yazıyorum. *Biz iyiyiz. Ama rahatsız edici şeyler oluyor. Ne duyduğundan emin değilim.* Benton'ın kim hakkında endişelendiğimi bildiğinden hiç şüphem yok.

Yakında konuşacağız, diye cevap veriyor ve umarım bu doğrudur.

"Alo? Hey!" Marino'nun sesi kulaklığımda yankılanırken elini sallayarak kameraları işaret ediyor. "Uyanık mısınız?" Tron ya da Lucy'nin cevap vereceğini umuyor ama cevap vermiyorlar. "Sence hâlâ uyanık mıdırlar?" Bunu bana yöneltiliyor. "Çünkü umarım yapay zekâ bu kovayı uçurmuyordur."

Güneş York Nehri'nin üzerinde yanıyor, onu altın rengine boyuyor. Bir balıkçı iskelesi, gri ahşap bir yaya köprüsü Denbigh Park'taki bataklıktan yılan gibi geçiyor ve Newport News'teki modern tuğla ve cam havaalanının akıp gittiğini fark ediyorum. Hampton Coliseum azalan ışıktaki beton bir ana gemi gibi havada asılı duruyor ve ben nerede olduğumuzu biliyorum. Ama gideceğimiz yeri değil.

Kararmaya başlayan gökyüzüne kazınmış testere atı şeklindeki devasa köprü'nün tepesinde yanıp sönen kırmızı işaretleri görene kadar hiçbir fikrim yoktu. NASA Langley Araştırma Merkezi'ne yaklaştığımızda Kıyamet Kuşu alçaktan ve yavaşça gürliyor. Havacılık ve Uzay Dairesi'nin en eski yerleşkesi Wright kardeşlerin günlerine kadar uzanıyor. Neil Armstrong ve Buzz Aldrin'in ayda yürümek için eğitim aldıkları yer.

"Buraya neden geliyoruz?" Marino şaşkındı ve benim de bir cevabım yoktu.

Aşağıda sokak lambaları yanıp sönüyor, rüzgar tünelleri bana dev balonları hatırlatan devasa beyaz metal vakum küreleriyle çalışıyor. Kırmızı-beyaz çizgili bir su kulesinin yanından geçiyoruz, uzaktaki yüksek bir bacadan duman ve ateş fişkırıyor. On kat yüksekliğinde, çatısında beyaz bir radom bulunan donuk gümüş renkli uçak hangarı parıldıyor ve biz de etrafından dolanıp yavaşlayarak havada asılı kalıyoruz.

Uzun direklerdeki ışıklar rampada ve park yerinde parlaktır.

minibüs ve bir SUV farları yanık halde bekliyor. Ötede Langley Hava Kuvvetleri Üssü, elmas beyazı ışıklarla aydınlatılmış uzun pist. Bir F-22 Raptor savaş uçağı havalanırken, diğer ikisi taksi yolunda bekliyor, egzozları parıldıyor. Piste iniyoruz, iniş ışıkları eski alüminyum kaplamalarda solmuş NASA mavi-kırmızı logosunda parlıyor.

Lucy motorları kapatır, rotor kanatlarını frenler ve SUV ile minibüs hızla içeri girer. Sürücü kapısı açılır, kamuflajlı, ağır silahlı ve taktik teçhizatlı iki asker dışarı fırlar. Yoldaşları yolcu kapılarından çıkıyorlar, ellerinde hafif makineli tüfekler ve kulaklıklar var. Helikopterden iniyoruz ve Lucy atlama çantalarını alıyor ama Pelikan çantalarımızı almıyor.

"ihtiyacınız olmayacak," diye açıklıyor.

Marino ve ben SUV'un üçüncü sıra koltuklarına yerleştik, Lucy ve Tron önümüzde, ve arabayla uzaklaştık. Havaalanının kuzey ucunda, askeri polisin bizi beklediği Armistead Kapısı'nda duruyoruz. Kimlik kartlarına el fenerleri tutarak şoförlerimizle kısa bir görüşme yapıyorlar. Motorların gürültüsünden ne dediklerini duyamıyorum ama hastalıklı kargomuzun farkında oldukları belli.

Bir K-9 görevlisi Belçika Malinois'i ile etrafımızda dönmeye başlıyor ve kim bilir ne gibi patlayıcılar olup olmadığını kontrol ediyor. Korumalar kıvrılmış camlarımızdan bakıyor, ışıklarını parlatıyor, fotoğraflarımızdaki gibi görüldüğümüzden emin oluyorlar. Dronlar tepemizde yörüngede dönerken uzun saplı aynalarla alt takımları kontrol ediyorlar. El sallayarak geçiyoruz ve iyi geceler diliyoruz, batan güneş eritiyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

Sweeney Bulvarı'nı piste paralel olarak takip ediyoruz. Bir başka süpersonik jet inanılmaz dik bir açıyla havalanıyor, motorlar vınlıyor ve çığlık atıyor. Kantin, şapel ve askeri lojmanların düzenli sıraları akıp gidiyor, bu saatte trafik yoğun. Yol kenarlarına kızılcık ve kiraz ağaçları dikilmiş, geçen kış bir cinayet-intihar vakası için buraya geldiğimde gördüklerim değişmemiş.

Yıllar boyunca çeşitli nedenlerle çok sayıda üssü ziyaret ettim, orduyla olan bağım köklü bir bağ. Hava Kuvvetleri rezervleri eğitimimi mümkün kılmaya yardımcı oldu ve geri ödemem gereken bir borcum vardı. Dade County Adli Tabipliği'nden sonra ve Richmond'a taşınmadan önce, Maryland, Bethesda'daki Walter Reed Hastanesi'nde Silahlı Kuvvetler Patoloji Enstitüsü'ne (AFIP) atandım.

Askeri otopsileri inceledim ve denizaşırı ülkelerdeki Amerikalıların ölümlerini araştırdım. Boş zamanlarımda AFIP'in Ulusal Sağlık ve Tıp Müzesi'ne yardım ettim. Katalog açıklamaları yazdım, araştırmacılara yardımcı oldum ve bu süreçte çeşitli patolojik mucizelere maruz kaldım. Nadir görülen doğum kusurları. İç Savaş sırasında kesilen uzuvlar. Abraham Lincoln'ün kafatası parçaları ve onu öldüren kurşun.

Uzun bir beyaz hangar sırasının sonunda, bizi havaalanının kuzeybatı ucuna götüren alçak bir yola giriyoruz. Raptor jetleri mavimsi alacakaranlığı yırtıyor, tırmanıyor ve yuvarlanıyor, Cirque du Soleil sanatçıları gibi dönüyor ve dönüyor, art yakıcılar sağır ediyor. Bir futbol sahasını geçtikten sonra golf sahasının yanından geçiyoruz, kum tuzakları derin gölgeli çimlerin üzerinde belli belirsiz beyaz görünüyor.

Çorak tarlalarda, daha önce geçen fırtınalardan kalan yağmur sularının oluşturduğu küçük gölcükler var. Kanada kazları, ormana dönüşen gelgit dereleriyle çevrili bataklığın üzerinde alçaktan uçuyor. Quonset kulübelerinin ve mühimmat sığınaklarının ötesinde, ağaçların arasından ışıklar görünüyor. Yaklaştıkça

bir esir kampını akla getiren jiletli tel rulolarıyla kaplı uzun mahremiyet çitlerini görebilirsiniz.

Birden fazla tabela koyu kırmızı harflerle fotoğraf çekmenin yasak olduğu kısıtlı bir alana yaklaştığımız konusunda uyarıyor. İzinsiz girmek yasaktır. Ölümcül güç kullanımına izin verilmiştir. Araçlarımız duruyor, camlar tekrar iniyor. Göğüslerinde askılı hafif makineli tüfekleri olan iki güler yüzlü koruma yaklaşıyor ve önce koruyup sonra sorgulayacaklarından hiç şüphem yok.

Koyu yeşil metal kapıyı rayları boyunca kaydırarak açıyorlar ve biz geçtikten sonra arkamızdan gümbürdeyerek kapanıyor. Bir başka quadcopter drone, devasa bir robotik sivrisinek gibi tepemizde ciyak ciyak devreler yapıyor. Birden fazla anten fark ediyorum, beyaz çanaklar bana sabah zaferlerini hatırlatıyor. Çok gizli bir tesis olduğu belli olan bu yere herhangi bir şey ya da biri yaklaştığında önceden uyarı vermek için ek hareket sensörleri olduğundan şüpheleniyorum.

Bir yerlerde askeri polis ve siber araştırmacıların görev yaptığı bir kontrol odası olacak ve verileri günün her saati izleyecek. Gerçek zamanlı olarak gözetleniyoruz, ormanda bir ağaç kesme izini takip ediyoruz, ileride daha fazla ışık yanıyor. Yüksek çitlerin diğer tarafında, NASA Langley kampüsünün uzak bir bölgesi var; burada uzaktaki gantry kuleleri dev bir Tinkertoys konstrüksiyonu gibi görünüyor, kırmızı işaretler yanıp sönüyor.

Lucy, ikonik yapısal test kompleksinin aşamalı olarak ortadan kaldırılma sürecinde olduğunu söylüyor. Fiziksel düşme testleri ve su sıçrama testleri giderek daha gereksiz görülüyor. Bugünlerde bilim insanları bir mürettebat kapsülü ya da uzay uçağı gibi bir şeyin belirli koşullar altında nasıl davranacağını tahmin etmek için bilgisayar programları çalıştırabiliyor.

"Yapay zeka daha iyi hale geldikçe, her şey bu şekilde ilerliyor" diye ekliyor. "Söyleyebileceğim tek şey, uçan bir robot olduğunda algoritmanın doğru olmasını umsak iyi olur.

Yolcu dolu bir taksi bir binanın tepesinden havalanıyor," diye cevap veriyorum, zihnimi rahatsız eden hoş olmayan görüntüler.

Orman, kamuflaj deseniyle boyanmış düzinelerce penceresiz blok ev üzerinde parlayan projektörlerin aydınlattığı büyük bir açıklığa açılıyor. İki katlı ve sıra sıra dizilmiş bu binalar yansıtıcı beyaz boyayla numaralandırılmış, üzerlerinde beton bir baca yükseliyor. Önlerinde siyah rugan gibi parlayan altı SUV var, içlerinden birini tanıyorum. Benton beni yakında göreceğini söylediğinde, bu bir sözdü.

"Bakın kim ." Park ederken Marino kocamın Tesla'sını fark etti.

"Bütün bu kamyonlar başka kime ait? Federaller dışında?"

"Burada olması gerekenler," diyor Tron dışarı çıkarken, serin hava yağmurla ovulmuş, Chesapeake Körfezi'nden bir esinti esiyor.

"Sanırım gizli sincap muhabbetine devam edeceksin," diyor Marino, sinirlenmiş ve büyülenmiş bir halde.

"Bilmeniz gerekenleri size söyleyeceğiz," diye yanıtlıyor Tron. "Sonra ayrılma vakti geldiğinde, bu hiç yaşanmamış olacak."

"Kimseye bir ipucu bile vermedim." Lucy bunu Marino'ya yöneltiyor. "Senden ne kadar almaya çalışırsa çalışsın anneme tek kelime bile etme."

Ön kapı 3141 numaralı blok binasına açılırken dolunay karanlık çamların üzerinde yükseliyor, pi sayısının ilk dört hanesi, bunu fark etmek beni sarsıyor. Uzun beyaz Tyvek laboratuvar önlükleri, yüz maskeleri ve eldivenleriyle iki asker ortaya çıkıyor. Amaçlı bir şekilde yaklaşıyorlar, KKD'leri alacakaranlıkta hayaletler gibi dalgalanıyor.

Bize hiçbir şey söylemeden minibüsün arkasını açıyorlar ve torbayı saplarından tutuyorlar. İçerideki ışık, parlak pembe deri ve plastikten görünen kan lekeleri üzerinde iğrenç bir şekilde parlıyor. Bagaj kapağını çarparak, hastalıklı kargolarını üç blok evinin yanından geçirip 3141'e geri götürüyorlar, beton rampadan yukarı çıkıyorlar ve kapı arkalarından çarparak kapanıyor.

"Tron bir şeyleri kontrol ederken bir dakika burada bekleyeceğiz," diyor Lucy. "Herkes hazır olduğunda size haber veririm," diye cevap vererek , ateş böcekleri kıvılcım çıkarıyor.

"Otuz bir kırk bir mi? Pi sayısı ve dövmesindeki gibi mi?" Lucy'ye Sal'in sol bileğinin alt tarafındaki sarı mürekkepli sembolü soruyorum. "Bir bağlantı var mı? Buraya daha önce geldiğini mi varsaymalıyım?"

"Birçok kez." Gözlüklerinin camları solan ışıktaki zorlukla renkleniyor. "Kırkı yılların başında blok evler inşa edildiğinde, diğer her şey gibi bunlara da tanımlayıcı numaralar verilmişti."

3141 numarasının bir anlamı olmadığını söylüyor. Ancak Sal, Apollo döneminden bu yana geliştirilmekte olan Uzay Bağlantılı Otopsi Üssü ya da SLAB olarak adlandırılan bu binada epey zaman geçirmiş. Ben hiç duymadım. Ama daha önce bir nedeni olmasaydı mutlaka duymazdım. Sal hakkında bilmediğim bu kadar çok şey olması beni dehşete düşürdü. Gerçekte kimdi? Benden ne gibi sırlar saklıyordu?

"Burada ne yaparak çok zaman geçirdi?" Marino soruyor.

"Kritik derecede hassas durumlarla uğraşırken araştırma yapın." Tron verir

dolaylı cevaplarından birini daha verdi. "Açıkçası, ayrıntılara giremeyiz."

"Kaza kurtarma ve kurtarma operasyonlarıyla ilgili tüm ihbar hikayelerini düşünürseniz

Burada neler olup bittiğini muhtemelen tahmin edebilirsiniz," diye açıklıyor Lucy. "Sizin gibi insanların bile duymadığı kadar güvenli bir tesiste incelenmesi ve ele alınması gereken şeyler geliyor. Çok gizli teknolojilerin incelenemediği ve yeniden yaratılabildiği bir yer."

"Kimin teknolojileri? Bizim mi? Yoksa onların mı?" Marino gece gökyüzünü işaret ediyor.

"Hepsi."

Marino, "Belki de Sal Giordano'nun burayla olan bağlantısı başına gelenlerle ilgilidir," diyor.

Carrie Grethen'in bilip bilmediğini merak ederken, "Yetkisi olmayan birinin burayı nasıl bildiğini merak etmen dışında," diye cevap veriyorum.

"Bu önemli bir soru," diye yanıtlıyor Lucy. "Ve bazı talihsiz olasılıklara hazırlıklı olmalıyız. Sal Giordano'nun hepimizden sakladığı bir işe karışmış olabileceği gibi."

"Ben de kendime aynı şeyi soruyorum," diye ekliyor Marino.

Lucy sanki bir sinyal alıyormuş gibi "Hadi gidelim," der ve muhtemelen "akıllı" gözlüklerini takmıştır.

Rüzgâr hafif hafif esiyor, keskin çam kokusu bana Noel'i hatırlatıyor ve bir dizi duyguyu tetikliyor. Karanlık için minnettarım. Ayaklarımız çatlak kaldırım boyunca sessiz, uçümüz de Oz'dan buraya kadar izini sürdüğümüz kurumuş çamurları temizlemek için ara sıra duruyoruz.

Lucy ve Marino'ya "Roma'da öğretmenlik yaptığım yaz onunla tanıştığımda Sal'de pi işareti dövmesi vardı," diyorum. "Eğer SLAB'den esinlendiyse, on yıllardır buraya geliyor demektir."

Göz kamaştırıcı ışıklar ve karanlıktan oluşan bir chiaroscuro'nun içinden geçerken, "Mezun olduğundan beri," diye yanıtlıyor. "Birazdan göreceğiniz şeyin yeniden tasarlanmasına vesile oldu, bir gün kendisinin de buraya geleceğini asla hayal etmedi. Bu şekilde değil. Ama onun neye maruz kalmış olabileceğine dair aklımızdaki sorular, buranın tasarlanmasına yardım ederken aklından geçenlerle aynı."

Buraya Bölge Bir deniyor ve Lucy'nin söylediğine göre hiçbir haritada bulamayacağız. Gördüklerimizin çoğu depolama için kullanılıyor. Bazı binalar

laboratuvarlar ve atölyeler.

"Ne depolamak?" Marino ileride projektörlerle aydınlatılmış düzinelerce kamuflaj boyalı blok binaya bakıyor.

"Çoğunlukla enkaz."

"Neyin enkazı?"

"Enkazlardan," diyor kayıtsızca.

"Dur tahmin edeyim." Geniş gözleri her yerde. "Bu blok evlerin bazılarında Çin casus balonu, Tic Tacs ve hakkında başka hiçbir şey duymadığımız diğer UFO'lar vuruldu mu?" diye sorar ve Lucy cevap vermez.

* * *

3141'in ya da diğer adıyla SLAB'ın girişine ulaşıyoruz. Kamuflaj boyalı çift metal kapının üzerinde bir projektör yanıyor, etrafımızdaki orman zifiri karanlık, ateş böcekleri titriyor. Durgunluk kurbağaların homurtuları ve havlamaları, cırcır böceklerinin cıvıltıları ile bozuluyor. Bir baykuş ötüyor ve ısılk çalıyor, kollarımdaki eti kaldırıyor, enseme bir ürperti dokunuyor.

"Raptor jetleri tam burada, Langley Hava Kuvvetleri Üssü'nde konuşlandırılıyor. Bir UFO'yu vurmak için gönderildiklerinde tüm haberlere konu oluyorlar," diyor Marino, eğimli rampayı takip ederken, gölgelerimiz beton üzerinde uzuyor. "Yani enkazın burada olması mantıklı. Bu da muhtemelen burada tersine mühendislik yapıldığı anlamına geliyor."

Lucy hiçbir şey söylemiyor, sağ başparmağını biyometrik kilide okutarak sert metal kapıyı açıyor. Parlak beyaz fayanslarla kaplı kabul alanının içinde Tron bizi bekliyor. Yer kantarının üzerinde bir sedye duruyor, duvara dayalı bir ölçüm çubuğu var, kabul alanı benim bölge ofislerimdekine benziyor. Hava soğuk ve kötü bir kokudan eser yok ve eminim özel havalandırma sistemleri vardır.

Ama SLAB'ın yakın zamanda kullanılmadığına dair bir his var içimde. Asıl soru ne için kullanıldığı. Soğutucular ve dondurucular yerine, paslanmaz çelik çekmeceler gümüş postane kutuları gibi duvarları dolduruyor. Bunlardan en az altmış tane var, her biri numaralandırılmış ve normal bir yetişkin bedeni için yeterince büyük değiller. Daha önce gördüğüm ya da duyduğum hiçbir şeye benzemiyorlar.

Her biri yaklaşık 18'e 18 inç boyutlarında, dijital cam panelli ve yeşil ışıklı. Gösterilen sıcaklıklara bakarak sadece birkaç tanesinin

Çekmecelerin bir kısmı soğutma koşullarına göre ayarlanmış, geri kalanı ise eksi yirmi iki santigrat derece veya eksi yedi Fahrenheit dereceyi gösteriyor. Burada depolananların çoğu donmuş durumda. Bir nedenden ötürü askeri amaçlı ve çok gizli olduğunu varsayıyorum. Ama cesetler ya da parçaları ailelerine iade edilmezse şaşırıyorum.

"İkinci Dünya Savaşı'nın ilk yıllarında Birinci Bölge inşa edildiğinde, uçak kazalarını araştırmak için Ulusal Ulaşım Güvenliği Kurulu diye bir şey yoktu," diye açıklamaya devam ediyor Lucy. "Otuz bir-kırk bir, ilgili biyolojik materyallerin veya biyo-melezlerin incelenmesi için bir patoloji laboratuvarıydı."

"Ölü pilotlar gibi mi?" Marino cevaplar için bastırmaya devam ediyor.

"Birinci Bölge'nin sunduğu özel bakımı gerektiren her şey gibi." Cevap veren Tron.

"O günlerde gerekli otopsileri ordu yapardı." Lucy, kariyerim boyunca birlikte çalıştığım Silahlı Kuvvetler Tıbbi Muayenecilerinden bahsediyor. "Bu muayenelerden bazılarının nerede yapıldığı ya da kimin yaptığı genellikle bilinmezdi."

"O kadarını biliyorum ama kadar SLAB'ı bilmiyordum," diye cevap veriyorum.

Tron, "Son yıllarda burada yapılanların çoğu nekropsi," diye açıklıyor.

"Çoğunlukla mı?" Marino soruyor. "Başka ne var?"

"Genellikle uzaya fırlatılan hayvanlarda," diye devam ediyor Tron, sanki onu duymamış gibi.

Marino, "John Glenn'in hak ettiği övgüyü hiçbir zaman alamayan maymunla birlikte yukarı çıktığı zamanki gibi," diye karar veriyor. "Adının ne olduğunu unuttum."

"O bir şempanzeydi ve birlikte yukarı çıkmadılar," diye yanıtlıyor Lucy.

"Uzaydan dönüp öldükten sonra cesedin ortadan kaybolduğunu hatırlıyorum." Marino sanki içlerinde ne olduğunu bilebilirmiş gibi çelik çekmecelere bakıyor. "Bahse girerim şempanze bunlardan birinin içine girmiştir."

"Burası ne kadar eski görünürse görünsün," diyor Tron, "aldanmayın. İhtiyaç duyulan her şeye sahip. Ayrı bir mekanik oda dekontaminasyon sistemini çalıştırıyor. Otoklavlar, güçlü dezenfektanlar, pozitif basınçlı giysiler var."

Onları bir hava kilidinden geçerek içinde bir tuvalet, bir lavabo, iki duş , bir kimyasal duş ve başka pek bir şey olmayan bir soyunma odasına kadar takip ediyoruz. Karton

KKD kutuları bir duvara yığılmıştı ve ben de evrak çantamı, atlama çantamı eski bir ahşap bankın üzerine yerleştirdim.

"Tüm elektronik cihazlar buraya girecek." Lucy, elektromanyetik yayınları koruyan Faraday kafesleri gibi, kararmış bakırdan yapılmış üç dolaptan birini açar.

Telefonları, benim yüzüğüm ve Dorothy'nin Noel'de Marino'ya verdiği siyah seramik fitness bileziğı gibi "akıllı" takılar takip ediyor. Ceplerimizi ve çantalarımızı kontrol ederek başka elektronik bir şeyimiz olmadığından emin olmamız söylendi. Tron, bugün daha önce giydiklerimizle aynı olan A Seviyesi koruyucu giysileri dağıtıyor, bu giysiler chartreuse yerine parlak sarı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

Katlanmış bir çift tulumu sallarken polipropilen hışırdıyor ve yeni bir duş perdesi gibi kokuyor. Bağımsız solunum cihazlarına ek olarak, güvenli bir sabit telefon hattı üzerinden söylenenleri güçlendirmek için pille çalışan kulak içi kulaklıklarımız var.

"Kablolu telefon şifrelidir ve çaldığında telefonu açıp hoparlöre geçirirsiniz." Lucy bunu bana yönlendiriyor. "Herkesin yüksek sesle ve net bir şekilde konuşması gerekecek. Muayene sırasında bu şekilde iletişim kuracağız."

"Hazır olduğunuzda, şu hava kilidinden çıkın." Tron çizik ve ezik, mat metali pasla çillenmiş çelik kaplı bir dış kapıyı işaret ediyor.

O ve Lucy girdiğimiz gibi çıktılar, Marino ve ben yalnız kaldık. Ama bu mahremiyeti garanti etmiyor. Olası gizli kameralara dikkat ediyorum ve şüphelerimden yüksek sesle bahsetmek istemiyorum. Söylemem de gerekmiyor, ama Marino dikkatini veremeyecek kadar heyecanlı.

Karşılıklı banklara oturduğumuzda "Burayı daha önce duymamış olmamız nasıl mümkün olabilir?" diye hayret ediyor.

Botlarımızın bağlarını çözmek için eğilirken, "Duymadığımız pek çok yer olduğundan şüpheleniyorum," diye cevap veriyorum. "Eğer bilgi paylaşmak için meşru bir neden yoksa, Lucy ve Benton da dahil olmak üzere kimse bizi bilgilendirmeyecek. Ya da bu konuda Sal Giordano. Açıkçası, eğer bilmek için bir neden yoksa, zaten bilmemeyi tercih ederim."

"Tüm kariyeriniz boyunca Silahlı Kuvvetler M.E.'leriyle çalıştınız. Birinci Bölge hakkında hiçbir ipucu almadığına yemin edebilir misin?

Ya da SLAB hakkında?" "Almadım." Pantolonumun paçalarını çoraplarımın içine sokuyorum.

"Ciddi misin?" Bana inandığından emin değil. "Langley Hava Kuvvetleri Üssü'nde ürkütücü bir şeyler olabileceğine dair en ufak bir işaret bile almadınız mı? Ve muhtemelen NASA komşuları? Eminim onlar da

Bu birlikte olacak ve başından beri de öyleydi. Olmak zorundalar."

"Tahminimce ordudaki ve diğer kurumlardaki meslektaşlarımın çoğunun Birinci Bölge hakkında hiçbir fikri yok. Çoğu NASA ya da Uzay Kuvvetleri çalışanının da bildiğinden şüpheliyim." Yağmurdan hâlâ nemli olan giysilerimin üzerine parlak sarı tulumları giymeye başladım. "Ve bilenler de bu konuda bizden daha fazla konuşamazlar. Buna Sal de dahil."

"Hiç UFO gördü mü?" Marino büyük çoraplı ayaklarını plastik pantolon paçalarının arasından geçiriyor. "Belki bir tanesinin içindeydi, belki de bir kazada? Acaba hiç ölü ya da diri bir ET gördü mü?"

"Hiç söylemedi."

"Belki birkaç ipucu bırakmıştır?"

"Benim için değil." Kollarımı kolların içine sokuyorum. "Ama kesinlikle, dışarıda başka akıllı yaşamların olduğuna inanıyor ve onlarla iletişim kurmaya çalışıyordu. Mars'ın felaketle sonuçlanan bir olaydan önce bir zamanlar yaşanabilir olduğuna inanıyordu."

"Dünya B planıydı. Marshıların binlerce yıl önce kendi gezegenleri yok edilmek üzereyken kaçtıkları yerdı," diye yanıtlıyor Marino sanki herkesçe biliniyormuş gibi.

Bunları ve daha fazlasını *All Things-Unexplained*, *Ancient Aliens* ya da diğer favori podcast ve TV programlarından öğrendiğine şüphe yok. Hem o hem de kız kardeşim bu programlara düzenli olarak katılıyor ve hepimiz bir araya geldiğimizde akşam yemeklerinde hararetli sohbetler yapıyoruz.

Lastik çizmeleri giyerken Marino, "Dorothy de benim gibi SETI işleriyle ilgileniyor," diyor. "Ona bu yerden ve şu anda ne yaptığımızdan bahsetmemek onu öldürecek. Bunu asla affetmeyecek."

"Bilmiyorsa olmaz." Onu susturmak için bir bakış atıyorum ama mesajı almıyor.

"Nasıl sessiz kalabilirim ki? Ve neden susayım ki?" Konuşmamız ve KKD'nin kalın plastiği yüzünden aşırı ısınıyor. "Son baktığımda federaller için çalışmıyorduk." Banktan kalkıyor. "Hayatım hakkında konuşmaya hakkım var. Ben lanet bir casus değilim."

"Sonuçlarına hazır olduğunuz sürece istediğiniz her şeyi yapmaya var." Tulumumun fermuarını çektim.

"Dorothy'ye bugün hangi cehennemde olduğumuzu anlatmak için iyi bir hikâye bulsak iyi olur. Yoksa sonunu asla duyamayacağız." Havlu yığınının bir havlu kaparak terli yüzünü ve başının üstünü siler.

"Bir şey öğrenmek istediğinde nasıl olduğunu bilirsin," diye ekliyor ve o da aynı derecede kötü. Aslında daha da kötü.

"Ona ve diğer herkese söylememiz gereken tek şey askeri bir morg." Ne söylediğime dikkat ederek etrafta kamera aramaya devam ediyorum ve o benim işaretlerimi görmezden geliyor. "Bunun ötesinde, dava tartışabileceğimiz bir şey değil. Marino. Bu ciddi bir iş."

"Sana neyi merak ettiğimi söyleyeyim." Ellerini bir çift kalın siyah lastik eldivenin içine sokuyor. "Belki de az önce gördüğümüz dondurucu çekmecelerinin Roswell ile bir ilgisi vardır, ki muhtemelen gerçek olduğuna inanmıyorsunuzdur."

"Gerçek anlaşma derken dünya dışı bir doğayı kastettiğinizi varsayıyorum. Ben uzman değilim ve detayları bilmiyorum." Kauçuk eldivenler yerine iki çift nitril eldiven giyiyorum çünkü otopsi sırasında ne yaptığımı hissetmem gerekiyor.

"İnanın bana, New Mexico'da düşen şey bir meteoroloji balonu değildi," diye yanıtlıyor. "İçinde uzaylıların bulunduğu ve farklı boyutlara girip çıkmak için titreşimleri kullanan bir uzay aracıydı. Resmi notları ve diğer istihbaratı gördüm. Janet'in benim için bulduğu bilgilere inanamazsınız. Ne istediğimi biliyor ve doğrudan e-postama indiriyor. Sormama bile gerek kalmıyor."

"Sosyal medyada ve başka yerlerde paylaşılan pek çok şeyin gerçek ya da güvenilir olmadığının farkındasınız değil mi?" Solunum cihazı üfleyicisini belime bağlıyorum ve pillerin dolu olduğundan emin oluyorum.

"Janet neyin gerçek neyin sahte olduğunu anlamama yardımcı oluyor," diye yanıtlıyor Marino. "Roswell hakkındaki gerçeğin, her şey olup bittikten hemen sonra örtbas edildiğini düşünüyor. Hükümet bunun bir uçan daire olduğunu çok iyi biliyordu."

"Janet, insan girdisinin sonucu olan bir yapay zeka algoritması. O bir insan değil ve aslında kendisi için düşünmüyor."

"Cehenneme kadar yolu var." Onun adına aşağılanmış gibi davranıyor. "Janet tanıdığım herkesten daha iyi düşünüyor ve kimsenin aklına gelmeyecek şeyler buluyor. Ve onun benim hakkımda yargıda bulunmasıyla uğraşmak zorunda değilim. Roswell'le ilgili gerçekler de dahil olmak üzere dışarıda ne varsa bulacaktır, ki bu kesinlikle gerçektir. Ne dediğiniz umurumda değil."

"Tek kelime bile etmedim."

"Söylediklerimin aptalca olduğunu düşündüğünü bilmem için bunu yapmana gerek yok." "Düşündüklerime şaşırabilirsin," diye cevap veriyorum ona ne düşündüğümü söylemeden.
geri kalanı.

Ulusal Sağlık ve Tıp Müzesi'ndeki görev sürem sonuna doğru olanları paylaşamam. Marino, bir gün büyük ölçüde unutulmuş bir depoda karşılaştığım şeyle fazlasıyla ilgilenirdi. Robert Hooke'un on yedinci yüzyıldan kalma mikroskobunun bağışlanmasıyla ilgili evrakları arıyordum ve kendimi bodrum katında daha önce hiç bulunmadığım bir alanda buldum.

Patolojik örneklerle dolu cam kavanozlarla dolu raflar ve sıra sıra dizilmiş yanmaz dosya dolapları toz bulutuyla kaplanmıştı. Tekerlekli sehpa üzerindeki iskeletler Marfan sendromu, devlik, cücelik, raşitizm gibi anomalileri gösteriyordu. Ben küflü dosyaları karıştırırken onlar boş gözlerle ve yüzlerini buruşturarak bakıyorlardı; bir tanesi çekmecenin arkasında ait olmadığı bir yere sıkışmıştı.

Kat kat kırmızı bantla mühürlenmiş, açılmaması için uyarılar içeren ve ÇOK GİZLİ damgası taşıyan bu belgenin *üzerinde Roswell Olayı, 1947* yazıyordu. Ağırlığına bakılırsa içinde yüzlerce sayfa belge ve muhtemelen fotoğraf olduğundan şüpheleniyordum. Dosyayı üst kata, Hava Kuvvetleri'nden emekli bir albay olan, uzun boylu, zayıf, kırılmış bıyıklı ve içki içen birinin kırmızı ten rengine sahip küratöre götürdüm.

Seksen yaşına yaklaşırken kariyerine Silahlı Kuvvetler'de başladı Dünya Savaşı sırasında kadın doktorlara pek ihtiyaç duymamıştı. Günlerini müzeyi gönüllü olarak yöneterek geçiriyordu ve ben ofisine girip dosyayı önüne koydum. Bir an için afalladı, sonra da sarsıldı. Kibar ve hoş bir tavırdan sert ve güvensiz bir tavra büründü, gri gözleri kayrak taşına döndü.

Neden bunu arıyordun? Benimle daha önce konuşmadığı bir şekilde konuştu. Bunu sana kim söyledi?

Kimse yok. Dosyayı kazara buldum.

Tam olarak nerede olduğunu tarif ettim ve böyle bir şeyin burada olduğunu düşünmek için hiçbir nedenim olmadığını açıkladım. Bu nedenle, onu arıyormam mümkün değildi.

Bunun gibi bir şey mi? Suçlayıcı bir şekilde yankılandı. Sen açmışsın gibi görünüyor.

Hayır efendim, doğrudan size getirdim. Sizin de görebileceğiniz gibi, yıllar önce, muhtemelen on yıllar önce mühürlendiğinden beri açılmadı, dedim ve tavrı yine değişti.

, değil mi? Sahte bir sırtışla göz kırptı.

Pardon...?

Bir aldatmaca, bir şaka. Asla bir aktör olamayacaktı.

Çoğu insanın yapacağı gibi dosyayı açarsam, içinde boş kâğıtlardan başka bir şey olmadığını görecektim ve şaka benim üzerimdeydi. Söylediği buydu ve bulduğum şeyden asla bahsetmememi emrederken yalan söylediğinden emindim.

Yanlış anlaşılabilir, dedi sertçe.

Konuşmamızı tekrarlamayacaktım ve tekrarlamadım da. Tek istisna Sal'dı ve onun yanıtı da Mona Lisa gülümsemesiydi. Hükümetin güvenlik adına gerçekleri gizleme ihtiyacı hakkında her zamanki gibi yorum yapmadı.

Sadece Beyaz Saray ve Ten Downing Street değil, Vatikan'ın da böyle olduğunu sık sık söylerdi. Asıl mesele insanlığı karanlıkta tutmak.

* * *

Marino ve ben sarı kukuletalarımızı takıyoruz, seslerimiz kauçuk konuşma diyaframları sayesinde boğuklaşıyor, kulak içi kulaklıklarımız sesleri yükseltiyor. Hava kilidini iterek geçiyoruz ve küçük bir otopsi odasının içinde parlak ışıklarla karşılaşıyoruz.

Sal'in poşetlenmiş bedeni bir lavaboya bağlı ayaklı paslanmaz çelik masanın üzerinde, yakınlarda bir ameliyat arabası duruyor. İkinci kattaki camın arkasında seçkin tanıklardan oluşan bir panteon var ve Benton'ı görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ön sırada oturan Benton'ın üzerindeki gece mavisi takım elbise zayıflığını, platin rengi saçlarını ve keskin hatlarını vurguluyor.

Bu sabah giyinirken olduğu kadar taze görünüyor. Günün ne getireceği hakkında en ufak bir fikrimiz yokken yatak odamızda kahve içtiğimizi hayal ediyorum. Herkes gözlem alanının içinde yerini aldı ve bazı önemli kişilerin toplandığını biliyorum. Gizli Servis'in müdürü Bella Steele, siyahlar içinde, uzun siyah saçlarını sıkıca arkaya toplamış, alışılmadık derecede asık suratlı görünüyor.

Sıkıntılı olduğunu söyleyebilirim, güçlü ve canlı yüzü gevşemişti ve Sal ile arkadaş olduklarını biliyordum. Üçümüz Beyaz Saray'da son kez bir araya geldiğimizde birbirlerinden hoşlandıkları belliydi. ABD Uzay Kuvvetleri Komutanı General Jake Gunner'la konuşuyor, kamuflaj giymiş, sert yüzü granit.

Yanında Merkezi İstihbarat Teşkilatı'ndan Gus Gutenberg var; kır saçlı, kır sakallı, her şeyi soluk bir dagerreyotip gibi renksiz ve belirsiz. Pentagon'un All-domain Anomaly Resolution Office (AARO) direktörünü ve onun yanında da şu anda NASA'nın başında olan eski ABD senatörünü tanıyorum.

Savunma İleri Araştırma Projeleri Ajansı (DARPA) havacılık ve uzay mühendisiyle Pentagon'da birkaç kez görüştüm ve Interpol'ün Washington, D.C. bürosundaki ajanı tanıyorum. Ulusal Güvenlik Ajansı, ABD Dışişleri Bakanı ve NASA Langley'den bir bilim adamı da burada. Sal'i eğlenirken hayal ediyorum, tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu bilmek istiyor. Böylesine saygın bir dinleyici kitlesinin önünde soğuk çelik bir masanın üzerinde çıplak ve ölü olmak hakkında söyleyecek müstehcen bir şeyleri vardır.

Marino ve ben bu alışık olmadığımız ortamda etrafta dolaşarak yönümüzü bulmaya çalışıyoruz. Beyaz fayans duvarlar ve zemin, çizik çinko tezgah muhtemelen blok evlerin inşa edildiği zamanlardan kalma. Eski hastane morglarında geçirdiğim tıp fakültesi günlerini hatırladım. Ancak bu morgda, benim kullandığım gibi tam muhafazalı ceset torbaları da dahil olmak üzere her türlü modern ihtiyaç bulunuyor.

Cam kapaklı beyaz boyalı dolaplar, bölge ofislerim için sipariş edilen malzemelerin aynısını sunuyor. Otopsi masasının yanına park edilmiş portatif bir C-kollu röntgen cihazı var ve onu yaklaştırıp açıyorum. Sabit hatlı siyah telefon tezgahtan çalmaya başladığında ekran başlangıç rutinini çalıştırıyor. Cevap vermek için yaptığım işi bırakıyorum.

"Merhaba." Lucy'nin söylediği gibi hoparlör düğmesine basıyorum ve birbirimizle konuşmaya başlarken gözlem penceresinden ona bakıyorum.

"Beni nasıl okuyorsun?" Sesi kulaklığımın altındaki kulaklıktan geliyor. Kaput.

"Açık ve net," diye cevap veriyorum.

Lucy, "Burada hava kilidi ve kalın cam arasında hava geçirmez bir şekilde kapatılmış durumdayız," diyor. "Birbirimizi duymanın tek yolu bu. Marino, alo, alo?" Marino sessiz kalınca da "Orada mısın?" diye soruyor.

"Evet," diye huysuzca cevap veriyor.

Lucy yoldan çekilir ve Benton üst kattaki telefona doğru eğilir.

"Doktor Scarpetta ve Pete Marino'ya buraya zaman ayırdıkları için çok teşekkür ederiz," diye söze başladı, sanki başka bir seçeneğimiz varmış gibi. "Gecikme için özür dileriz."

çok az bir bildirimle açıklanmayan bir yere hava yoluyla nakledilmenin yarattığı rahatsızlık."

"Kasırğa ve şimşeklerin içinde uçarken, uçağın içinde kirlenmiş olabilecek bir cesetle uçmaktan mı bahsediyorsun? Lucy'nin neredeyse bizi öldürmesinden mi bahsediyorsun?" Marino, Lucy ona bakarken öfkesini dışa vurmak zorunda hissediyor.

"İyiydik," diyor. "Ama biraz mekanik bir boğa gibiydi."

"Yakın zamanda geri dönmeyeceğim. Umarım asla," diye söz veriyor.

Benton, "Yaptığımız işin önemini ve sağduyulu olma ihtiyacını takdir ettiğinizi biliyorum," diye devam etti. "Şimdiye kadar Birinci Bölge'nin tartışma konusu olmadığı anlaşılmıştır. Size daha önce duyduğunuz birkaç yönergeyi hatırlatacağım. Bunu daha çok senin yararına söylüyorum Pete, çünkü senin güvenlik iznin yok."

"Ve bu şekilde kalmasını istiyorum. Hayatımı bir yığın sırrın altında gömülü geçirmek istemiyorum." Marino yüz arkasından yukarı bakıyor.

"İşlerin nasıl yapılması gerektiğini biliyorsun," diyor Benton ses tonunda hiçbir şey yokken.

Marino kabaca, "Evet, ne yapacağımı biliyorum," diyor ve ben helikopterin içindeki konuşmalarımızı hatırlıyorum.

En azından artık kocamdan nefret etmiyor, ki o da ona duygusal destek vermeyecek. Kayıtsız kartını Benton'dan daha iyi oynayan kimse yok. Marino söz konusu olduğunda affetmeyeceği ya da unutmayacağı çok şey var ve bu duygu karşılıklı. En iyi ihtimalle birbirlerine tahammül ediyorlar, Marino viskiyi fazla kaçırdığında ara sıra alevlenmeler yaşıyorlar.

"Bu tesise geldiğiniz anda size bir OTRI verildi." Benton ona bilgi verecek, Marino duymak istemese de fark etmez. "Tek seferlik bir giriş, geçici bir çok gizlilik izni."

"Aksi takdirde burada olamazdın," hatırlatıyor Bella Steele.

Marino, "Beni davet eden ben değilim," diye cevap veriyor.

"Burada olup bitenler, aile de dahil olmak üzere yetkisiz kimseyle paylaşılabilir. Örneğin kişinin eşiyle. Kişi ne kadar çok bilmek isterse istesin." Bunu söyleyen General Jake Gunner ve kız kardeşimi kastettiğine şüphe yok.

Tahmin ettiğim gibi, Marino ve ben soyunma odasında konuşurken

izleniyordu. Bugün yaptıklarımızın ayrıntılarını ona anlatmazsa Dorothy'nin ne kadar mutsuz olacağından yakınıyordu. Uzay Kuvvetleri Komutanı ve muhtemelen gözlem alanındaki diğerk herkes dinliyordu.

"Burada gözlemlediğiniz ya da öğrendiğiniz hiçbir şeyden bahsedemezsiniz. Buradan ayrıldıktan sonra hiçbir şey olmamış sayılır," diyor Bella.

"Umarım yalan makinesine girmem gerekmez, çünkü geçemeyeceğim." Marino siyah plastik bir poşeti sallayarak açıyor ve bir kovaya dolduruyor.

"Kurallara göre oynarsanız, yalan makinesine gerek kalmaz." NSA'in yorumu kulağa bir uyarı gibi geliyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

Doktor Scarpetta, başlamadan önce size birkaç soru sormamız gerekiyor," diyor CIA'den Gus Gutenberg ve ben bir sorgulamanın yaklaştığını hissediyorum. "Sadece birkaç dakika sürecek ve kişisel olarak istilacı gibi görüldüğüm için şimdiden özür dilerim. Burada hepimizin size son derece saygı duyduğunu söylemeye gerek yok. Ancak bir zamanlar Sal Giordano ile önemli bir ilişkiniz olduğunu biliyoruz. Bunun tartışılması gerekiyor."

"Uzun zaman önce yaptım." Ona Sal'la tanıştığımız yılı anlattım ve o sırada başımdan geçenleri kısaca özetledim.

"Roma'da iki ay birlikte yaşadınız. Giordano ailesinin dairesinde," diye devam ediyor Gus.

"Evet."

"Ve Amerika'ya dönme zamanın geldiğinde, Sal gitmeni istemedi. Sana söylediği buydu." Gus sandalyesinden kalktı, gözlem penceresine yaklaştı ve bana baktı. "Bir yıllık izni boyunca Roma'da onunla birlikte kalmanı istedi ve seninle sonunda evlenmek hakkında konuştu. Bu doğru mu?"

"Öyle." Marino'nun gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Ona karşı dürüst olmadığımı düşündüğünü hissediyorum ve bir dereceye kadar haklı. Sal'in benden İtalya'da onunla kalmamı istediği doğru. Evlenmemizi istedi, ben de yapamayacağımı söyledim. Hayatımda ve kariyerimde başladığım işi bitirmem gerekiyordu. Kendimi ona ya da bir başkasına kaptırırsam bunun felaket olacağını biliyordum. Bunların hiçbirini Marino ya da Lucy ile paylaşmadım. Sadece Benton biliyor.

Marino sabırsızca dolapları ve çekmeceleri açmaya çalışırken Gus bana, "Ve sen ona onunla evlenmeyeceğini söyledin," diyor. KKD'si kaygan sesler çıkarıyor.

"O kitap yazıp araştırma yaparken benim de adli tıp dersleri verebileceğimi düşündü," diye cevap verdim. "Bunun benim için uygun bir hayat olmadığını biliyordum."

Sal ile ortak olan herkesin sonradan gelen, tatlı biri olacağından bahsetmeyeceğim. Her zaman nazik ve kibardı. Bolca cömertti. Ama ruhunun derinliklerinde onu harekete geçiren şeyden başka hiçbir şeye yer yoktu.

"Ne elde edeceğini biliyordu. Ya da alamayacağını, daha iyi bir deyişle belki de. Ve bu aslında onun işine geliyordu, öyle değil mi? Aksini iddia etse bile mi, Doktor Scarpetta?" Gus şaşkınlığıma cevap veriyor. "Merak ediyorum, onunla evlenmeyeceğinizi bildiği hiç aklınıza geldi mi? Ve beklediği cevap da buydu."

"Onun farkında değilim..."

"Adli tıp pratiğinden vazgeçmeyeceğinizi en başından beri bildiğinden şüpheleniyorum."

"Tek sebep bu değildi..."

"Kovalamaca onun için heyecan vericiydi. Ve güvenliydi." Gus duraksıyor, küçük kâğıt parçalarının üzerindeki notları karıştırıyor. "Psikolojikleştirdiğim için özür dilerim. Elimde değil. Bilirsiniz, birleştirilmesi gereken noktalar gördüğümde." Psikiyatrist olarak eğitim almış.

Gus, "En önemlisi, Sal Giordano işi nedeniyle sana ya da herhangi birine gerçekten yaklaşmadı," diyor. "Ve bundan çok daha önce sorun annesiydi. Aslında her iki ebeveyni de."

"*Çalışmak* derken sadece teleskopla bakmaktan bahsetmiyoruz," diye ekliyor Bella. "Ama yeryüzünde neredeyse hiç kimseyle paylaşmamaya yemin ettiği bir iş. Onu günaha sokabilecek bir iş. Öldürülmesine neden olabilecek ve belki de olan bir iş."

Gus daha sonra, "Duygusal olarak sana, herhangi biriyle olmasına izin vereceği kadar yakındı," diyor.

Deve bastare, amore. Gelecek hakkında konuştuğumuzda Sal'e bunun yeterli olması gerektiğini söyledim. Mümkün olandan fazlasını istemek faydasız ve bencilce bir hıstır.

İtalya'da kalmayı ve onunla evlenmeyi kabul etseydim ne derdi merak ediyorum. Onu inciteceğim diye kendimi yiyip bitirdim ve sonuçta istediği şey bir bağlılık değildi. Ne ironi ama. Hayır dememe güveniyordu ve sanırım bu anlaşılabilir bir şeydi. Karşısındakini söylediği kadar derinden sevse bile al-ver konusunda iyi değildi.

"O yazın sonunda İtalya'dan ayrılıp Virginia'ya döndün," diyor Gus. "Sonra ne oldu?"

"İlişkimizin samimi kısmı sona erdi," diye cevap veriyorum. "Sınırlı bir temasımız vardı, arada sırada telefonla görüşüyorduk."

"Ve Benton Wesley ile ilişkiye girdiniz. Kendisiyle daha önce birçok kez profesyonel olarak tanışmıştınız."

"olmadı..."

"Yurtdışında öğretmenlik yaptığınız yazdan önce aranızda hiçbir şey olmadı mı?" Gus kışkırtıcı görünmeden her şeyi sorabilir.

"Hayır," diye yanıtlıyorum.

Ama umutsuzca öyle olmasını istiyordum ve sorunumun bir kısmı da buydu. Aramızdaki çekim tehlikeliydi ve Sal'in anlatıdaki rolü hakkında daha sonrasına kadar pek bir fikir sahibi olamayacaktım. Onu bir tedavi olarak aradım. Ama Richmond'a döndüğümde Benton'a olan hislerim intikam duygusuyla geri dönmüştü. Bir dava için birlikte şehir dışına çıktık ve kaçınılmaz olan oldu.

Başımın üzerinde diğer üst düzey yetkililerle birlikte oturan ona bakıyorum. Gözlerime bakıyor ve şeffaf olmanın önemini anlıyorum. Ancak bu sabah telefonda konuşurken ve daha sonra mesajlaşırken, meslektaşlarına özel hayatım hakkında bilgi verdiğinden bahsetmedi. Bahsettiğini biliyorum. Bu bilginin başka bir kaynağı olamaz.

"Doktor Scarpetta, tekrar söylüyorum, burnumu soktuğum için özür dilerim, ama bu soruşturmaya devam ederken bu gerekli," diye devam ediyor Gus, bunu söylerken bile hiç üzgün değil.

"Tam olarak neyin soruşturması?" Marino araya giriyor.

NSA, "Bu talihsiz ana yol açmış olabilecek her şey," diye yanıtlıyor.

"Dinlediğim kadarıyla, araştırdığınız şey doktor gibi görünüyor." Marino meydan okurcasına bakıyor.

Ben Marino'ya sakın olmasını söyleyen bir bakış atarken Gus umursamaz bir tavırla, "Öyle bir şey yok," diyor. "Sal Giordano ile kişisel ilişkiniz işinizi yapmanıza engel olacak mı?" Gus bana soruyor.

"Olmayacak." Neştere yeni bıçak takıyorum.

"İtalya'daki yazınızdan bir yıl sonra Georgetown Üniversitesi'ndeki görevine döndü. İkiniz birbirinize arabayla sadece birkaç saat Ve siz Amerika'da bir araya gelmeye çalışmadınız mı?"

"Hayır." Marino tezgahın üzerine post-it'leri, zarfları, Sharpie'leri ve diğer malzemeleri dizerken ben de test tüplerini etiketlemeye başlıyorum.

Gus cevaplamak istemediğim bir soru sordu. "İlişkinize devam etmenizi önerdi mi?"

"Arkadaş olmak istiyordu. Ama aynı zamanda daha fazlasını." "Çıkarları olan arkadaşlar, dedikleri gibi?"

"Bu onun için zaman zaman kabul edilebilir olabilirdi. Ama benim için değildi."

"O zamana kadar Benton Wesley ile görüşüyordun," diyor Gus.

"Aslında henüz birlikte değildik. Ama birbirimize karşı hissettiklerimizin farkındaydık."

"Benton ile evlendiğinizden beri Sal ile olan ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?" Gus, Benton yokmuş gibi devam eder.

"Yıllar boyunca yakın arkadaş ve sırdaş olarak kaldık. Ama hepsi bu kadar," diye cevap veriyorum, Benton'ın yüzünde anlaşılmaz bir ifade var.

"Fiziksel bir şey yok mu? O uzun zaman önceki romantizmin kalıntısı yok mu? Önerdiği gibi ara sıra birazcık bile mi?" Gus düz bir ifadeyle söylüyor.

"Hayır."

"Ve eğer kısa mesajlarınıza, e-postalarınıza vb. bakılsaydı, bulacağımız şey bunu doğrulayacak mıydı?"

"Yaparlardı." CIA'in bu tür şeylere sızmak istemesi halinde bunu yapabileceğinden ve muhtemelen yaptığından hiç şüphem yok.

"Size karşı samimiyetsiz davranmayacağım, Doktor Scarpetta. Sal'in sizinle paylaşmaması gereken bir bilgiyi paylaşp paylaşmadığını bilmemiz önemli." Gus hükümetin en çok endişelendiği konuya gelir.

NSA, "Hiç sahip olmaması gereken bir kişiye bilgi aktardığını hissettiniz mi diye merak ediyoruz?" diye soruyor.

"Buna Roma'da onunla birlikte olduğunuz o ilk günler de dahil. Anlamış olabileceğin gibi, çok uzun zamandır bizimle birlikte. *Yastık sohbeti* terimine aşina olduğunuzu biliyorum," diyor Gus, ben daha cesaret kırıcı şüphelerime cevap veremeden. "Eğer size herhangi bir zamanda hassas bilgileri ifşa ettiyse, korkarım bu onun karakterini gösterir. Yapmış ve yapmaya devam etmiş olabileceği diğer şeylerden de bahsediyor."

Duyduğuma göre Sal, biz o yaz birlikteyken istihbarat topluluğuyla çalışıyormuş. Bir casusla yatıyordum ve en ufak bir fikrim yoktu. Asıl soru onun kimin tarafında olduğu. Ya da şok edici nokta bu gibi görünüyor.

Bella özür dileyerek, "Bunu size kayıt altında sormamız önemli," diyor ve tabii ki kayıt altındayız. "Sal'in faaliyetleri hakkında çok ciddi endişelerimiz var. Özellikle de son zamanlarda. Ve şimdi de bu. O öldü. Tuhaf ve korkunç bir şekilde..." diye ekliyor, sesi titreyerek.

* * *

"Bir kere, zamanlama bir sorun." Benton yine doğrudan bana bakıyor. "Bildiğiniz gibi, Alexandria'dan Green Bank'e yaklaşık dört saatlik bir yol var ve dün saat on bir buçukta yola çıktı. Weyers Cave'de benzin alırken aradığında saat bir buçuk civarındaydı. Sanırım daha önce Lucy'ye de böyle söylemiştin."

"Evet."

Benton, "Bu da onu Green Bank bölgesine öğleden sonra üç buçuk ile dört arasında getirmiş olmalı," diye açıklıyor. "Red Caboose'da meslektaşlarıyla bulunduğu saat yedide değil. Önce kulübeye gitmediğini biliyoruz çünkü hiç giriş yapmamış. Gözlemesine de gitmedi. Peki üç saat boyunca neredeydi?"

Gus, "Bu aralık ," diyor. "Sal'in son kez telefon sinyali Weyers Cave'deki marketten sizi aradığında alındı. Ondan sonra Sessiz Bölge'nin derinliklerine doğru giderken telefonunu kapattı. Nereye gittiğini ya da ne yaptığını bilmiyoruz."

"Peki ya uydu görüntüleri?" Ben öneririm.

"Unut gitsin," der Lucy. "Gözetim altında değildi ve bu nedenle hedef değildi."

General Gunner, "Alçak Dünya yörüngesindeki bir uydunun onu kamyonetiyle bir yere giderken yakalaması saçmalık olur," diyor. "Sabit yörüngedeki uydularımız da onu gezegenin yirmi iki bin mil yukarısından yakalayamaz. Tamamen şebekenin dışındaydı."

"Yapmayı planladığı bir ayak işinden ya da başka bir duraktan bahsetmediğinden emin misin?" Bella bana sordu.

"O yapmadı."

"Belki de yol boyunca görmeyi umduğu biri?" diye . "Bilemiyorum."

"Belki de daha önce gördüğü biri." Bakışlarımı tutuyor. "Kredi kartı hareketlerinden geçen ay aynı yerden benzin aldığını biliyoruz."

Weyers Cave'deki market. The Little Rebel, Route Two-Fifty- Six. Geçen yaz Haziran, Temmuz ve Ağustos aylarında kamyonunu doldurmak için oradaydı. Sonra da bahsettiğim gibi Ocak ve Mart aylarında. Weyers Cave'de ne yapıyordu? Kiminle görüşüyordu?"

"Bilmiyorum, Green Bank'e mi gidiyordu yoksa oradan mı geliyordu?" Teklif ediyorum.

"O durumlarda değildi." Gus pencereden uzaklaşıp sandalyesine döndü. "Gözlemeyini en son Eylül ayında ziyaret etmiş ve Weyers Cave'e gelip giderken durmuş gibi görünmüyor."

"Doktor Scarpetta, dün Batı Virginia'ya gitmeye hazırlanırken kamyonetinde olağandışı bir şey taşıyıp taşımadığını fark etmiş olabilir misiniz?" diye soruyor Ulusal Güvenlik Ajansı.

"Ne gibi?"

"Örneğin, siyah omuz askılı mavi kumaş bir evrak antası?"

"Böyle bir şey fark etmedim. Ve bu genellikle taşıdığı şey değil-"

"Mavi kumaştan bir evrak çantası sormak oldukça spesifik bir soru," diye araya giriyor Marino yine.

"Ön kapı kamerasından alınan görüntüler, Doktor Scarpetta gelmeden kısa bir süre önce ön yolcu koltuğunun zeminine yerleştirdiğini gösteriyor." Gizli Servis Direktörü Bella Steele bir su şişesinin kapağını açıp bir yudum alıyor. "Dört gün önce, Perşembe günü bankasına uğramış ve yirmi dolarlık banknotlar halinde beş bin dolar çekmiş. Aynı şeyi Weyers Cave'deki markete yaptığı diğer ziyaretler sırasında da yapmış. Geçen Haziran ayından bu yana toplam otuz beş bin dolar nakit para çekilmiş. Nedenini biliyor musunuz?" Bana bunu soruyor.

"Hayır, bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Mavi evrak çantası da tanıdık gelmiyor." "Görünüşe göre diğer her şey gibi bu da kayıp," diyor Lucy. "Bu zamana kadar

Henüz kamyonetini arama şansımız olmadı ama dağdan düştüğünde içinde hiçbir şey yokmuş gibi görünüyor."

"Görünüşe göre Sal Giordano dün öğleden sonra Green Bank'e giderken biriyle buluşmuş olabilir," diye devam ediyor Bella bana bakarak. "Ve belki de çantayı ve parayı bir şeylerle takas ediyordu. Elbette bunların bir kısmı varsayım. Ama insan sormak zorunda kalıyor, bu onun

ölüm."

Sal'in bir hain olabileceğini ima eden spekülasyonlar devam ediyor ve ben güçlükle dinleyebiliyorum. İnsanlar ne kadar çabuk kurbanı suçlamak istiyor ve o mükemmel değildi. Kimse mükemmel değildir. Ama o bir hain değildi. Buna inanmayı reddediyorum ve bu konuyu daha fazla tartışmak istemediğim için yeni eldivenlerimi giyiyorum.

"Bazılarınızın otopsi gördüğünü biliyorum. Kim görmedi ki?" Camın arkasındaki dinleyicilerime bakıyorum ve birkaç kişi elini kaldırıyor. "Adli otopsiyi kanlı bir şey olarak değil de keşif amaçlı olarak düşünün." Çift kat kalın plastikten röntgen çekmeye başlıyorum.

Konsolun video ekranında görüntüler belirirken C-kolunu hareket ettirirken onları nelerin beklediğine dair bir önizleme yapıyorum. Marino, Wi-Fi özelliği olmayan eski bir Nikon 35 milimetrelik kamerayı kontrol ediyor.

İzleyicilerimize "Bu bir anatomik diseksiyondan ziyade bir kazı" diyorum. "Amaç, ölümlerin anlatacak ne gibi gerçekleri olduğunu görmek."

Açıklarken midede radyodens bir cisim fark ettim. Şekli bana Sal'ın akşam yemeği yediği saatlerde yutmuş olabileceği bir ilaç kapsülünü düşündürüyor. Bunu şaşırtıcı buldum, herhangi bir ilaç kullandığından haberim yoktu. İlaçlara kesinlikle karşıydı, sadece vitamin ve diğer besin takviyelerini alıyordu.

Ancak ima edilenin aksine, konu onun hakkında bilgi edinmeye geldiğinde her şeyin sonu ben değilim. C-kolunu vücudun bir bölümünden diğerine çeviriyor, ekrandaki görüntüleri izliyor, insanların varsayımlarını reddetmek için geleni yapıyorum.

NSA bana "Onu ne sıklıkta gördünüz, tahmin eder misiniz?" diye sordu.

"Ortalama ayda bir ya da daha fazla toplantılarda görüşürdük. Ya da o bizim evimize gelirdi. Arada sırada Benton ve ben onun evine uğradık. Bazen de mahallede karşılaştık."

"Peki ne sıklıkla mesajlaştınız ya da telefonda konuştunuz?"

"Neler olup bittiğine bağlı olarak değişirdi. Ayda en az birkaç kez." Benton'ın gözlerinin üzerimde olduğunu farkındayım.

"Sal Giordano biriyle ilişkiye girseydi sana söyler miydi?" Gus bilmek istiyor.

"Karışmakla ne demek istiyorsun?"

"Eğer biriyle yatıyor olsaydı. Bunu sana söyler miydi?"

"Şart değil." C-kolunu başın sağ tarafına yerleştiriyorum.

"Biriyle yattığını düşündüren ne?" Marino, fotoğraf ölçeği olarak kullanacağı altı inçlik plastik bir cetvel bulurken soruyor.

"Çünkü gizli bir hayat yaşıyor gibi görünüyor," diyor Gus. "Endişemiz onun bir şeylerin içine çekilmiş olabileceği. Ne yazık ki bu çok sık oluyor. Hiç kimse kalp hatalarına karşı bağışık değildir."

"Ya da anatominin alt kısmındaki hatalar, aslında düşünüyordum," diyor Bella ve etrafındakiler gülümsemeyi başarıyor. "Sal çok kadınla yattı mı? Bilen var mı? Çünkü bana öyle gelmedi. Asıl soru onun kolayca yoldan çıkıp çıkmadığı."

"Benim izlenimim bu değildi," diye cevap veriyorum.

Dışişleri Bakanı "Ben daha çok kötü adamlara sır sattığından şüpheleniyorum" diyor.

Benton, "Sal'in birisine muhtemelen bir çanta içinde teslim edilen yirmi dolarlık banknotlarla ödeme yapan kişi olması dışında," diye yanıtlıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

Röntgen cihazıyla yörüngeyi tamamladıktan sonra onu yoldan çekiyorum. Sal'in yere çarptığında künt kuvvet travması nedeniyle uğradığı geniş iskelet hasarını tarif etmeye başlıyorum.

"Sağ radial ve ulnar shaftı kırılmış, kafatasının sağ temporal kemiği de öyle," diyorum. "Sağ omzu yerinden çıkmış, kalçaları ve leğen kemiği parçalanmış. Kırık kaburgalar ve patlamış omurlar görüyorum, bunların hepsi ani bir dikey yavaşlama ile uyumlu. Ya da daha spesifik olarak bu vakada, kurban bir tür uçan araçtan fırlatılmış."

"Sence ne kadar yukarıdan?" NASA Langley soruyor.

"Yüksek binalar, köprüler, su kuleleri ve paraşütle atlayan bir dalgıcın paraşütü arızalandığında düşen ve atlayan kurbanları inceledim. Yaralanmalar buna benziyor ve bu vakada olduğu gibi sert bir yüzeye iniş yapıldığında neredeyse hiçbir zaman hayatta kalınamıyor." Mühürlü dikişler boyunca plastik gövde torbalarını kesmeye başlıyorum. "Ancak önemli bir düşüş olması dışında irtifayı kesin olarak bilmek mümkün değil."

"Düzleşmiş çimen ve çiçek yapraklarından oluşan girdaba ve açıklığın etrafındaki ağaçların yüksekliğine dayanarak." Lucy'nin sesi başlığımı dolduruyor. "UAP'nin yerden en az elli fit, belki de yüz fit yüksekte olduğunu tahmin ediyorum. Bundan çok daha fazla değil, yoksa itiş sisteminin aşağı doğru salınımı olay yerinde gördüğüm şeye neden olmazdı."

All-domain Anomali Çözümleme Ofisi (AARO) ona "Tarif ettiğiniz girdap ne kadar büyüktü?" diye sorar.

"Yaklaşık 80 feet çapında. Elimizde fırtınadan önce çekilmiş fotoğraflar ve kesin ölçümler var. Havadan bakıldığında etrafında pembe bir hale varmış gibi görünüyordu."

Savunma İleri Araştırma Projeleri Ajansı, "Muhtemelen havayı iyonize eden yüksek voltajlı bir enerji kaynağından kaynaklanan koronal bir deşarjın sonucu" diye değerlendiriyor.

"Teknoloji kesinlikle dışarıda ama ana akım değil." Uzay Kuvvetleri'nden General Gunner bunun gizli olduğunu söylüyor.

Lucy, "Kesin olarak söyleyebileceğim şey, girdaba saat yönünde son derece hızlı dönen bir şeyin neden olduğudur," diye bizi bilgilendiriyor. "Yakındaki elma ağaçlarının çiçeklerini dökecek kadar türbülans yarattı. Tron ve ben oraya ilk gittiğimizde bir tür sirke kokusu fark ettik."

"Tuhaf," diyor Bella. "Bunun ne olabileceğini merak ediyorum." "Hiç mantıklı gelmedi," diye yanıtlıyor Tron.

"Bu pembe hale radyoaktif miydi?" AARO soruyor. "Kimse kontrol etti mi?"

"Ceset ve yakın üzerinde bir Geiger sayacı kullandık," diye cevap veriyorum. "Olağandışı bir şey tespit edilmedi."

"Ama biz oraya vardığımızda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu," diye ekliyor Marino.

DARPA, "Bu önemli bir fark yaratmamalıydı," diye yanıtlıyor.

"Gördüğüm şey, yaralarını erken almış olmasıyla uyuyor. Sabah, muhtemelen UAP'nin radarda görüldüğü saatlerde," diye açıklıyorum Marino ve ben açılmış poşetleri cesedin altından kaydırarak çıkarırken. "Tuğlalara çarptıktan sonra bir daha hareket etmedi. Ama bir süre hayatta kaldı."

General Gunner bana, "Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi. "Bir elma bahçesinin ortasındaki Sarı Tuğlalı Yol'a indi."

"Perili Orman'ın içinde. Evet."

"Sanki biri ona parmak sallıyormuş gibi hissediyorum," diyor. "Ya da belki de hepimize parmak atıyor."

"Ne kadar uzun *bir süre*?" Marino kanlı plastiği yüksek sesle biyolojik tehlike çöpüne doldururken Bella soruyor.

"Yaralarına derin doku tepkisini açıklayan birkaç saat," diye cevap veriyorum. "Kan basıncı ne kadar uzun olursa o kadar kötü görünecekti."

"Gökten düştüğünde hayatta olduğuna dair bir şüphe yok mu?" Benton soruyor.

"Kesinlikle öyleydi." "Bu çok önemli," diyor.

"Tamamen farklı bir senaryo," diye ekliyor Gus. "Otopsi yapmadan önce bundan kesinlikle emin miyiz? Bu çok önemli çünkü niyete işaret ediyor."

"Ölümünden sonra bir süre hayatta kaldığını bilmek için otopsiye ihtiyacım yok."

Onlara yere vurmalarını söyledim.

Benton, "Birini çırılçıplak soymak, hayattayken denize atmak eylemin duygusallığını değiştiriyor," diyor. "Amaç değsete düşmek oluyor. Sadece kurban değil, ne yapıldığını bilen herkes değsete düşüyor ve biz bunu daha önce de gördük."

"*Vuelos de la muerte*. Ölüm uışları. Ne yazık ki bunlar yeni bir şey değil," diye katılıyor Gus. "Arjantin'deki Kirli Savaş sırasında binlerce kişi benzer şekilde öldürüldü."

"Yöntem hep aynı," diye açıklıyor Benton. "Kurbanlar uçağa bindirildikten sonra giysileri ve tüm kişisel eşyaları çıkarılıyordu. Büyük olasılıkla asla bulunamayacakları bir okyanusa, nehre, dağlara atılmadan önce uyuşturularak itaat etmeleri sağlanıyordu."

"Aynı zamanda bir Rus uzmanlık alanı ve çeşitli zamanlarda Japonlar, Endonezyalılar, Fransızlar ve Kolombiyalılar tarafından da uygulandı," diye ekliyor Gus. "Genellikle rehinelere önce Pentothal gibi bir anestetik enjekte edilir."

"Eskiden doğruluk serumu olarak bilinirdi," diyor NSA.

"Ve zehirli iğneyle idamlarda kullanılıyor," diye bilgi veriyorum. "Sodyum tiyopental artık ABD'de üretilmiyor ama onu ve diğer ilaçları tarayacağız."

"Yetmişli yılların sonu ile seksenli yılların başi arasında on binlerce insanın bu şekilde ortadan kaybolduğu tahmin ediliyor," diye devam ediyor Gus. "lm uışları, zehirlemeler, esir kampları, işkence, akıl hastaneleri korku ve istikrarsızlık yaratarak medeni toplumun çökmesine yol açıyor. Bu da acımasız diktatörlerin ekmeğine yağ sürüyor."

"Ancak bu ceset bulundu," diye hatırlatıyor Marino herkese. "*Kaybolması* için fazla bir çaba sarf edilmedi. Ne olursa olsun, eninde sonunda bulunacaktı."

Benton, "Amaç Sal Giordano'ya ne olduğunu gizlemek değil, tam tersi" diyor. "Asıl mesele, her türlü huzur görüntüsünü yok etmek. Carrie Grethen gibi teröristlerin yetenekli olduğu şey de bu." Konuyu ona getirdi ve ben hiç şaşırmadım.

"Nerede olduğunu bilmediğimizi anlıyorum," diye cevap veriyorum, Marino'nun habere verdiği tepkiyi izleyerek.

"Bu ne lan?" diyor nefesinin altından. Ama herkes gibi ben de onun yükselti miş sesini gayet iyi duyuyorum.

* * *

"Aralık ayında izini kaybettik ve şu anda nerede olduğunu bilmiyoruz." Benton'ın yüzünde bir ifade yok ama ona karşı hissettiği küçümsemeyi hissedebiliyorum. "Ancak ne yaptığına dair bir fikrimiz var."

Interpol, "Rusya'nın İsrail'in Hamas'a karşı savaşındaki rolünden ve bunun sonucunda ortaya çıkan küresel kargaşadan başlayarak" diyor. "Kremlin bu terör örgütüne ve diğerlerine kısmen kaos yaratmak amacıyla maddi destek sağlamıştır."

General Gunner, "Ve bizi zayıflatmak için süregelen bir çabayla ABD'yi başka bir savaşın içine çekmek için" diyor.

Marino, "O zaman Carrie Grethen Orta Doğu'da olabilir," diye önerir.

CIA'den Gus Gutenberg, "Ya da hâlâ Rusya'da olabilir," diye yanıtlıyor. "Ya da burada," diye ekliyorum.

"Bilmiyoruz," diyor Gus.

"Bunun olmasına nasıl izin verirsin?" Marino kirlenmiş dış eldivenlerini çıkarıp çöpe atıyor. "Tanrı aşkına! Tüm ABD hükümeti tek bir kişiye göz kulak olamıyor mu? Ve şimdi o burada olabilir mi? Virginia'da mı? Biz konuşurken bile mi? Sanki bunun için tekrar endişelenmemiz gerekiyormuş gibi?"

"Kimse bunun olmasına *izin vermedi*," diyor Lucy. "Karanlıkta kalmaya karar verdiğinde, yaptığı şey bu. İsteddiği zaman görünmez oluyor."

"Birkaç gerçeği hatırlatalım." Marino eldivenli ellerini yeni bir dış çift haline getiriyor. "UFO'lardan, UAP'lerden, uçan disklerden, ne dersiniz deyin, insanların ve hayvanların atıldığına dair pek çok hikaye var."

AARO, "Bitmek bilmeyen hikayeler ve inandırıcı kanıtlar yok" diyor.

"Her şey için Carrie Grethen'i suçlamak kolay," diye devam ediyor Marino. "İnsanları araba kullanırken ışınlayabilen bir UFO'ya erişimi yoksa, belki de başka bir şey aramalıyız."

"Kimse insanların ışınlandığına dair bir şey söylemedi." Yine AARO.

"Kimse yokken kamyonunun nasıl dağdan uçtuğunu açıklamak ister misin? ve motor çalışırken, kapılar kilitliken ve emniyet kemerleri hala bağlıken?" Marino tartışıyor.

"Böyle eski bir kamyonetle sahneye çıkmak o kadar da zor olmazdı," diyor Lucy.

"Emniyet kemerleri çoğul mu?" Bella'nın kaputunun içinden gelen sesi şaşkıncı.

"Ön koltuklardakiler," diyor Lucy ona. "O sırada yanında biri var mıydı?"

"Kimsenin bildiği kadarıyla yok," diye cevaplıyor Lucy. "Yemekten sonra kamyonetine binip restoranın otoparkından çıkarken görüldüğünde yalnız olduğu anlaşıyordu."

"Sekiz buçukta hava kararmış olurdu," diye cevaplıyor Bella. "Belki de tanık iyi bakamamıştır."

"Hangi tanık hakkında konuşuyoruz?" Marino soruyor.

"Astronom arkadaşları Marie Rao onunla birlikte otoparka kadar yürüdü." Benton bilmediğim bir ayrıntı veriyor. "Arabasının yanında birkaç dakika konuştular ve sonra adam kamyonetine binip her şey normalmiş gibi uzaklaştı. Restoranın otoparkı gören kablolu bir güvenlik kamerası var. Bunu filme aldık."

Marino, "Bunu görmek faydalı olurdu," diye yanıtlıyor ve Benton'ın az önce tarif ettiği şeyi hayal etmek mide bulandırıcı.

Sal iş arkadaşlarıyla hoş vakit geçirmiş gibi görünüyor, peki sonra? Arabayla uzaklaştığını başka kim gördü ve belki de takip etti? Büyük bir şırınga alıyorum, başlayacağımı işaret ediyorum.

"Önce uyluğun üst iç kısmındaki femoral arterden kan alacağım." On kalibrelik iğneyi yerleştirip pistonu çektiğimde oksijenlenmemiş kan koyu kırmızıya dönüyor. "Bir numaralı öncelik DNA ile kimliği doğrulamak." Test tüplerini doldurmaya başlıyorum. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur, çünkü en yakın akrabasına haber vermeden önce haberin yayılmasından endişe ediyorum."

Bir tüp kanı plastik bir kartona koyarak Marino'ya kapının dışına koymasını söylüyorum. Her yere bolca dezenfektan sıkacak. Kanıtı kim alırsa alsın uygun KKD'yi giymesi gerektiğini herkese söylüyorum ve Tron gözlem alanını terk ediyor.

"Röntgenlerine bakılırsa, ayağının üstüne düşmemiş." Başka neler gördüğümü anlatmaya başladım.

"Bu anlamlı mı?" Bella soruyor.

"Eğer insanlar düşme sırasında bilinçliyse, teoriye göre kendilerini düzeltmeye çalışacak ve önce ayaklarının üzerine düşeceklerdir," diye cevap veriyorum. "Kafayı korumak içgüdüselidir. Ancak birinin yere iniş şekli, kişinin başlangıçta hangi pozisyonda olduğu ve yolda neler olduğu da dahil olmak üzere birçok şeye bağlıdır."

Yere düşmüş. Yere düşmeden önce sert bir şeye çarptığı için her iki kalçasının ortasında hematoma var."

"Yere çarpmadan önce olduğunu nereden biliyorsunuz?" DARPA soruyor.

"Çünkü yaralanma ölümden kısa bir süre önce meydana gelmiş ama olay yerinde gördüğüm hiçbir şeyle uyuşmuyor." Koyu kırmızı çürüğü temizliyorum. "Eşit aralıklı, birbirine dik dört sıyrık görüyorum, bir çeşit desen."

"Kesinlikle bir ağaç dalı değil," diyor Bella.

Marino cetveli söz konusu yaranın yanına yerleştirip fotoğraf çekerken, "Ve altındaki tuğlalar tarafından yapılmadı," diye cevap veriyorum.

General Gunner, "Belki de UAP'nin bir parçasına çarpmıştır," diyor. "İniş takımının bir parçası ya da başka bir yapı."

Bella, "Benim sorum denize atıldığında bilincinin yerinde olup olmadığı," diyor. "Bize hayatta olduğunu söylüyorsunuz. Ama farkında mıydı?"

"Buna henüz cevap veremem ve bunu asla bilemeyebiliriz." Bir el büyüteci kullanarak uzun gri saçların arasındaki döküntülere bakıyorum.

Büyüteçle boynu kontrol ederken ameliyat ışığını ayarlıyorum ve sol kulağın altında zar zor görülebilen küçük kırmızımsı bir nokta fark ediyorum. Taze görünen bir delik yarası, herkese haber veriyorum.

"Muhtemelen bir hipodermik iğneyle yapılmış," diye ekliyorum. "Muhtemelen ona bir şey enjekte edilmiş."

"Nasıl sakinleştirildiğini açıklıyor," diye karar veriyor Benton. "Yolda karşılaştığı biri boynuna bir tür sakinleştirici enjekte etmiş olabilir."

"Toksikoloji ne diyecek göreceğiz." Diğer deri yüzeylerini kontrol ediyorum, sol kolun kıvrımında üç, sol kalçada da iki delik yarası buluyorum. "Siz kendi laboratuvarlarınızda örnekleri incelerken biz de kendi laboratuvarlarımızda inceleyeceğiz." Bunu söylerken Benton'ın gözlerine bakıyorum ve sessizce ona kanıtları paylaşma konusunda anlaştığımızı hatırlatıyorum.

Adli tıp ışıkları olup olmadığını soruyorum ve Lucy Marino'yu bir dolabın üst rafına yönlendiriyor. Plastik bir kutuyu çıkarıp tezgahın üzerinde açıyor. İçinde her biri farklı dalga boyunda altı küçük siyah el feneri var gibi görünüyor.

"Şimdi, çıplak gözle göremediğimiz şeylerin izlerini ifade eden iz kanıtları toplayacağım," diye açıklıyorum. "Ne olduğunu göreceğiz"

floresan. Toz, lifler, vücut sıvıları."

Ultra şiddetli ışığı seçip açıyorum, cam mercek mor renkte parlıyor. Ameliyat lambasını kapatarak turuncu renkli bir gözlük taktım.

"Birkaç dakika karanlıkta kalacaksınız," diye seyircilerimizden özür dileyerek bir duvar düğmesini çeviriyorum ve her şey kararıyor.

UV ışığını cesedin üzerine tutmaya başlıyorum, kobalt mavisi bir şey parlayınca şaşıyorum, toz kadar ince bir kalıntı. Kanlı yaralar dışında her yere yapışmış, bu da Sal'ın bulunduğu yerden gelmediğini gösteriyor. Gökyüzünden düşmeden önce başka bir yerden aktarılmış. Post-it'lerin yapışkan tarafını kullanarak, saça ve deriye yapışan her şeyi toplamaya başladım.

Karanlıkta çalışırken ne yaptığımı anlatıyorum, Marino ise fotoğraf makinesinin lensinin önünde turuncu bir filtre tutarak fotoğraf çekmeye devam ediyor. O masanın bir tarafında, ben diğer tarafındayım ve fotoğraf makinesinin flaşı patladığında onun hantal şeklini seçebiliyorum. Ultraviyolenin mor ışıltısında küçük sarı Post-it karelerini etiketleyip beyaz kağıt zarfların içine tıktırıyorum.

UV ışığıyla araştırmaya devam ederken, "En önemli kanıt muhtemelen cesede çeşitli yerlerden aktarıldığını keşfettiklerimiz olacak," diyorum. "İçinde bulunduğu her türlü araç ilgi çekici, UAP de dahil. Ama en önemlisi nerede rehin tutulduğu."

"Ne kadar süre düşünüyoruz?" Bella soruyor.

"Dün gece sekiz buçuk sularında restorandan ayrıldığını ve kulübeye hiç gitmediğini biliyoruz." Benton cevap verir. "Ve UAP bu sabah altıda Oz tema parkının yakınında tespit edildi. Zaman aralığı bu." "On saat kadar bir süre bir yerde mi tutuldu?" Bella soruyor. "Nasıl?

korkunç."

BÖLÜM 20

UV ışığını ellerimin ve kollarımın üzerine tuttuğumda, pi işareti dövmesinin parlak bir sarı renkte parlaması beni şaşırttı.

"Mürekkepte bir çeşit floresan katkı maddesi var," diye açıklıyorum, Sal'in neden bu dövme yaptırmış olabileceğini düşünürken.

Belki de nedeni sadece dekoratif ya da sembolik değildi. Belki de dövme belirli tarayıcıların üzerinde tutmak, Birinci Bölge depolama konteynırları ve morg çekmeceleri gibi yasak yerlere erişim sağlıyordu. Muhtemelen dövme bir tür gizli kimlik, yasak bilginin iskelet anahtarıydı. Karanlıkta kanıt toplamaya devam ederken izleyicilerimize bunu öneriyorum ve kimse inkar etmiyor ya da onaylamıyor.

"Dövme saklamaya gerek var mı?" Sorduğum şey, dövme çıkartıp formalin içinde saklamam gerekip gerekmediği. "Muhtemelen derinin altında bir bilgisayar çipi ya da kurtarılması gereken bir şey vardır?"

"Buna gerek kalmayacak," diyor Gus ve dövmenin amacını biliyorsa da söylemiyor.

Aramaya ve toplamaya devam ediyorum, sonra ışıkları tekrar açıyorum, herkes gözlerini kısıyor. Tezgâhtan bir pano alarak vücut diyagramları üzerinde çoklu yaralanmaları çizelgelemeye başlıyorum. Daha fazla test tüpünü kanla dolduruyorum ve artık bulanık grimsi bir mavi olan gözlerden vitreus sıvısı alıyorum. Ben dikte ediyorum, Marino da yazıyor.

Polislerin tecavüz kiti dediği şeyi açarak, cinsel saldırıya uğramış bir kurban gibi her deliği temizliyorum. Sal'in neye maruz kaldığını bilemeyeceğim için, hayal gücüne hiçbir şey bırakmamaya niyetliyim. Bir şey düzgün yapılmazsa, geri dönüşü yoktur. Masanın dibindeki lavabonun musluğunu açtığımda eski duvar saatinin tik takları akşam 9:30'a yaklaşıyor.

Neşterimi köprücük kemiğinden köprücük kemiğine, gövdeden aşağıya doğru gezdiriyorum.

Göbeğin etrafından dolanıp leğen kemiğinde son buluyor. Dokuyu geri yansıtarak, kaburgaların göğüs plakasını kesip çıkarıyorum. Organ bloğunu

Kesme tahtasında bağ dokusunu kesiyorum, büyük bir süngerden sıkıttığım suyla duruluyorum.

Patolojik ayrıntıları dikte etmeye başlıyorum, kalp normal sınırlar içinde, kan damarları açık ve plaktan arınmış. Akciğerler kırık kaburgalar yüzünden delinmiş ve dalak yırtılmış. Marino'ya önce sol böbreği, sonra da sağ böbreği tarttığımı, her birinin 161 gram olduğunu söyledim. Karaciğer ezilmiş ve onu asılı tartıdan plastik kesme tahtasının üzerine koyuyorum.

Uzun ağızlı bir bıçakla kesmeye başlıyorum, bir kısmını formalin kavanozunda saklıyorum, geri kalanını masanın altındaki plastik kovaya atıyorum. Ameliyat arabasından çelik bir kap alarak boş göğüs boşluğunda biriken kanama miktarını ölçüyorum.

"Yaklaşık beş yüz mililitre," diye açıklıyorum. "Ya da yaklaşık on yedi ons. Büyük olasılıkla yere düştükten sonra bilinci kapandı ve kısa süre sonra şoka girdi."

Dışişleri Bakanı "İşkence gördüğünü düşündürecek bir şey bulabildiniz mi?" diye soruyor. "Cildi neden kırmızı? Onu yaktılar mı diye merak ediyorum." Sandalyesinde öne doğru eğilmiş, masanın üzerindeki katliama kayıtsızca bakıyor.

"Kim *onlar*?" Marino bilmek istiyor.

"Asıl soru bu, değil mi?" Gus cevaplıyor. Sonra bana , "Peki ya bilgi edinmenin bir yolu olarak ciddi acı verebilecek yüksek enerjili silahlar?" diyor.

"Bunu söylememin hiçbir yolu yok," diye cevap veriyorum. "Cildindeki kızarıklığın ön ve arka tarafta aynı olup olmadığını belirlemek de zor."

Ölümden sonra kan dolaşımının durduğunu açıklıyorum. Yerçekimine göre çökelir ve vücudun bazı bölgelerinin kolayca morarma ile karıştırılabilecek koyu esmer bir kırmızıya dönüşmesine neden olur. Ölüm sonrası oluşan bu yapıya livor mortis denir. Tipik olarak, livor mortis ve rigor mortis sekiz saat sonra tamamen sabitlenir ve Sal'in bulguları da bununla tutarlıdır. Başparmağımı sırtına bastırdığımda derisi artık beyazlamıyor, vücudundaki her kas sertleşiyor.

"Görünüşe göre önce sağ tarafının üzerine düşmüş ve o andan itibaren sırt üstü yatmış." Yaraların bana anlattıklarını yeniden yapılandırmaya devam ediyorum. "Alaca morluğu, sırtındaki derinin ölümden önce kırmızı olup olmadığını söylememi neredeyse imkânsız kılıyor."

NSA, "Birileri ne bildiğini öğrenmeye çalışırken işkence görmesi mantıklı olurdu" diyor.

"Ona ve diğerlerine bir ders verirken," diye öneriyor Gus. "Koşullara bağlı olarak."

"Ya da güneşten de olabilir," diye cevap veriyorum. "Bu kadar basit olabilir. Bırakıldığı açıklık alanda bir süre güneş altında kalmış olabilir."

"Onu bulduğumuzda, UAP'nin radar ve diğer sensörler tarafından tespit edilmesinden yaklaşık üç buçuk saat sonraydı," diyor Lucy. "Açıklık o sırada kesinlikle güneş altındaydı."

"Ölüyken güneş yanığı olabilir misin?" Bella soruyor.

"Derinin rengi biraz değişebilir," diye cevap veriyorum. "Ama pembeleşmez ya da kızarmaz çünkü doku tepkisi olmaz. Ve bronzlaşmaya neden olan melanin üretimi de olmaz."

Bir cerrahi makas alarak mideyi kesip açıyorum ve kesme tahtasının üzerine yerleştirdiğim plastik bir kartona boşaltıyorum.

"Bu çok garip." Marino yüzünde hoş olmayan bir ifadeyle izliyor. "Sanki her şey zaten yeterince tuhaf değilmiş gibi. Dün gece saat kaçta yemek yedi? Ve restoranda ne sipariş ettiğini biliyor muyuz?"

"O ve iki meslektaşı da aynı şeyi aldı. Barbekü tabağı, lahana salatası ve patates kızartması." Lucy bana daha önce söylediklerini tekrarladı.

"Bu da öyle görünüyor," diye onaylıyorum. "Ve bana akşam yemeğinden kısa bir süre sonra sindirimimin tamamen durmasına neden olacak kadar strese girdiğini söylüyor."

AARO, "Bunun bilmiyordum," diyor.

"Savaş ya da kaç tepkisinin bir parçası. Merkezi sinir sistemi sindirim sistemini kapatır, vücudun kaynaklarını odaklayarak sizi kendinizi savunmaya ya da kaçmaya hazırlar. Burada da olan buydu," diye açıklıyorum eleme yaparken. "Daha iyi bilmesem yemek yedikten hemen sonra öldüğünü düşünebilirdim."

NASA müdürü "Peki yapmadığına emin misiniz?" diye soruyor. "Eminim," diye cevap veriyorum, bir parça kızcılık mavisini fark ederek.

Daha önce röntgende fark ettiğim küçük radyodens şekli düşünüyorum. Sal'in bir tür kapsül yuttuğunu açıklıyorum ve durulamayı bitirip Marino'nun bir arabanın üzerine koyduğu temiz mavi havlunun üzerine bırakıyorum. Fotoğrafları çekmeye başlıyor.

"Yarısı mavi, yarısı beyaz ve üzerinde ne olduğuna dair ipucu verebilecek hiçbir işaret yok." El büyütecini elime alıyorum. "Aslında, üzerinde gördüğüm tek şey gülün bir yüz."

"Bunun ne olduğundan emin misin?" Gus'ın sesi şaşkın geliyor.
"Muhtemelen gördüğünüz şey bir ticari marka sembolüdür?"
"Hayır," diye yanıtlıyorum. "Bu kesinlikle bir gülen yüz. İki göz, kalkık bir ağız, etraflarında bir daire."
Interpol, "Bu çok tuhaf," .
Bella, "Bunda komik bir şey olsaydı gülebilirdim," diye yorum yapıyor.
"Biri bizimle alay ediyor," diye öneriyor NSA.
Benton hiçbir şey söylemezken AARO, "Benim de düşüncelerim," diye ekliyor.

* * *

"Kapsül oraya nasıl geldi?" Marino saçma gibi görünen bir soru sorar. "Bunu göz önünde bulundurmak önemli."
"Nereye?" Bella'nın şüpheli sesi kapüşonumun içinden geliyor.
"Midesinde," diye cevaplıyor Marino. "Vücudunun içinde, bizim bulabileceğimiz bir yerde."
"Onu yuttu," diye bariz olanı belirttim. "Midesine ancak bu şekilde girmiş olabilir."
"Evet, şey, cesedinin etrafında bir ekin çemberi vardı ve sürücüsüz arabası emniyet kemerleri bağlıyken dağdan aşağı uçtu." Marino sayısız kez bu konuya geri döndü. "Belki de kapsül, içinden fırlatıldığı UAP'yi uçuran şey tarafından yerleştirilmiş bir tür süper yüksek teknoloji ürünü cihazdır."
"Ne amaçla kullanılan yüksek teknoloji ürünü bir cihaz?" Benton bulmaca çözer.
"İnsanları bir şekilde manipüle etmek için," diye yanıtlıyor Marino. "Ya da bizi bir konuda uyarmak için. Biliyorsam ne olayım. Ama bir UAP'den atılmıştı, bu yüzden kutunun dışında düşünmek iyi bir fikir."
"Hayallerinizi yıkmak istemem," diyor AARO, "ama UAP'lerin çoğunun insan kaynaklı olduğu kanıtlanmıştır."
"Çoğu. Yani hepsi değil," diyor Marino.
"Doktor Scarpetta, bunun tehlikeli olmadığından emin miyiz?" Kapsülü eldivenli parmaklarımın arasına aldığımda Bella soruyor, bir tüy kadar hafif.
"İçinde ne olduğunu bilmediğimize göre?"
"Dikkatli olacağım." Kimyasal duman davlumbazının altına yerleştirerek egzoz fanını açıyorum. "Şarbon ya da risin gibi zehirli bir şeyle karşı karşıya olma ihtimalimize karşı en üst düzey KKD ile korunurken bir göz atacağız."

Mavi-beyaz plastik yarımaları dikkatlice çevirerek açıyorum ve içinde bir kibrit başı kadar büyük olmayan film benzeri bir malzemedan koyu bir kare görüyorum. Dokunmadan, bir cam lamin üzerine hafifçe vuruyorum ve bir kapak fişi ile koruyorum.

Bunu eldivenli elimin avucunda odanın bir ucundan diğerine taşıyarak tezgahın üzerine, lambasını yaktığım optik mikroskobun önüne oturuyorum. Dürbün merceklerinden bakarak büyötmeyi ayarlıyorum, 100X'e kadar yükseltiyorum ve baktığım şey mikrofölm olarak da bilinen bir mikrofotograf.

Slaytı sahnede hareket ettirerek ve başka ayarlamalar yaparak, ne yaptığımı açıklarken görüntüyü netleştiriyorum.

"Bunu giysileri çıkarılmadan önce yuttuğunu tahmin ediyorum," diye öneriyorum. "Muhtemelen kapsülü üzerinde, belki de bir cebinde saklıyordu, böylece acil bir durumda kolayca erişilebilir hale geldi."

Bunları söylerken aklıma dün Sal ile evinin önünde yaptığımız ziyaret geldi. O sırada kapsül cebinde olabilirdi. Yine de bana hiçbir şey söylemedi. Belki daha dikkatli olsaydım, ağır ruh halinin altmış yaşından daha fazlası ile ilgili olup olmadığını sorgulayabilirdim. Belki de daha uzun süre hayatta kalamayacağından şüphelenmek için iyi bir nedeni vardı.

"Neyin mikro fotoğrafı?" Gus soruyor.

"Sal'in elinde bir mesaj." Mikroskopla fotoğrafını çektiğı bir parça çizgili sarı kâğıt üzerine siyah mürekkeple yazdığı, büyütölmüş düzgün yazıya bakıyorum.

TN-5L-7R-9L

"Ne yazdığını okuyacağım." Herkese bakıyorum. "TN, ardından beş rakamı ve L harfi. Sırada yedi rakamı ve R. Sonra dokuz rakamı ve L harfi."

"Çevirmeli bir kilidin şifresine benziyor," diye karar veriyor Interpol. "Sol için L. Sağ için R."

"TN ne anlama geliyor? Tennessee dışında, ki o da mantıklı olmazdı?" diye soruyor NASA müdürü.

"The Meşe Ridge Ulusal Laboratuarlar, ve Y-Twelve Ulusal Güvenlik Kompleksi Tennessee'de. Nökleer enerji için gerekli zenginleştirilmiş uranyum

Silahlar orada depolanıyor ve işleniyor," diye yanıtlıyor General Gunner.

DARPA, "Ulusal güvenliği ilgilendiren pek çok hassas araştırma yapılıyor," diyor. "Sal Giordano bu tesislere pek çok kez gitmişti."

"Harf ve rakamlardan oluşan bir dizinin şifre olmasına ne dersiniz?" Interpol öneriyor.

"Sık sık gittiği güvenli tesislerden hiçbirine değil. O şifreler çok daha karmaşık ve sürekli değişiyor" diye yanıtlıyor NSA.

"Evindeki ofisinde bir kasası var." Mikroskobun tablasındaki lamı kaldırıyorum. "Bundan bahsettiğini duymuştum. Belki çevirmeli kilidi vardır," diye ekliyorum gerçeklik kurşunu bir şekilde yerleşirken.

Sal, şifreli bir mikro fotoğraf oluşturmak ve bunu bir şaka dükkanında bulunan bir şeye benzeyen boş bir kapsülün içine gizlemek için çok uğraştı. Kaçırılacağını ve öleceğini çok önceden tahmin etmiş. Öyle olmalı ve benim bunu bilmemem korkunç. Korkularını benimle paylaşırdı, belki de şimdi burada olmazdık.

Bella, "Kesinlikle büyük bir tehlike altında olduğunu düşünmek için bir nedeni varmış gibi görünüyor," diye karar veriyor. "Kamyonetine binip Green Bank'e doğru yola çıkmadan önce böyle hissetmiş olmalı. Garip davranmadığından emin misin?" Bunu bana yöneltti.

"Pek iyi bir ruh halinde değildi," diye cevap verdim. "Beni yoldan aradığında bunun alışılmadık olduğunu düşündüm. Ama başına bir şey gelmesinden endişe ettiğine dair en ufak bir imada bile bulunmadı."

"Bu da akla yatkın değil," diye yanıtlıyor Marino. "Eğer birinin peşinde olduğunu düşünüyorsa, neden bir şey söylemedi? Neden kötü bir şeyin olmasını engellemeye çalışmadı?"

"Çünkü neye bulaştığını kimsenin bilmesini istememiş olabilir. Kendi faaliyetleri yüzünden kendini büyük bir tehlikeye atmış olabilir," diyor Gus, Sal'in karakterini yontmaya devam ederken.

"Kapsül yapılmış?" Marino bana bunu sordu. "Plastiğe benziyor."

"sonunda içinden geçecek ve tuvalete gidecekti," diye yanıtlıyor.

"Eğer yaşasaydı."

Marino şöyle devam ediyor: "Yani kapsüldeki gizli kod başka biri için tasarlanmış olabilir ve o da bunu daha sonra kurtarmak için yutmuş olabilir."

spekülasyon yapmak için. "Ama önce o öldü."

"Sanırım kapsül senin bulman içindi." Benton gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Bu senin yararın için, gülen yüzün nedeni bu. Bu sana verdiği bir işaretti. En kötüsü olursa, incelemeyi senin yapacağını biliyordu."

"Başka bir adli tabip ya da sorgu yargıcı yerine benim bulmamın amaçlandığını varsayabileceğimizden emin değilim. Ölümün nerede gerçekleştiğine bağlı olarak." Benton'ın söylediklerine inanmak istemiyorum.

"Bu senin iyileşmen içindi," diye açıkça belirtiyor. "Eğer biri onu öldürürse bunun kendi arka bahçesinde olacağından şüpheleniyordu. Her zamanki yerinde, her zamanki işine devam ederken olacaktı. Ne yaptığını ve karşı karşıya olduğu tehlikeleri çok iyi biliyordu. Bu konuda çok az şey yapsa bile."

Cam lamı, boş kapsülü etiketlediğim ve parafladığım küçük karton kutulara yerleştiriyorum. İzleyicilerime, topladığım kanıtları yalnızca en deneyimli adli bilimcilerin kullanabileceğini hatırlatıyorum.

"Cesedin radyoaktif olmadığından emin olsam da," diye açıklıyorum. "Ve dünyada var olmayan egzotik bir virüsle bulaşıcı olduğundan da ciddi olarak şüpheliyim. Ama kestirme yollara ya da riske girmeyeceğim. Buradaki her şeyi elimizden geldiğince arındıracağız ve bu odaya kim gelirse gelsin tıpkı bizim gibi Seviye A korumasında gerekiyor. Yolun her adımında özel önlemler alınmalıdır."

Stryker testereyi baş üstü kablo makarasına takarken Lucy, "Ne yapacağımızı anlıyoruz ve biliyoruz," diyor ve Benton aniden sandalyesinden kalkıyor. Tek kelime etmeden gözlem alanını terk etti ve ben onun mutsuz endişelerini hissediyorum. Orada oturup Sal ile ilişkim hakkında konuşmamı dinlemek zorunda kalmıştı, Benton yeni bir şey öğrendiğinden değil. Ama meslektaşları beni bir voir dire sınavı gibi hissettiren bir sınavdan geçirdiler.

Açık ve net, Sal'e güvenmiyorlar ve onları duyabilseydi nasıl hissedeceğini biliyorum.

Bu onu ezerdi.

BÖLÜM 21

Kırık kafatasını açarken elektrikli testerenin salınımlı bıçağı sanki masamdaki hasta diğerlerinden farksızmış gibi kemiği eziyor. Kendimi hiçbir şey hissetmemeye zorlarken yoğun bir şekilde odaklanıyorum. Bu daha sonra olacak. Şimdi zamanı değil. Ona yardım edeceksem güçlü olmalıyım.

Beyni çıkarıp tarttım ve inceledim, beklenen hasarı buldum. Serebral kontüzyonlar, intrakraniyal kanama ve boynu incelediğimde, kamçı darbesinin göstergesi olan yumuşak dokuda kanama keşfediyorum.

"Yere çarpma kuvveti, tıpkı arabanızın duvara çarpması gibi boynunuzun aşırı uzamasına neden oldu," diye açıklıyorum. "Ve bu yüksek yerlerden düşen veya atlayan insanlarda yaygındır."

"Onu gerçekten ne öldürdü?" Bella ve diğerleri sandalyelerinden kalkıp notlarını ve diğer eşyalarını toplarken Bella soruyor.

"Hayatta kalma süresi uzadıkça beyni daha fazla şişecek, bu da beyin sapının sıkışmasına ve solunumun durmasına neden olacaktı" diye yanıtlıyorum. "Nihayetinde ölümüne neden olan şey buydu ama buna katkıda bulunan birden fazla faktör var. Örneğin kan kaybı ve şok. Bir şey diğerine ekleniyor."

"Buna cinayet mi diyorsunuz?" Gus gözlem penceresinden aşağıya bakıyor, elleri şekilsiz gri pantolonunun ceplerinde.

"Eğer bir insan sorumluyorsa, evet," diye yanıtlıyorum. "Eğer başka bir şeyden bahsediyorsak, o zaman bir cevabım yok."

AARO, "Yani bunu insan olmayan bir zeka yaptıysa demek istiyorsun," diyor.

"Yasal olarak cinayet, bir insanın diğerini öldürmesidir," diyorum onlara. "Bir hayvanın neden olduğu bir ölüm kazadır. Eğer insan olmayan bir zekanın suçlu olduğu kanıtlanırsa? Bu arada ben böyle bir şeyi hiç duymadım. Bunun ne olacağını bilmiyorum. Doğaüstü olayların neden olduğu ölümler için mevcut bir tıbbi-yasal kategori yok."

"Sanırım yeni bir terim bulmamız gerekebilir," diye karar veriyor Marino. "Bunu uzun zaman önce yapmalıydık."

"Umalım da buna gerek kalmasın." Formalin kandan pembeleşmiş doku kesitlerinden oluşan bir kavanozun kapağını kapatıyorum.

Ben cerrahi iğneyi sicimle geçirirken Marino kesilmiş organların bulunduğu torbayı göğüs boşluğuna geri koyuyor. Y kesisini kapatıyorum, kesilmiş kafatası kapağını uygun pozisyona getiriyorum, saç çizgisi boyunca kulaktan kulağa dikmeden önce kafa derisini üzerine çekiyorum. Boşuna olduğunu bildiğim halde her zamanki prosedürlerimi askeri bir hassasiyetle uyguluyorum. Bu beni durdurmuyor.

Sanki Sal'ın kaderi düzgün bir cenaze evine , orada onu seven ve sayanlardan oluşan düzgün bir kalabalıkla düzgün bir cenaze töreni ve düzgün bir cenaze töreni yapılacaktı gibi devam ediyorum. Böyle bir şey olmayacak. Bunların hiçbirisi uygun değil. Savunduğu her şeye karşı yapılan hakaretler bu durumu daha da utanç verici hale getiriyor. Sanki terörize edilmesi ve öldürülmesi, buna neden olacak bir şey yapmış olması gerektiğini gösteriyor.

Cesedi başka bir şeffaf plastik tam muhafaza poşetine koyduktan sonra üzerine ve çalışma alanımıza güçlü bir dezenfektan sıktım. Marino ve ben kendimizi tepeden tırnağa ıslatıyoruz, sıvı hafifçe plastiğe sızıyor. KKD'lerimizi çıkarıyoruz, oda diğer her şeyi maskeleyen hidrojen peroksit kokusuyla keskin bir şekilde keskinleşiyor.

Artık ikinci kattaki gözlem alanı karanlıktır. Camın arkasında silüet halinde duran Lucy dışında kimse kalmadı.

"Sonra ne olacak?" Ben soruyorum.

Tezgâhın üzerindeki kablolu telefona yaklaşarak onun şekline bakıyorum.

"Şimdilik başka bir şey yok," diyor. "Yeterince şey yaptın."

"Ne demek istiyorsun?"

"DNA kimliğini doğruladı ve bu gece yardımcı olabileceğiniz başka bir şey yok." Sesi hoparlörden sert geliyor. "Bundan sonrasını biz halledeceğiz."

"Bana uyar." Marino hemen kabul etti.

"Daha bitirmedim." Soruşturmadan Gizli Servis'in sorumlu olduğunun farkındayım. Teknik olarak, şu anda Lucy'ye hesap veriyorum.

"Her şeyi ," diyor. "Bekleyen bir arabanız var.

Git biraz dinlen." Bu bir emir gibi. "Nerede

dinleneceğim?" Marino soruyor.

"The Langley Inn."

"Bana uyar." O uymaktan çok mutlu, ama ben .

"Ceset bir kanıt," diye açıklıyorum. "Serbest bırakılması için imza atmam ve ceset hakkında doğru ifade vermem gerekiyor."

"Kalıntıların son derece tehlikeli olduğunu düşünüyoruz. Ya da olabilirler." Lucy'nin ses tonu tartışmaya davet etmiyor. "Bu nedenle onları mümkün olan en güvenli şekilde imha edeceğiz. Protokol böyle. İstisna yok."

"Nereye atacağız?" Marino bir biyolojik tehlike çöp torbasını sabitlemek için bir bükümlü bağ kullanıyor.

"Al."

"Burası *neresi*?" Gözetleme camının arkasındaki gölgeli figüre kaşlarını çatarak bakıyor.

"Yerin altında," diyor ona, ben blok evlerin ortasından yükselen bacayı hayal ederken. "Gerçekten nefret edeceğin sıkışık, klostrofobik bir yer."

"Hayır, teşekkürler" diyor.

"Neden bahsettiğini görmem gerek," diyorum ona, içinde kaynayanları gizleyen makul bir ses tonuyla.

"Buna gerek yok."

"Doldurup imzalamam gereken evraklar var." etmeyeceğim.

"Daha sonraya kadar bekleyebilir."

Bana onun hakkında ne yapacağımı söyleme!

"Buna ben karar veririm." Hararetli duygularım yavaş yavaş kaynamaya başladı. "Eşyalarımızı alacağız, birkaç dakika sonra görüşürüz." Sabit telefonu kapattım.

Marino ve ben soyunma odasına döndük ve yüzümü yıkadım. Bu kıyafetlerden kurtulup duş almak için sabırsızlanıyorum. Yakında, kendime söz veriyorum.

"Böyle boktan bir günün ardından tam da doktorun istediği gibi bir şeyim var." Marino benimkinin yanındaki lavaboda temizlik yapıyor, ön kollarını ve ellerini ovuyor.

"Bu ne olabilir?" Her birimiz için havlu aldım.

"Bu mekânı eski günlerdeki gibi havaya uçurup bir şeyler içmeye ne dersin?" diyor.

"Otel barı bu saatte açık olmaz." Yapamamamın tek sebebi bu değil.

"Acil durumlar için bir Maker's Mark zulası saklıyorum. Beni bilirsin, Doktor. Her zaman hazırlıklı olun."

"Ne kadar istesem de yapamam. Şu anda burada olmam gerekiyor," diye cevap veriyorum.

yağmur ceketlerimizi atlama çantalarımızın içine sokuyoruz.

"Hayır, gerek yok. Bunu yapmana hiç gerek yok." Marino ne kadar acı çektiğini saklamıyor. "Neden böyle bir şeye tanık olmak istiyorsun ki? Cesedine ne yapacaklarına güvenmiyor musun?"

"Onlara güvenim tam. Ama ben kalıyorum. Ondan sonra Benton bekliyor..."

"Nasıl istersen öyle olsun. Peki ya ben?" Marino omuz silkiyor, ses tonu soğuğa varan bir kızgınlık içinde. "Bu lanet yeri havaya uçuracağım, yiyecek bir şeyler alacağım, birkaç burbon içeceğim."

"Bunu hak ettin," diye cevap veriyorum ve ne söylersem söyleyeyim bir faydası olmuyor.

* * *

Soyunma odasından çıktıktan sonra Lucy'yi kabul alanının içinde, biyometrik kilidi olan bir merdiven kapısının yanında beklerken buluyoruz.

"Kalıyorum ama Marino'ya gerek yok," diyorum ona.

"Evet, gerek yok." Kötü ruh hali bulutlu bir hava gibi üzerine çökmüş bir halde uzaklaşıyor.

"Ben halledeceğim demek istedim." Dışarı açılan kapıyı açarken sesim onu takip ediyor.

"Onu ne yiyor?" Lucy onun gidişini izlerken gözlüklerinin camları neredeyse açıldı. "Boş ver. Sal ile olan ilişkiniz hakkında duyduklarından sonra neden soruyorum ki?"

"Bugün hiçbirimiz için kolay olmadı," diye diplomatik bir şekilde cevap veriyorum.

"Biliyorum." Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

Ama yapmıyor ve bana kamerada olduğumuzu hatırlatıyor. Ağır metal kapının kilidini açıyor ve dört kat dik metal kenarlı basamaklardan iniyoruz, botlarımız düzensiz ışıktaki gürültülü ve yankılı. En alt katta başka bir çelik kapıyı açıyor. Tek gözlü bir garajdan daha büyük olmayan beton bir alana giriyoruz, nemli hava bayat ve toz kokuyor.

Neon ışıklar tepede titreşiyor, boru şeklindeki ampullerden biri yanmış, her yerde bir sürü tül örümcek ağı var. Lavaboya bakıyorum, eski mumyalama sıvısı şişeleri ve diğer kimyasallarla dolu, çift cam kapaklı, ayaklı bir dolap. Tuğla zeminin ortasında paslanmış büyük bir gider, elli beş galonluk metal bir formaldehit varilinin yanında eski siyah kauçuk bir hortum özensizce sarılmış.

Küçük diseksiyon masasını veteriner nekropsileriyle ilişkilendiriyorum. Çinko üst kısım ahşap tabanın üzerine yatırılabilir, dişliler paslanmış.

"Burada tam olarak neler oldu?" Ben sordum.

Lucy, "Patologların ve diğerlerinin belirli muayeneleri yaptığı yer burası," diyor.

"Bu kadarını çıkarabiliyorum."

"Çoğunlukla, benim zamanımdan çok öncesinden bahsediyoruz."

Soruyu ustaca geçiştirirken "Bunu da çıkarabilirim," diye cevap veriyorum.

Eski mumyalama makinesi büyük beyaz emaye bir blenderi andırıyor ve bir rafta cam kavanozlar, şişeler ve kokuları gidermeye yardımcı olan antika Cenaze Levazımatçısı Tozu kutuları sıralanıyor. Bir hastane arabasının üzerinde bir yığın forseps, makas, ekartör, kateter, hipodermik trokar ve uzun yıllardır kullanılmadığından şüphelendiğim bir kemik testeresi var.

"Uzaya giden hayvanlarla mı ilgili?" Ben soruyorum. "Amaç bu mu?"

"Biyolojik materyallerle ya da sözde materyallerle çalışmak için." Kaçamak cevaplar vermeye devam ediyor.

"Kesinlikle burada bir şeyi parçalara ayırıp mumyalıyorlarmış gibi görünüyor." Vermeyeceği cevaplar için onu dürtüklüyorum. "Diğer şeyler çekmecelerde donmuş halde tutulurken mi?"

Başka bir kapıyı açıyor ve ısınan hava ile cehennemin boğuk uğultusunu duyuyoruz. Tron bizi krematoryum odasının içinde bekliyor, alevler fırının demir kapısının kenarlarında turuncu renkte görünüyor, kare şeklinde ve üstü ortaçağdan kalma bir kale kapısı gibi kemerli. Yakınlardaki bir tuğla duvara yaslanmış uzun saplı temizleme fırçaları ve diğer aletler var.

Sal'ın poşetlenmiş bedeni, en az blok evler kadar eski, metali patinalı, tekerlekleri beyaz jantlı sert kauçuk bir sedyenin üzerinde bekliyor. Çantalarımı çukurlu bir çinko tezgahın üzerine koyuyorum. Üstündeki rafta, tıp fakültelerinin işi bittikten sonra bağışlanan cesetleri yakarken anatomik bölümümün kullandığına benzer karton kaplar var.

"Bundan emin misin?" Tron bana sordu. "Eminim."

Bana bir pano uzattı ve ben de cesedin Salvatore Dante Giordano'ya ait olduğunu doğrulayan bir kanıt formu imzaladım.

"Sıcaklık nedir?" diye sordum.

"Bin dokuz yüz derece," diyor Tron.

"Bu iyi." Geçici ölüm belgesini doldurmaya başladım.

... *Ölüm tarihi 15 Nisan... Ölüm saati yaklaşık sabah 8....*

"En son ne zaman kullanıldığını bilmiyorum ama gayet iyi çalıştı.." diyor.

... *Ölüm yeri Oz...*

"Depoda bol miktarda propan olduğu söylendi. Tanrıya şükür..."

... *Roma, İtalya'da doğdu...*

"Eğer yangın sönerse bu kötü olur..."

... *Konut Eski Şehir Alexandria, VA...*

Ben boşlukları doldurmaya devam ederken Lucy, "Acaba böyle bir şey hiç oldu mu?" diye ekliyor.

... *Ebeveynler Mario ve Gloria Giordano...*

Sal'ın kimliği bilinmeyen uçan bir cismin dikey inişi sonucu künt cisim travmasından öldüğünü yazıyorum. Onun bir suikast olduğundan, başka bir insan ya da belki fazla insan tarafından gerçekleştirilmiş bir suikast olduğundan çok az şüphem var. Panoyu Tron'a geri veriyorum ve ısıya dayanıklı eldivenler giyiyoruz.

"Belki de onu yüzüstü çevirmeliyiz," diye önerdim ve bunu yaptık.

Ama bu beni daha iyi hissettirmiyor, tam tersi, bu korkunçtan başka bir şey olamaz. Sert uzuvlarının garip açıları nedeniyle düz yatmıyor. Tanıdık dalgalı gri saçları ve koyu kırmızı sırtı plastikten görünüyor ve ben de aynı hızla geçen beklenmedik bir panik şoku yaşıyorum.

Cesedin yüzünü tekrar yukarı çeviriyoruz ve bir mannikin gibi kaskatı, metale çarpıyor, zar zor açılan gözler bulanık ve kör bir şekilde bakıyor. Vücudu bir yumruk gibi sertçe sıkılmış, neredeyse boksör gibi, sanki kırılgan ve güçlü bir şekilde direniyor. Ya da belki de tüm bu *Uzak Taraf*'ı komik buluyordur. Benim için öyle bir şey değil.

"Lanet olası şeffaf keseler." Kendimi ısrarcı buluyorum. "Onları düz siyah yapmalılar. Ya da beyaz. Ya da kırmızı, turuncu, sarı, umurumda değil. Şeffaf olmasın da ne olursa olsun."

"Katılıyorum," diyor Tron. "Saygısızca görünüyor."

"Çünkü öyle," diye yanıtlıyor Lucy. "Ne yaparsak yapalım bu lanet olası bir rezalet."

Tron cesedi fırına yaklaştıırıyor, tekerlekler tuğla zemin üzerinde gıcırıyor ve .

"Ölüm çirkin bir ." Lucy eğilerek uzun, kancalı bir alet alır

duvara karşı.

"Evet, kesinlikle öyle. Ölüm ve ona giden her lanet şey. Ve sonra sana ne bıraktığını." Öfke patlamam beni dehşete düşürdü.

Çelik tepsinin kollarını kavrayıp Tron'un cesedi kaldırmasına yardım ederken Lucy demir kapının gerisinde duruyor ve kancalı aleti kullanarak kapıyı açıyor. Yakıcı bir ısı duvarıyla çarpışıyoruz, ateşin patlaması kulakları sağır ediyor. Tepsi öfkeli ağzın içine doğru kayarken korkunç bir ses çıkartıyor, plastik torba anında eriyip duman çıkartıyor.

"Birkaç saat sürer." Lucy ağır kapıyı tıkırdatarak kapatır.

Hava bir anda serinliyor, kalbim hızla çarpıyor ve görüşüm kararıyor. Başım dönüyor.

"İyi misin?" Elini kolumda hissettiğimde Lucy'nin sesi. "Evet."

Derin bir nefes alarak fırından uzaklaşıyorum.

"Seni buradan çıkarmadan önce oturmak ister misin?" diye soruyor.

"Ben iyiyim." Duygularımı kontrol etmek için kendime sessizce nasihat ederken ağır çelik yelek eldivenleri çıkartıyorum. "Yarın ayrılırken külleri de yanımda getireceğim. Ne yapacağımızı öğrenene kadar onları ofiste güvenle tutacağım."

Tron, "Onları sabah sizin için hazır edeceğiz," diye söz veriyor.

Hiçbir şey hissetme.

Lucy ile merdiven boşluğuna dönerken çantalarımı alıp kayışlarını omuzluyorum, düşüncelerim yarışıyor ve çarpışıyor, dikkatim dağılıyor. Fırının içinde neler olduğunu hayal etmek istemiyorum ve bunu daha önce de görmüştüm.

Hiçbir şey hissetme!

Dört kat merdiveni çıkmaya başladığımızda Lucy, "Sanırım kız kardeşi küllerin İtalya'ya gönderilmesini isteyecektir," diyor.

"Giordano ailesinin Campo Verano'da bir anıt mezarı var," diye yanıtlıyorum. "Uzun zaman önce görmüştüm, şair Shelley'nin gömülü olduğu yerin yakınında Barok mermer heykellerle dolu devasa bir yerdi. Sal'in bu kadar büyük bir şey istediğini hayal etmek zor. Ve en önemlisi, ailesiyle hiç iyi geçinemiyordu."

"Neden olmasın? Nobel ödüllü biriydi. Gurur duymuş olmalılar." "Aile şirketlerini yönetme işini onun devralmasını istediler.

zenginlik," diye açıklıyorum. "Yaşamak için çalışmaması gerekiyordu. Bundan sonra ne beklemeliyim?" Sonra da ona soruyorum. "Örneğin kanıtlar."

"En kısa zamanda sizin ve bizim laboratuvarlarımıza göndereceğiz ve bir adli tıp ekibi kamyonunu inceleyecek," diye yanıtlıyor. "Kısa bir süre önce teslim edildi."

"Nereye teslim edildi?" Eski mavi Chevy'nin uzun turuncu ipten sallanıp döndüğünü, ağaçların ayaklarımızın altında çırpındığını hayal ediyorum.

"Çitin diğer tarafında." NASA Langley'de olduğunu söylüyor. "Eğer sabah Alexandria'ya dönmeden önce bir göz atmak istersen, hangar on bir-on iki'de, portalın yanında."

"Evet, görmek isterim," diye cevap veriyorum tırmanmaya devam ederken, çantalarım kalçalarımın çarpıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

Toz gözlerimi yaşartıyor, en üst kata ulaştığımızda hava kıpırdamıyor, duvarlarda gölgeler hareket ediyor. Büyük bir güve tepedeki kafesli ışığa karşı kanat çırpıyor, V şeklindeki kanatları blok evlerle aynı yeşilimsi kamuflaja sahip.

Pandora sfenkslerine aşınayım. Sıcak aylarda geceleri bahçeme sık sık gelir, beyaz şampiyon ve petunyaların üzerine konar, uçak yakıt ikmali yapar gibi nektar çekerler.

"Kışt!" Lucy kapıyı açarken elimi çılgın güveye doğru sallıyorum. "Yapabiliyorken git!" Elimi biraz daha sallıyorum.

Güve merdiven boşluğundan parlak alıcı alanına doğru fırlar, ışığa doğru uçar, kafası karışmış ve çılgına dönmüştür.

"Kaçınılmaz olan gerçekleşti." Lucy beni girişe doğru götürdü. "Sal'in kayboluşu ve ölümüyle ilgili haberler internete düştü. Birkaç dakika önce."

"Kimin serbest bıraktığını biliyor muyuz?"

"Biz olmadığımızı biliyorum. En yakın akrabasına haber verilmeden böyle bir şey yapmayız."

"Bunu halletmeye çalışacağım," diye cevap veriyorum.

"Aracınız ön tarafta. İki on sekiz numaralı oda. Benton orada bekliyor." Lucy bana üzerinde *Langley Inn* yazan plastik bir anahtar kartı uzatıyor.

"Aceleyle çıkmış gibi görünüyordu?" Kameraları düşünerek söylediklerime dikkat ediyor, anahtarı cebime sokuyorum.

Nasıl sorduğumu anlayacaktır. Tanık olduğu şey kolay olmamıştır ve otopsiden bahsetmiyorum. Onlardan çok gördü. Ama ben başka bir adamla olan aşk ilişkim hakkında sorgulanırken kocamın etrafı meslektaşları tarafından sarılmıştı. İstilacı ve utanç vericiydi, her kelimesi kaydedilmişti.

Lucy, "Sanırım ihtiyacı olduğu kadarını aldığı için gitti," diyor.

güve başının üzerinde zikzaklar çiziyor.

"Eminim öyledir," diye cevap veriyorum ağır bir ironiyle.

"Ve biz tehdit seviyesini izlemeye devam ederken başkentte rapor vermesi gereken başka insanlar da var. Durmadan telefonda konuştuğunu tahmin ediyorum."

"Annenle ilgili son durum nedir?"

"Evde tek başına şarap içerken sosyal medyada bir şeyler yapıyor." "İyi bir kombinasyon değil."

"Hiç öyle olmadı. Marino ile telefonda konuşup duruyor. Her şey yolunda," diyor Lucy. "Ve ben uzaktan izliyorum. Çeşitli sensörleri tetikleyen herhangi bir şey olursa haberim olacak."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Nerede kalıyorsunuz?"

"Nereye gidersem gideyim. Ama önümüzdeki birkaç saat boyunca burada olacağım," diye cevap verirken daha korkunç görüntüler düşüncelerimi ihlal ediyor.

"Dikkatli olmanı istiyorum, Lucy." Kimin izliyor olabileceğini umursamadan ona sıkıca sarılıyorum. "Şimdiye kadar olduğun kadar dikkatli ol, çünkü neler olduğunu bilmiyoruz gibi görünüyor. Ve eğer o ise. Ve bundan sonra kimin peşinden gidebileceğini." Carrie'nin adını söylemekten kaçınıyorum.

Lucy, "Birini hedef alacaktır, belki çoktan almıştır," diyor.

"Yaşadığımız onca şeyden sonra hâlâ endişelenmemiz gerektiğine inanamıyorum."

Tam başımızın üzerinde hızla kanat çırpın güveden gözlerimi alamıyorum. Pembe-siyah çizgili kadifemsi gövdesinin bir sinek kuşu gibi havada süzöldükten sonra bir duvara konduğunu ve sopa gibi bacaklarıyla duvara tutunduğunu görebiliyorum.

"O değilse, başka biri," diyor Lucy hissetmediği bir kibarlıkla. "Aklınıza gelebilecek en kötü şeye karşı korunmak her zaman en iyisidir. Keşke Sal bunu yapsaydı."

"Korkuyla motive olmazdı ve çoğunlukla insanlar hakkında en iyisini düşünürdü. Bu hem iyi hem de kötüydü. Ama çoğunlukla iyiydi."

"Onun için üzgünüm. Ne kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum. Sabah görüşürüz." Kapı arkasından gürültüyle kapanırken aşağıya doğru yöneldi.

Güvelerin gizli bombardıman uçağı şeklindeki kanatları beyaz cürufu duvarlara yaslanmış. Büyük siyah parlak gözler bana bakıyor gibi görünüyor, ben temkinli bir şekilde yaklaşırken cılız antenleri seğiriyor.

"Sana zarar vermeyeceğim." Onunla konuşuyorum, burada ne işi olduğunu soruyorum. "Bu iç karartıcı yerde kapana kısılmayı hiç istemediğini biliyorum. Ama o kadar çok insan girip çıkarken bunun nasıl anlayabiliyorum." I

santim daha yakın. "Korkma."

Elimi daha da yaklaştırıyorum ve güve tavana doğru fırlıyor, parlak ışıklar yüzünden yönünü şaşırmış, her zamankinden daha çılgınca oradan oraya savruluyor.

"Sana yardım etmemi kesinlikle kolaylaştırmıyorsun. Hadi gel artık." Sert metal ön kapıyı açıyorum, serin hava içeri giriyor, verandanın ışığı cıfcaflı bir şekilde parlıyor. "Git buradan."

Olmuyor ve duvar düğmelerini arıyorum, dış ışığı kapatıp girişı karanlığa gömüyorum.

"Artık daha iyi görebiliyorsun, o yüzden fırsatın varken dışarı çık." Tavana yakın süzölen güveyi izliyorum. "Dışarıda kocaman bir dünya var ve burada ölümden başka bir şey yok. Kapıyı bütün gece açık tutamam. Git buradan!"

Güvenlik kameralarını izleyenlere nasıl göründüğümü hayal ederken elimi çırpıp bağıriyorum. Askeri muhafızlar muhtemelen şu anda bana gülüyorlardır ama umurumda bile değil.

"Devam et!" Güveye elimle işaret ediyorum. "GIT!" Ona çılgınca el sallıyorum ve açık kapıdan dışarı fırlıyor, gözyaşları tehdit ederken gecenin içinde kayboluyor.

Dışarı çıkıyorum, SLAB'ı arkamda bırakıyorum, derin ve titrek bir nefes alıyorum, aniden bitkin düşüyorum. Ateşböcekleri parlıyor ve kayan yıldızlar gibi sönüyor, ay yükseliyor ve küçölüyor, daha uzak ve daha soğuk. Sal'in bana insanların muhteşem bir şeyden geldiğini söylediğini düşünüyorum. Ama ona yapılanları düşündükçe öyle hissetmiyorum. Sonsuza dek yangının şiddetini görecekim. Rüzgar gibi kükreyen seslerini bir mikrofondan duyacağım.

Bunu düşünme.

Kurbağaların ve baykuşların gece güröltüsü, şeffaf plastikten görönen saçların ve parlak pembe tenin görüntülerini uzaklaştırırken kreşendo gibi görünüyor. Zar zor tanıdığım ölü gözleri. Ve alevler yalıyor, duman dalları kıvrılıyor. Fırın kapağı çınlayarak kapanıyor.

Bunu düşünme!

Işıklı gözetleme dronu devreler yapmaya devam ederken aklıma bir UAP getiriyor ve Sal'in yerden yüksekte açık bir kapıdan dışarı itildiğini hayal ediyorum. İçlerinde ne olduğunu merak ederek sıra sıra dizilmiş blok evlerin arasından geçiyorum. Bunu söylemek imkânsız. Ağaçların kıpırdanışını ve doğanın orkestrasını çalmasını dinlerken kimseden bir iz yok.

Blokların ötesinde, Benton'inki de dahil olmak üzere, daha önce buraya park etmiş olan ciplerin biri hariç hepsi gitmiş. Beni buraya getiren Suburban bekliyor, farları çam ağaçlarının üzerinde parlıyor, içinde aynı iki asker var. İçlerinden biri dışarı çıkıp kapımı açıyor, ben de arkaya tırmanıp evrak çantamı ve atlama çantamı yanımdaki koltuğa yerleştiriyorum.

"Teşekkür ederim ve tekrar merhaba." Emniyet kemerimi bağladım. "İkiniz için de uzun bir gün olduğunu tahmin ediyorum."

"Talimatlarımız sizi Langley Inn'e götürmek yönünde hanımefendi," diyor şoför, dikiz aynasından bana bakarak.

"Bu doğru. Teşekkürler."

"Önce durmanız gereken bir yer var mı hanımefendi?" diye soruyor ön koltukta oturan memur.

"Hayır, teşekkürler."

Birkaç dakika sonra cep telefonumu açtığımda metal ön kapıdan geçiyor ve Birinci Bölge'den uzaklaşıyoruz. Daha önceki adımlarımızı takip etmeye başladık, yol çok az aydınlatılmıştı. Golf sahası karanlık bir boşluk, ben internette haberlere göz atarken bataklık gölgelerle kaplı. Sal Giordano hakkında komplo teorileri tüm hızıyla devam ediyor.

E.T. WHISPERER UZAYLILAR TARAFINDAN KAÇIRILIP ÖLDÜRÜLDÜ MÜ? Bir manşet bu soruyu haykırıyor.

NOBEL ÖDÜLÜ SAHİBİ VAHŞİCE KATLEDİLDİ! Başka bir hikayeye göre ise diğer dünya inançları, hükümetin onu kalıcı olarak kapattığını iddia ediyor.

Savaş uçaklarının inip kalktığını görmüyorum, havaalanının etrafından dolanırken pist karanlık. Kapalı bowling salonunun ve bu geç saatte birkaç penceresi parlayan evlerin önünden geçerken yolda neredeyse hiç kimse yok.

Yoldayken Benton'a mesaj attım. *Sadece birkaç dakika uzaklıkta. Aç olsan iyi olur, diye cevap veriyor.*

Dört katlı, kırmızı tuğlalı Langley Inn'e girdiğimde saat gece yarısına yaklaşıyor ve resepsiyondaki görevliye çoktan giriş yaptığımı söylüyorum. Mavi ve kahverenginin tonlarıyla döşenmiş küçük lobide yürüyorum. Duvarlarda C-5 Super Galaxy ve C-17 Globemaster nakliye uçakları ile F-22 Raptor ve diğer askeri uçakların poster boyutunda fotoğrafları var.

Asansöre binip ikinci kata çıkıyorum, kamuflajlı bir Hava Kuvvetleri albayı elinde bir çanta ile yanımdan geçerken bana *iyi akşamlar* diyor *hanımefendi*.

Pizza kutusu. Üzerlerinde gizlilik işaretleri asılı kapalı kapılardan televizyonların hafif sesini duyuyorum. 218 numaralı odaya ulaştığımda anahtar kartımı takıyorum ve kızarmış yiyeceklerin lezzetli aromasının içine giriyorum.

"Benim!" Sesleniyorum.

Verimli süitte lobideki mobilyalar gibi kahverengi ve mavi döşemeli rahat koltuklar ve sandalyeler var. Perdeler pencerelere çekilmiş, televizyonun sesi kapalı ve haberler çalışıyor. Kapıyı kapattım ve sürgüledim. Çantalarımı yatak odasına bırakırken Benton'ı mutfakta buz dolu iki bardağa añejo tekila doldururken buluyorum.

Ayakkabısız, tişört ve ısınma pantolonuyla, beni gördüğüne çok sevinmiş gibi gülümsüyor. Ben de onun kadar mutluyum ama SLAB'ın içindeki gözlem alanını aniden terk ettiğini düşündükçe huzursuz oluyorum.

"Açlıktan ölüyorum." Ona doğru yürüdüm.

"Kızarmış tavuk ve tüm baharatlar." Güneyli gibi davranıyor ve gülümsemesini gölgeleyen karanlığı hissediyorum.

"Harika kokuyor."

Masayı hazırladığını, 9 milimetrelik tabancasını tezgahın üzerine koyduğunu fark ediyorum. Paket servis strafor kutuları mikrodalga fırının yanında. Çoraplarıyla yaklaşıp bana bir içki uzatıyor.

"Tekilaya gelince, kaçak içmeyi düşündüm," diyor kadehleri tokuştururken. "Harikaydı," diye cevap , ilk yudum içimi ısıtıyor. "Özür dilerim.

Şu anda uygun bir arkadaş değilim Benton. SLAB'ın içinde duş almak için etrafta dolaşmak istemedim."

"Umarım olmaz. Özellikle de Marino tependeyken." Benton içkisini yudumluyor. "Nadir görülen bir formdaydı, eşek gibi davranıyordu. Her zamankinden daha fazla."

"Başından sonuna kadar onun için zor bir gün oldu."

"Senin için ne olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama tabii ki Pete'in tek derdi kendisi." Benton genelde bu kadar merhametsiz değildir.

"Keyfinin kaçmasının nedenlerinden biri de bu. Sal ile olan ilişkim. Marino söz konusu olduğunda bunun geçmişte kalmış olması önemli değil." Ne olduğunu görmek için Benton'ın yüzüne bakıyorum.

"Kendi yolundan çıkamıyor." "Ve böyle olmak istemiyor."

"Bu onu iyi yapmaz. Kıskançlıktan daha güçlü bir şey yoktur. İnsanları en çok motive eden şeylerden biri

korkunç şeyler." Benton şu an gülümsemiyor.

"Dorothy ile hafta sonları pek iyi geçmemiş gibi görünüyor. Ya da en azından o geçirmemiş," diye açıklıyorum. "Güvensizlik düğmesine basıldığında, kendini kaybediyor."

"Keyifsiz" mi? Bu yetersiz bir ifade. Onu savunmak için ne kadar zaman harcadığının ve her zaman harcadığının farkında mısınız?" Benton odanın öbür ucundaki sessiz televizyona bakıyor.

"Onu savunmuyorum," diye cevap veriyorum ve sorun Marino değil. "Odadaki psikolog da ben değilim." Benton'ın gözlerindeki acıyı görebiliyorum. "Ama sağduyu bana bir şeyi bilmekle onu dinleyiciler önünde duymanın farklı şeyler olduğunu söylüyor. Daha önce tüm bunlara maruz kaldığınız için üzgünüm."

"En azından Gus Gutenberg'di. Çoğundan daha naziktir."

"Evet, yüzündeki ifadeyi ya da sesinin tonunu değiştirmeden size vatana ihanetle suçlanmak üzere olduğunuzu söyleyebilir. SLAB'ın içinde olanlar hem senin hem de benim için talihsizlikti Benton. Sebebini anlayıp anlamamam önemli değil."

"Seni böyle sorgularken izlemekten nefret ettim." Tekiladan büyük bir yudum alıyor. "Dürüst olmamı istersen, Gus'a çenesini kapamasını söylemek istedim."

"Çoğu zaman bir şey gerçekleşene kadar nasıl hissedeceğimizin farkına varmayız." Aç karnına içerken dikkatli oluyorum.

"Bir de sahne dışında duymak zorunda kaldığınız yorumlar var. İnsanlar Nobel ödüllü biriyle nasıl rekabet edeceğimi soruyor." Bardağını boşaltırken buz tıkırdıyor. "Ve senin yuva yıkan biri olduğuna dair imalar."

"Teknik olarak öyleydim."

"İki kişi gerekiyor. Ahlak ödülü kazanamayacağım."

"İkimiz de yapmazdık." Tekiladan bir yudum daha alıyorum.

"Pişman mısınız?" Benton'ın gözleri benimkilerde yoğunlaşıyor ve ilişkimiz hakkında bir şey sormuyor.

Diğer her şeyi soruyor.

"Pişman olduğum şey ilk seferinde birbirimizle evlenmemiş olmamız," diye cevap veriyorum. "Belki de hatalardan ders çıkarmamız gerekiyordu. Ama bu süreçte çok uzun yıllar kaybettik. Ve onları geri getiremeyiz. Bu sefer olmaz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

Benton'ın eski karısı Connie, Wesley ailesinin parasıyla ilgilendiği kadar onunla ilgilenmiyordu. Çalışmalarını onunla paylaşmıyordu, Connie de bunları duymak istemiyordu. Ve ilk kocam unutulabilirdi, Tony ile olan kısa evliliğim ise reçeteye bağlıydı. Tam olarak anlayamadığım nedenlerden ötürü, yüksek lisans sonrası yapılacak en mantıklı şeyin bu olduğunu düşünmüştüm. Sanırım bunun annem ve Dorothy ile çok ilgisi vardı, ikisi de asla kimseyi bulamayacağımdan endişeleniyordu.

"Seninle ilgili pişman olduğum hiçbir şey yok." Benton'a gerçeği söyledim. "Daha fazla birlikte olmak istediğim kimse yok."

"Hiç kimse mi? Sal bile mi?" "Yakınından bile geçmedi."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Bunu duymanıza gerek yok. Ama ne bildiğimizi düşünürsek düşünelim, şaşırabiliriz." İçkimden bir yudum daha alıyorum, çünkü beni sıkıca saran çekingenliği eritiyor. "Ve Sal ile olan geçmişimi benimle önce iş arkadaşlarına anlattığını fark edince şaşırdım."

"Sana daha önce bir şey söylemeliydim." Benton şişenin ağzını tekrar açar.

"Evet, ." "Özür dilerim."

"Neden ?"

"Profesyonelce olan şey, Sal ile yakın olduğunuzu ilgili kişilere bildirmektir. Aslında, bir zamanlar sevgiliydiniz."

"Başka bir hayatta."

"Uygun şekilde ele alınmazsa sorun yaratabilir. Ne kadar zaman önce olduğu önemli değil." Bardağına biraz daha tekila dolduruyor ve bu kadar çok içmek ona göre değil. "Esas olarak, otopsiyi sizin yaptığınız ortaya çıktığında medyanın ne yapacağını düşünüyordum. Otopsiyi senin yaptığın ortaya çıktığında

tam açıklama."

"Kendine böyle söyledin ama gerçek neden bu değil," diye cevap veriyorum. "Sal ile olan eski ilişkim seni rahatsız etti ve iş arkadaşlarının da böyle düşünmesini istemedin. Bu yüzden benim için işimi gönüllü olarak üstlendin. Sanki geçmişimin senin için önemli olmadığını ima eder gibi. Bunu tartışmakta rahat olduğunu. Ve bu bilgi sana ait değilken sana aitmiş gibi."

"Ahh. Kulağa önemsiz geliyor. Aptalca olduğundan bahsetmiyorum bile. Bundan daha iyi olduğumu umardım." Bardağındaki içkiyi karıştırıyor.

"Hepimiz ."

"İtiraf etmeliyim ki ilk önce ikinizin birlikte olması beni kızdırıyor. Profesyonel bir mesafe dışında hayatınızda değildim."

"Ve şimdi tam da olmak istediğim yerdeyim," diye cevap veriyorum o paket servis kutularını mikrodalgaya yerleştirirken.

"Sen hazır olana kadar hiçbir şeyi zaptlamayacağım," diyor ve dikkatim televizyonda çalan haberlere takılıyor.

Dana Diletti yarın sabah Berkeley Plantation'a yapacağı ziyaretten bahsediyor, altyazılardan ve film kliplerinden anladığım kadarıyla. Sonra sahne canlı yayına kesiliyor, Sal'in kapılı garajının önünde duruyor, Gizli Servis'in cipleri park etmiş, farları yanıyor. Sehpadan uzaktan kumandayı alıp sesi açıyorum.

"... Ve yarın sabah First Up in Virginia programında ET Fısıldayan Adam olarak bilinen Nobel Ödüllü Sal Giordano'nun şok edici ölümü hakkında daha fazla bilgi vereceğim. Yıllarını ötedeki akıllı yaşamla bağlantı kurmaya çalışarak geçirdi. Sonunda başardı mı? Onu öldürdü mü ve bu hepimiz için ne anlama gelebilir? Araştırmamız devam ettikçe detayları paylaşıyor olacağım..."

"Peki ya evini aramaya ne dersiniz?" Sesi tekrar kısarak soruyorum. "Sanırım şimdiye kadar oraya biri girmiştir."

Benton, "Biz konuşurken ajanlar içeride," diyor. "Teslim edilen beş düzine beyaz gülün içinde ekstra ücret ödemededen patlayıcı bir cihaz da vardı."

"Ne kadar korkunç." Neler olabileceğini düşündüm.

Benton, "Herhangi birinin vazoyu eline alması ya da hareket ettirmesiyle tetiklenebilecek bir boru tipi bomba," diye ekliyor.

"Ama Sal bana onu eve kendisinin taşıdığını söyledi," diye cevap veriyorum. "Bu nasıl mantıklı olabilir?"

"Cihaz, Batı Avrupa'ya doğru yola çıktıktan sonra uzaktan silahlandırıldı.

Virginia'da. Bubi tuzağı, sonunda evi arayanlar için bırakılmış. Olay yeri incelemecilerimiz. Benim gibi ajanlar. Herhangi biri olabilirdi."

"Birisi onun ne zaman çıkacağını ve nereye gideceğini nasıl bilebilir?" diye sordum. "Eğer biri onu izlemiyorsa."

"Mülkü hacklenmiş. Dün garaj yolunda konuşurken, ön taraftaki kamera tarafından kaydedildi. Birinin tüm konuşmanızı izlediğini tahmin etmelisiniz."

"Peki ya evindeki ofiste bulunan kasa?" diye sordum.

"Bir arama kasası ama şans yok. Mikrofotografını çektiği şifreli kod çalışmıyor," diyor Benton. "Başka bir anlama geliyor olmalı, herhangi bir şey olabilir."

"Şey, hiçbir şey değil." Sal'ın kendine özgü eliyle yazdığı rakamları ve harfleri düşünüyorum. "Notunu bulmamızı istediye? O zaman ne anlama geldiğini bulacağımıza inanıyordu."

Kız kardeşini aramam gerektiğini ve umarım numarasının hala iyi olduğunu söyledim. Sabina Giordano ile en son birkaç yıl önce anneleri öldüğünde konuşmuştum.

"Daha iyi olacaksa kapısına bir memur gönderebiliriz. Jandarma ile bağlantılarım var," diye öneriyor Benton.

"Bu daha iyi olmazdı." Polisin kapısını çaldığını duyunca yaşadığı şoku hayal ediyorum. "Birkaç dakika sonra görüşürüz. Temizlendiğimde seni düzgün bir şekilde karşılayacağım."

"Temiz olmak zorunda
değilsin." "Evet,
zorundayım."

İçkimi yatak odasına taşıyorum ve Sabina Giordano'ya Sal'ın haberlerini duymadan önce ulaşabilmeyi umuyorum. Ondan birkaç yaş küçük ve gençken dünyaya karşı her zaman ikisi vardı. Ne kadar yakın olsalar da, o tamamen yıkılmış olacak. Telefonumun rehberinde onun numarasını buluyorum ve saat Roma'da sabah beşi birkaç dakika geçiyor.

"*Pronto*," diye halsizce cevap veriyor.

"Sabina?" Evrak çantamı karıştırıp Moleskine defterimi çıkarıyorum.

"*Si? Chi è questo?*"

"Ben Kay Scarpetta. Sizi bu saatte aradığım için çok üzgünüm," diyorum.

İtalyanca.

"Oh! Ne güzel bir sürpriz, Kay! Nasılsın?" Sabina İngilizce cevap veriyor, aniden uyanmış ve mutlu. "Sal ve ben dün onu altmış yaşına girdiği için neşelendirmek için aradığımda tam da senden bahsediyorduk. Ona kendini kötü hissetmemesini çünkü benim de çok geride olmadığımı söyledim."

"Evet, onu görmeye gittim..."

"*Evet, evet*, bana uğramayı planladığınızı söyledi ve ben de bir sefere İtalya'ya geldiğinde sizi de getirmesi gerektiğini söyledim. Seni Trastevere'deki Trattoria da Enzo'ya götürmeyi konuştuk, orada çok güzel bir şişe Chianti ile biraz sarhoş olduk. Birazdan daha fazla ve bir şişeden daha fazla. Hatırladın mı?"

Üçümüzü arnavut kaldırımlı sokakta, restorandan ışıık sızan bir açık hava masasında hayal ederken kederim kabarıyor. Biz Roma mutfağının ziyafetini çekerken Sal bardaklarımızı doldurmaya devam ediyordu, o gecenin menüsü karatahtaya yazılmıştı. *Panzanella. Burrata di Andria. Pennette con cozze e pecorino...*

"Birlikte geçirdiğimiz zamanları asla unutamam," diyorum ona.

"Şimdi burada mısın?" Ses tonunda endişeli bir dokunuş var. "Virginia'dayım."

"Her şey mi?" Anında kasvetlendi.

"Sana söylemem gereken çok talihsiz bir şey var Sabina." Yatağın kenarına oturdum. "Bunu benden duymanı istedim."

Kardeşinin Pazartesi gecesi kaybolduğunu ve ölü bulunduğunu açıkladım.

"Bu doğru olamaz," diyor şok olmuş bir sesle. "Hayır, bu !" "DNA onun kimliğini doğruladı. Çok özür dilerim."

"Ne demek kayboldu?" Sesi titriyor.

"Dün gece Batı Virginia dağlarında bir restorandan çıktıktan sonra kaçırıldı. Bu sabah polis cesedini oradan yaklaşık 90 mil uzakta terk edilmiş bir lunaparkta buldu."

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor. "Kaçırıldı ve öldürüldü mü?"

"Ölümü vahşice oldu, ama kimin ya da neyin sorumlu olduğundan emin değiliz," diye dikkatle cevap veriyorum.

"Hayır, oh hayır...!"

"Şu anda yanında olamadığım için üzgünüm Sabina..."

"Oraya gitmesinden hiç hoşlanmadım. Çok ıssız. Ve o da

güveniyorum." Hıçkırma hıçkırma ağlıyor. "Dağlarda araba kullanmasından ve o eski kulübede kalmasından hiç hoşlanmadım."

"Bilmediğimiz çok şey var. Birkaç ayrıntı konusunda yardımcı olabileceğinizi umuyorum."

"Elimden gelen her şeyi yaparım." Uzun, titrek bir nefes veriyor ve ben onun kederini ve dehşetini hissedebiliyorum.

"Dün onu aradığında saat kaçtı?" Not defterim ve kalemim hazır.

"Onun saatiyle kuşluk vakti."

"Kısa bir süre sonra bir çiçekçi, el boyaması seramik bir vazo içinde beş düzine uzun saplı beyaz gülle evine geldi." Vazonun patlayıcılarla dolu olduğunu söylemekten kaçınıyorum. "Böyle bir şeyi ona kimin göndermiş olabileceği konusunda bir fikriniz var mı acaba?"

"Scusa?"

"Ben saat on birde gelmeden birkaç dakika önce teslim edilmişler."

"Bilmiyorum ve hayal bile edemiyorum. Bu çok garip. *Morbosa. Non bene.*" Bu jestten hoşlanmıyor, benim kadar ürkütücü buluyor. "Ve Sal sana onların kimden olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını mı söyledi?"

"Kartın üzerinde adından başka bir şey yoktu." Güllerin benden geldiğini düşündüğünden bahsetmiyorum. "Birkaç hafta önce Roma'da sizi ziyaret ettiğinde, herhangi bir şey ya da herhangi biri hakkında endişeleri olduğundan bahsetti mi? O zaman kendisi gibi görünüyor muydu?"

"Hayır, pek sayılmaz. Kendinde değildi." "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Dünyanın hiç olmadığı kadar tehlikeli olduğunu ve vasiyetini yeniden yazması gerektiğini söyledi," diye açıklıyor Sabina. "Quartiere Coppedè'de akşam yemeği yiyorduk ve ona güzel bir Abruzzo rozesi eşliğinde mükemmel bir carbonara yerken bu kadar iç karartıcı bir şeyi tartışmak istemediğimi söyledim." Sesi trajik geliyor.

"Belirli bir şeyden bahsetti mi? Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama hatırladığın her şey yardımcı olabilir Sabina."

"Birinin onu takip ettiğinden emindi. Roma'ya geldiğinden beri aynı kişiyi görmeye devam ettiğini söyledi. Önce Fiumicino Havaalanı'nın dışında taksi beklerken. Sonra ertesi gün Piazza della Rotonda'da yürürken. Ondan sonraki gün de Vatikan Gözlemevi'nden dönerken."

"Erkek mi kadın mı?" Not alıyorum.

"Söylemesi zordu." Sesi titriyor. "Ama benimle aynı boyda, ince yapılı, siyah beyzbol şapkası takan bir kadın olduğunu düşündü. Saçlarını fark etmemiş ve çok kısa olduğunu düşünmüş. Otuzlu ya da kırklı yaşlarında görünüyordu ve yüzünde yara izleri vardı. Onu her gördüğünde koyu renk gözlük takıyor, uzun deri bir palto giyiyor ve şapka takıyordu."

"Onu fark ettiğinde, onun kendisinin farkında olduğunu hissetti mi?" Carrie Grethen'in çift cinsiyetli güzel yüzünü ve son karşılaşmamızdan kalan yara izlerini hayal ediyorum.

"Kadının onu fark edip etmediğinden emin değildi ama fark ettiğini hissetti," diyor Sabina. "Bana ondan çok kötü bir enerji aldığını söyledi."

"Ve bu kişinin kim olabileceğine dair hiçbir fikri yok muydu?"

"İstemediğini ama başına bir şey gelirse, onun için ne kadar önemli olduğumu hatırlamasını söyledi." Zar zor konuşabiliyor. "O benim her , Kay! Her zaman sadece ikimiz vardık. Şimdi ne olacak?"

"Külleri göndermek için gerekli ayarlamaları yapacağım," diyorum ona nazikçe. "Sonra da dilerseniz ailenizin yanına gömülebilir."

"O bunu istemezdi. Ailemiz hakkında ne hissettiğini biliyorsun. İskenderiye'ye gömülmek isterdi," diye hıçkırıyor. "Orası uzun yıllar boyunca onun eviydi."

"Arayabileceğin biri var mı? Buraya gelebilecek biri? Yalnız kalmanı istemiyorum."

Ama cevap veremeyecek kadar çok ağlıyor ve telefonu hemen kapatıyor. Kalbim sanki biri onu sıkıyormuş gibi acıyor ve banyoya girip kapıyı kapatıyorum.

* * *

Bu sabah giydiğim kargo pantolon ve polo tişört solmuş ve nemli. Yeterince hızlı soyunamıyor, giysilerimi lavabonun altında bulduğum bir çöp torbası astarına tıktırıyorum. Ambalajında *Langley Inn* yazan bir kalıp sabunu soyup açarak duşa giriyorum.

Çiçek kokulu buharda gözlerimi kapatıyorum, ölümü ve felaketi ovarak ve şampuanlayarak uzaklaştırıyorum, sıcak suyun boynuma ve omuzlarıma vurmasına izin veriyorum. İşim bittiğinde çok daha iyiyim. Bornozumu giyip saçıma fön çekerken içime bir kararlılık çöktüğünü hissediyorum. İçkimi yudumlarken yüzüme bakıyorum.

lavabonun üzerindeki aynada. Ağzımın sert duruşunu, yüzümdeki mükemmel sakın ifadeyi, öfkemin hiç sönmeyen sabit alevini tanıyorum.

Yine zarar verdi. Roma'da Sal'i takip edenin Carrie Grethen olduğuna dair kanıt olmadığının farkındayım. Başına gelenlerden onun sorumlu olduğundan emin olamayız. Ama ne hissettiğimi biliyorum. Muhtemelen onun da benim gibi aynaya her baktığında ne hissettiğini biliyorum. Saçlarımı taramak için parmaklarımı kullanarak yüzümü inceliyorum.

Bir an için kendimi Sal ile ilk tanıştığımız zamanki halimle görüyorum. Aşık olduğu Kay Scarpetta'yı gözümün önüne getiriyorum ve sonra karşımdaki yansıma şu an olduğum kişi oluyor. Aynı görünmüyorum. Yine de önemli açılardan aynı hissediyorum. Ama hâlâ burada olması gereken insanları kaybediyorum ve onun işi bitmedi. Başka kimseyi kaybetmek istemiyorum ve mutfağa dönüyorum, mikrodalga fırın bip sesi çıkarıyor.

"Neredeyse hazır." Benton karton kapları kaldırıp tezgâhın üzerine bırakıyor.

"Sanki biri geçen ay Roma'da Sal'i takip ediyormuş gibi geliyor. Yine de bana tek kelime etmedi. Belki de Sabina dışında kimseye söylememiştir. Hayatta yaptığımız seçimler ve işte buradayız." İçkimden bir yudum alıyorum, ona karşı bir öfke kıvılcımı hissediyorum.

Bir parçam Sal'e bağırarak istiyor. O daha iyi biliyordu ve daha dikkatli olmalıydı. Bana söylemeliydi. Ya da Benton'a. Ya da birine.

"O anda tam olarak anlayamadığımız seçimler. Aslında, onları hiç anladığımızdan emin değilim." Benton kollarını bana doluyor. "Hatalarımızdan ders çıkarmak hayatın döngüsüdür," diyor saçlarıma doğru. "Güzel kokuyorsun."

"Hava Kuvvetleri şampuanı." Sabina'nın söylediklerinin geri kalanını aktarıyorum.

"Asıl soru, birinin Sal'i gerçekten takip edip etmediği." Benton paket servis kutularını açıyor, buhar yükseliyor. "Ve o Carrie Grethen miydi?"

"Kadın istemediği sürece onu fark etmezdi. Eğer onun yaralı yüzünü gördüyse, o zaman tam da bunu amaçlamıştır."

"Bizimle alay etmek ve kışkırtmak için. Onun oyunlarını oynamak için," diyor Benton. "Bu tam da onun yapacağı ve daha önce de yaptığı türden bir şey."

"Sanırım Sal'in aynı kişiyle görüşüğünü düşünmüş olması mümkün. Belki de yanılmıştır."

"Carrie onu Roma'da takip etti ve bizim bilmemizi istedi. Sade ve basit." Benton bir dolabı açarak iki tabak buldu. "Dikkatimizi çekmek istiyor ve bunu nasıl yapacağını biliyor." Bunu geçmişte de söylemişti ve

düşüncesi öfkeliendirici.

"Bizimle oyun oynuyorlar. Kedi ve fare. Onun uzmanlık alanı," diye cevap veriyorum Benton yemeğimizi servis etmeye başlarken.

"kızartılmış tavuk, patates kızartması ve pastırmayla pişirilmiş yeşil fasulye," diyor. "Ayrıca patates püresi."

"Diyet spesiyalini alman çok düşünceli bir davranış." Onu öpüyorum. "Sanırım artık berbat bir günün ardından ne sevdiğini biliyorum." "Biliyorsun. Herkesten daha çok."

Tabaklarımızı masaya taşıyoruz, perdeler pencereye çekilmiş. Oturduğumuzda ikimiz de açlıktan ölüyorduk. Ona korkunç havada yaptığımız helikopter yolculuğunu ve Sal'in kamyonunu uçurumdan sapanla çıkarırken zincirin koptuğunu anlatıyorum. Sis in içinde kaybolan büyük Afrika kedisini ve fırtınada ayrılırken olanları anlatıyorum.

"Hortumlar yakınlara inerken otoparktan havalanıyoruz," diyorum lokmalar arasında. "Birdenbire ışıklar, araçlar ve müzik açıldı. Hepsi değil elbette, çünkü çoğu artık çalışmıyor. Ama burası kapatıldığından beri elektrikler kesikken herhangi bir şey nasıl açılabilirdi ki?"

"O zamandan beri iki hafta önce tekrar açıldığını keşfettik." Benton bir şişe suyun kapağını çeviriyor.

"Kim tarafından geri döndürüldü?"

"Parkın orijinal hesabı internet üzerinden yeniden aktif hale getirildi ve masraflar sahibinin kredi kartına fatura edildi."

"Ryder Briley'nin kredi kartı mı?"

Ben sordum. "Özellikle Briley Enterprises."

"Peki ya açıklama?" Bir parça daha kızarmış tavuğu ballı hardala batırıyorum.

"Ryder Briley, birilerinin şirketinin kredi kartı bilgilerini ele geçirmiş olması gerektiğini iddia ederek bilgisizliğini savunuyor. Oz'u bu bahar satışa çıkarmayı planladığını söyledi. Ama şimdi *oradaki cinayet* yüzünden satamayacak."

"Ne kadar uygun. Düşebileceği bir başka büyük iş kaybı."

"Sal Giordano'nun ölümünün mülkün değerini düşürdüğünü iddia ediyor." Benton bir butun üzerine biber serpiyor.

"Onun kurban olduğuna inanıyor musunuz? Gücün tekrar açıldığından haberi yok muydu?" Carrie düşüncelerimin etrafında dolanırken cevap veriyorum.

"Bunu bilmek zor. Ama bir şekilde onun da bu işin içinde olduğuna inanıyorum." Benton kemikleri boş bir kutuya bırakıyor. "İçimde kötü bir his var, Carrie'ye bulaşmış." Carrie'yi kastediyor. "Hacklemekte ve olay yaratmakta ondan iyisi yok."

"Hiçbir çalışma yokmuş gibi görünmesine rağmen elektrikler iki hafta önce tekrar açılmıştı. Sonra bu öğleden sonra aniden ışıklar ve diğer şeyler bozuldu." Ona kronolojiyi anlattım. "Tıpkı ofisimde işlerin yolunda gitmediği gibi."

Benton'a otoparkın güvenlik kapısından bahsettim. Ve araç bölmesinin içindeki kameralar görünürde bir neden olmadan açılıp kapanıyor. Ayrıca, asansör de kriz geçiriyor, hepsi aynı anda oluyor.

"Tam bunun kasıtlı olduğundan emin olduğumda, paranoyak olup olmadığımı merak etmeye başlıyorum," diye açıklıyorum.

"Sen değilsin."

"Sence binamı hacklemiş midir?"

"Yeniden ortaya çıkıp her zamanki kargaşasını yaratmasının üzerinden beş ay geçti." Bir ketçap paketini yırtıp açıyor. "O zaman istediğini elde edemedi ve şimdi intikam hırsıyla yine iş başında. Bunu yaparken de eğleniyor. Sanırım bunu öğreneceğiz."

"Ve nihai hedefi ne olursa olsun, dün başlamadı." Ekliyorum. "Bir süredir bunu düşünüyordu."

"Heyecanın bir parçası da bu. Önceden tasarlamak. Önceden hayal kurmak." Ayrıntılı bisküvisini ısıyor, içinden erimiş tereyağı sızıyor. "Lucy'nin binanızı oraya yerleştirilmiş olabilecek herhangi bir şey için süpürmesi gerekiyor," diye ekliyor ve aklıma yüksek merdivenin tepesindeki ilaçlama görevlisi geliyor.

Her zamanki kişi değildi, tanıdık olmayan biriydi, diye söylüyorum Benton'a, inanmadığımı hissederken. Araç bölmesinin içine park edilmiş kargo minibüsü beyazdı ve yan tarafında bir logo vardı. Çiçekçinin minibüsü de beyazdı ve üzerinde sahte bir logo vardı ve bunlar mıknatısla tutturulabiliyordu. Bugünlerde plastik tabelalar üç boyutlu basılabiliyor.

BÖLÜM 24

Ertesi sabah gözlerimi karanlıkta açıyorum ve açık hava hoparlörlerinden Reveille çalmasa nerede olduğumu bilemeyeceğim. Saat beş ve trompetler çalarken bile Benton yanımda kıpırdamıyor. Çok geç yattık ve bu sabah yola çıkmak için acelemiz olmadığına karar verdik.

Onu rahatsız etmeden yataktan sıvışıyorum, kalk borusu durduğunda çıplak ayaklarımın altındaki halı sertleşiyor. Diğer konuklar kıpırdandıkça borulardan akan su sesi dışında sessizlik yeniden sağlanıyor. Yatak odasının kapısını arkamdan kapatarak telefonumu mutfığa taşıyorum. Işıkları açıp kahve makinesinin haznesini dolduruyorum.

Buzdolabını açıp kalan yemeklerimizi inceledim. Kızarmış tavuk ve bisküvi kulağa hoş geliyor. Patates püresini böreğe dönüştürebilirim. Peynir ve soğan olmadan mükemmel olmaz ama lezzetli olacaklar ve midem gurulduyor. Tavuğu ve bisküvileri folyoya sararak ekmek kızartma makinesinde ısıtmaya başlıyorum.

Kahve demlenirken, mesajlar ve e-postalar arasında geziniyorum ve Fabian'dan birkaç mesaj alıyorum. Onun ve Faye'in geceyi benim binamdaki nöbetçi odasında geçirdiklerini öğrenince şaşırıyorum.

Umarım buzdolabındakileri yememize kızmamışsınızdır, diye mesaj attı.

Onları yatıya kalmaya iten şeyin ne olduğunu merak ediyorum ve bu saatte cevap vermesini beklemeden ona cevap veriyorum. Ama telefonum hemen çaldı.

"Umarım yeterince dinleniyorsundur ve çok fazla kahve içmiyorsundur," diyorum Fabian'a ilk iş olarak. "Dün olduğundan daha iyi hissediyorsundur umarım?"

"Yaşayacağım." Sesi telefonda asık suratlıydı.

"Faye ile aranızda ne var? Neden binada uyuma ihtiyacı duyuyorsunuz?" Fırının altındaki çekmecedeki bir kızartma tavası buldum.

"Geç saatlere kadar çalıştık ve bir yere sığınmamız gerektiğini düşündük," diyor.

"Çünkü..." Bir spatula buldum.

"Çünkü Luna Briley'nin cesedi hâlâ burada."

"Bebek bakıcılığı yapmana gerek yok." Ocağın üzerindeki elektrikli ocağı açıyorum. "Neler olup bittiğine güvenmiyoruz Doktor Scarpetta. Sanırım tüm haberlerde ne olduğunu biliyorsunuz." Fabian'ın sesi kızgın ve korkmuş geliyor. "Şu şeyler

Ryder Briley seni ve beni ." "Her şeyi biliyorum..." diye söze başladım.

"Şimdi de sahibi olduğu Oz eğlence parkında bir ceset bulundu. Eminim bu işin içinde o var ve bu sizi şaşırtmayacak, değil mi? Ama tıbbi kayıtlarını kontrol ettim ve hiçbir yerde diyabetik olduğuna dair bir belirti yok."

"Olay yerinde insülin olmadığı için ben de öyle düşünmüştüm."

"Yalanlarının devamı," diyor Fabian. "Ve sonuç olarak, Faye ve ben kendimizi güvende hissetmiyoruz. Çünkü güvende değiliz. Peki bizi kim koruyacak? Ryder Briley'nin cebinde yargıçlar ve polisler de dahil olmak üzere kimlerin olduğunu bir düşünün. Kızının cesedinin çalındığını düşünün..."

"Umarım mesai saatleri dışında birinin binamıza girmesi konusunda endişelenmemiz gerekmez. Kendi tercihin olmadığı sürece orada kalman gerekiyormuş gibi hissetmemelisin." Mini tereyağı kutularını soyarak açıyorum ve Benton fazladan isteyecek kadar düşünceli. "Teresa güvenlikte çalışıyor olmalı." En son işe aldığımızdan bahsediyorum. "Sanırım artık her şey sakın?"

"O *tek bir* kişi. Ve güvenlik görevlilerinin yapabileceği çok şey var. İnanın bana, sabahın üçünde bölme kapısı kendiliğinden açıldığında olanlardan sonra burada olmamızı takdir ediyor."

"Şaka yapıyor olmalısın." Ellerimi kağıt havluyla sildim.

"Kalp krizi geçirmiş kadar ciddiym," diyor Fabian. "Ve orada kimse yoktu. Sadece boş bir gece. Ürkütücüydü, gerçekten kötü bir enerji alanı vardı. Ve tabii ki yanımızda hiç adaçayı getirmeyi düşünmedik."

"Ama bölme kapısı şimdi iyi mi?" Tavada tereyağı eritiyorum.

"Şimdiye kadar. Ama asansör tamamen berbat durumda. Hiç çalışmıyor ve *alan dışı* bir numaradan birkaç kez daha kapatma aldık. Sanki birisi bebeğimize iğne batırıyor."

"Belki birileri öyledir." Ona hacklenmiş olabileceğimizi söyledim. "Bu da binanın güvenli olmadığı anlamına gelir, gecenin bir yarısı açılan bölme kapısı da bunu kanıtlıyor."

"Artık böyle şeyleri nasıl önlediğinizi bilmiyorum."

"Gittikçe zorlaşıyor." Patates püresi topaklarını cızırdayan tereyağında düzleştiriyorum.

"Sen ve Marino bulunduğunuz yerden ne zaman ayrılacaksınız?" Fabian sorar.

"Bugün henüz iletişim kurmadığımız için onun hakkında emin değilim. Ama muhtemelen öğleden sonraya kadar dönmeyeceğim." Ekmek kızartma makinesini kontrol ediyorum.

"Haberlere konu olan ET Fısıldayan Sal Giordano'ya neler olduğunu bana anlatacağını sanmıyorum. Belli ki sen de bununla uğraşıyorsun..."

"Muayene askeri bir tesiste yapılıyor," diye yazıldığı gibi okuyorum, börekleri çeviriyorum, üzerlerine tuz ve biber serpiyorum.

"Peki, neredesin?"

"Telefonla ulaşabileceğim bir yerde. Bilmeniz gereken tek şey bu." Ateşli silahlar müfettişi Faye Hanaday'ın arka planda bir şeyler söylediğini duyuyorum.

Fabian bana "Bir saniye bekle," dedi ve sonra çıktı.

"Doktor Scarpetta? Günaydın," diye başlıyor. "Burada kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler. Korkarım ekmeği ve ton balığını bitirdik."

"Burası bir Airbnb değil ama istediğin zaman gelebilirsin. Umarım Fabian çünkü kadar huzursuz hissetmiyordur."

"Bu dava." Faye sesini alçaltıyor. "Luna Briley onu çok sinirlendirdi. O küçük bir çocukken, yan komşularının kızı ailesinin bahçesine girmiş ve yüzme havuzlarında boğulmuş. Dört yaşındaydı ve belli ki iyi bakılmamıştı."

"Bilmiyordum ve ne kadar korkunç," diye cevap verdim.

"Fabian'ın nasıl olduğunu bilirsin. O zamanlar bunu bir şekilde engellemesi gerektiğini düşünmüştü."

"Tahmin edebileceğinden daha iyi anlıyorum," diye cevap veriyorum.

"Benim için neyin var, Faye?"

"Resmi raporu yakında alacaksınız ama Lee'den barut kalıntıları hakkında bilgi aldım," diyor. "Sanırım sonuçları hemen duymak istersiniz? Tabii benim söylediğimi ona söylemezseniz."

* * *

Börekler altın sarısı rengini alınca kağıt havlu serili bir tepsiye yerleştiriyorum.

Faye d n geç saatlerde neler olduğunu anlatırken. Kanıt inceleme uzmanı Lee Fishburne' n örnekleri taramalı elektron mikroskobu ve spektroskopi ile analiz ettiğini söylüyor. Luna Briley'nin ellerinden alınan atış artığı (GSR)  rnekleri negatif ıktı.

"Satan ve giriş yarasının etrafındaki deriden alınanlar gibi," diye bilgilendiriyor Faye beni. "Ve pijama üstü de negatif. Ama  zerinde Lee'nin beklenmedik ve açıklanamaz olduğunu söylediği başka şeyler de var. Size resmi olmayan bir sonuç verebilirim...?"

"Lütfen." Bal paketlerini yırtıp açıyorum.

"Laboratuvarına girdiğimde Luna Briley'nin pijamasının üstündeki bu garip parçacıkları analiz ediyordu. Onları 500X büyütmeli video ekranlarında görebiliyordum. Aklıma parlak metal parçaları eklenmiş mikroskobik asteroidleri getirdiler."

"Peki ya bileşimleri?" Tavuk parçalarını tereyağlı bisküvilerin üzerine diziyorum ve üzerlerine bal sürüyorum.

"oğunlukla silikadan ama aynı zamanda magnezyum, alüminyum, demir ve diğer elementlerden oluşuyor" diye yanıtlıyor.

"ok benziyor," diye cevap veriyorum ve bunun farkında olmazdım.

Luna'nın pijamalarını incelemedim. Cesetten çıkardığımda, kanıt odasında kurutuldular. Sonra Lee'nin iyice incelemesi için üst kattaki kanıt laboratuvarına gönderildiler.

Faye, "Lee'nin ne olabileceğine dair bir fikri var ama temasa geçtiği bir uzman tarafından onaylanana kadar söylemeyecek," diye açıklıyor. "Bana pijamaların üzerinden UV ışığıyla geçtiğinde parçacıkların kobalt mavisi rengine floresan verdiğini söyledi," diye ekliyor şaşkınlığıma. "Peki, bu madde nedir ve ona nasıl bulaştı?"

"Pijamaları böyle parlak bir kalıntının ortaya çıktığı tek yer değil," diye cevap veriyorum, Sal'in vücudunun her yerinde parlayan tozu düşünerek.

Sonra Oz tema parkının görüntüleri zihnimde canlanıyor. Luna'nın midesinden çıkardığım şeker kaplı fıstıkları ve Briley Uçuş Hizmetleri'ndeki çöp kutusundakileri hayal ediyorum. Sanki hissettiğim ama takip edemediğim ipliklerden ve bağlantılardan oluşan bir örümcek ağının içinde y r yormuşum gibi.

Tost makinesini kapatırken Faye bana "Bu sabah mesafe ve yörünge için test atışları yapmayı planlıyorum" dedi.

"Lee, sen ve Fabian'dan başka kim iz kanıtlarını biliyor?" Peeteleri toplayarak plastik tepsiyi boş buz kovasının altından çıkarıyorum.

"Kesin bir şey söyleyemem. Fabian ve ben birbirimizden başka kimseyle bu konu hakkında konuşmuyoruz."

"Peki ya Blaise Fruge?"

Faye, "Ona söylemek bana düşmezdi," diye cevap verir ve bu konuda haklıdır.

Birkaç dakika sonra kahvaltı tepsisini yatak odasına taşıyorum ve Benton şu anda yorganın altında oturuyor. Arkasına iki yastık sıkıştırmış, telefonuna bakıyor, yüzü neredeyse karanlıkta aydınlanıyor. Kahvesini ve tabağını yanındaki masaya koyup Fabian ve Faye'den öğrendiklerimi anlatıyorum.

"Floresan kalıntısının ilginç olduğuna katılıyorum." Çatalıyla bir börek kesiyor ve bir ısırık alıyor. "Kahretsin, bu çok güzel." Aç bir ısırık daha alıyor. "Luna Briley'nin pijamalarındaki ve Sal'in vücudundaki ışıltılı kalıntının aynı şey olup olmadığını bilmiyoruz. Ben de senin gibi şüpheleniyorum ama henüz yeterli bilgiye sahip değiliz."

"Kobalt mavisi renginde parlayan her neyse çok sıra dışı." Tabağım kucağımda, yatağa yerleşiyorum. "Bulduğumuz her şey Ryder Briley'nin neye bulaştığını merak etmeme neden oluyor. Ve kızının ölümünün bir cinayet olduğuna karar verdiğimde bunun bedelini cehennemde ödeyeceğinden emin olabiliriz."

"Bunun ne zaman olacağını düşünüyorsun?" Ben bisküvimi yerken Benton kahvesine uzanıyor.

"Eğer Faye'in test ateşleri bize düşündüğüm şeyi söylerse, o zaman ölüm şekline karar vereceğim." Ellerimi peçeteyle silerken kâğıtlar kırıışıyor. "Bunun bir cinayet olduğuna karar vereceğim ve polisin aileyi ve Luna'nın vurulduğu sırada arazide olabilecek diğer herkesi soruşturması gerekecek."

Benton ve ben yemeğimizi bitirdiğimizde tabaklarımızı başucundaki masalara koyduk, doğan güneş perdelerin kenarlarında parlıyordu. Savaş uçakları yine tepemizde çığlıklar atıyor ve ben henüz kalkmasına izin vermeye niyetli değilim. Önemli konulardaki iletişimimiz henüz bitmedi ve ona yaslanıp parmaklarımı onunkilere geçiriyorum.

"Özel bir anımız varken, konuş benimle. Sen iyi misin?" Ona sordum. "Çünkü ne kadar iyi rol yaparsan yap, iyi olduğunu sanmıyorum."

Onu neyin rahatsız ettiğini ve bunu söylemesi gerektiğini biliyorum. Yaklaşıp başımı göğsüne yaslıyorum.

"Ben iyiyim."

"Bu yeterince iyi değil." Kalbinin güm güm attığını duyuyorum, teni yanağımın altında sıcacık.

"Belki de birlikte olduğun diğer insanların hatırlatılmasından hoşlanmıyorumdur," diyor saçlarıma doğru. "Özellikle de o." Sal'i kastediyor.

"Birlikte yaz başka bir hayattı," diye cevap veriyorum. "Başka biri gibi görünüyor."

"Ama başka biri değildi."

"Ona karşı hiçbir zaman sana karşı hissettiklerimi hissetmedim Benton. Muhtemelen onunla birlikte olmamın nedeni senden uzaklaşmaktı."

Mahvolmuş hissettiğimi hatırlıyorum. Birlikte çalışıyorduk. Evliydi ve çocukları vardı, ben de bir vakum gibi ona çekilmiştim. Yeterince mücadele etmedim. Geriye dönüp baktığımda, yapabileceğimi sanmıyorum. İlişkimizden gurur duymuyorum ama ona sahip olmanın tek yolu bu olsaydı yine yapardım.

"Ve belki ben de senin birlikte olduğun insanların hatırlatılmasından hoşlanmıyorum." Kolunu okşuyorum. "Ve dışarıda affetmeyecek ya da unutmayacak yabancılaştırmış bir ailen olduğunu."

"Kişisel ilişkiler söz konusu olduğunda yetersizliğimin bir kanıtı," diyor Benton. "Connie'ye sorun. Bana yeterince sık söyledi."

"Ben gelmemiş olsaydım bile ondan boşanmalıydın." Birbirimize sımsıkı sarılırken onu öpüyorum. "Kısa bir süre için hiçbir yere gitmemize gerek yok, değil mi?"

BÖLÜM 25

Bir saat sonra duş almış ve mutfığa dönmüştüm ki Lee Fishburne aradı. Elinde kanıt analizinin ön sonuçları var ve Faye'in manşetleri bana çoktan sızdırdığını söylemiyorum. Bir şeyi ilk kez duyuyormuş gibi nasıl davranacağımı biliyorum.

Lee, Briley'lerin ellerinden ve giysilerinden alınan örneklerde GSR olmadığını doğruladı ve Faye bana daha önce söylememiş olsaydı bile şaşırmazdım. Luna'nın üzerinde is ve kısmen yanmış barut birikecek kadar yakın mesafeden vurulduğunu hiç düşünmemiştim. Anne ve babasına gelince, barut kalıntıları yıkanarak temizlenebilir ve içlerinden birinin tetiği çektiğini varsayarak böyle yaptıklarından şüpheleniyorum.

Kahve haznesini yeniden doldururken telefonda, "Ateş edildiğinde silahı tutmuyorsa Luna'nın elinde kesinlikle GSR olmamalı," diyorum. "Ryder ve Piper Briley'de de GSR pozitif çıkmasını beklemezdim çünkü üzerlerinde böyle bir şey bulunmadığından emin olmak için yeterli zamanları vardı. Polis oraya varana kadar üzerlerindeki giysileri yıkadıklarına ya da bir yere attıklarına bahse girerim."

"Acaba o akşam daha önce çekilmiş ve daha sonra kıyafetlerini değiştirdiklerini gösterebilecek herhangi bir fotoğraf var mı?" Lee diyor ki.

"Müfettiş Fruge'ye söylemeniz gereken iyi bir nokta," diye öneriyorum. "Eve vardığımda gördüklerime göre Luna, babası dokuz-bir-bir'i aramadan önce birkaç saat önce ölmüştü."

"Günah kadar suçlu olmak diye bilinen şey." Lee'nin sesi telefonda iğrençti. "Alınan örneklerde ve giysilerinde UV altında kobalt mavisi renginde floresan veren partiküllere rastlanmadı. Kızlarının pijamasının üstündeki kalıntı."

... Çoğunlukla silikadan ama aynı zamanda magnezyum, alüminyum, demir ve diğer elementlerden oluşuyor..., dedi Faye bana dakikalar önce.

"İşte burada işler ilginçleşiyor, Kay. Işıltılı şeyler

Ay regolitinin simülatörü..."

... *Aklıma mikroskobik asteroitleri getirdiler...* Faye'in sesini duyuyorum.

"... Başka bir deyişle, sahte ay tozu," diyor Lee Bluetooth'umda Kulaklık. "Mikroskobik olarak simülant parçacıkları daha homojen çünkü makineler tarafından öğütülüyorlar. Ancak bileşim aynı, yaklaşık yarısı eritilmiş silis kumu. Başka bir deyişle cam. Simülatörü gerçeğinden ayırmak o kadar da zor değil ama neye baktığınızı bilmeniz gerekiyor."

"Bunu doğru anladığımdan emin olalım," diye cevap veriyorum. "Luna'nın pijamasında sahte ay tozu olduğunu mu söylüyorsun?"

"İsminin bu olması çok garip."

"Bununla ilgili her şeyi tuhaf buluyorum Lee." Bulaşık makinesine çatal bıçak ve tabakları yerleştirmeye devam ediyorum.

Ben bulaşık makinesini çalıştırırken Lee telefonda "Toz haline getirilmiş volkanik külden, bazalt gibi magmatik bir kayadan bahsediyoruz," diye açıklamaya devam ediyor. "Madenden çıkarılıyor ve büyük kırıcılar ve öğütücüler tarafından toz haline getiriliyor. Sonra bu işleniyor ve temiz odalarda paketleniyor."

Doğal ay tozu parçacıklarının keskin bir şekilde düzensiz, erimiş ve gözenekli olduğunu açıklamaya devam ediyor. Ay yüzeyine çarpan meteorlar tarafından yaratılmışlardır. Simüle edilmiş ya da gerçek, parçalar elektrostatik olarak yüklüdür ve her şeye yapışır.

Lee, "Tozun astronotlar ve ekipmanları için neden sorunlu olduğunu açıklıyor," diyor. "Kesinlikle uzay mekiğinizin ya da yaşam alanınızın içine girmesini istemezsiniz. Altmışlı ve yetmişli yıllarda Apollo'da çalışanlardan bazılarının ciddi solunum problemleri yaşamamış olması bir mucize."

"Simüle edilmiş ay tozuyla karşı karşıya olduğumuzdan emin misin?" İki kahve taşıyarak oturma odasına doğru yürüyorum. "Başka bir şey olma ihtimali var mı?"

"Bu sabah kalktığımda Johnson Uzay Merkezi'nde malzeme bilimcisi olan ve dün geç saatlerde irtibata geçtiğim bir arkadaşımdan bir e-posta bekliyordum. Görüntülerin ve parçacıkların bileşiminin yüksek dereceli bir Ay regolit simulantı ile uyumlu olduğunu doğruladı. UV altında floresan vermesinin nedeni de öyle olması gerekmesi. Ancak daha önce kobalt mavisi renkte yanan bir simülant görmediğini söyledi. Bunu kimin yapmış olabileceği hakkında hiçbir fikri yok."

"Bir sonraki sorum da buydu," diye yanıtlıyorum. "Birisi nereden sahte

Ay tozu mu?"

"İnternette küçük miktarlarda sipariş verebilirsiniz. Genelde insanlar bunu merak ettikleri için ya da uzay meraklısı oldukları için yapıyorlar. Ya da benim gibi mikroskobik olarak bakmak isteyen biri. İnternette sipariş ve başka türlü asla inceleme fırsatı bulamayacağım şeyleri görseniz şaşırırsınız. Ancak gerçek ya da taklit ay tozu, onu soluyabilecek ya da gözlerine bulaştırabilecek bir çocuğa verebileceğiniz bir şey değil."

"İnternette satın alınabilen simülatörde floresan katkısı var mı?" Yatak odasına döndüm, Benton banyoda kapıyı kapatmış, duş çalışıyor.

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Ve eğer bunu büyük bilimsel projeler için kullanıyorsanız, örnek boyutlarını internette satın almadığınızı tahmin ediyorum. Bir yerlerde ticari bir laboratuvarla çalışıyorsunuzdur."

Lee, "Ülkede bunlardan sadece birkaç tane var, benim kadarıyla Virginia'da hiç yok," diyor. "Ve regolit simulantı, hobi dükkanınızda bir tambur veya taşınabilir bir öğütücü ile oluşturabileceğiniz türden bir şey değil. İşin içinde endüstriyel makineler var ve bu gezegende bir yerlerden doğru kaya ve mineralleri bulmanız gerekiyor."

Bilimsel araştırmalar için kullanılan tipik ay tozu simülatörünün genellikle beyaz renkte parlayan floresan bir katkı maddesi içerdiğini açıklıyor. Bu sayede bir uzay giysisinin ya da elektronik ekipmanın düzgün bir şekilde mühürlenip mühürlenmediğini anlamak kolaylaşıyor. Yüksek kaliteli simulantlar pahalı, nereden aldığınıza bağlı olarak kilosu on ila otuz dolar arasında değişiyor.

Lee, "Ay, Mars veya asteroit koşullarını simüle etmek için tonlarca satın aldığınızda bu miktar artıyor" diyor.

"Buna bir anlam verebiliyor musun?" Yatağa oturup kahvemi yudumluyorum. "Dışarı çıkıp oynamayan bir çocuktan bahsediyoruz. Luna Briley evden nadiren çıkar ya da yanında kimse olmazdı. Neredeyse hücre hapsinde tutuluyordu." Öfkenin yeniden alevlendiğini hissediyorum. "Nasıl oldu da üzerine sahte ay tozu bulaştı?"

"Sanırım onunla fiziksel teması olan biri tarafından pijamasının üstüne aktarılmış. Benim sorum, evinin içinde başka simülatör kaynakları olup olmadığı."

"Her yer suç ışıklarıyla arandı mı bilmiyorum ama yatak odası ve diğer bazı alanlar ben oradayken kesinlikle arandı," diye cevap veriyorum.

"Ve kobalt mavisi floresanlı hiçbir şey yok. Gördüğüm ya da duyduğum kadarıyla yok." "Eğer evde izi yoksa," diyor Lee, "o zaman Luna'ya bunu giysilerinde taşıyan biri tarafından. Ben de öyle tahmin ediyorum."

"Peki bu kişi nasıl ifşa olmuş olabilir?"

"Örneğin çevresinde çalışan herkes" diyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi, NASA da dahil olmak üzere bir dizi havacılık şirketi ve devlet kurumu regolit simülatörleri kullanıyor. Gerçeği kasalarda kilit altında tutuluyor. Ay'a en son elli yıldan uzun bir süre önce gittiğimizden bu yana çok az miktarda gerçek ay tozu ve taşı hala mevcut."

* * *

Benton bir buhar bulutu içinde banyodan çıktığında telefonu kapatıyorum, havluyu üzerine sarmış. Tıraş olmuş, saçları nemli ve geriye doğru taranmış, yontulmuş göğsü ve düz karnı terden bir parıltıyla kaplı. Ona ne öğrendiğimi söyledim.

"Tanrım. Bunun tahmin ettiğimi söyleyemem," diyor. "Sen de ben de."

"Sahte ay tozunun havacılık ve uzay araştırmaları dışında pek fazla kullanım alanı olduğunu düşünmüyorum" diye ekliyor. "Bir kere, son derece tehlikeli."

"Her şeye ve herkese" diye cevap veriyorum. "Uygun koruma olmadan kronik maruziyet ciddi akciğer hasarına ve ölüme neden olabilir. Etrafında fazla zaman geçiren herkes için endişelenirim."

"Kanıt laboratuvarımız, Lee'nin size söylediklerini doğrulamak için uygun olduğunda sizinkiyle görüşecektir ve ondan şüphe etmek için hiçbir nedenim yok." Benton haki pantolon ve polo tişört giyiyor. "Özellikle bu bölgedeki herhangi bir şeye odaklanarak, kimlerin kendilerine böyle bir simülatör gönderdiğini bulacağız."

Carrie Grethen düşüncelerimde gezinirken, "Sanırım mikroskobik kalıntıyı Luna'ya bırakan kişi bunun farkında değildi ve siyah bir ışık altında yürümediği sürece de farkında olmazdı," diye cevap veriyorum. "Sanırım düzenli olarak ay tozuna maruz kalan biri, sahte ya da başka türlü, farkına varmadan onu her yere bırakabilir mi? Yoksa bu da aynı şey mi? Başka bir tavşan deliği mi? Çözülmesi gereken ve hiçbir yere varmayan başka bir bilmece mi Benton?"

"Kimin bilmiyoruz," diyor. "Kaynağını da bilmiyoruz."

Ama bunları her yere aktaran Carrie'ye, onun hiçbir şeyden haberi olmadığından şüpheleniyorum."

"O zaman bir hata yaptı."

"Olabilir." Benton ayakkabı bağcıklarını bağlıyor.

"Ya da belki de bırakıp bırakmadığını umursamıyor," diye cevap veriyorum. "Ya da bizim bulmamızı istiyordur."

"Diğer gelişmelere bağlı olarak yukarıdakilerin hepsi mümkün."

O diğer ajanlarla telefonda konuşurken ben de temiz bir kargo pantolonu ve sıcak havaya uygun olmayan uzun kollu bir taktik tişört giydim. Ama atlama çantasını en son hazırladığımda kış mevsimiydi. Kıyafetlerim kırıışmış ve biraz küf kokuyor. Yatmadan önce onları asmam ama kocam ve tekila yüzünden dikkatim dağıldı.

Lucy'ye güvenli bir mesajlaşma uygulamasından birkaç kez mesaj attım ve şimdi cevap alıyorum. O ve diğer araştırmacılar NASA Langley'de 1112 numaralı binanın yan tarafında Sal'in kamyonetini inceliyorlar. Benton'la birlikte odamızdan çıkar çıkmaz o tarafa gideceğimizi söyledim. Sonra da Lee Fishburne'den ay tozu simülatörü hakkında öğrendiklerimi aktarıyorum.

Muhtemelen kamyonunun her yerinde bulduğumuz şeyle aynıdır, diye yazıyor Lucy. *Buraya geldiğinizde göreceksiniz.*

Marino'dan haber alıp almadığını sordum. Sabahın erken saatlerinden beri mesaj attım ve aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Bana bir araba kiraladığını ve İskenderiye'ye geri döndüğünü söyledi. Helikoptere tekrar binmesine imkan yokmuş, bana söylemesini istemiş. Son konuşmalarında ofisteymiş, ben de ona bir mesaj gönderdim. Benton ve benim Sal Giordano'nun kamyonetine bakmaya gittiğimizi söyledim.

Faye'e , Marino bana hemen cevap veriyor.

Faye Hanaday ile atış poligonunda ve beyaz bezle kaplı bir hedefin pistte çığlık çığlığa ilerlediği bir video gönderiyor. Faye, Luna Briley'i öldüren Beretta .22 tabancayı test ederken koruyucu gözlük ve kulaklık takıyor.

BANG! BANG! BANG!

Faye patlatıyor, fırlatılan kovanlar şingirdiyor. Ryder Briley'nin silahıyla çeşitli mesafelerden hedefi vuruyor, kızını öldüren aynı oyuk uçlu mühimmatı ateşliyor. Sonra "akıllı" yüzüğüm titreyerek Marino'nun aradığını haber veriyor.

"Luna Briley'nin kolları ne kadar uzun?" diye soruyor .

"Yaklaşık on dört inç. Daha önce de söylediğim gibi, yaşına göre küçüktü," diye cevap veriyorum ve Benton telefonunu kapatıyor. Yanımdaki yatağa oturdu.

"Ve tabancayı kafasına doğrulturken kolunun bükülü olduğunu varsayarsak, mesafe on inçten bile az olurdu. Belki bunun yarısı," diye hesaplıyor Marino.

"Büyük ihtimalle."

"Kendini vurmuş olmasına imkân yok," diyor. "Bekle, Faye'in sana kendisinin anlatması için hoparlörü açıyorum."

"Hiç şaşırmadım. Biz de öyle düşünmüştük" diyor. "Test atışlarıma ve kurbanda GSR bulunmamasına dayanarak, tetikçinin ondan üç ila beş metre uzakta olduğunu tahmin ediyorum. Luna Briley silahı tutuyor olamazdı, o kadar."

Marino'ya Blaise Fruge'a ölüm şeklini cinayet olarak kesinleştirdiğimi hemen bildirmesini söylüyorum.

"Briley'ler çılgına dönecek," diyor kelime oyunundan habersiz. "Omzunun üzerinden baksan iyi olur, Doktor."

"Zaten bunu alışkanlık haline getirdim," diye cevap veriyorum.

* * *

Benton ve ben Langley Inn'den ayrıldığımızda saat on biri geçiyordu, sabah aydınlık ve ılıktı, mavi gökyüzü dünkü fırtınalarla silinmişti. F-22'ler gökyüzünü yırtarken Hava Kuvvetleri pistinin kuzey ucundaki Sweeney Bulvarı'nı takip ediyoruz.

Son birkaç yıldır Virginia'daki askeri üslerin çevresinde hareketliliğin arttığını, daha fazla savaş uçağının gece gündüz manevra yaptığını fark ettim. Tidewater'daki ofisimi ziyaret ettiğimde, dünyanın en büyüğü olan Norfolk Donanma İstasyonu'na girip çıkan daha fazla savaş gemisi ve nükleer denizaltı görüyorum.

Commander Shepard Bulvarı'nda geniş bir karavan parkının yanından geçerken tepemizden gelen sürekli kükreme ve çığlık sesleri bir istilayı andırıyor. Yakınlarda pencereleri mor bir filmle kaplı köhne bir bar var, geçmişte bana uzak durulması gereken bir yer olduğu söylenmişti. Bir otoyolun karşısındaki NASA Langley Araştırma Merkezi'nin büyük ölçekli rüzgâr tüneli, dev beyaz bir Slinky gibi yol kenarı boyunca uzanıyor.

NASA "köfte" logosunun mavi bir küre heykeli bir çemberden yükseliyor

girişin önünde çimenler var. Ana kapının üzerinde ziyaretçileri karşılayan dijital bir tabela var; koruma görevlileri hafif makineli tüfeklerle silahlanmışken bu bana ironik geliyor. İçlerinden birkaçı bir kamyonu kenara çekip köpekle arıyor. Prius'un içindeki bir sürücü sorgulanırken arka koltuğu didik didik ediliyor.

Benton camını indiriyor ve bizi bekledikleri belli, Rozet ve Geçiş Ofisi'ne gitmemize gerek yok. Kimliklerimize hızlıca bakılıyor ve gideceğimiz yer tarif ediliyor.

"Gantry'ye yaklaştıkça hangarları göreceksiniz. İyi günler dilerim." Memur arabamızdan geri çekildi.

Kampüsün ortasından geçerek, etraflarında buharlar uçuşan beyaz vakum kürelerinden oluşan bir kümenin içinden geçiyoruz. Numaralandırılmış binalar tuğla ve modern, diğerleri ise uzay idaresinin başlangıcından kalma kasvetli prekast. İsimler devam eden çalışmaları tanımlıyor. Hipersonik Tesisler. Otonom İnkübatör. Sonik Patlama Laboratuvarı.

Kampüsün merkezinden uzaklaştıkça tesisler daha izole ve gizemli hale geliyor. Dönümlerce açık alan ve ormandan geçiyoruz, her şekil ve büyüklükte antenler nöbet tutuyor. Ağaçların üzerinde beliren gantry'ye yaklaştığımızda, çeşitli boyutlarda bir dizi gümüşü hangar görmeye başlıyoruz. Tabela yok, sadece numaralar var ve NASA koruma hizmetlerinin siyah Tahoe SUV'lerinin bölgede devriye gezdiğini fark ediyorum.

Ağlarla çevrili bir drone test alanının ötesinde, düz bir çatıya ve kapalı metal bir açılır kapanır kapıya sahip, beton ve penceresiz 1112 numaralı hangar yer alıyor. Benton diğer SUV'lerin ve birkaç olay yeri minibüsünün yanına park ediyor. Lucy'ye burada olduğumuzu mesajla bildiriyorum ve saniyeler içinde yan yaya kapısından çıkıyor. Beyaz Tyvek ile kaplanmış, katlanmış KKD'yi bize uzatıyor. Gözleri yorgun ve dün gece hiç uyuyup uyumadığını merak ediyorum.

"Nasıl gidiyor?" Her seferinde bir ayağımın üzerinde dengede durup patiklerimi çekiyorum. "Gelişme var mı?"

"Ekip saatlerdir çalışıyor ve birkaç ilginç şey bulduk. Benton ve ben koruyucu önlüklerle örtünürken, cam üzerinde bırakılmış ve hiçbir anlam ifade etmeyen izler" diyor. "El izi gibi görünüyorlar. Ama normal eller değil. Eldiven ve pençe benzeri bir kombinasyon en iyi tanımlayabildiğim şey."

Bize bunları anlatırken Marino'nun burada olsaydı vereceği tepkiyi hayal edebiliyorum.

Olmamasına sevindim. Ekin emberleri ve sözde uzaylı kaçırımları hakkında konuşmaya devam ederdi. Yaşlandııkça inançları daha da güçleniyor ve ona simüle edilmiş ay tozundan bahsetmek için sabırsızlanıyorum. İkiyle ikiyi bir araya getirecek ve yanlış sayıya ulaşacak.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

Lucy yan kapıyı açıyor ve ofislerimdeki araç bölmelerinden pek de farklı olmayan beton bir alana giriyoruz. Ancak burası parlak bir şekilde aydınlatılmış ve çalışma tezgahları, alet dolapları, hidrolik bir asansör ve çok sayıda hizmet arabasıyla lekesiz. Lastik izlerinin gölgeleri parlak beton zemini boydan boya kat ediyor, tek bir kir lekesi bile yok, hangar büyük bir garajdan çok bir laboratuvar temiz odasına benziyor.

Beyazlar içindeki olay yeri inceleme ekipleri Sal'ın mavi Chevy kamyonetini örten yarı saydam plastik çadırı indiriyor. Cam ve metal gibi gözeneksiz yüzeylerde bırakılan gizli parmak izlerini dumanlamak için kullanılan süper yapıştırıcının keskin kokusunu algılıyorum. Siyanoakrilat buharları, parmak uçları gibi deri yüzeylerinden salgılanan amino asitlerle reaksiyona giriyor. İzler beyazımsı ve sert bir hal alır, sırt detayı kalıcı olarak tutkalla sabitlenir ve kolayca görülebilir.

"Kamyonu dumanlamadan önce içini ve dışını gözden geçirdik, yapıştırmamamız gereken bir şey yapıştırmadığımızdan emin olduk." Lucy ne yapıldığını açıklayarak devam ediyor. "Ön kapı camlarında tuhaf izler bulduk, çoğu parça parça. Onları manyetik tozla kaldırdık ve bir resim bin kelimeye bedeldir."

Onu kanıtların poşetlendiği ve etiketlendiği bir tezgâha kadar takip ediyoruz. Çoğunlukla koltuklardan ve halıdan toplanmış.

"UV altında, sürücü koltuğunun, direksiyon simidinin ve kapalı kamyon kasasının içi de dahil olmak üzere diğer alanların her yerinde parıltılı şeyler var." Tezgâhın üzerinde açık duran dizüstü bilgisayarında bir şifre yazıyor. "Sal Giordano'nun cesedindeki floresanla aynı şey olduğunu söylemiyorum. Ama kesinlikle aynı görünüyor."

Lucy bize turuncu renkli bir filtreyle çekilmiş fotoğrafları gösteriyor ve kamyonun ön koltuklarının kumaşında kobalt mavisi renginde parlayan kalıntıların görüntülerine tıklıyor. Kapalı kamyon kasasının içi bir galaksi gibi parlıyor.

"Neden iki koltukta da?" Ben soruyorum. "Sanki iki kişi önde oturuyormuş gibi ve

giysilerinde bu kalıntı var mıydı?"

"Tabii zaten kamyonun içinde değilse."

"Yani Sal'in kendisi girip çıksaydı demek istiyorsun." Bu şaşırtıcı bir düşünce.

Benton, "Kalıntının ne kadar süredir orada olduğundan emin olamayız" diyor. "Eğer bu sahte ay tozuysa? Onunla ne yapıyordu? Araştırma mı yapıyordu? Ve eğer öyleyse, nerede?"

"Bana regolit simülatörlerinden hiç bahsetmedi," diye cevap veriyorum. "Ve çoğu insan böyle tehlikeli bir maddenin etrafta olmasını istemez. Kontrollü bir ortamda depolanması ve üzerinde çalışılması gerekir."

"Perde arkasında her ne yapıyor olursa olsun, bunu bizim için yapmıyordu." Lucy ABD hükümetini kastediyor. "Yoksa haberimiz olurdu." Bize başka bir fotoğraf gösteriyor.

Bu seferki yaklaşık elim büyüklüğünde bir leke ama ona hiç benzemiyor. Biraz V şeklindeki iz bir toynak gibi uzun ve ince. Ya da muhtemelen içinde belirsiz, düzensiz parmak benzeri şekiller olan bir eldiven. Evet, biraz pençeye benziyor ve aslında bana Rorschach mürekkep lekesini hatırlatıyor. Deriyle ilişkili sürtünme sırtı detayına dair hiçbir ipucu göremiyorum ve şaşkınım.

"Bu, sürücü camının dış tarafındaydı," diye açıklıyor Lucy.

"Ne tarafından yapılmış? Bir fikrimiz var mı?" Dizüstü bilgisayardaki görüntüye bakarken Benton'ın omzunu bana doğru bastırıyor. "Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir eldiven türüne benzemiyor."

"Benim de daha önce gördüğüm bir şey değil," diye yanıtlıyor Lucy. "Ve bulduğumuz tek şey de bu değil."

Lucy tezgahıtan uzaklaşıyor ve biz de onu Sal'in kamyonetine kadar takip ediyoruz. Etrafına hizmet arabaları park edilmiş ve çadır gitmiş.

"Peki ya köpüklü kalıntılar?" Benton soruyor. "Bunlardan herhangi biri bu izlenimlerle ilişkili miydi?"

"Çok fazla değil," diyor Lucy ve ben de Lee Fishburne'ün bana ay tozu hakkında söylediklerini aktarıyorum.

"Gerçeği değil ama UV ışığı altında kobalt mavisi renkte parlamasına neden olan floresan katkılı bir simülatör," diye açıklıyorum. "Ve bunun Luna Briley'nin pijamasının üstünde ne işi olduğunu kimse tahmin edemez. Aynı kalıntının Sal Giordano'nun vücudunda olup olmadığını ve kamyonetinin içinde olup olmadığını yakında öğreneceğiz."

"Öyle olacağını hissediyorum," diye yanıtlıyor Benton. "Çok fazla şey kobalt mavisi ya da hiç floresan vermez."

"Ölümler birbiriyle bağlantılı ve bu bir duygudan daha fazlası," diyor Lucy kesin bir dille. "Luna Briley ve Sal Giordano'nun başına gelenler bir şekilde birbiriyle bağlantılı. Bu onları aynı kişinin öldürdüğü anlamına gelmez."

"Aynı kişi yapmadı," diyor Benton. "Onun ölümü hesaplanmış ve dikkatlice planlanmıştı. Onunkinin öyle olduğuna inanmıyorum."

Bir arabanın üzerinde suç ışıkları ve Lucy'nin bize dağıttığı renkli gözlükler var. Eldivenleri, saç örtülerini ve yüz maskelerini takıyoruz. Başımızın üstündeki ışıkları kesmesi için birini çağırıyor. Sürücü camından başlayarak UV ışıklarımızı kamyonun üzerine boyamaya başlıyoruz. Ortasındaki temiz dikdörtgen şeklin kaldırma bandından kaynaklandığı söylendi.

Ayrıca camın üzerinde iğne ucu kadar kobalt mavisi parıltılardan oluşan bir takımyıldızı var. Sürücü kapısının iç ve dış kollarında daha fazlasını buluyorum. Bakarken bile Sal ile birlikte Beyaz Saray, Pentagon ve diğer resmi yerlerdeki toplantılara bu kamyonla gittiğimiz anılar aklıma geliyor. Sık sık büyük şehri ziyaret eden Anne ve Baba Kettle'a benzediğimiz konusunda şaka yapardım.

Ezilmiş krom tamponları ve parçalanmış kare farlarıyla tanıdık eski Chevy'nin etrafında yavaşça dönüyorum. Bagaj kapısı kolunun yanındaki kalıntılar parıltıyor ve ön yolcu kapısının dış kolunda az miktarda parıltı var. Ama iç tarafta yok.

"Muhtemelen yolcu kapısının dışarıdan açılıp gösteriyor." Benton ışığını üzerine tutuyor. "Muhtemelen Sal etkisiz hale getirildi ve yolcu koltuğuna oturtuldu. Belki Sal bir yere götürülürken alarm çalması diye emniyet kemerleri bağlanmıştı. Kamyonun bu kadar eski bir alarmı olduğunu varsayarsak?"

"Alarm olsun ya da olmasın, bu mümkün. Bahsettiğimiz şey bir alışkanlık, insanın düşünmeden yaptığı bir şey," diyor Lucy, bizi gölgeleyerek.

"Ama kamyonu dağdan aşağı uçtu," diye hatırlatıyorum onlara.

Benton, "Bunu yapmadan önce, birisi içindeki her şeyi çıkarmak için zaman ayırmış," diyor. "Sal'ın kendi kamyonetiyle kaçırılmış ve daha sonra yakınlarda gözden uzak bir yere park edilmiş başka bir araca aktarılmış olması mümkün. Son olarak da kamyon dağdan uçuruma gönderildi."

"Artık aracın içine ve kaputunun altına bakabildiğimize göre, kaza sırasında motor çalışırken vitesin boшта olduğunu biliyoruz." Lucy gölgeli kenarlardan yorum yapmaya devam ediyor.

"Bunun gibi eski bir araçta anahtar kontaktayken kapıları kapatıp dışarıdan kilitleyebilirsiniz."

"Sal'in bunu birkaç kez kazara yaptığını biliyorum," diye cevap veriyorum. "Kaza sırasında depoda ne kadar benzin olduğuna dair bir fikrimiz var mı?"

"Hayır," diyor Lucy, tepedeki ışıklar tekrar yanarken. "Benzini bitene kadar çalışmaya devam etti ama bunun ne kadar sürdüğünü bilemeyiz. Dizel motorlarda buji yoktur. Radyo teleskoplarda ve çeşitli sensörlerde yanıp sönen elektrik sinyalleri yaymazlar. Kamyonu saatlerce vadide çalışabilirdi ve hiçbir şey tarafından tespit edilemeyecekti."

"Ve içinde hiçbir şey bulamadınız mı?" Sal için özenle hazırladığım hediye sepetini gözümün önüne getirerek soruyorum.

"Torpido gözü bile temizlenmişti," diyor Lucy.

Renkli gözlüklerimizi çıkarıp tekrar arabaya yerleştiriyoruz.

"Neden her şeyi alıyorsun?" Onlara sordum. "Biri ne arıyordu?" "Orada olabilecek her şey," diyor Benton. "Ve o kişi zifiri karanlıkta bir rehineyi idare etmeye çalışırken kamyonu incelemek için çok zaman harcamak istemezsiniz. Ve belki de tüm bunlar olurken başka bir sürücünün gelmesinden endişe etmek. Sal uyuşturulmuş ve idare edilebilir olsa bile, kamyondaki her şeyi almak daha iyidir. Gideceğiniz yere vardıktan sonra her şeyi gözden geçirirsiniz."

"Mantıklı..." diye söze başlar Lucy. "Dur bakalım." "Akıllı" gözlükleriyle bir şeyler görüyor olmalı.

Bir telefon görüşmesi yapmak için uzaklaşıyor, adımlarını atarken sırtı bize dönük. Ne dediğini duyamıyorum ama vücut dilinden haberlerin iyi olmadığını anlıyorum. Hızlı adımlarla küçük daireler çizerek yürüyor, sinirlendiğinde yaptığı gibi saçlarını geriye doğru itiyor.

"Şimdi ne oldu? Sırada ne var?" Telefonuna gelen kırmızı işaretli uyarılar arasında gezinirken Benton'a söylüyorum.

Lucy'nin konuşmasını ve el kol hareketlerini izlerken, "Az önce buradan çok uzak olmayan bir yere küçük bir uçak düştü," diyor. "Fort Monroe kıyısında..."

* * *

Dana Diletti'nin helikopteri NASA Langley'de bulunduğumuz yerden on iki mil uzakta Chesapeake Körfezi'ne düştü. Kurtarma ekipleri yolda ama

umutlu görünmüyor. Benton bana acil durum uyarılarında ne gördüğünü anlatıyor.

Haberlerden ünlü TV gazetecisinin bu sabah Virginia'nın Tarihi Bahçe Haftası için Berkeley Plantasyonunda çekim yapması gerektiğini hatırlıyorum. Dikkatini veren herkes onun ne zaman ne yapacağını bilirdi. Lucy'nin telefonu kapattıktan sonra Sal'in kamyonetine yakın bir yerde durup volta atmasını izliyorum, araştırmacılar kamyoneti beyaz plastikle kaplıyorlar.

Kış için saklanan bir tekne gibi büzüştürmek için ısı tabancaları kullanacaklar. Sal'i tanıdığımndan beri sahip olduğu eski Chevy'yi artık kullanmadıkları zaman ne olacağını merak ediyorum. Belki de ezilerek küp haline getirilecek. Ya da parçalar için satılır. Ya da hortlak gibi biri onu satın almaya çalışacak.

"Neler olduğunu duydun mu?" Lucy, Benton ve bana doğru koşarken soruyor.

"Dana Diletti'nin helikopterini biliyoruz ama daha fazlasını bilmiyoruz" diyor.

"Gemide kim vardı?" Ben sordum.

"Bret Jones, kullandığı birkaç pilottan biri. Onu etrafta görmüştüm ve her zaman yeterince iyi biriydi. Ama onu tanıımıyordum," diye açıklıyor Lucy. "Dana ve ekibinden üç kişiyi bırakmak için Berkeley Plantation'a indi. Plana göre Newport News'a gidecekti. Yakıt ikmali yapacak ve onlar çekimi bitirene kadar bekleyecekti."

Görünüşe göre uçaktaki tek kişi oydu, ancak bu henüz doğrulanmadı, diye devam ediyor. Son telsiz görüşmesi Newport News-Williamsburg Uluslararası Havaalanı'nın 15 mil kuzeybatısındaydı. Saat 11:10'kule ile temasa geçerek iniş için yaklaşmakta olduğunu söylemiş. Beş mil uzaklaştığında telsizle geri dönmesi söylenmiş. Bunu yapmamış ya da yakıt ve park yeri talep etmek için özel terminaldeki UNICOM'u aramamış.

C sınıfı hava sahasına izinsiz giren helikopter, tekrarlanan telsiz çağrılarına cevap vermedi. Havaalanı acil durum ilan etti ve F-16 savaş uçakları küçük beyaz helikopterin önünü kesmek üzere havalandırken tüm trafik durduruldu. Helikopter aynı güneydoğu istikametinde, 1200 feet yükseklikte, alışveriş merkezlerinin, kalabalık mahallelerin ve bir hastanenin üzerinden uçmaya devam etti.

"Karaya düşmüş olsaydı, çok sayıda insan ölebilirdi," diye cevap veriyorum.

Benton, "Niyetin bu olduğundan şüpheleniyorum," diyor.

"Açıkçası otomatik pilottaydı," diye devam ediyor Lucy. "F-16'lar uçtuğunda

Pilotlar kokpitin içini görebilecek kadar yaklaştıklarında Bret Jones'un sağ koltukta öne doğru yığıldığını, ya baygın ya da ölü olduğunu rapor ettiler. Uçakta başka kimse yokmuş gibi görünüyordu ve kaçınılmaz olanı beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu."

"Bir süre burada kalabileceğine dair bir his var içimde." Benton bunu bana söylüyor. "Öyle görünüyor," diye cevap veriyorum. "Hayal kırıklığına uğradım. seninle eve."

"Çok yalnız olacaksın." Gözlerimin içine gülümsüyor. "Her şeyden önemlisi güvende ol ve beladan uzak dur."

"Merak etmeyin. Tron ve ben ona çok iyi bakacağız," diye söz veriyor Lucy. "Ben o kadar emin değilim." Güneş gözlüklerini takıyor. "Ben ona güvenmiyorum. üçünüz birliktesiniz."

Hangar 1112'den çıkıp öğle sığağına doğru yürüdük. Benton'a sarılıp şimdilik veda öpücüğü veriyorum. Tron siyah bir Dodge Charger'la kükreken söz veriyorum, onu bu gece göreceğim.

"Biri Uber'i mi aradı?" Dışarı fırlıyor, koltuğunu katlıyor, böylece arkaya sıkışabiliyorum.

"Tanrım. Bu şeyin içinde ne var? Örs mü?" Ağır bir taktik sırt çantasını yolumdan çekiyorum.

"Saha gözlükleri. Bir spektrum analizörü. Ve diğer sürprizler. Tıpkı Cracker Jack gibi." Cevap veren Lucy.

Kendi ağır sırt çantasını yolcu koltuğunun önündeki yere bırakıyor ve arabaya tırmanıyor.

"İzci sloganını biliyorsun. Hazırlıklı ol." Tron direksiyonun arkasına geçer.

"Aynı zamanda izci kızların sloganı, haberin olsun." Koltuk o kadar alçak ki yere oturduğumu hissediyorum, motor kemiklerimi titretiyor.

"Bir zamanlar izci kız olduğumu ." Lucy bunu bana yöneltti.

"Değildim. Ya da Brownie'ydim ve üzülererek söylüyorum ki tek bir liyakat rozeti bile kazanamadım." Pencereden dışarı, siyah Tesla'sıyla uzaklaşan Benton'a bakıyorum.

Tron, kapılarının kapanma sesini duyunca, "Kızlar böyle eğlenceli şeyler yapmadan önce Kartal İzci olmak isterken İzci Kızdım," diyor. Vantilatörü açar.

"Eğlenceden bahsetmişken. Bu güzelliği nereden ödünç aldık?" Dizlerim onun koltuğunun arkasına değiyor.

"Norfolk saha ofisimiz." Tron arabayı geri vitesle takıp aynalarını tarıyor. "Gece yarısından beri etrafta koşturup duruyorum, sizin eviniz de dahil olmak üzere kanıt teslim ediyorum." NASCAR'a yakışır bir U dönüşü yapıyor ve başımı cama çarpıyorum.

"Laboratuvarların hemen çalışmaya başlamasını sağlayacağım." Otoparktan gürültüyle çıkarken şakağımı ovuşturuyorum.

Tron bana daha yumuşak bir ses tonuyla, "Ve sizin binada teslimat yaparken külleri bıraktım," diyor, hatırlatma sarsıyor, duygular boğazımda şişiyor. "Wyatt vardiyasına başlıyordu ve onları senin ofisine koyacağına söz verdi."

"Çok düşüncelisin."

"Onları bol miktarda balonlu naylonla karton bir vazoda paketlemek özel bir özen gösterdim."

"Teşekkür ederim." Görüntüler yanıp sönerken ormanın içine sıkışmış diğer hangarlara bakıyorum.

... Eriyen plastiği yalayan alevler... Pembe ten ve aradan görünen gri saçlar...

BÖLÜM 27

Pilottan hâlâ bir iz yok," diyor Lucy, NASA kampüsünün arkasından geçerken. "Şimdiye kadar çoktan kokpitten çıkmış olmalıydı. Can yeleği şişirilmiş halde yüzeyde yüzüyor olmalıydı. Tabii can yeleği giydiğini varsayarsak. Ve eğer geniş su alanları üzerinde uçmayı planlamıyorsa giymemiş de olabilir."

Su altındaki bir helikopterden kendini kurtarmanın tehlikelerini anlatırken, Tidewater bölge şef yardımcımın numarasını buluyorum. Rena Peace'e Fort Monroe'dan yirmi dakika uzaklıkta olduğumu ve bir ölümlü gibi görünen bir helikopter kazasına müdahale ettiğimi bildiriyorum.

"Polisten hiçbir bildirim almadık," diye yanıtlıyor şaşkınlıkla. "Pilot bir mucize eseri hayatta kalmazsa yakında alacaksınız."

"olduğunu da bilmiyordum," diyor. "Kahve içmek için uğramanı ister. Ya da kalıyorsan daha iyi bir şeyler içerdik."

"Başka bir zaman. Hassas bir durumla karşı karşıyayız Rena."

Dana Diletti de uçakta olabileceği için kazayla ilgili sansasyonel haberler bekleyebileceğimizi açıkladım. Bunu sonuna kadar kullanacağından hiç şüphem yok.

"Bunun başka şeylerle bağlantılı olup olmadığından da emin değiliz." Ne söylediğime dikkat ediyorum.

"Polis şüpheleniyor mu?" Rena soruyor ve Gizli Servis'in güçlü arabasının içinden duymak zor.

"Bunu söylemek için çok erken," diye cevap verdim. "Diğer şeylerin ışığında, insan merak ediyor."

"Dana Diletti'nin dün gece Ryder Briley hakkında yaptığı haberi izledim. Neredeyse çıkıp çocuğunu öldürdüğünü söyleyecekti."

"Ve pekâlâ olabilirdi," diye cevap veriyorum.

"O bombayı mı patlattı? Sonra bu sabah helikopteri mi düştü? İlginç zamanlama."

"Ryder Briley işin içindeyken bu bir model gibi görünüyor. Onunla karşılaşan insanların başına kötü şeyler geliyor. Kazaya neyin sebep olduğunu görmemiz gerekecek."

"Ceset kurtarma işini halletmeyi düşünüyor musunuz?" diye soruyor.

"Fred San Diego'da bir toplantıda ve ben de beklenmedik bir şekilde iş için buradayım," diye cevap veriyorum. "Yani en mantıklısı bu."

Adli patolog olan kocası benim tıbbi tetkikçilerimden biri ve aynı zamanda usta bir dalgıç ve tekne kaptanı. Fred sık sık polisle birlikte sualtında kurtarma çalışmaları yapıyor ve geçmişte davalarda birlikte dalmıştık.

Rena, "Senin burada olman ve kendisinin olmaması onu çok mutsuz edecek," diyor.

"Ceset ofisinize ulaştığında, bundan sonrasını sizin halledeceğinize güveniyorum," diye açıklıyorum. "En büyük soru pilotu uçarken neyin etkisiz hale getirdiği ve kazadan önce ölüp ölmediği. Toksikoloji konusunda acele edilmesini isteyeceğiz."

"Her zaman her şey için acele etmek istiyorsun," diyor ses tonunda bir gülümsemeyle.

"O zaman biraz daha acele edin."

"Soruşturmadan kim sorumlu? Kimden haber almayı beklemeliyim?"

Tron sarı ışıkta geçerken "Gizli Servis," diye cevap veriyorum. "Şu anda onlarla birlikteyim. Araçlarınızdan birinin en kısa zamanda bizimle Fort Monroe'daki Old Point Comfort Marina'da buluşmasını istiyorum."

"Nathan aşırı doz şüphesinden yeni döndü. Hemen gidecek."

"Su altı ceset torbası getirdiğinden emin olun. Ne olur ne olmaz diye birden fazla olsun," diye cevap veriyorum. "Benimle birlikte teknede olmalılar. Gemide sadece pilotun olduğuna inanılıyor ama enkaza ulaşana kadar emin olamayız."

Telefonu kapattığımda Lucy ve Tron'a nasıl idare edeceğimizi soruyorum. Yetişkin hayatımın çoğunda tüplü dalış yaptım ve Virginia'da ve diğer yerlerde çok sayıda su altı sahnesinde çalıştım. Ama dalış çantam evde. Yanımda mayom yok. Dalış kıyafetinin altına iç çamaşırlarımı giymeyi tercih etmiyorum ve komando olarak gitmem de mümkün değil.

"Sorun değil. Sizi hemen iyileştirebiliriz." Tron yangından kaçır gibi trafiğe girip çıkıyor. "Norfolk ofisimizdeki ajanlar dalış malzemelerini temin edecekler. Ve yanımızda her zaman fazladan bisiklet şortu bulundururuz."

"Lucy ve ben aynı beden şort giymiyoruz," diye cevap veriyorum. "Ama teşekkürler

düşünüyoruz."

Tron, "Benimki sana uyar," diye öneriyor.

Lucy, "Spor sutyeni konusunda size yardımcı olamayız," diye ekliyor ve olamayacakları doğru.

Aynı beden giymiyoruz ve neyse ki polo tişörtümün altına bir tane giyiyorum. Ondan sonrasını kendi başıma halletmem gerekecek.

"Hampton polisi dalgıçları Fort Monroe'daki marinada tekneyi hazırlıyor ve Norfolk'tan bir gökyüzü vinci harekete geçiriliyor." Lucy, gözlük camlarında bilgiler belirdikçe bize son gelişmeleri aktarıyor. "Kurtarma botları hayatta kalanlara dair bir iz arıyor. Şu ana kadar bir şey yok ama enkazın yeri sonarla tespit edildi."

Tanıkların helikopterin Fort Monroe üzerinde uçtuğunu ve sahilin ötesine geçip kıyıdan uzaklaşana kadar her şeyin normal görüldüğünü iddia ettiklerini söylüyor. Sonra motor teklemeye başlamış. Helikopter irtifa kaybetmeye başlamış ve burun üstü körfeze dalarak birkaç yelkenlinin tehlikeli bir şekilde yakınına düşmüş.

"Helikopterdeki insanlar kızaklardaki açılır kapanır şamandıraların açılmadığını bildirdiler," diye açıklıyor Lucy. "Helikopterin suyla dolduğunu ve dakikalar içinde yüzeyin altında kaybolduğunu söylediler."

"İnsanlar motorun teklediğini duyduysa, bu bir otomatik pilot sorunu gibi görünmüyor," diye belirtiyorum. "Ve eğer Bret Jones'un bilinci yerinde değilse, otomatik pilotu nasıl devre dışı bırakmış olabilir?"

"Belki de arızalanmıştır?" Lucy kuşkuyla bakıyor. "Ama püskürtme sesi motorun bir nedenle alev alıp almadığını merak etmeme neden oluyor. Bu daha olası bir senaryo ve helikopterin neden aniden gökyüzünden düştüğünü açıklıyor."

"Yakıtı bitmiş olabilir mi?" diye sordum.

"Dolu bir depoyla yola çıkmadıysa hayır ve o kadar aptal olamaz."

"Az önce Doktor Peace'in de belirttiği gibi, Dana Diletti dün gece Ryder Briley hakkında onun katil olduğunu gösteren büyük bir haber yayınladı," diyorum onlara. "Şimdi birdenbire helikopteri düştü ve içinde olmaması onun için büyük şans."

"O ve mürettebatı şu anda bunu düşünüyor olmalı," diyor Tron, gözleri sürekli aynaları tarayarak. "Chesapeake Körfezi'nin dibinde balıklara yem olabileceklerini fark ediyor olmalılar."

"Haber kanalı helikopteri nerede tutuyordu?" diye sordum.

Şüphelerim artmaya devam ederken Lucy, "Washington National'da uçuşumuz terminali kullanıyor, Briley Uçuş Hizmetleri," diyor.

Tavandaki kameraları ve şeker kaplı yer fıstığı kutusunu hayal ediyorum. Bret Jones ve yolcuları görev uçuşlarında sık sık oraya giderlerdi. Yaptıkları ve söyledikleri her şey kaydedilirdi.

* * *

Tron kaslı arabayı Doğu Mercury Bulvarı boyunca Mill Creek'i geçecek şekilde sürerken, "Bu sabah onlar oradayken etrafta başka kimlerin olabileceğini bilmek ilginç olurdu," diye öneriyorum.

Izgara ışıklarını yakıyor, olimpiik bir kayakçı gibi diğer arabaların yanından slalom yaparak geçiyor, bazıları kenara çekiyor. Bir golf sahasının ötesinde, Chesapeake Körfezi'ne yaklaştığımızda bir başka sarı ışıktan geçiyor.

"Pilotun terminal içindeyken çekilmiş görüntülerini görmek faydalı olacaktır. Olağandışı davranıyor muydu? Tıbbi geçmişi hakkında ne öğrenebiliriz?" Rena Peace'ten gelen ve ofisinden gelen minibüsün on beş dakika uzaklıkta olduğunu söyleyen mesaja bakıyorum.

"Örneğin depresyonda mıydı, intihara meyilli olabilir miydi?" Tron bu düşünceyi benimsiyor. "Bilirsiniz, herkesi bırakır ve sonra bilerek körfeze düşer."

"Daha önce de oldu. Ama içimden bir ses uğraştığımız şeyin bu olmadığını söylüyor," diyor Lucy ve ben onun düşüncelerinde kimin olduğunu hissediyorum.

Başımıza gelen her korkunç şeyin arkasında Carrie Grethen'in olduğunu düşünmeye şartlanmışız. Bunun mantıklı olmadığını farkındayım. Ama bunun hakkında konuşabiliriz.

"Sebebi ne olabilir?" Hemen soruyorum.

"Muhtemelen birden fazlası vardır," diyor Lucy. "Bizi bir şeylerin içine çekmek de dahil."

"Eğer Ryder Briley ile bağlantısı varsa, Dana Diletti'ye yönelik bir suikast girişimi olabilir," diyor Tron hedefimize yaklaşırken.

Sol tarafımızdaki körfezin masmavi suları üzerinde gökyüzü boş ve parlak. İnsanlar Outlook Plajı'nın kumlu şeridinde güneşleniyor, diğerleri tahta kaldırım boyunca geziniyor ve koşuyor. Bir Sahil Güvenlik helikopteri arama yaparken teknelerin toplandığı yaklaşık bir mil açıkta yanıp sönen acil durum ışıklarına bakıyorlar.

Eski askeri tesis Fort Monroe'nun devasa taş duvarlarının yanından geçiyoruz, şimdi dönümlerce yürüyüş parkurları ve parkları olan lüks bir yerleşim topluluğu. Yıkık dökük bataryalar, top mevzileri ve hendek, altıgen kalenin Chesapeake Körfezi'ni düşman gemilerinden korumak için inşa edildiği 1800'lü yılların başlarına kadar uzanıyor.

Yazar Edgar Allan Poe'nun burada görevliyken kaldığı ünlü kışla olan tuğla apartmanların bulunduğu sokaklardan geçiyoruz. Gıcırdayan ahşap zeminli ve karanlıktan sonra gölgeler saçan şömineli sıkışık tuğla bir odada yaşamış olmalı. Bunun onun ürkütücü hayal gücünü beslediğine şüphe yok.

Şimdi apartman dairesine dönüştürülen ağaç gölgeli malikaneler körfezin geniş manzarasına sahip, Norfolk'un uzak kıyısı ufukta bir şerit gibi görünüyor. Bir zamanlar generallerin büyük ön verandalarında durup açıktaki savaş gemilerine ve denizaltılara baktıklarını hayal ediyorum. Ondan çok daha önce, yelkenli firkateynler ve mavnaların küreklerindeki adamlar olurdu.

Solumuzda terk edilmiş bir uçak pisti, ileride Eski Point Comfort deniz feneri güneşin altında bembeyaz parlıyor. Marınanın karşısında, çimenli bir tepenin üzerinde Hampton Polis Departmanı'nın kırmızı tuğlalı deniz birimi yer alıyor. Tron yavaşlar, tek katlı binanın arkasına doğru giden asfalt bir şerit vardır. Park yeri neredeyse boş, sadece bir SUV, bir minibüs ve römorkta bir Zodiac bot var.

"Burada üstümüzü değiştirmemize izin verildi ve arabayı bırakıyorum, böylece kimse kurcalamayacak." Tron arka kapının yanında durur. "Memurların çoğu teknelerle kaza bölgesinde ya da ilgili başka işlerle uğraşıyor. Yani etrafta pek kimse olmamalı."

Bina daha önceki bir yüzyıldan kalma ve kötü durumda, beyaz pencere çerçevelerinin boyası soyulmuş, gri arduvaz çatının kiremitleri eksik. Camı çatlak bir pencereden klima yüksek sesle tıkırdıyor ve tahminimce arka kapıyı çevreleyen şimşir ağaçları yıllardır budanmamış.

Tron zili çalıyor ve koltuk değnekli, bir ayağı alçılı, diğer ayağında lastik Birkenstock olan bir kadın bizi içeri alıyor. Taktik şortu ve bol bir Tommy Bahama gömleği giymiş, yaşına göre çok fazla güneş hasarı var. Yirmili yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum. Ondan fazla değil. Çenesi düşük bir geveze ve yerel polislerin federallere kızma eğiliminde olduğunu sık sık unutuyorum.

"Neden herkesle birlikte teknede olmadığımı anlıyorsunuzdur," diyor gürültülü bir sesle ve aksanından buralarda doğup büyüdüğü anlaşılıyor. "Büyük bir şey olduğunda asla başarısız olmaz."

Onu dizüstü bilgisayarlar ve video ekranlarıyla düzenlenmiş metal masaların arasından takip ediyoruz, sandalyeler sanki memurlar aceleyle ayrılmış gibi gelişigüzel park edilmiş. Bir çalışma tezgahı dalış bilgisayarları, regülatörler, bir zıpkın ve kısmen yenmiş bir balıklı sandviçle darmadağın.

"Bir şeylerin çökmesini dilememen gerektiğini biliyorum, değil mi?" Sadece o "*crash*" diye telaffuz ediyor. "Ama suda olduğunda orada olmak istiyorum. Her neyse, ben Çavuş Walker. Bana Dixie diyebilirsiniz. *Şu Dixie Chick* gibi. Devam et ve şaka yap. Herkes yapıyor."

Biz takip ederken kendini bir koridor boyunca sallıyor. Bir süredir alçıda olduğunu söyleyebilirim, bacak kasları körelmiş.

"Kendine ne yaptın?" Ona sordum.

"Köpekbalığı saldırısı."

"Bunu duymak için iyi bir zaman değil," diye yakınıyor

Tron. "Umarım körfezde değildir," diye ekliyor Lucy.

Dixie tüm ciddiyetiyle "Orada kesinlikle köpekbalıkları var, kimsenin size aksini söylemesine izin vermeyin" diyor. "Arada bir timsah bile olduğu söyleniyor ama ben onlardan birini görmedim. Sırf yüzlerindeki ifadeyi görmek için herkese beni bir köpekbalığının yakaladığını söylüyorum. Gerçek şu ki, erkek arkadaşımın köpeğini gezdirirken ayağım kaydı. Ayak bileğimi iki yerden kırdım ve aşilimi yırttım. O da buna değmezdi. Erkek arkadaşım, köpek değil."

Soyunma odasında durup bize kapıyı açtı. Döşenmiş ve kurumsal yeşile boyanmış bir banyodan biraz daha fazlası. İçeride dört metal dolap, bir tuvalet kabini ve bir duş var. Tek penceredeki tozlu jaluzilerin çıtaları arasından güneş ışığı sızıyor. Lavabonun yanındaki rafta bir fön makinesi, bir saç fırçası ve büyük bir şişe bebek pudrası var.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana seslenin. Ben mutfakta yemek yiyor olacağım," diyor Dixie çantalarımızı bırakırken. "Belki bir dahaki sefere ben de sizinle gelirim. Bazı eski gemi enkazlarının nerede olduğunu biliyorum."

"Körfezde köpekbalığı göremezsiniz." Tron buna geri döndü.

"Her zaman." Dixie başını sallıyor. "Boğa köpekbalıkları en kötüler, çok saldırganlar ve nehirlerle kadar yüzebiliyorlar."

"Bu gerçekten doğru değil." Tron huzursuzca güler.

Dixie koridora geri dönerken Lucy "Doğru," diye cevap verir.

Koltuk değnekleri.

"Kahretsin." Tron sırt çantasını karıştırıyor. "Ben *Jaws*'ı görenlerden biriyim ve bunu asla atlatamadım."

"Aşılacak ne var? Köpekbalığı saldırıları gerçekten oluyor," diyor Lucy. "Okyanusta yüzmeyeceğim."

Tron, "Yine de dalmaktan çekinmiyorsunuz," diye .

"Aşağıda eşit bir oyun alanı var çünkü ne yaptığımı görebiliyorum." "Orası eşit bir oyun alanı değil," diye hatırlatıyorum onlara. "Biz orada yaşamıyoruz."

Onlar köpekbalıklarının ve dalış sırasında sizi öldürebilecek diğer şeyleri tartışmaya devam ederken, Tron bana bir çift esnek bisiklet şortu fırlatıyor. Başkalarının önünde soyunmaya hevesli olmadığım için kabine giriyorum. Kapalı tuvalet kapağının üzerine oturarak spor sütyenim hariç her şeyimi çıkarıyorum.

Şort ikinci bir deri gibi üzerime oturuyor ve içine girmek için ayağa kalkıyorum. Aynada kendimi kontrol ettiğimde onsuz da yapabileceğim dolguları var. Tezgâhtan çıktığımda Lucy ve Tron'u aynı şekilde giyinmiş buluyorum. Ama ben kesinlikle onlar gibi görünmüyorum.

"Çok ." Tron sırtıyor, güvensizliğini hissediyor. "Ciddiyim." Bana bir başparmak işareti yapıyor.

Daha önce giydiğimiz kıyafetleri toplarken "Yalan makinesinden çıkarsın" diye cevap veriyorum.

BÖLÜM 28

Dışarıda güneş sıcak, rüzgâr ağaçları zar zor kımıldatan serin bir fısıltı. Pembe ve beyaz kızılıcık yaprakları çimenleri ve kaldırımını kaplıyor, hava manolyaların limon kokusuyla kokuyor. Dalış için güzel bir gün ama sorun görüş mesafesi olacak, zaten körfezde hiç iyi değil.

Dünkü fırtınadan sonra çok fazla alüvyon karışmış olacak. Umarım rüzgârlar sakın kalır ve dalgalarla ve akıntılarla mücadele etmeyiz. Ayaklarımız marinanın uzun iskelesinde gümbür gümbür ilerliyor ve ben siyah bisiklet şortu, spor sütyeni ve taktik botlarla nasıl görüldüğümün bilincindeyim. Lucy ve Tron önümde yürürken spor salonunda daha fazla zaman geçirmem gerektiğini hatırlıyorum.

Kollarındaki ve sırtlarındaki belirginliğe bakıyorum. Hareket ettikçe baldır kaslarının sıkılaşmasına, esnemelerine, hiçbir şeyin sallanmamasına, her hareketlerinin zahmetsiz olmasına. Yakınlarda, Deadrise restoranda öğle yemeği yiyen insanlar kapalı üst güverteden onları izliyor. Bazıları acil durum ışıklarına bakıyor, işaret ediyor ve telefonlarıyla video çekiyor.

Norfolk'taki ofisimden gelen penceresiz siyah minibüs, flaşörleri açık bir şekilde marinanın önüne park etti. Ölüm müfettişi Nathan camını indirerek ihtiyacım olan şeyin araçta olduğuna dair bana güvence verdi.

"Burada bekliyor olacağım," diye söz veriyor.

Teknemiz *Sea Hunter*, geniş bir dalış platformu, tüplü tanklar için rafları ve ikiz beş yüz beygir gücünde dıştan takma motorları olan otuz metrelik bir tekne. İki polis dalgıç mayoları ve tişörtleriyle bizi bekliyor. Bir süre önce Gizli Servis ajanlarının bıraktığı dalış malzemelerini dağıtırken kendilerini Liam ve Henry olarak tanıtıyorlar.

"Size aşağıya kadar eşlik edeceğim," diye bilgi veriyor Liam, tahminimce benim yaşlarımda, sakallı, dostane bakışlı biri. "Henry kaptanla birlikte teknede kalacak, ceset torbaları ve başka ne gerekiyorsa yardım etmeye hazır olacak."

Henry, "Ayrıca, gelen diğer gemilere karşı da gözünüzü dört açın," diyor,

Demiryolu zayıf ve bronz, hoş bir gülümsemesi var. "En büyük endişe askeri gemiler ve denizaltılar. Donanma istasyonuna ne zaman girip çıkacaklarını ya da manevra yapacaklarını kamuoyuna açıklamıyorlar. Belli nedenlerden dolayı ne yaptıklarının çoğunu bilmeyeceğiz."

"Önemli bir şey çıkmamasını umacağız," diye ekliyor Liam. "Ama bunu garanti edemeyiz ve ne olursa olsun? Geçiş hakkına sahip."

"Yavaşlamıyorlar bile, bizi umursamıyorlar, bizi gördüklerini bile sanmıyorum," diye yineliyor Henry. "Uzak durmak bizim elimizde."

Bu mutlu not üzerine Lucy, Tron ve ben alüminyum koltuklara oturup botlarımızı çıkarıyoruz. Üç milimetre kalınlığındaki dalgıç kıyafetlerimizi giyiyor, arka fermuarları çekerken birbirimize yardım ediyoruz. Dıştan takmalı motorlar tıkırdamaya başlıyor ve çok geçmeden kıyıda hızla uzaklaşıyoruz, hafif dalgaların üzerinden , pruva biz hızlandıkça daha hızlı yükselip alçalıyor.

Maskelerimizi bebek şampuanıyla temizliyor ve plastik bir fiçidaki tatlı suda duruluyoruz. Ödünç aldığım maske, üzerine monte edilen küçük kamera nedeniyle istediğimden daha ağır. Her şeyin tam oturduğundan ve lenslerin buğulanmayacağından emin oluyorum. Bu ek sorun olmadan da görmek yeterince zor olacak.

Lucy bize, "Planımız üçümüzün cesedi yüzeye çıkarıp tekneye bindirmesi," diyor. "Sonra da Sahil Güvenlik ve diğerlerinin enkazı kaldırmakla izin vereceğiz. Sanırım anlaştık? Suyun altında sohbet edemeyeceğiz, bu yüzden birbirimizi anladığımızdan emin olmaya çalışıyorum."

"Cesede bizden başka kimse dokunmayacak," diye onaylıyorum. "Ve kokpitin içindeki herhangi bir şey bozulmadan önce onu dışarı çıkaran ben olacağım."

Bir savaş gemisi mavi ufku keskin bir şekilde keserek yavaşça Norfolk Donanma İstasyonu'na doğru ilerliyor. Helikopterin düştüğü yerin nakliye kanalında olduğunu hatırlıyorum ve Henry'nin uyarısını düşünüyorum. Polis olay yerini suyun üstünde ya da altında koruyamaz. Kolluk kuvvetleri ve adli ilgili endişelerimizin torpidolarla donanmış bir saldırı denizaltısıyla hiçbir ilgisi yok.

Helikopterin enkazının su üzerinde sürüklendiği polis botlarına ve Sahil Güvenlik botuna yaklaşıyoruz. Mavi kabin astarı şeritleri ve mavi bir koltuk yastığı gibi görünen şeyleri seçebiliyorum. Lucy ve Tron konuşmaya devam ediyor ve ben dikkatlice banktan kalkarken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Tekne bir aşağı bir yukarı sallanıyor, köpüklü bir iz bırakıyor, küpeşteden bir Amerikan bayrağı dalgalanıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Tron soruyor. "Hayır, teşekkürler."

Sanki bir tahterevallinin üzerinde durmuş, parlak sarı alüminyum bir tankı raftan kaldırıyormuşum gibi hissediyorum.

"Emin misin?" Lucy ayağa kalktı. "Ben hallederim."

Lucy ve Tron hazırlanmayı bitirirken ben de bank koltuğuna geri dönerek tankı yüzdürme kontrol yeleğimin arkasına bağlıyorum. Tekne yavaşlamaya başladığında regülatör hortumlarını takıyorum, Liam adındaki polis dalgıç dalgıç kıyafetinin fermuarını çekerek kokpitten bize doğru ilerliyor.

"Su oldukça bulanık," diye motorların gürültüsü arasında anons ediyor, tankını bir süveter kadar kolaylıkla üzerine geçiriyor. "En iyisi her zaman demir hattını takip etmek. Ayrıca, şu anda olduğu gibi sakın olduğunda bile akıntı aldatıcı derecede güçlü olabilir. Ancak rüzgâr arttıkça bu durum uzun sürmeyecektir ve akıntıya karşı yüzmek ya da rota dışına itilmek istemezsiniz."

Yüzgeçlerimi takmak için bank koltuğuna oturuyorum, bir şeye takılma ihtimalime karşı sol ayak bileğime kılıflı bir bıçak bağlıyorum. Kollarımı tanka bağlı yeleğin içine sokarak kayışları tam oturacak şekilde ayarlıyorum. Sırtımdaki elli kiloluk yükü hissederek ayağa kalkıyorum ve hareket halindeki bir teknede paletlerin üzerinde dengemi sağlamak oldukça zor.

Liam, "Bizi sonarın enkazı yaklaşık yüz fit aşağıda gösterdiği yere götüreceğim," diyerek brifingine devam eder.

Kendimi bir demirle sabitleyerek regülatörümdeki ve bileğimdeki dalış bilgisayarını kontrol ediyorum. İkisinde de depomun dolu olduğu yazıyor.

"Ve umarım körfezde istiridye için dalarak büyüdüğümü bilmek güven vericidir," diyor Liam. "Buraları iyi bilirim. Bir ara sana havalı şeyleri gösterebileceğim bir yere gitmeliyiz."

"Gerçekten köpekbalıkları var mı?" Tron bunun peşini bırakmıyor, bana şu anda biraz Marino'yu hatırlatıyor.

"Oh evet. Bugün bir tane görebilirsin."

"Dört gözle beklenecek bir şey," diye mırıldandım.

"Çoğunlukla onlar bizimle uğraşmak istemiyor, biz de onlarla uğraşmak istemiyoruz" diyor.

"Kitaptaki en eski hikaye," diye ekliyorum.

"Çoğunlukla yeterince iyi değil," diye yanıtlıyor Tron. "Bir şey vurmak zorunda kalmak istemiyorum ama vuracağım."

Liam'ın cevabı "Suya kan karışırsa daha da çok köpekbaliğimiz olur," oldu. "Lucy ve Tron olacaklar. Ve Doktor Scarpetta, sen ve ben dalış arkadaşınız."

Yeleklerimizdeki D halkalarına sarılmış kurtarma ve toplama torbaları ile el fenerleri takıyoruz. Tron ve Lucy taktik naylon kemerleri takarken ben katlanmış plastik çöp torbalarını dalış elbisemin uyluk ceplerinden birinin içine sokup dalış bilgisayarlarımı kuruyorum. Mermi yerine flechettes ya da metal dart atan Heckler & Koch P11 su altı silahlarını kılıflarına yerleştirdiler.

Kaptan rölantide çalışan motorları Henry çapayı atıyor ve ona bir dalış şamandırısı bağlıyor. Katlanmış parlak sarı ceset torbasını geniş dalış platformunun üzerine yerleştiriyor ve biz de aşağıya iniyoruz. Metal merdiven yan tarafta, güçlü dıştan takmalı motorlardan oldukça uzakta. Hemen ötesinde demir hattına bağlı kırmızı dalış şamandırısı var.

"Henüz kimse dibe inmediği için," diyor Liam, "helikoptere ne kadar yakın olduğumuzu tam olarak bilmiyoruz. Dibe indiğimizde biraz daha yüzmemiz gerekebilir. Ama sonarda gördüklerimize bakılırsa doğru yerdeyiz."

Bir sualtı kamerasının kollarına bir kordon takıyor ve kordonu omzunun üzerinden geçiriyor. Maskesini gözlerinin üzerine çekerek regülatörü ağzına yerleştiriyor ve bir eliyle kapatıyor. Diğer eliyle hortumlarını ve dalış bilgisayarını koruyor, kamerayı yan tarafına doğru sabitliyor. Teknenin arkasından inerek suya atlıyor, suda sallanarak yeleğini şişiriyor.

Sırada Tron ve Lucy var, sonra sıra bana geliyor. Maskemi takıp contanın sıkı olduğundan emin olduktan sonra monte edilmiş kamerayı açıyorum. Platformdan büyük bir adım atıp aşağıya sığıyorum, su yüzüme soğuk geliyor. Şişirme düğmesine basarak yeleğime hava ekliyorum ve maskemdeki su lekeli lenslerin arasından bakıyorum. Tankımdaki havayı korumak için şnorkelimi kullanarak dalış şamandırısına doğru yüzüyorum ve diğerlerine katılıyorum.

Liam bize, "Çapa hattına ilk ben gideceğim," dedi. "Doktor Scarpetta her zaman arkamda olacak. Helikopterin yerini tespit ettiğimizde, onu nasıl idare etmek istersiniz?"

Bana bunu soruyor ve ben de oraya varana kadar ne yapacağımı açıklıyorum. Ben görmeden önce hiçbir şeyin bozulmaması önemli.

Yaptığımız her şeyi filme alıyoruz. Regülatörler tekrar ağzımızda, yeleklerimizden yüksek sesle tıslayarak hava salıyoruz. Liam'ın başı köpükler içinde yüzeyin altına kayıyor. Tam arkasındayım, güneş ışığı suyun içinden süzülüyor.

* * *

Sarı naylon çapa ipini önce ayaklarımla takip ederken, birkaç saniyede bir durup burnumu sıkıyor ve sümkürerek kulaklarımı temizliyorum. Dizlerimi yukarı kaldırmış, Liam'ı yüzgeçlerimle tekmelememeye dikkat ediyorum. Ritmik nefes alış verişimin ve şangırdayan baloncukların sesiyle elimi yumruk yaparak aşağı iniyorum. İnerken, asılı duran alüvyonlar altın benekler gibi parlıyor. Işık kararıyor ve dalış bilgisayarlarımı kontrol ediyorum.

Kırk fit aşağıya indiğimizde Liam'ı altımda görebiliyorum ama onun altında hiçbir şey yok ve su basıncı arttıkça kulaklarımı tekrar temizliyorum. Küçük bir çizgili levrek sürüsü gölgede kalıyor, karanlıkta kayboluyor. Bir caretta caretta kaplumbağası yakınımnda kürek çekerek bana böcek gözlü bir gülümseme veriyor. Saniyeler sonra köpekbalıklarının hareket ettiği gibi zikzaklar çizerek ilerleyen çok daha büyük bir şeyin belli belirsiz şeklini yakalıyorum.

Aman Tanrım.

Lucy ve Tron'a bakmaya devam ediyorum ve altmış metrede artık güneş tarafından aydınlatılmıyorlar. Sanki bir güneş tutulmasının içindeyiz ve köpekbalığı benzeri gölgeyi tekrar arıyorum ama hiçbir iz göremiyorum. Seksen fit aşağıda hava alacakaranlık karanlık, sıcaklık elli Fahrenheit derecede seyrediyor. Kumlu dibe ulaştığımızda, birbirimizin gözüne tutmamaya dikkat ederek el fenerlerimizi yaktığımızda, dalgıç kıyafetimin içindeki soğuğu hissedebiliyorum.

Yarısı kuma gömülü çapayı aydınlatıyoruz, naylon ipe bağlı zincir yukarı uzanıyor ve karanlığın içinde kayboluyor. Liam'ı takip ederek sürekli birbirimizi görmeye devam ediyoruz, baloncuklar kaynıyor ve sık sık tamam işareti veriyoruz. Yüzgeçlerimizi hafifçe yanlara doğru açıyor, kurbağa gibi yüzüyor, dibi mümkün olduğunca az karıştırıyoruz.

Işıklarımız, midye kaplı kayalar ve beyaz cilalı eski istiridye kabuklarıyla dağılmış dalgalı kumları, zırhlı bir araç gibi ilerleyen bir at nalı yengecini boyuyor. Yeşil cam bir Fresca şişesini ve uzun zaman önce batmış bir teknenin kısmen gömülü ahşap omurgasını aydınlatıyorum. Birkaç kamyon lastiğinin üzerinden süzülüyoruz, bir tetik balığı düz ve derimsi gri renkte yüzüyor, dudaklarını büzmüş, parlayıp sönmeden önce sivri dişlerini gösteriyor.

Paslı bir çapa, akıntıda hareket eden oltalara dolanmış ve alüvyonla kaplı bir istiridye yatağı kararmış madeni para yığınının benziyor. Tepede sıçrayan koyu renkli bir yengeç, silahlarını sallayan bir kanun kaçağı gibi şahlanmış pençeleriyle bize bakıyor. Bir deniz otu yığınının üzerinde tek sıra halinde yüzüyoruz, ışığım kıvrık kuyruğuyla dik duran ve sinek kuşu gibi çırpın bir denizati buluyor.

Dalış bilgisayarlarım göre, rotor kanatlarının ilk kırık parçalarını keşfettiğimizde 103 feet aşağıda ve demir hattının 72 feet güneybatısında idik. Muhtemelen helikopter dibe vurup yuvarlanırken direktten kopmuşlardı. Kırk metre kadar ötede baş aşağı duran kabinden ayrılan kuyruk bomunu buluyoruz ve bu manzara sarsıcı.

Gümüşi şişme şamandıralar hâlâ kızaklara bağlı ve eğer açılmış olsalardı burada olmazdık. Işığımı pencerelerden içeri tutuyorum, kokpit tamamen suyla dolmuş. Pilot baş aşağı, sağ koltuğa bağlanmış, bükülmüş kolları ve bacakları havada duruyor. Kapı çerçevesi eğilmişti ve Liam'a yardıma ihtiyacım olduğunu işaret ettim.

Bacaklarımızı helikopter kazağının üzerinden geçirerek kendimizi sabitliyoruz. Kapıyı dikkatlice çekip açıyoruz, dibinden sıyrıyoruz ve görüşü tamamen engelleyen bir alüvyon ve kum bulutu gönderiyoruz. Ne yaptığımızı tekrar görebilene kadar birkaç dakika boyunca kendimizi olduğumuz yerde tutuyoruz.

Yeleğimden parlak turuncu bir kurtarma çantasının klipsini açarken Liam ışığını bana tutuyor. Regülatörümü ağzımdan çıkarıp çantanın açık olan alt kısmına yerleştiriyorum ve kalın baloncukların gürültüsüyle şişiriyorum. Bir nefes hava alarak, bağlı çantayı yakınlarda duran Lucy'ye veriyorum. İkinci torbayı da aynı şekilde doldurup, Liam ve maskeme takılı kameram yaptığımız her şeyi çekerken ona teslim ediyorum.

Yavaş ve temkinli bir şekilde hareket ediyoruz, ters çevrilmiş kokpitin içine bakarken deniz tabanının üzerinde sırtüstü pozisyonda duruyoruz, küçük bir yılan balığı bana boncuk gibi bakarken dalgalanıyor. Sağ koltuk bağlantılarından kurtuldu ve pilotun kafasını konsola çarptı. Alnı, koltuğun serbest kalması sırasında aldığı darbeden dolayı çökmüş, gözleri kısmen kapalı kapakların arasından kör bir şekilde bakıyor.

Kafa travması helikopter suya çarptığında meydana gelmiş ve eğer daha önce ölmemiş olsaydı, travma onu öldürebilirdi. Beyin dokusu kafatasının önündeki açık kırıktan görünüyor ve keşke Dixie adlı memur köpekbalıklarından bahsetmeseydi. Daha da kötüsü, eminim ki

Birini gördüm ve sonraki birkaç dakika boyunca, her olay yerinde yaptığım gibi kafasını plastik bir çöp torbasıyla kapattım.

Ancak bu durumda, cesedin kan ve doku sızdırmasını ve yırtıcı hayvanları çekmesini istemiyorum. Işığımı kokpitte dolaştırırken, ters çevrilmiş tavan döşemesinin üzerinde sürüklenen, büyük kısmı kumla kaplı bir cep telefonu fark ediyorum. Bir şişe çilek aromalı vitaminli su yakınlarda asılı duruyor, içindeki kırmızı sıvının bir kısmı gitmiş, kapağı açık. Briley Uçuş Hizmetleri'nin görüntüleri gözümün önüne geliyor, buzdolapları aynı marka içeceklerle dolu.

Önce telefona, sonra da şişeye uzanırken hortumlarımın takılmamasına dikkat ediyorum. Onları yeleşime takılı toplama çantasının içine sokarken, elektrik kesintisine ve daha fazla hasara yol açmadan pilotu kurtarmanın en iyi yolunu düşünüyorum. En azından neopren eldivenli parmaklarımla manipüle etmekte zorlanacağım dört noktalı bir emniyet kemerine bağlı değil.

Omuz kemerinin tokasını çözerek onu serbest bırakıyorum ve koltuktan uzaklaşıyor. Onu salınma sokmamaya, her şeye çarpmamaya ve daha fazla çamur bulutunu karıştırmamaya dikkat ediyorum. Onu çeviriyorum, benden uzaklaşırken kollarının altından tutuyorum, omzu döngüye çarpıyor. Sonra bacaklarından biri koltuğun arkasına takılıyor, spor ayakkabısı çıkıyor ve sürükleniyor.

Onu açık kapıdan dışarı çıkarmayı başardım ve Lucy bir kurtarma çantasının iplerini göğsüne bağladı. Tron ikinci torbayı bağladı ve onlar onu tutarken o yukarı doğru yüzmeye başladı. Ben çapa ipini takip ediyorum, Liam da . Kanımızda nitrojen kabarcıkları oluşmasını önlemek için yavaşça yükseliyoruz, buna dekompresyon hastalığı ya da vurgun deniyor.

Dalış bilgisayarımı sürekli kontrol ediyorum ve yarım depo havam kalmış. Kendime yudumlamayı ve derin nefes almaktan kaçınmayı hatırlatıyorum. Stresliyen ve kendini zorlarken bir depoyu şok edici bir hızla tüketmek kolaydır. Lucy ve Tron her on metrede bir rüzgârgülleri gibi dik asılı durduğumuz ipte duruyor. Sonra patlayan baloncukların arasından yükselmeye devam ediyoruz.

Yüzeyin elli metre altında, loş ışıklı su sanki biri üzerimize metal bir kapak kapatmış gibi aniden kararıyor. Hareket etmeyi bırakıp ipe tutunuyoruz ve ışıklarımızı sanki neler olduğunu görebilecekmişiz gibi yukarı doğru tutuyoruz. Asılı duran çamurdan başka bir şey seçemiyoruz, bir başka kaplumbağa sanki bela geliyormuş gibi aceleyle yüzüyor.

Tamamen karanlığa gömüldük, devasa bir şey yavaşça geçiyordu. Ne olduğunu beklerken sudaki titreşimi hissedebiliyorum.

Sonsuzluk gibi görünüyor, ışıklarımızı etrafta parlatıyoruz. Çapa ipi aniden ellerimizden koptuğunda iliklerime kadar titrediğimi hissediyorum. Karanlığın içinde kaybolup gitmesini şaşkınlıkla izliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

Yavaş yavaş, bulanık ışık geri gelir ve titreşim dağılır. Lucy ve Tron sıkı sıkıya tutunurken şişirilmiş kurtarma çantaları ölü pilotun bedenini çekiştiriyor. Liam bize yukarıyı göstererek tamam işareti veriyor ve yükselmeye devam ediyoruz.

Arkasında yakın durarak, o yönlendirdikçe durup bekliyoruz, yüzgeçlerimiz hafifçe kürek çekiyor. İşimizi kolaylaştırmak için demirli bir halat olmadan su altında yerimizde duruyoruz. Rüzgâr artıyor, akıntı sertleşiyor ve bizi ilerletiyor. Kendimizi tüketmeden onunla mücadele edemeyiz ve bir deponun üçte birinden daha azına düştük. Havamızın geri kalanını kısa sürede emmek kolay olurdu ve yüzeye ulaştığımızda bu çok kötü olurdu. Yüzdürme yeleklerimizi şişiremeyiz.

Benimkinin düğmesine tankımdan daha fazla hava eklerken bunu düşünüyorum, yükseldiğimi hissediyorum, güneş ışığı suyun içinden parlıyor. Yüzeye çıkıp yüzerken aydınlıkta gözlerimi kısıyorum. Mavi gökyüzünde beyaz kümülüs bulutları oluşuyor ve etrafıma bakıp tekmemizi arıyorum, hiçbir iz yok. Geri çekilen denizaltının kare bir yüzgeç gibi çıkıntı yapan kumanda kulesini seçebiliyorum, gövdesinin bir kısmı suyun üzerinde bir balinanın sırtı gibi görünüyor.

Bağlanmamış bir dalış şamandırası bizden yaklaşık elli metre ötede suyun üzerinde sallanıyor, bağlı bayrak hafifçe dalgalanıyor ve biz de ona doğru şnorkelle yüzüyoruz. Sanırım Henry ve tekne kaptanımız hemen yer değiştirmeleri gerektiğini anladıklarında, çapa ipini çözüp parlak kırmızı bir dalış şamandırasına bağladılar. Sarı naylon halat gevşemişti, ona tutunuyorduk. Ya kopmuştu ya da çapa artık tutmuyordu.

Taramamı sürdürüyorum, bu başka bir denizaltı gelmemesini umuyorum. Gemidekilerin burada olduğumuza dair hiçbir fikri olmazdı ve kaçmak için hiçbir yolumuz olmazdı. Karşılaşmanın atlatılabilir olduğundan şüpheliyim. Bir denizaltı, bir uçak gemisi ve gövdenin altına doğru çekiliriz. Bunu ayrıntılı olarak hayal edebiliyorum ve büyük olasılıkla boğulurduk.

"Askeri bir geminin beş yüz metre yakınında bulunamazsınız." Liam endişeli düşüncelerimi yarıda kesti. "Yeterince uzaklaştığında, teknemiz bizim için geri gelecektir."

"Onları hiçbir yerde göremiyorum," diye cevap verdiğimde acı su çenemin altına çarpıyor ve tükürüyorum.

Lucy her zamanki sakinliğiyle, "Bizi bıraktıkları yere geri döneceklerini bilirlerdi," diyor.

"Hareket etmemiz dışında," diyor Liam. "Bu gece daha da kötü bir hava geliyor ve rüzgâr şimdi güneyden on ya da on beş knot hızla esiyor, tahminimce. Akıntı giderek güçleniyor ve bizi donanma istasyonuna yaklaştırıyor."

Ben Marino'yu düşünürken Tron, "Bu da demek oluyor ki askeri gemilerin daha da fazla yolundayız," diye cevap veriyor.

Bu onun için uygun bir yolculuk olmazdı.

"Günümün geçeceğini hiç düşünmemiştim," diyor Lucy.

"En önemlisi, bunu hiç düşünmemişti." Yüzükoyun yüzen ve dalgalarla birlikte sallanan ölü pilota bakıyorum.

Turuncu kurtarma torbaları vücudunun üzerinde sönmüş, siyah plastik kaplı kafası yüzeyin altında asılı, kolları ve bacakları . "Acaba evli mi, çocukları var mı?" diyor Liam. "Ya da ailesi hala hayatta. Onlar için ne kötü bir gün."

"Onun hakkında bir şeyler araştırdım bile," diyor Lucy. "Evlenmemiş. Otuz iki yaşında. Yılın başında Dana Diletti için uçmaya başlamış."

Gazetecilere bunun hayalindeki iş olduğunu söyledi. Tüm zil ve düdükleri olan yeni bir helikopter. Suyun üstünde yüzen askeri gemileri tararken, ünlü biri için çalıştığını söylüyor. Ve bekleriz. Sonra biraz daha bekledik, çünkü ben bir şeyin aniden üzerimize gelmesinden endişeleniyordum. Ne yeleklerimizde ne de dalış şamandırasında yanıp sönen acil durum işaretleri var.

Dikkatimizi dağıtmak için havadan sudan konuşmaya başlıyoruz, dalışa ne zaman başladığımız hakkında sohbet ediyoruz. Ve geçmişteki talihsizlikler. Ve havasız kalmak gibi yaptığımız aptalca şeylerden. Ya da okyanusa atlamadan önce açmayı unutmak gibi. Dalgıçların dalış kıyafetlerinin içine işedikleri ama bunu itiraf etmedikleri doğru mu?

"Asla," diyor Liam.

"Hayır." Lucy başını sallar.

"Kimsenin bunu kabul etmediğini belirtmek için" diye cevap veriyorum ve ardından

Yemek.

Tron, "Dalıştan sonra hep açlıktan ölürüm," diyor.

Ben altımızda yüzen şeyin ne olabileceğini düşünmemeye çalışırken Liam "Agzly," diye cevap veriyor. "Izgarada iyi bir ton balığı bifteği, birkaç soğuk bira. stne de sek bir viski ve Küba purosunu."

"Ben makarna istiyorum. şimdi siparişimi veriyorum." Biz aşağı yukarı sallanıp su tkrrken Lucy maskeden maskeye bana bakıyor.

"Tanrıya şükür." Tron işaret ediyor ve ben de arkamı döndüğümde uzakta yanıp sönen ve giderek yaklaşan mavi ışıkları görüyorum.

Kimsenin bizi duyması mümkün değilken kollarımızı havada sallayıp bağırıyoruz. Yaklaşıp yavaşlayan Hampton polis botu yanımızda durup Liam'a dalış şamandırmasına bağlaması için bir ip atıyor. Sonra bileğindeki kılıfından bıçağını çıkartıyor. Hala apaya bağlı olan ya da olmayan sarı naylon halatı kesiyor.

Henry'nin fermuarını açtığı parlak sarı bir ceset torbası hazır. Sıkı dokunmuş file suyun akmasına izin veriyor ve biz de havası indirilmiş kurtarma torbalarının kemerlerini zerek uzanan ellere veriyoruz. Açılmış ceset torbasını l adamın altına yerleştirmeye yardım ediyorum. Lucy ve Liam merdivene tırmanıp teçhizatlarını çıkartırken, Tron ve ben sallanan dalgaların arasında torbayı tutuyoruz.

Teknenin yan tarafına eğiliyorlar, çantayı saplarından tutup güverteye çekiyorlar, su ağdan akıyor. Alüminyum merdiven çarpıyor ve sallanıyor, dalgalar gittikçe sertleşiyor. Bir basamağa tutunarak, Lucy yzgelerimi almak için aşağı uzanırken yzgelerimi çıkartıyorum. Yukarı tırmanırken tankın ağırlığını sırtımda hissediyorum, kameranın takılı olduğu maskemi çıkartıyorum, ağırlığından boynum tutuluyor.

Eldivenlerimi çıkartıp bank koltuğuna oturuyorum ve depomu tutucuya yerleştiriyorum. Yeleğimin kemerini zerek yeleği ve tüm hortumları çıkartıyorum. Dalış oraplarımı çıkarmak için eğiliyor, bıçağı bileğimden zyorum. Dalış giysilerimizi su dolu varilin içine bırakarak mücadele ediyoruz. Duş başlığının altında durma sırası bana geldiğinde, saımdaki tuzu ve çamuru yıkıyorum.

"şimdi ne yapman gerekiyor?" Havluyla kurulanırken Henry bana bunu soruyor. "Karaciğer ateşini lemenin ya da başka bir şey yapmanın bir anlamı yok" diye cevap veriyorum.

"Suya ne zaman girdiği konusunda oldukça iyi bir fikrimiz var. En iyisi sonrasını Norfolk ofisinin halletmesine izin vermek. şundan emin olmak isteyeceksiniz.

Doktor Barış'ta video ve fotoğraflar var."

"Ya F-16'lar onu yakaladığında çoktan ölmüşse?" Tron sorar. "Bunu bilmenin bir yolu var mı?"

"Toksikoloji bana bir ipucu vermediği sürece bunu söyleyemeyeceğim," diye cevap veriyorum. "Ama görünüşe göre iki ayrı olay var. Ya bayıldı ya da otomatik pilottayken öldü. Neden? Ve on beş yirmi dakika sonra helikopteri tekledi ve körfeze düştü. Neden?"

Bret Jones'un uçarken birkaç yudum çilek aromalı vitamin suyu içmiş olabileceğini açıklıyorum. Toplama çantasını Tron'a veriyorum ve Dana Diletti ve ekibinin bu sabah uçuğu özel terminalde vitaminli su gördüğümü belirtiyorum.

Teknemiz marinaya doğru hızla yol alırken Lucy, "Ben de aynı şeyi fark ettim," diye cevap veriyor. "Her zaman küçük buzdolaplarında saklıyorlar, pilotların salonlarındakiler de dahil."

"Portakal ve çilek aromalı vitaminli su şişeleri," diyor Tron bana. "Sanırım pilotun kokpitte bulduğunuz şişeyi oradan aldığını varsayabiliriz."

Lucy, "Uçuş servisinin güvenlik kameraları tarafından çekilen videoya bakacağız," diye ekliyor.

"Ryder Briley işin içindeyse onu ele geçirmekte iyi şanslar." Islak havlumu kuru bir havluyla değiştirip omuzlarıma atıyorum. "Sihirli bir şekilde, kameralar bir sebepten dolayı çevrimdışı olacak."

"Birisi bu sabah erkenden onları kapattığında açıklılar ve iyi çalışıyorlardı. Ya da öyle olduğunu düşünmüşler." Lucy gülümseyerek cevap veriyor. "Daha önce de belirttiğim gibi, Ryder Briley bir süredir radarımızdaydı. Luna'nın sözde ölümcül kazasından sonra, uçuş servisindekiler de dahil olmak üzere bazı kamera sistemlerini kapatmanın imkansız olduğundan emin olduğumu söylemek yeterli. Yaptığınızı düşüneceksiniz. Ama yapmadınız."

* * *

Teknemiz Fort Monroe'ya yaklaştıkça devasa taş surlar parlak ufukta beliriyor. *Chesapeake'in Cebelitarığı* olarak adlandırılan bu askeri tesis 1812 Savaşı'ndan sonra inşa edilmiştir. Uzaktan bakıldığında muhtemelen yüzlerce yıl öncesinden çok da farklı görünmüyor.

Haber helikopterleri bizi takip ediyor ve kurtarma ekiplerini görebiliyorum.

Marinanın yanına park etmiş polis araçları, güneşin altında parlayan tekneler. Kaptanımız motorları geri çevirmeye başlıyor, dümen suyuna girmek için hızımızı kesiyor. Sonra iskeleye doğru süzülüyoruz ve Norfolk'taki ofisimden siyah penceresiz minibüsü görüyorum. Nathan adındaki ölüm müfettişi içinden iniyor.

Bagaj kapağını açıyor ve iskeleyi bize doğru takip etmeye başlıyor, bir çift mor eldiven giyiyor, ayakları alüminyum üzerinde gürültülü. Birkaç dakika sonra o ve Liam parlak sarı poşetlenmiş cesedi taşıyarak minibüse yüklüyorlar. Norfolk adli tabibi Rena Peace'e mesaj atarak son gelişmeleri aktarıyorum. Hemen test ettireceğim vitaminli su şişesinden bahsediyorum, bu vakada toksikoloji en önemli önceliğim.

Lucy, Tron ve ben güneyde gök gürültülü fırtınalar çıkarken caddenin karşısındaki Hampton polis deniz birimine doğru yürüdüğümüzde saat öğleden sonra 3:30'a yaklaşıyordu. Çantalarımız havluyla örtülü omuzlarımıza asılı, botlarımızla yürürken sıcaklık ve nem iyi hissettiriyor. Suyun üstünde yüzmekten yüzümün güneşten yandığını hissedebiliyorum. Lucy ve Tron'un burunları kızarmış.

Dodge Charger bıraktığımız yere park edilmiş, içi kavrulacak kadar sıcak. Arka koltuğa yerleşip atlama çantamı açıyorum. Nemli spor sutyenimin üzerine bir polo tişört geçiriyorum, emniyet kemerimi bağlıyorum, havluyu kucağıma seriyorum. Avuç içlerim su altında kaldığım için solgun ve buruşuk, tırnaklarım mavimsi, bana boğulma vakalarında gördüklerimi hatırlatıyor.

Helikopterin yakıtını doldurduğu ve beklediği NASA Langley kampüsüne geri dönüyoruz. Hampton Üniversitesi'nin yanından I-64 Batı yoluna girerken Lucy, "Buradan gitmemiz iyi oldu" diyor. Gök gürültülü fırtınalar bir saat içinde Tidewater'ı vuracak, Kuzey Virginia ve New England'a doğru ilerleyecek. Kıyı bölgelerinde su baskınları bekleniyor ve zarar verici rüzgarlar elektrik kesintilerine neden olabilir.

Bilgisayar destekli gözlüklerini takıyor, camları güneşte koyu yeşil renk alıyor. Tron eyaletler arası yolda hızlanırken, her zamanki gibi şeritlere girip çıkarken ikimiz de hava durumu raporlarını, mesajları, e-postaları takip ediyoruz. Kanıt inceleme görevlisi Lee Fishburne'ün az önce mesaj attığını görüyorum. Mümkün olan en kısa sürede aramamı istiyor. Laboratuvarında daha fazla test sonucu var ve ben de onu arıyorum.

"Oturuyor musunuz?" diye soruyor.

"Aslında öyleyim. Ve şu anda çok gürültülü bir arabada." Kazıyorum

Evrak çantamdan defter ve kalem çıkardım.

"İstismara uğramış bir çocuk ile Nobel Ödülü sahibi bir kişinin ölümlerinin bir şekilde bağlantılı olacağını kim düşünebilirdi ki?" Lee'nin heyecanlandığı pek görülmemiştir.

Luna Briley ve Sal Giordano'nun vakalarındaki köpüklü kalıntıların aynı olduğunu doğrulamaya devam ediyor. Üzerlerinde ultraviyole ışık altında kobalt mavisi parlayan ay tozu benzeri bir madde vardı. O bunları söylerken ben de Benton'a bilgileri mesaj atıyordum.

Lee bana "Sanırım simülantın aynı kaynaktan geldiğini söylemek yanlış olmaz" diyor. "Mikroskobik olarak aynı görünüyor. Bileşimi aynı. Kesinlikle aynı üretici tarafından yapılmış, aynı işleme kullanılmış."

"Ve bu sahte ay tozunun nereden gelmiş olabileceğini anlamamıza yardımcı olabilecek yeni bir bilgi elde edemedik mi?" Hampton Nehri'ni geçerken sordum. "Örneğin, Virginia'da bir yere mi gönderiliyor?"

Benton bana mesaj atarken, "Bu konuda bir ipucu yok," diyor.

DI ile diyor ki.

Kocam Müdür Bella Steele ile görüşüyor ve birkaç dakika içinde Gizli Servis merkezinden ayrılacak. Oraya vardığımda evde olacak ve onu görmek, yeniden temiz ve medeni hissetmek için sabırsızlanıyorum. Ona buzluktan bir kap marinara sosu çıkarmasının faydalı olacağını yazdım. Bir de geçen gece koyduğum focaccia ekmek hamurunu.

Telefonumda yazarken Lee'ye "Acaba Ryder Briley sahte ay tozu kullanan bir işle mi uğraşıyor?" diye soruyorum.

Peki ya şarap? Benton bana cevap yazıyor.

Bir çift kırmızı şarap lütfen, yazıyorum.

"Bilmiyorum," diyor Lee. "Ama Sal Giordano'nun vücudunda ay simülantının yanı sıra bir sürü mikroskobik kalıntı vardı. Kedisi var mıydı?"

Marino ve Dorothy de dahil mi? Benton'a motorun gürültüsünden konuşurken yazıyorum.

Gece burada kalmalılar. Belki Shannon da bize katılmak ister. Tüm bu olanlardan sonra fırtınada yalnız kalmamalı. Yeterince ürkek ve yalnız olduğunu biliyorum.

Mesajlaşmaya devam ederken hoparlörden "Sal'in eskiden kedileri vardı ama yıllardır yok," diyorum. "Neden sordun?"

"Çünkü üzerinde kedi tüyü vardı. Ayrıca kedi tüyü, ama benim gördüğüm normal kedi değil" diye açıklıyor Lee özlü sesiyle, ben Sarı Tuğla Yol'daki çitayı düşünürken.

Herkesi davet edecek, Benton cevap yazıyor.

Tron ve Lucy'nin duyması için telefonu kaldırdığımda Lee, "Böcek parçaları, izolasyon, örümcek ağları ve bunun gibi döküntüler," diye açıklıyor. "Çok sık temizlenmeyen bir yerde tutulduysa beklediğiniz şeyler."

"Peki tüm bu mikroskobik kalıntılar vücudun her yerinde miydi, yoksa sadece bir kısmında mı?" Tuzlu bataklıklar arasında dallanan gelgit derelerine yansıyan ve bana kan damarlarını hatırlatan ışığa bakıyorum.

"Evet," diyor Lee. "Aldığınız tüm örneklerden. Tepeden tırnağa her bu şey vardı."

"Bir yerde tutulurken çıplak olduğunu öne sürmek," diye yanıtlıyorum. "Sanırım birini kontrol etmenin bir yolu da bu."

"Ve aşışlamak." İçimde alev alev yanan bir öfke hissediyorum.

"Lee sözlerine şöyle devam ediyor: "Son olarak, tırnak küpürlerinde ilginç bir şey ortaya çıktı. "Nanogranül perovskit. Ve bunun ne olduğunu bilmiyorsanız...?"

"Bilmiyorum."

"Güneş ışığını elektriğe dönüştüren fotovoltaiik hücreler yapmak için kullanılan bir kalsiyum titanyum oksit minerali. Başka bir deyişle güneş pilleri," diye yanıtlıyor. "Ama perovskitin üretimde kullanılan *sentetik* bir versiyonundan bahsediyoruz. Sal Giordano'nun tırnaklarının altında doğal olarak bulunan mineralden değil."

"Birinin neden gerçek madene erişmek istediğine dair bir teoriniz var mı? Ne amaçla?" Ben soruyorum.

"Muhtemelen araştırma için. Örneğin sentetik bir versiyon yapıyorsanız, muhtemelen model olarak gerçek bir şeye erişmek istersiniz. Ayrıca sentetiğe gerçek maddenin bir kısmını katmak gibi katkı mühendisliği olanaklarına da izin veriyor. Özel sosunuz ne olursa olsun pişirmek için. Sal Giordano'nun güneş enerjisiyle ilgili projelerde yer alıp almadığını merak ediyorum. Belki de Hubble ve James Webb gibi uydularda ve teleskoplarda kullanılan güneş dizileri gibi uzayla ilgili bir şey?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtlıyorum.

"Muhtemelen perovskit tanecikleri ona başka biri tarafından aktarıldı. Eğer kaçırılmadan önce tırnaklarının altında değilse.

öldürüldü. Eğer öyleyse, geldi?" Lee, ben kayıp üç saati düşünürken, "Bu bir cinayet mi?" diyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

Pazartesi öğleden sonra Sal, Sessiz Bölge'nin derinliklerine doğru ilerlerken telefonunu kapatmadan önce Weyers Cave'den beni aradı. Saat 13:30 civarındaydı ve Green Bank, Batı Virginia'ya kadar olan yolun geri kalanını yaklaşık iki saatte gitmesi gerekiyordu. Ama restorana saat 19:00'a kadar varamadı. Ne yapıyordu? Nereye gitmişti?

"Luna Briley'nin pijamasında ya da başka bir yerde perovskit buldunuz mu?" Lee'ye hoparlörden soruyorum.

"Hayır."

Tron, homurdanan Dodge Charger'ı 1950'lerden fırlamış dükkan ve lokantaların bulunduğu Phoebus'ta sürüyor.

"Virginia'da güneş pillerinden bir şeyler yapan şirketler var mı?" Bir gazi mezarlığının yanından hızla geçerken soruyorum, beyaz mezar taşlarının mükemmel sıraları bana dişleri hatırlatıyor.

Kanıt inceleme görevlisi "Çok değil ama bazıları" diyor.

"Perovskitin buralarda bir yerde çıkarılıp çıkarılmadığını merak ediyorum. Eğer öyleyse, bu gerçek mineralin izlerini bulmayı açıklayabilir." Sal'in Weyers Mağarası'na yaptığı gizemli gezileri düşünmeden edemiyorum.

Özgür bir ruha sahipti ama düşüncesizce hareket etmezdi. Bana sık sık yaz aşkımızın yaptığı en aceleci şey olduğunu söylerdi. Çoğu şey hakkında uzun uzun düşünürdü ve Green Bank'e giderken bir yerde durduysa, bu bir amaca yönelikti. Weyers Mağarası'nı periyodik olarak ziyaret ediyorsa, bu hesaplanmış bir şeydi.

Lee, "Okuduklarıma göre perovskit, yüz milyonlarca yıl önce volkanik faaliyetlerin devam ettiği dağlarda doğal olarak oluşuyor" diyor. "Lav soğudukça, magmatik veya volkanik kayalar oluşturuyor, perovskit de burada bulunuyor."

"Ateş ve kükürtten. Bu bir şekilde anlaşılıyor." Tron Formula 1 gibi sürerken not almak kolay değil. "Volkanik taşları nerede bulabiliriz?"

buradaki kayalar? Perovskitin yerel olarak çıkarılma olasılığını varsayarsak?"

"Appalachian Dağları kesinlikle." Lee yavaş ve kolay anlaşılır zekâsını yalanlayan bir ses tonuyla konuşuyor. "Perovskitin çoğu Rusya'da çıkarılır. Ayrıca İsveç ve Vezüv Yanardağı, İtalya. Ve Magnet Cove, Arkansas. Dünyanın bu bölgesinde gerçek bir madenden haberim yok. Ama olabilir."

"Gizli Servis'in son gelişmeleri öğrendiğinden emin olacağım ve bu aramızda kalacak, Lee," diyorum ona. "Nano perovskit taneleri ve sahte ay tozunu kim bıraktıysa bunun farkında olmayabilir."

Carrie.

"Çıplak gözle göremediğiniz bir şey olduğunda genellikle böyle olur," diye yanıtlıyor. "İnsanlar ciltlerinde, giysilerinde, saçlarında ne taşıdıklarını, süründükleri ve dokundukları her şeyde izler bıraktıklarını düşünmüyorlar."

Hampton'dan geçerken aramayı sonlandırdığımda Lucy, "Carrie bunu düşünecektir," diyor. "Kanıtların izini ve bir şeyden diğerine nasıl aktarıldığını anlıyor."

"Bizim bildiğimiz pek çok şeyi onun da bildiğini varsayabiliriz." Norfolk ofisinin gider hesabının bulunduğu Walmart Supercenter'a bakıyorum.

"Bazı durumlarda, bildiğimizden daha fazla." Lucy'nin ses tonu, eski akıl hocası ve sevgilisine duyduğu derin saygının ipuçlarını veriyor.

Bu, dünya çapında bir yarışmacının diğerine hayranlık duyarken aynı zamanda birbirlerini yok etmek istemesi gibi bir şey. Ama Carrie'nin yaptığı bir spor değil ve yeğenimin içinde yanan pilot ışığını fark ettiğimde bu beni deli ediyor. Bir zamanlar birbirleriyle yaşadıkları şey tamamen yok olmadı.

Lucy, "Kendini kontrol altında tuttuğu sürece, ustalaşamayacağı ve çözemeyeceği pek bir şey yok," diyor.

"Onun gibi birini hafife almak aptallık olur," diye katılıyor Tron.

"Onun gibi biri yok," diye cevap veriyorum. "Ve evet, bu aptallık olur."

Kaslı araba kükreyerek Virginia Hava ve Uzay Bilim Merkezi'nin yanından geçiyor, yükselen cam giriş bana *Jetgiller* çizgi filmini hatırlatıyor. PencereLERimizi kısmen açtık ve klimayı kapattık. Eskisinden daha kuruyum ama bisiklet şortumdaki dolgu rahatsız edici derecede nemli ve yumuşak.

"Carrie dekompanse oluyor olabilir," diyor Lucy. "Daha önce de oldu. Ve o çöküyor ve yanıyor."

"Genellikle iğrenç bir şey yapmadan önce değil," diye cevap veriyorum.

"Üzerinde bulunabilecek kanıtlar konusunda bu kadar rahat davranmak ona göre değil." Biz konuşurken Lucy bana bakıyor. "Hatalar yapıyor."

"Muhtemelen," diye cevap veriyorum. "Ama vücuduna ve giysilerine yapışan nano toz taneciklerinin farkında olmamasını anlayabilirim. Özellikle de düzenli olarak toza maruz kaldığı bir ortama girip çıkıyorsa. İnsanlar KKD konusunda gevşek davranabilir. Maske ve eldiven takabilirler ama gerisini takmazlar. Bir odadan geçiyorlarsa veya uzun süre kalmayacaklarsa, uğraşmalarına gerek olmadığını düşünürler. Ya da kirlenmiş Tyvek'i tekrar kullanırlar."

"Mikroskobik kalıntıları bırakanın Carrie olduğunu varsayarsak? Sanırım umurunda değil." Tron cehennemden çıkmış yarasa gibi arabayı sürerken dikiz aynasından bana bakıyor.

Yüzü alışılmadık derecede ciddi. Bu konuşmadan pek hoşnut olmadığını söyleyebilirim.

"İstemedi bir şey bırakmak istemezdi," diye tekrarlıyor Lucy. "Dekompanse olmasıyla ilgili demek istediğim de bu. Bunu yaptığında daha büyük riskler alıyor ve dikkatsiz olabiliyor."

"Kanıt bırakmayı umursadığını sanmıyorum." Tron, yavaş bir sürücünün yanından hızla geçerken Benton'ın söylediğinin aynısını söylüyor. "Onu asla yakalayamayacağımızı düşünüyor." Düşmanca bir tavır. "Şu anda nerede olduğunu bile bilmiyoruz."

"Buralarda bir yerde," diyor Lucy. "Ya da öyleydi. Sal Giordano'nun kaçırılması ve ölümüyle ilgisi olduğunu varsayıyorum."

"Polisten sonsuza kadar kaçabileceğini düşünmek saflık olur," diye cevap veriyorum. "Özellikle de buralarda, göze çarpacağı kırsal bölgelerde."

"Virginia'da çok zaman geçirdi," diyor Tron. "Etrafı iyi biliyor ve işine geldiğinde ortama uyum sağlayabileceğinden şüpheleniyorum."

Lucy, "Eğer bırakan oysa, o zaman nerede olduğuna dair de bir fikrimiz var," diye ekliyor. "Bu da Sal'in rehin tutulduğu yer. Ve belki Carrie Briley'lerin etrafındaydı, hatta evlerinin içindeydi. Belki de Luna ile temas kurmuştur, bu da pijamalarındaki köpüklü kalıntıları açıklar."

"Eğer bırakan oysa, sahte ay tozuyla ne işi var?" I

Sor.

"Bilmiyorum," diyor Lucy.

"Peki ya perovskit ve güneş pilleri? Bunlarla ne yapıyor olabilir?"

"Pek çok şey olabilir. Lazerler, LED'ler, seramik kapasitörler gibi fotovoltaiik olanlar da dahil olmak üzere elektronik, güneş dizileri gibi havacılık ve uzay teknolojileri" diye yanıtlıyor Lucy. "Ayrıca ve daha yaygın olarak, güneş panelleri. Muhtemelen etrafta uçarken fark etmişsinizdir, çok sayıda güneş enerjisi çiftliği ve güneş panelli çatılar var."

Tron, "Şirketler ve sıradan insanlar elektrik ve kâr elde etmek için bunları kullandıkça sayıları her geçen gün artıyor," diye ekliyor. "Sal Giordano gibi bir bilim adamının mülkünde güneş panelleri olmamasına şaşırdım."

Bu kez adli kimyager Rex Bonetta'dan yeni haberler gelirken, "Belki de araştırdığı bir şeydi," diye öneriyorum.

Gönderdiği ön raporu okudum ve Sal öldüğünde uçakta yüksek seviyede haloperidol, lorazepam ve Benadryl vardı. Benzodiazepin ve antihistaminik ile birlikte güçlü antipsikotik B-52 olarak bilinir. Mahkumlar ve psikiyatrik hastalar kontrolden çıktığında kimyasal kısıtlama olarak kullanılır.

"Cildindeki kızarıklığın açıklaması bu olabilir. Haloperidol ya da daha iyi bilinen adıyla Haldol'un yan etkileri var." Konuşurken telefonumdan yan etkilere bakıyorum ve şüphelendiğim şey doğrulanıyor. "Bunlardan biri de ışığa duyarlılık," diye ekliyorum. "Ve Sal başlangıçta açık tenliydi."

Tron, "Yani, güneşli açıkta ölürken güneş yanığı oluyordu," diyor.

"Ve vücudunda Haldol olduğu için daha çabuk yanmış olabilir," diye açıklıyorum.

Lucy, "Boynuna ve başka yerlerine enjekte edilen şey bunun, lorazepamın ve Benadryl'in bir karışımı" diye tahmin ediyor.

"Hızlı etki eder," diye yanıtlıyorum. "Bir B-Fifty-Two ataksiye ve ağır sedasyona neden olur. Bu da neden şiddet yanlısı ve aşırı tedirgin insanları kontrol etmek için kullanıldığını açıklıyor."

Lucy, "Rusların da favorisidir," diye yanıtlıyor. "Esir kamplarında ve akıl hastanelerinde mahkumları sersemletmek için kullanılır. Özellikle de Kremlin'in bazı siyasi düşmanlarını. B-Fifty-Two kokteyli Carrie'nin bildiği ve muhtemelen amaçlarına uygun olduğunda kullandığı bir şeydir."

Dinlerken, Sal'in pazartesi gecesi kamyonetiyle Red Caboose restoranından uzaklaştığını hayal ediyorum. Dakikalar sonra biri için durdu. Belki de Benton'ın dediği gibidir ve o kişi zor durumdaymış gibi davranmıştır. Sal'in kamyonetinden indiğini hayal ediyorum. Belki de penceresini açtı ve aniden boynuna bir şırınga saplandı.

Uyuşturucu kokteylinin etkisini çabucak hissetmiş olmalı ve bu da mavi-beyaz kapsülü yuttuğu zaman olabilir. Belki de cebindeydi ve saldırganın haberi olmadan almayı başardı. Kolundaki ve kalçasındaki enjeksiyon yerlerini hayal ediyorum. Muhtemelen esir tutulduğu süre boyunca sakinleştirici verilmiş. Ama bu olan bitenin farkında olmadığı anlamına gelmez.

* * *

NASA Langley hangarına ulaştığımızda alçak güneş, bina bulutlarının kenarlarına vuruyor ve ufukta pembe bir renk yayıyor. İki Gizli Servis ajanı bekliyor ve içlerinden biri Tron'daki Dodge Charger'ı alıyor. Motoru çalıştırıyor ve gıcırdayarak otoparktan çıkıyor.

"Sıkıcı bir SUV'a geri dönmek." Uzaklaşan karartılmış kaslı arabanın ardından özlemle bakıyor.

"Washington National'a vardığımızda ikinizi de bırakacağım." Lucy bunu benim iyiliğim için söylüyor. "Tron sizi eve bırakacak. Benton, Marino ve annemle birlikte akşam yemeğini hazırlıyor. Shannon da yolda. Seninle sonra orada buluşuruz. Önce helikopteri eğitim merkezine geri götürmem ve güvenli bir şekilde hangara yerleştirmem gerekiyor."

Kokpite tırmanıyorlar ve ben de ilk kez arka kabinde tek başıma oturuyorum. Marino'ya helikopterde olduğumu ve eve döneceğimi mesaj atıyorum. Hava yine kötüleşecek ve mümkünse kimsenin yollarda olmasını istemiyorum. Dorothy ile birlikte geceyi geçireceklerini varsayıyorum. Cevap vermiyor ve umarım şimdilik aralarındaki anlaşmazlıkları çözmüşlerdir.

Langley kulesi Kıyamet Kuşu'nun Kuzey Virginia'ya doğru havalanmasına izin verdiğinde saat akşamın beşidir. Görüş mesafesi kötüleşmeye başlıyor ve Lucy yol boyunca uçuş takibi talep etti. Bir hava trafik kontrol frekansından diğerine aktarılırken, Lucy bizi su ve ormanların üzerinden uçan bir karga gibi yönlendirecek. Sakız büyüklüğünde yağacağı tahmin edilen doluyla birlikte yaklaşan fırtınayı atlatmak istiyor.

Marino'nun endişelenmesine gerek kalmadan, gümüşü gri alev geciktirici koltuğuma bağlandığım arka kabinde dahili telefon açık bırakıldı. Bölme kokpiti görmemi engelliyor ve Tron arada bir bana hava durumu ve şu anki konumumuz hakkında bilgi veriyor. Vaka bilgileri güncellendikçe bana da ayrıntılar veriliyor ve Blaise Fruge Luna Briley soruşturmasında hiç vakit kaybetmemiş.

Kısa bir süre önce, o ve diğer memurlar arama emriyle Briley'lerin evine geldiler. Çift bahçede bir şeyler içiyor, kötüleşmeden önce bahar havasının tadını çıkarıyorlardı. Polisler ikinci kez evlerini aramaya başladığında yüzlerindeki ifadeyi hayal edebiliyorum. Ama şimdi riskler farklı. Daha yüksek olamazdı.

"Ryder ve Piper Briley tutuklandı," diyor Tron. "Konuştuğumuz gibi şehir hapishanesine naklediliyorlar."

"Bu onlara yöneltilen suçlamaların sadece başlangıcı," diyor Lucy'nin sesi kulaklığımda.

York Nehri'ni geçtiğimizde, helikopter iki bin fit yükseklikte şiddetli bir kuyruk rüzgârıyla tam gaz gidiyor. Tron bana yer hızımızın 210 knot ya da saatte 240 milden fazla olduğunu söylüyor. Colonial Beach'te Potomac Nehri'nin batı kıyısını takip ederken uğursuz bulutlar toplanmaya devam ediyor ve rüzgâr daha da sertleşiyor. Quantico solumuzda, kilometrelerce uzanan ormanlık alanla çevrili.

Benton'la ateşli aşkımızı sürdürdüğümüz o meşhur FBI Akademisi'nden görebildiğim tek şey karanlık ağaçların arasında soluk bir yarık. Lucy orada staj yaparken gizlice dolaşıyorduk ve onun bundan haberi yoktu. O üniversitedeyken ikimizin Sarı Tuğla Yolu engelli parkurunda koştuğumuzu düşünüyorum. Birlikte ip yanıkları ve çürükler aldığımızı, çamurda kayıp duvarlara tırmanırken denizciler gibi küfrettiğimizi hatırlıyorum.

Daha sonra Lucy ve ben akademinin içki mekânı olan Yönetim Kurulu Odası'nda hamburger yer, FBI ajanlarıyla takılırdık ve ben bundan daha fazla gurur duyamazdım. Staj yapmasına yardım etmenin onun iyiliği için olduğuna inanıyordum. Fiziksel olarak formda olacak ve sonunda birkaç arkadaş edinecekti. Gelişiminin o döneminde doğru olanın bu düşünmüştüm ama annesinin başka fikirleri vardı. Dorothy bugün bile bana bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu hatırlatıyor.

Tek çocuğunun kolluk kuvvetlerinde kariyer yapmasına şiddetle karşı çıkıyordu ve benim de bunu teşvik etmemem gerekiyordu. Ablam Lucy'nin benim gibi olmasını istemediğini söyledi. Hastalıklı ve kadercî. Her gününü

Her an şiddet, ölüm, zalimlik ve ihanete odaklanmış. Her zaman bir şeyi ya da birini neyin yaralayabileceğini ya da öldürebileceğini düşünür.

Dorothy'nin dediği gibi, *ay ışığı altında dans edip sevişmek yerine.*

Sonuçta hiçbirimiz Lucy'nin neye yöneldiğini ya da hayatta ne olacağını kontrol edemezdik. Ama Carrie FBI Akademisi'ndeyken o da orada olmasaydı, tanışmayacaklardı. Birbirlerini parçalamaya kararlı aşıklar haline gelmeyeceklerdi. Kaçamayacakları kaçınılmaz bir kader olmadığı sürece. Zıt güçler çarpışıyor. Bir kuantum dolanıklığı, ikisi sonsuza dek bir dönüşe kapıldı.

Ronald Reagan Washington Ulusal Havaalanı'na yaklaşıyoruz, Lucy dün kalkış yaptığımız rampaya inerken yağmurun ilk damlaları tükürüyor. Atlama çantamdan yağmurluğumu çıkarıp giyiyorum, o gazları uçuş rölantisine getirirken. Tron ve ben dışarı tırmanıyoruz, kanatlar gümbürdüyor, rotor yıkaması kırbaçlanıyor.

Yağmur damlalarıyla benek benek olmuş asfaltta hızla ilerliyoruz ve Lucy gaz kollarını sonuna kadar açtığında motorların sesini duyuyorum. Bir pedal dönüşü yaparak havada asılı kalırken el sallıyorum. Bir an için göz göze geldik ve başını salladı. Bekleme hattında kulenin ona izin vermesini bekliyor. Helikopterin ışıkları yanıp sönerken, burnunu ileri uzatıp kalkışını, havaalanından keskin bir dönüşünü izliyorum.

"İçerisi biraz kaotik." Tron terminale açılan kapının yanındaki interkom düğmesine basar. "Birazdan göreceğiniz gibi, Briley Uçuş Hizmetleri'ni arayan ajanlarımız var. Ve benimle takım olmanızı istiyorum."

Çalışanların Ryder ve Piper Briley ile ilgili her türlü konuda sorgulandığını söylüyor. Dana Diletti'nin bu sabahki talihsiz uçuşu da buna dahil. Beklenti, pilotun yetersiz kalması ve ölümcül kazanın tesadüfi olmadığı yönünde.

Birinin kapıyı açmasını beklerken Tron, "Amaç, çalışanlar tamamen susmadan önce onlarla görüşmek," diye açıklıyor. "Ve yalanlarını tutamaz hale gelene kadar onlarla konuşmaya devam etmek." Camdan bakarak kapıyı çalıyor ve zili tekrar çalıyor.

"Korku," diye cevap veriyorum. "Bu yüzden sadıklar."

"Sanırım onları en çok korkutan şeyi seçecekler," diyor. "Şu anda şehir hapisanesinde yatan rezil işverenleri mi? Yoksa biz mi?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

Dün biz buradayken masanın arkasında oturan aynı yaşlı kadın tarafından içeri çağrılıyoruz. Gizli Servis ajanları lobiye ve ofisleri ararken dizüstü bilgisayarı gitmiş, yüzü kızgın. Müfettişler bilgisayarları ve vitaminli su şişelerini toplarken onun öfkesini hissedebiliyorum.

"Nasılsın?" Tron ona sanki bugün de diğerleri gibiymiş gibi soruyor. "Ne bekliyordunuz ki?" Bize yukarıdan aşağıya bakıyor ve rüzgarda savrulan saçlarımız, bisiklet şortlarımız ve botlarımız. "İstila edilmek hiç eğlenceli değil." Çalışan müfettişlere bakıyor.

"Eminim değildir," diyor Tron hoş bir şekilde, sırt çantasının bir kayışı omzunun üzerinden sarkıyor. "Bu sabah Dana Diletti buradan uçup gittiğinde çalışıyor muydunuz?"

"Onlarla zaten konuştum." Kadın sanki düşmanmışlar gibi müfettişlere bakmaya devam ediyor.

"Ve şimdi bizimle konuşacaksın." Tron sabırla gülümsüyor, bana ortağıymışım gibi davranıyor.

"Görünüşe göre başka seçeneğim yok." Bir toka alır ve uzun boyalı sarı saçlarını geriye doğru bağlamaya başlar.

Onu Briley Uçuş Hizmetleri'nde masada çalışırken her gördüğümde, üzerinde pirinç düğmeli lacivert bir etek takım elbise vardı, vücudu ağırbaşlı, tırnakları begonvillerle aynı pembeye boyanmıştı.

Tron ona, "Seni daha önce burada görmüştüm ama tanıştırmamıştık," diyor. "Ben Gizli Servis'tenim. Özel Ajan Sierra Patron, ama herkes bana Tron der. Bu da bizimle çalışan Doktor Scarpetta. Sizin adınız nedir?"

"Onlara zaten tüm bilgilerimi verdim," diye yanıtlıyor kadın buz gibi.

"Bahsettiğiniz gibi ve çok minnettarım. Adınız nedir?" diye tekrar soruyor, hâlâ gülümseyerek.

"Wilma Gaither."

"Wilma, nerede yaşıyorsun?"

"Pentagon City ve tüm bunları zaten biliyorlar." Dumanlı makyajlı gözlerinde bir nefret parıltısıyla müfettişlere bakıyor.

"Dana Diletti ve ekibi Berkeley Plantasyonuna gitmek üzere helikopterle havalandığında burada mıydınız?" Tron soruyor.

"Pazartesi'den cumaya sekizden beşe kadar çalışıyorum," diye anlatıyor Wilma. "Bazen eleman eksiklerimiz varsa ek mesai yapıyorum. İşverenlerim neye ihtiyaç duyarsa, ben de onu yapıyorum."

Tron, "O zaman Dana Diletti ve üç mürettebatı bu sabah pilotları Bret Jones'la birlikte buradayken siz masada çalışıyordunuz," diyor.

"Onları her dakika izlemiyordum." Wilma telaşlanıyor. "Çok yoğun ve ilgilenmem gereken başka uçaklar vardı. Sözde ünlüleri rahatsız etmemek için elimden geleni yapıyorum. Özellikle de herkesin onları fark etmesini isteyenleri."

"Bret Jones'la konuştuğunu tahmin ediyorum," diye devam ediyor Tron.

"Elbette." Wilma masasında sert bir şekilde oturuyor, ellerini kucağında kavuşturmuş. "Ama çoğunlukla pilotlar salonundaydı, telefonuyla konuşuyor ve hava durumunu kontrol ediyordu. Dana Diletti geldiğinde de gittiler."

"Pilotun bu sabahki tavrında size olağandışı gelen bir şey oldu mu?" Ben sordum.

"Son dakikada çağrıldığı için mutlu değildi." Wilma bana şüpheyile baktı. "Bunun dışında kayda değer bir şey yoktu."

Tron, "Dana Diletti ve adamları buraya sık sık girip çıkıyorlardı," diye yanıtlıyor. "Yani bize bu sabah işlerin her zamanki gibi olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bu doğru. Çoğu zaman birlikte uçtuğu pilot olmaması dışında hiçbir şey olağan dışı görünmüyordu."

"Bret Jones'un neden bu uçuş için seçildiğine dair bir fikriniz var mı?" Tron soruyor. "Bir şeyden bahsetti mi?"

"Onlara zaten söyledim." Müfettişlere tekrar bakıyor. "Ve şimdi biz soruyoruz." Tron ona hatırlatmaya devam edecek.

Wilma bize, "Her zamanki pilotun sabah saat dörtte kendisini arayıp uçacak durumda olmadığını söylediğini anlattı" diyor.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

"Boğazı kaşınıyordu. Gece başladı ve iyileşeceğini umuyordu. Ama geçmemiş. Bret Jones'un bana söylediği bu. Başka bir şey bilmiyorum."

"Her yerde kamera olduğunun farkındasınızdır." Benim dikkatim lobide dolaşırken Tron, Wilma Gaither'in masasının hemen üzerindeki bir tanesini işaret ediyor.

Diğer kameraları görüyorum ve duvardaki şeker kutularını fark ettiğimde, Luna Briley'nin yatak odasının zeminindeki görüntülerini görüyorum. Onu masamın üzerinde görüyorum.

Wilma kendini beğenmiş bir tavırla, "Kameralar her zaman çalışmıyor," diye cevap veriyor. "Bazen insanlar onları kapatıyor."

"Kim?" Tron soruyor ve cevabı zaten biliyor.

"Güvenlik bunu yapmak zorunda."

"Bret Jones buradayken kameralar açık mıydı?" Tron bunun cevabını da biliyor.

Lucy, öyle görünse bile kameraların kapatılamayacağından emin olmuştur. Wilma Gaither bunu bilemezdi.

"Bana haber verilmediği sürece bunu söylemem mümkün değil."

Kaçmaya devam ediyor. "Peki bu sabah herhangi bir noktada onlardan haberdar edildiniz mi?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Bret Jones buradayken hangi güvenlik görevlileri ?" Tron soruyor. "Emin değilim."

"O kişi kameraları kapattı mı?" "Tam olarak bilemem."

"Tamam. Sorun değil. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu öğrenmenin yolları var," diyor Tron omuz silkerek.

"Gerçeği söyledim." Wilma bunu söylerken bana bakıyor.

Tron, kanıt aramaya devam ederken uçuş servisinin etrafında dolaşan yoldaşlarını izleyerek, "Bizim için değil, sen yapmadın," diye cevap verir. "Ama sana bir tavsiye Wilma. Patronun ve karısı suçlamalarla ve olası hapis cezasıyla karşı karşıya olduğuna göre? Onlarla bağlantılı diğer insanlar da dikkatle inceleniyor. Yalan beyanda bulunma konusunda iki kez düşünmek isteyebilirsin. Dana Diletti buradayken hangi güvenlik görevlileri buradaydı?"

"Mira Tang olabilir. Şu anda burada değil ama iş arkadaşlarınız daha önce onunla konuşuyordu." Wilma, kendi çıkarları söz konusu olduğunda birini otobüsün altına atmaktan çekinmiyor. "Mira bu sabah saat yedide buraya geldi. Vardiyasından bir saat önce."

"Neden erken geldi?"

"Söylemedi. Ama Dana Diletti ile aynı zamanda buradaydı."

. Demek istediğim de bu."

"Bunun için teşekkür ederim," diye yanıtlıyor Tron. "İnsanlar birbirleriyle işbirliği yaptığında her şey çok daha kolay değil mi? Bir başkasının başı dertte diye her şeyini kaybetmek aptalca geliyor. Ve onları korumak zorunda olduğunuzu hissediyorsunuz."

Wilma'nın soğuk yüzünü korku kaplayınca, "Senin için aynı şeyi yapmasalar bile," diye ekliyorum.

"Uzun zamandır Briley'ler için çalışıyorsun, değil mi?" Tron daha nazik bir tonda söylüyor.

"Yirmi yıl oluyor ama arkadaş olduğumuzu söyleyemem." Kameralar her sözünü ve hareketini gizlice kaydederken Wilma sesini alçaltarak üzgün bir fısıltıya dönüştürüyor. "Burada onlarla küçük kızlarına davranışlarından hiç hoşlanmadım. Çok sabırsızlardı. Özellikle de annesi."

"Luna'yı neden bu terminale getirsinler ki?" Tron sorar.

"Özel jetlerinden biriyle bir yerlere uçarlarken. Luna doğduğundan beri onları burada görüyorum."

"Peki onu en son ne zaman gördün?"

"Aralık ayında," diyor Wilma. "Çok sık girip çıkmazdı, ne hasta olsa da."

"Ne şekilde hastalıklı?" Ben sordum. "Size olduğu söylendi?" "Genel olarak onun... şey, iyi olmadığı biliniyordu."

"Daha açık konuşabilir misiniz?" Devam ediyorum.

"Dediğim gibi, hastalıklı. İnsan onun neyi *olmadığını* merak ediyordu. Tatlı bir çocuktı, annesi ona sebepsiz yere bağırdığında bile hep gülümserdi." Wilma'nın konuşurken bize ters ters bakmak gibi bir huyu var. "Çocukların meraklı olması gerekir. Onlara hayır dediğinizde bile bir şeylerin içine girmeleri gerekir."

"Ve buraya girecek çok şey var." Oturma alanının içindeki duvarda duran şeker kutularını gösteriyorum. "Bunun çok cazip olduğunu düşünürdüm."

"Her seferinde." Wilma başını sallıyor, düşmanca olmayan yüzündeki ifade neredeyse üzgün. "O çocuğun tatlıya düşkünlüğü vardı. Ve tabii ki şekere izin verilmiyordu. Görünüşe göre şeker hastasıymış."

"Bunu nereden biliyorsun?" Fabian'ın bana söylediklerini düşünürken soruyorum.

Luna'ya insülin reçete edilmedi, diyabeti bir başka yalandı.

"Bayan Briley bana öyle söyledi." Wilma Gaither sanki yoldaşmışız gibi komplocu bir tonda konuşuyor. "Ona asla izin verme dedi."

komaya girmesini ya da ölmesini istemiyorsan şekerin içine gir.

Ve..." Sesi kesiliyor. Cümleyi bitirmek istemiyor. "Ve ne?" Onu dürtüklüyorum.

"Ve Noel'den hemen önce buradayken, küçük kız şöminenin yanındaki Noel ağacında asılı bir baston şeker buldu."

Oturma alanında Piper Briley'nin Luna'dan şeker kamışını kapıp çöpe attığını tarif ettiği yeri işaret ediyor. Çocuğu kollarından tutup sertçe sarsarak ona ne kadar kötü olduğunu söylüyor.

"Kahve alıyordum." Wilma neredeyse fısıldıyor. "Bayan Briley'nin her şeyi gördüğümü bildiğini sanmıyorum. Zavallı çocuk dehşete kapılmıştı, yaprak gibi titriyordu. Ve gördüğüm tek şey o değildi..."

Wilma'nın gözleri doluyor ve masasının üzerindeki kutudan sabırsızlıkla bir mendil alıyor.

"Şimdi ne yaptığınıza bir bakın. Beni okul dışında konuşturdunuz!" diye bize çıkıştı. "Şimdi muhtemelen işimi kaybedeceğim."

"Umarım bundan daha fazlasını kaybetmezsin," diye cevap veriyorum.

Ruhun gibi. Eğer hala bir tane varsa. Ama söylemiyorum.

"Birine ebeveynlerinin tacizci olduğunu söyleyebilirdin." Tron uzaklaşmak için döner.

"Belki hâlâ hayatta olurdu." Wilma Gaither'ın gözlerinin içine baktım.

* * *

Lobiden geçerken Tron, elektronik cihazları büyük kâğıt torbalarda mühürleyen müfettişleri kontrol ediyor. Arama emrinde listelenen kanıtlar hakkında sessizce görüşüyorlar. İçlerinden biri ona dışarıda bekleyen bir cipin anahtarını veriyor. Sonra Blaise Fruge plakasız Ford Interceptor'ını buğulu yağmurda park ederken ikimiz oradan ayrılıyoruz.

Otoparkın ışıkları yanmış, ıslak kaldırım polenle kirlenmiş. Fruge kot pantolon ve rüzgarlık giymiş, koşarak yanımıza geliyor ve yüzündeki gülümsemeyi engelleyemiyor. Binanın girişindeki çıkıntının altında, yağmurdan korunmak için bize katılıyor.

"Seni buraya getiren nedir?" Tron ona sorar.

"Bitmek bilmeyen takip, Briley'ler için çalışan insanlarla konuşmak. Çoğu yalancı, ne kadar şaşırtıcı." Fruge ceketinin cebini karıştırıyor ve

bir paket sigara ve üzerinde Amerikan bayrağı olan krom bir çakmak.

"Sigaraya ne zaman başladın?" Bunu daha önce yaptığını hiç bilmiyordum. Şimdi.

"Eskiden yapardım ve bıraktım. Sonra başladım ve tekrar bıraktım." Bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırıyor. "Aslında tekrar sigara içmiyorum, sadece arada bir gizlice içiyorum."

Tıpkı akıl hocası Marino gibi, sanırım. Ben yanımdayken grubu yenmek için sakız çiğniyor çünkü hile yapmayacağımı biliyor. Tekrar bağımlı olmak için hiçbir şey gerekmezken kendimi tutamayıp sigara içmeyi reddediyorum. Ama Fruge canı çektiğinde gizlice sigara içiyor. Duyduklarımdan çıkardığım sonuç bu.

"Başkalarının talihsizliklerini kutlamamanız gerektiğini biliyorum." İskenderiye müfettişi yüzünü rüzgâra çeviriyor ve her yere yayılan bir duman üflüyor. "Ama Ryder ve Piper Briley'nin zavallı kızlarını kilitlemekten daha iyi hissettirecek bir şey olamaz. Oyunlar başlasın."

Tron ona, "Onlarla başka nedenlerden dolayı ilgileniyoruz," diyor.

"Onları nerede bulacağını biliyorsun. Briley'lerle istediğin kadar konuşabilirsin, keyfine bak. Onlar tutsak izleyiciler olarak bilinirler."

Fruge, ölümün bir cinayet olduğuna karar verdiğimde, ebeveynleri çocuk istismarı ve birinci derece cinayetle suçladığını açıklıyor.

"Sen emrettiğinde hazırdım ve onlar bunun geldiğini görmediler," diyor bana, yağmur şiddetleniyor, çıkıntının saçaklarından su damlıyor. "İtiraf etmeliyim ki, onları bizzat kelepçelemek benim için ayrı bir zevkti. Umarım Luna her neredeyse gülümsüyordur." Fruge bir kül attı.

"Kefalet ne zaman belirlenecek?" Tron soruyor.

"Sabahleyin. Ama yurtdışında sahip oldukları evleri, özel jetleri ve diğer her şeyi göz önünde bulundurduğumda oluşturdukları bariz uçuş riskine dikkat çekiyorum. Eğer kartlarımı doğru oynarsam, kefaletle serbest bırakılacaklar."

Tron, "Karşılaşacakları tek suçlama sizinki değil," diye söz veriyor. "Federal iddianameleri üst üste koymaya başlayana kadar bekleyin."

"Mahkemeye çıkmadan önce uzun süre hapiste kalabilirler," diye cevap verdim.

"Amaç da bu." Fruge derin bir nefes daha çekiyor. "Bir daha asla gün yüzü görmeyeceklerinden emin olmak istiyorum."

Yağmur daha sert yağıyor, şimşekler uzaktaki karanlığı aydınlatıyor. Fruge, Briley Uçuş Hizmetleri'ne girerek, kendi , sahipleriyle başka ne gibi pislikler bulabileceğini öğrenmeye çalışıyor. Tron ve ben sağanak yağmurun içinden aceleyle Gizli

Servis siyah Tahoe SUV'u onun için buraya bıraktı. Gök gürültülü bulutların tehlikeli bir şekilde çalkalanıp aydınlanmasını, fırtına cephesinin yaklaşmasını izliyorum.

Havaalanından uzaklaşırken Potomac Nehri boyunca uzanan George Washington Memorial Parkway'i takip ediyoruz ve hava karşı tarafı göremeyecek kadar sisli. Lucy bana Maryland'deki eğitim tesisinde güvende ve sağlam olduğunu söylediğinde rahatlıyorum. Birazdan arabasına binip eve dönecek.

"Eğer Carrie Grethen Briley Uçuş Hizmetleri'ne girip çıktıysa, bunun kamerada olması gerekmez mi?" Tron'a sordum.

"Kameraları açıp kapatma yeteneğine sahip olup olmadığına bağlı olarak."

"Sanırım bu onun için çocuk oyuncağı olurdu," diye yanıtlıyorum.

"Ve ben de aynı şeyi söylemeye devam edeceğim," diye yanıtlıyor Tron şaşırtıcı bir öfkeyle. "Onun umurunda değil. Aslında, Briley Uçuş Hizmetleri'ne girip çıkarken çekilmiş bir videosunu bulursak, bundan çok hoşlanacaktır. Nerede olursa olsun, bize gülüyor olacak."

"Çünkü onu durdurabileceğimize inanmıyor." Karşıdan gelen trafiğin göz kamaştırıcı ışığında gözlerimi kısıyorum, yağmur cama çarpıyor.

"Kümeden kaçtığını ve ne bulduğumuzu umursamadığını düşünüyorum."

"Planlarının ne olduğunu bilmiyorum." Ona bakıyorum. "Ama akşam yemeğinde bize katılabilirsin. Lucy, Marino, Dorothy ve Shannon, rahat ve basit bir şeyler."

"Bu gerçekten çok hoş. Ama sanırım Lucy ve ben birbirimize biraz ara versek iyi olacak." Tron şaka yapıyor ama o yapmıyor.

"Siz ikiniz iyi anlaşıyor musunuz?"

"Bazı durumlarda oldukça gergin olabiliyor."

Tron'un ima ettiği kesin durum Carrie. Onun işi bitmedi. Belki de hiç bitmeyecek.

"Sanırım bu konu açıldığında Lucy'nin neden tetikte olduğunu anlayabilirsin," diye cevap veriyorum, kesinlikle hissetmediğim bir mantıkla.

"Bundan daha fazlası var, Doktor Scarpetta." Tron bana henüz ilk adımla hitap etmedi ve birbirimizi dört yıldan uzun süredir tanıyoruz. "Aralarındaki şey patolojik."

Yolcu koltuğunda sessizce oturuyorum, Lucy'nin iç karanlığının arazisine aşinayım. Orada neyin gizlendiğini biliyorum ve bunu Tron'la tartışacak değilim. Ya da neredeyse hiç kimseyle.

"Lucy kafayı takıyor," diyor. "Ne yaparsa yapsın aklının bir bölümünün Carrie Grethen'de olduğunu söyleyebilirim. Geçen beri böyle. Sanki uykuda olan bir şey yeniden uyanmış gibi ve bu anlamadığım bir şey değil. Ama onu bir çekici ışın gibi her zaman orada tutuyor."

"Sanırım bir zamanlar sevdiği biri ölümcül düşmanı haline geldiğinde bu beklenen bir şey," diye cevap veriyorum, öfkemdeki sıcaklığı hissederek.

"Bir zamanlar aşık mıydın?" Tron dümdüz önüne bakar. "Lucy'nin onun hakkında objektif olabileceğine inanmıyorum. Ya da ondan iddia ettiği kadar nefret ettiğine."

Tron daha az agresif kullanıyor, belki de berbat bir havada yanında oturduğum içindir. Ya da belki de konuştuğumuz şey ruh halinin değişmesine neden oluyor. Lucy'ye karşı hislerinin derin olduğunu şimdiye kadar tahmin edemezdim. İşten daha derin. Arkadaşlardan daha derin.

Lucy de aynı şekilde hissediyor mu bilmiyorum. Ya da Janet ve oğulları aşısı bulunmadan önce COVID'e yakalandığından beri biriyle birlikte olup olmadığını. Lucy Londra'daki evlerine ulaştığında artık çok geçti.

BÖLÜM 32

Su birikintileri arabanın altına sıcıyor, ağaçlar rüzgarda sallanıyor, Old Town Limanı sisle örtülmüş, demirli tekneler hayalet gibi. Benton'a ve ağaçların arasına karışmış çitlerle çevrili on sekizinci yüzyıldan kalma mütevazı malikaneme ulaştığımızda saat 7:15'ti.

Tron kapalı ferforje kapının önünde durdu ve ben de ona şifreyi söyledim. Camını indirerek numaraları ciyaklama kutusu tuş takımına giriyor. Lucy'nin yapay zeka destekli kameraları ve spektrum analizörleri bilgilerimizi aktarırken kapı rayları boyunca kaymaya başlıyor. Veritabanları aranırken video görüntüleri gerçek zamanlı olarak yükleniyor.

Yüz tanıma yazılımı, algoritma kişinin suç geçmişi gibi diğer bilgileri ararken kim olduğunu tanımlar. Ya da ateşli silah satın alıp almadıklarını. Ya da internet üzerinden tehditler savurup savurmadığı. Tron arabayı sürüyor, kapının bizden sonra kapanmasını beklemek için duruyor. Dolambaçlı araba yolunu takip ediyor, lamba ışığı ıslak kırmızı tuğlalar üzerinde parıldıyor, dev meşe ağaçlarının karanlık şekilleri üzerimizde yaylanıyor.

Lucy'nin yaşadığı misafir kulübesi beyaz tuğlalı, arduvaz çatılı ve pencerelerinde karartma perdeleri var. Ne zaman içeride olduğunu söylemek zor. Devlet tarafından alınan arabasının varlığı ya da yokluğu evde ya da dışarıda olduğu anlamına gelmiyor. Başka biriyle birlikte ya da taktik bisikletiyle dışarıda olabilir. Ama şu anda burada olmadığını biliyorum ve Tron'a Lucy'nin kedisi Merlin'e göz kulak olmasını hatırlatıyorum.

"Bu havada dışarıda olmamalı, ama nasıl olduğunu bilirsin," diye açıklıyorum. "Onun bir parçası her zaman vahşi olacak."

Alaca mavi panjurları ve kapıları olan beyaz tuğlalı ana eve yaklaşırken yağmur farların arasından süzülüyor. Çatı arduvaz, iki baca uçucu gökyüzüne karşı gururla duruyor. Önde Benton'ın SUV'si, yanında Marino'nun kamyoneti ve kız kardeşimin kendisine Noel hediyesi olan kırmızı deri döşemeli, üstü açık beyaz Audi'si park halinde duruyor.

Tron'a teşekkür ederken çantalarımı uzanarak yağmura doğru adım atıyorum. Marino kapıyı açıp arkamdan kapatırken ben hızla eve giriyorum. Eşofmanının içinde bir şişe St Pauli Girl içiyor ve ses sisteminden Mozart çalarken mutfakta ısınan marinara sosunun kokusunu alıyorum. Çantalarımı kabak çamı döşemenin üzerine bırakıp yağmurluğumu çıkarıyorum.

"Güzel kıyafet." Marino nemli polo tişörtüm ve bisiklet şortumla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Birasından bir yudum aldı. "Bağciksız taktik botlar gerçekten çok yakışmış. Bir de saçların."

Gözlerinde daha önce ne olduğunu arıyorum. Ama eski öfkesinden ve incinmiş duygularından eser yok. Dorothy ile aralarındaki anlaşmazlıkları şimdilik çözmüş olmalılar ve belki de bir süre için öfkesini bana yansıtmaz. Sonra düşünce şekilleniyor, kız kardeşim merdivenlerden iniyor, her adımda sorular soruyor.

"Dün neredeydin? Bütün bu sırlar neden? Burada her şey *isim, rütbe, seri numarası* gibi." Kız kardeşim bir elinde içkisini, diğerinde bir şişe tekilayı taşıırken buzlar çingırdıyor. "Pete aynı şeyleri tekrar tekrar söylüyor. Başka bir deyişle kaçamak cevaplar veriyor..."

Dorothy tulumlara düşkündür ve bu gece Neşeli Yeşil Dev oldu çünkü sanırım bahar geldi. Yeşil plastik yapraklardan oluşan geniş bir kuşak, cılız vücudunu örtüyor, uzun ve biçimli bacakları yeşil taytlar içinde, yeşil ayakları ve kıvrık parmakları var.

"Ve elbette, her ne yapıyorsan, her yerde olan tüm bu UAP haberleriyle ilgili. Bu konuda çekingen davranmanın anlamı yok," diye devam ediyor Dorothy. "Sal Giordano uzaylılar tarafından mı kaçırıldı? Gerçeği öğrenmeliyim."

Marino ona, "Yaptığımız şey hakkında konuşamayacağımızı söyledim çünkü askeri konularla ilgili" diyor.

"Sorumun cevabı nedir? Basit bir evet ya da hayır yeterli olacaktır." Bir yudum daha. "Işınlanıp dışarı mı atıldı? Hikayelere güvenmek gerekirse, parçalanmış halde bulunup gökyüzünden bırakıldıklarında atlara ve ineklere ne olduğu gibi mi? Uzaylıların onunla işi bittikten sonra mı dışarı atıldı? Yani, onlar zalim. Tanrım, ne korkunç bir düşünce. Kim *nefret dolu bir Tanrı'nın küçük çocukları* olmak ister ki?"

"Kahretsin, Dorothy." Marino ona gözlerini deviriyor. "Hadi başka bir şey konuşalım."

"İkiniz paylaşamayacağınız bir yerdeydiniz ve belli ki

bağlantılı." Bunu bana yöneltiyor, buzlu tekiladan sağlıklı bir miktar yudumluyor.

Bilgi almak için bizi sıkıştırmaya devam ederken, yemek odasından gelen ayak sesleriyle bölünüyoruz. Sonra Benton ve Shannon girişte bize katılıyor.

"İhtiyacınız olan her şeyi aldığınıza inanıyorum." Sekreterime sordum.

Bu kattaki misafir odasında kalıyor, pembe kadife bir salon takımı ve ona uygun terlikler giymiş. Buzsuz, sek İrlanda viskisi olduğunu tahmin ettiğim bir şey içiyor, muhtemelen ziyaretleri için elimizde tuttuğumuz Jameson. Ama ara sıra Scotch içerek vatana ihanet ettiğini itiraf etti.

"Oldukça yoğun bir gün geçirdin." Benton bana bir şişe su, bir kiraz ve bir dilim portakal kabuğu ile bir Manhattan uzatıyor. "Biraz ısınmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diyor gök gürültüsü bir füze saldırısı gibi yakınlarda çınlarken.

"Tanrı'ya şükür birlikteyiz." Shannon tavana bakıyor. "Sanki evren öfkeli ve saldırgan. Gezegen çok tedirgin."

"Lucy eve döndüğünde daha iyi hissedeceğim." Dalıştan sonra kavruldum, önce suyu içtim.

Benton bize, "Bir süre oyalanacak," diye bilgi verdi. "Az önce mesaj attı."

"Her zaman bir şey vardır." Dorothy ağır makyajlı gözlerini deviriyor. "Onunla hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Burada olmaması doğru değil. Ben onu geçen haftadan beri görmemişken tek çocuğum akşam yemeğinde bize katılmayacak mı?"

"Muhtemelen hayır," diyor Benton. "Az önce arkasını döndü ve doğruca eğitim tesisine geri dönüyor. Yine bulut bilgisayar."

"Umarım bu da pek çok şey gibi hacklenmemiştir," diyor Shannon. "Gizemlerden bahsetmişken, eşek arısı yuvası ilaçlama ekibinin bıraktığı yerde duruyor." Bunu Marino ve bana yöneltiyor. "Daha fazla eşekarısı gelmesin diye ne zaman gelip yuvayı kaldıracağını sormak için defalarca aradım. Ama şirketinden kimse kimden bahsettiğimi bilmiyor. Bug Off'un sahibi bana kendileri için çalışan kadın olmadığını ve henüz adli tabibe kimseyi göndermediklerini söyledi. Bu arada bunun için çok özür diledi."

"O yok edicinin kim olduğundan emin değilim ama içimde onunla ilgili iyi bir his yok" diye cevap veriyorum, koruyucu giysiler içindeki kadını gözümde canlandırarak.

yüzünü kapattı.

* * *

İlaçlama görevlisi tavan destek kirişlerinin yakınındayken araç bölmesi kameralarının kısa süreliğine kapandığını açıkladım. Oradayken bir tür gözetleme cihazını gözden uzak bir yere saklamış olabilir. Ondan sonra kameralar sihirli bir şekilde tekrar devreye girdi ve asansör, otopark güvenlik kapısı gibi çılgına döndü. Sonra sabaha karşı saat üçte araç bölmesinin kapısı kimse yokken geri çekildi.

Bahse girerim o merdivenin tepesinde bağlı olmayan Carrie'ydi. Binamın kontrolünü ele geçirmesini sağlayan bir şey yerleştirdi. Marino ve ben Shady Acres Cenaze Evi'ndeki cenaze levazımatçısıyla tartışırken o kadar yakınımızda olduğu düşüncesine dayanamıyorum. O anda bir silah çekip bizi öldürebilirdi. Ama yapmadı. İzlemeyi tercih etti ve ben de Benton'ın söylediklerini düşündüm.

Biz dünya onun için daha ilginç.

"Lucy'nin bir an önce binamı kontrol etmesi gerekiyor," diye ekliyorum Carrie'nin kırk metre yükseklikten düşmüş olmasını dilerken.

Belki de Sal'in kaderini yaşayacak, kafası ezilmiş bir şekilde yerde yatacak ve tek başına yavaş yavaş ölecekti. Hak ettiği bu olurdu.

"Lucy bu gece dönüp dönmeyeceğini bilmiyor." Benton telefonuyla meşgul, kot pantolonunun üzerinde kırmızı kareli bir önlük ve ona çok yakışan dar bir tişört var.

"Umarım bir akşam yemeği bulur ve bu havadan uzak durur." Manhattan'dan bir yudum alıyorum.

"Planın bu olduğuna inanıyorum," diye yanıtlıyor Benton. "Görünüşe göre Tron eğitim merkezine doğru yola çıkmış, ki bu iyi bir şey."

Shannon, "Bu çirkin havada ve olup biten diğer her şeyde birlikte olmalılar," diye ekliyor. "Bu beni daha iyi hissettiriyor."

"Anladığım kadarıyla Briley'ler şehir hapisanesinde." Marino, Fruge'un son dakika haberini kendisine sızdırdığından emin olmamızı sağlıyor. "Bu en azından iyi bir şey, değil mi?" Bira şişesini boşaltıyor.

"Ve kısa bir süre önce ajanlarımız Ryder Briley'nin güvenlik görevlilerinden biri olan Mira Tang'ı yakaladı." Benton bir başka güncelleme daha sunuyor. "Oldukça

sabıka kaydı. Ve ona bir sürü iyilik borcu var."

Lucy'nin eski mahkumun Ryder Briley için her şeyi yapabileceğini söylediğini hatırlıyorum. Görünüşe göre cinayet de dahil. Benton, uçuş servisinin kameralarından alınan görüntülerde güvenlik görevlisinin Dana Diletti'nin helikopterinin tutulduğu hangarın içinde görüldüğünü açıklıyor. Mira Tang eldiven giymiş, bir şişe çilek aromalı vitaminli su ve kırmızı plastik bir gaz kutusu taşıyor.

"Helikopter piste çekilmeyi bekliyordu," diyor Benton, ben merdivenin yanında durmuş, gevşek havluma sarınmış halde. "Etrafta başka kimse yoktu. Ve kameralar için endişelenmediğini söyleyebilirsin. Bu sabah saat yedi civarında kameraları kapatan oydu, o andan itibaren yaptığı her şeyin tanıksız ve kayıt dışı kalacağını varsayıyordu."

Lucy'nin daha önce uçuş servisinin güvenlik sistemine girerek kameraların devre dışı bırakılamayacağından emin olduğunu bilmiyordu. Yazılım kapalı olduklarını gösterse bile, değiller. Mira Tang helikopterin kapılarından birini açarken ve vitaminli su şişesini ön koltukların arasına yerleştirirken görüntüleniyor. Daha sonra yakıt kapağını çıkarıyor ve deponun içindeki benzin bidonunun içindekileri boşaltıyor.

"Sabote ediyordu, içine su döküyordu," diyor Benton. "Bunu biliyoruz çünkü gaz bidonunu hangarın içindeki bir lavaboya doldururken çekilmiş bir videosu var. Her şey plana uygun giderse beş kişinin ölümüne neden olmaya hazırlanıyor ve kimsenin bundan haberdar olmayacağını düşünüyor. Ama biz onun yaptığı her şeyi görüyoruz ve jüri de görecektir."

"Belli ki emirlere uyuyordu," diye çıkarım yapıyor kız kardeşim bardağına bir tekila daha koyarak. "Bunu yapmaya kendi başına karar vermedi. Neden yapsın ki?" Şişeyi tekrar yere bırakıyor.

"Ryder Briley'nin emirleri." Marino, Dorothy'nin boynuna masaj yapmaya başlar ve artık iyi anlaşmaktadırlar. "O ve karısı, Dana Diletti'nin TV haberlerinde kendileri hakkında söylediği tüm o saçmalıklar yüzünden ona suikast emri verdi." Kollarını Dorothy'nin beline doluyor ve onu kendine çekiyor.

"Briley'ler korkunç insanlar," diyor, Marino kulağını öperken gözleri yarı kapalı. "O küçük kıza yaşattıkları hayal bile edilemez. Ama bunun onları asla yakalamayacağına gerçekten inanıyorlar mıydı? İnsanlar neden sonuçlarını düşünmüyor?"

"Neredeyse hiç kimse yapmaz. Ben de dahil, eğer bundan yeterince içersem." Shannon viski bardağını kaldırıyor. "Ama dışarıda bir sürü insan var ki

cinayetten paçayı sıyrabileceklerine inanıyorlar."

"Bunun gibi aptallıklar bazılarımızın çalışmasını sağlıyor." Marino Dorothy'yi sıkı sıkı tutuyor ve genelde seyirciler varken bu kadar aşk dolu olmuyor.

"Ama Dana Diletti, Ryder Briley'nin ona ne yapmaya çalışabileceğini tahmin etmeliydi," diye gerekçelendiriyor kız kardeşim.

Benton, "Çoğu insan birinin bu kadar ileri gideceğini asla düşünmez," diye yanıtlıyor. "Dana Diletti de öfkeli bir narsist. Kendini yenilmez sanıyor ve bu sabah öyle olmadığını anlamaya çok yaklaştı."

"Bir mucize." Dorothy kelimelerini gevelemeye başlıyor, anlatırken *sakarlaşıyor*.

"Motor daha erken alev alsaydı, pilot uçuşun daha erken safhalarında etkisiz hale gelseydi ne olurdu?" Benton öyle diyor. "Sonuç çok daha farklı olabilirdi."

"Bu bir mucize," diye tekrarlıyor Dorothy. "Kalkıştan hemen sonra kalabalık bir mahallenin üzerinde motor durmuş olabilir. Ya da bir okulun üzerine düşebilirdi..."

"Tanrı korusun." Shannon başını sallıyor.

"Ya da insanların güneşlendiği bir plajda," diye devam ediyor Dorothy. "Ya da Fort Monroe'nun ortasında, ulusal bir anıtı ve orada yaşayan birçok insanı yok ederek..."

"Sen eve gelmeden önce Lucy ile konuştum," diyor Benton bana. "Zaten dolu olan bir uçak yakıt deposuna su dökerseniz, yakıt hattına çarpıp motorun alev almasına ve durmasına neden olana kadar ne kadar zaman geçeceğini tahmin edilemeyeceğini açıkladı. Ama biraz zaman alabilir, ki neyse ki bu olayda olan da buydu, yoksa bir yerine en az beş kişi ölmüş olurdu."

"Her şeyin çok daha kötü olmaması sadece bir mucize." Dorothy içkisinden özensiz bir yudum alır. "Dana-Diletti kıl payı kurtuldu. Hepimiz sabahtan akşama kadar onun ölümle burun buruna geldiğini duyduk. Pilotun öldüğünü boş verin. Ölüme yakın değil. Ama ölü, lanet olası ölü."

BÖLÜM 33

Manhattan'ımı taşıırken Dorothy beni üst kata kadar takip etmekte ısrar ediyor. Kabak çamı döşeme, panellere monte edilmiş kafesli bakır apliklerin ışığında koyu turuncu renkte parlıyor. Yağmur arduvaz çatıya vuruyor, rüzgâr saçaklarda inliyor.

Bir elinde tekilasını tutuyor, diğer eli korkulukta. Ne yapacağını biliyorum ve en üst sahanlığa ulaştığımızda başlıyor.

"Dün ve dün gece neredeydiniz?" diye soruyor kısık bir sesle, yaklaşıyor, bir yudum daha alırken buz tıkırdıyor. "Bizi kimse duyamaz, Kay. Şimdi bana gerçeği anlatabilirsin. Diğerlerinin bilmesine izin vermeyeceğime söz veriyorum." Dudaklarını fermuarlıyor.

"Anlatacak bir şey yok Dorothy," diye cevap veriyorum, koridoru takip edip Chesapeake Körfezi'nin antika haritalarının yanından geçerken.

"Sadece ikimiz varız, kardeşim. Her zaman sadece sen ve ben vardık. O yüzden anlat bana." Dorothy kolumu okşadı.

"Askeri bir tesiste bir davayla ilgilenmem gerekiyordu-"

"Şşşt!" diye araya giriyor. "Ondan önce Oz'daydın. Çünkü eski sevgilin Sal Giordano, Lucy'nin çok sevdiği o dandik tema parkına bir UFO'dan düşmüştü."

Sal'in eski sevgilim olmasıyla ilgili yorumunu duymamış gibi yaptım. Dorothy sabaha hatırlayamayacağı bir sürü şey söylüyor. Fena halde akşamdan kalma olacak ve henüz işi bitmedi. Üst kattaki misafir odasının açık kapısından geçiyoruz ve kız kardeşimle Marino'nun çantalarını yapılmış yatağın üstünde görüyorum.

"kalmana ." İçkisine baktım.

"İnternette yazılanların çoğuna güvenilmeyeceğini biliyorum." Yeşil terliklerinin içinde yavaş ve dengesiz yürüyor. "Ama eğer bir şey olacaksa uzaylılarla temas kurmaya çalışmamamız gerektiği söyleniyor. Moralim bozuk. Hissediyorum

düpedüz varoluşsal, ve daha önce yapmadım."

"Sosyal medyada gördüklerinize dikkat etmenizin akıllıca olduğunu düşünmüyorum," diye cevap veriyorum.

"Elbette buna dikkat edeceğim!" diye itiraz ediyor. "Ben ödüllü bir influencer'ım!"

", Dorothy. Öylesin."

Koridorun sonundaki ana yatak odası nehir manzaralı ve kız kardeşim burada kalırken pek de mahremiyet yok. İçeri girdiğimde hemen arkamdaydı, tekilasında buz şıngırdıyordu ve tekila barı gibi kokuyordu.

Banyoya girdiğimde "Hadi, lütfen?" diye beni ikna ediyor. "Kız kardeşler tıpkı eski günlerdeki gibi sırlarını paylaşıyor."

"Biz asla sırlarımızı paylaşmadık, Dorothy." Lavabonun önünde durmuş, kapı aralığından onunla konuşuyordum. "Aslında benim pek sırrım yoktu. Senin gibi değil."

"Ve şimdi sahip olduğun tek şey bu. Lanet sırlar." Kapı aralığında durmuş, bir yandan aynaya bakarken bir yandan da kısa platin sarısı saçlarıyla uğraşıyor. "Sen ve Pete'in nerede olduğunuzu bilmem gerek. Bütün gece ikiniz birlikte olduğunuza göre bana söylemen adil olur."

"*Bütün gece Benton'la birlikteydim. Marino'yla değil ve sen de bunun böyle olduğunu biliyorsun. Sanırım ikiniz telefonda epey konuştunuz.*" İçkiyi Dorothy'nin elinden alıp lavabo tezgahının üzerine bıraktım. "Belki de şimdilik yeterince içmişsindir."

"Sakin bana narkoz verme, kardeşim." Yanıma uzanıp içkisini aldı ve bir yudum daha aldı. "Şu anda senin öğütlerine ihtiyacım yok. Kocamdan yeterince nasihat aldım. Atlantic City'de ne kadar berbat vakit geçirdiğini anlattı. Benim bencil olduğumu düşünüyor ve gerçekten takip edildiğime inanmıyor."

"Umarım takip edilmiyorsunuzdur. Başka bir şey oldu mu?" Ben soruyorum, o da başını hayır anlamında sallıyor.

"Belli ki üzgün olduğu zamanlarda böyle şeyler söylemiş," diye devam ediyor. "Şimdi iyiyiz, aramızdaki hava temizlendi. Ama bu doğru mu? Bunu öğrenene kadar huzur bulamayacağım."

"Ne doğru mu?" Dorothy giderek çakırkeyif olurken klozetin kapağına oturup botlarımı çıkarıyorum.

"Sal Giordano uzaylılar tarafından kaçırılıp öldürüldü mü? Çok uzun zaman önce böyle bir şeyi önermek gülünç olurdu. *Dünyalar Savaşı* gibi olurdu.

bilim kurgu. Ama her yerde sürekli görüldüğü için artık değil." Kolunu bir yarışma programı sunucusu gibi dramatik bir şekilde sallıyor. "Uzaylıların insanları öldürdüğü hikayeler de dahil. Böyle bir şey mi oldu? Bilmek zorundayım."

"Bu pek olası değil."

"*Pek olası değil* mi?" diye haykırıyor dehşet içinde. "Yani mümkün mü?"

"Umarım öyle değildir," diye cevap verdim. "Ama Sal'in başına geldiğini düşündüğüm şey bu mu?"

Kesinlikle hayır. Böyle bir karşılaşma yaşamadı."

"Oh." Dorothy'nin yüzü sanki ona kötü bir haber vermişim gibi kaskatı kesildi. "Şey, bazı açılardan bu çok utanç verici."

"Dünya dışı varlıkların bizi kaçırıp öldürmesi konusunda endişelenmemize gerek kalmamasının iyi bir şey olduğunu düşünüyorum." İçkimden bir yudum alıyorum.

"Sadece dışarıda bir şeyler olmasını istiyorum. Bizim dışımızda bir şey." Ağlamaya başladı. "Pete ve benim bağımlısı olduğumuz şu programları biliyor musun? Her lanet olası haberi açtığımda gördüğüm başarısızlıktan daha fazlası olduğuna dair umut veriyorlar. İyiliğin kazanmasını istiyorum. Tüm gezegeni öldürmediğimizden emin olmak için bizden daha büyük ve daha iyi bir şey istiyorum."

"Ben de," diye yanıtlıyorum.

"Ve önemli olduğumu hissetmek istiyorum."

"Sen önemlisin, Dorothy. Her zaman önemlisin."

"Onlar için önemli olmak istiyorum." Tavanı işaret ediyor.

"Eminim istiyorsundur. Şimdi düşümü almama izin ver."

"Arkadaşın Sal için üzgün olduğumu söylemek istiyorum." Daha da duygusallaşılıyor, yeşil kolundan bir mendil çıkarıyor. "Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ama onu neden sevdiğini anlıyorum."

"Ondan hoşlandım. Ondan çok hoşlandım."

"Ve ikinizin arasında neden bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum." Parmağını bana doğru sallıyor, sanki dalgalı bir denizdeymiş gibi kapı aralığında duruyordu.

"Neden söyledin?" Ona söylemeyeceğim. Asla söylemeyeceğim.

"Biliyor musun, böyle şeyleri hissedebiliyorum." Neşeli Yeşil Dev kıyafeti içinde gülünç görünüyor, bardağındaki buzu şingirdatıyor, yeşil göz farı yanardöner. "Pentagon'da, Beyaz Saray'da ya da herhangi bir yerde yaptığın gösterişli toplantılardan birine Sal ile birlikte gittiğinde, Pete'in mutsuz olduğunu anlayabiliyordum. Pete'e aldığım muhteşem kamyonetle karşılaştırıldığında Sal'in kamyonetinin ne kadar hurda bir şey olduğu hakkında atıp tutardı. Kocamın cephaneliği varken Sal'in silahı olmadığını da.

Ve ne zaman Sal

Pete kanalı değiştirirdi." "Bunu bilmiyordum."

"Onu bir kitap gibi okuyabilirim." Bana Sal'i tanıdığını belli eden nadir bir empatiyle bakıyor.

Bu sadece bir önsezi değil. Marino'nun bunu açıkça yapmadan sırrımı ele verdiğine şüphe yok ve meşhur kedi de genellikle bu şekilde çantadan çıkar. Bunu asla istememiştir ama Dorothy onun gözleri ve palavralarının ardındaki gerçeği bulabilir. Kız kardeşim Sal'in erken dönem hayatındaki öneminin farkında.

"Roma'dan döndükten sonra seni ilk gördüğümde biriyle yattığını anlamıştım," diyor sanki inkârı mümkün değilmiş gibi. "Rahatlamıştın ve senin için neredeyse neşeli görünüyordu. Doğal olarak uzun sürmedi, ki geriye dönüp baktığımda bu iyi bir şeydi. Uzun mesafeli ilişkiler sonsuza kadar uzarsa ölür ve seninki de öyle olacaktı, hayatım." Daha da yaklaşarak omzumu okşuyor. "Onun için taşınmayacak ve kariyerini değiştirmeyecektin. O da senin için hiçbir şeyi değiştirmeyecekti."

"Hayatlarımız uyumlu olmazdı," diye cevap veriyorum. "Kalbin bir tahta parçasıymış gibi konuşmak zorunda mısın?" "Öyle olmadığını biliyorsun, Dorothy."

"Keşke bana o zaman söyleseydin."

"Alınma ama aşk hayatımı tartışacağım son kişi sendin." Manhattan'ımdan bir fırt daha çekiyorum, sigara içmek için yanıp tutuşuyorum.

"Erkeklerle yaşadığım deneyim kadar mı?" Daha da vurgulu konuşmaya başladı. "Tam olarak sorman gereken kişi benim, tatlı bezelye. Üzgün olduğun ve yardım etmek için yanında olamadığım için üzgünüm," diye ekliyor beklenmedik bir şekilde, gözyaşları dökölüyor.

Sonra günlerce, hatta daha uzun süre içimde sakladığım duygularla boğuluyorum. Hissettiğim üzüntünün bir kısmı çok eski ve artık yüzeyde görünmüyor.

"Buraya gel." Dorothy bana garip bir şekilde sarılıp sırtımı sıvazlarken Lucy'nin kedisi Merlin'in mırıldanıp miyavladığını duyuyorum. "Oh!" diye haykırıyor kız kardeşim. "Sanırım *buraya gel* dediğimde onu kastettiğimi sandı!"

Merlin banyoya girip baykuş gözleriyle bana bakarken, kulakları bir kask gibi düzleşmiş, kuyruğu seğirirken histerik bir şekilde gülüyor. Dorothy tekrar ağlamaya başlıyor, bana yapışıyor, plastik yapraklardan oluşan kuşağı tenimi gıdıklıyor. Lucy'nin kedisi sık sık tünediği tuvaletin arkasına atlıyor.

"Yemek yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin." Tek kardeşim kelimelerin üzerinde tökezliyor, bilerek başını sallıyor. "Güneşten yanmış memene de bir şeyler sürmelisin." Kurtarılmayı beklerken suyun üzerinde yüzdüğüm için pembeleşen burnumu dürtüyor.

"Aşağıda görüşürüz." Banyo kapısını kapattım ve duşu açtım.

* * *

Temizlendikten sonra Merlin'in sık sık yaptığı gibi ortadan kaybolduğunu görüyorum. Pijamalarımı giyip, bornozumu ve terliklerimi giyerek aşağıya indim. Boş içki bardağımı taşıyarak evin en sevdiğim odası olan mutfığa giriyorum.

Krem rengi alçı duvarların arasından eski tuğlalar görünüyor, cilalı bakır pişirme kaplarının asılı olduğu bir askı açıkta duran bir kirişe asılmış. Derin şömine çalışıyor ve soğuk havalarda Benton ve ben onu sık sık kullanıyoruz. Pencerenin önündeki masada oturup, ateş yanarken kara bakarak kahvaltı etmekten daha rahat bir şey yok.

"Ne hakkında konuşuyoruz?" Boş bardağımı alırken soruyorum, ocakta pırıl pırıl sos tencereleri ve kaynar su buharı tütüyor.

"Ryder ve Piper Briley'nin gözaltı merkezinde ne kadar güzel bir gece geçiriyor olabileceklerini hayal ediyorduk." Marino biradan burbona geçti. "Onların genel nüfusla kaynaştığını düşünüyorum. Mahkumlar çocuk istismarcılarını pek hoş karşılamazlar. Özellikle de şımarık zenginlere."

Dorothy mutfak masasındaki sandalyeye yığılmış, yarı komada ve adam yine onun boynunu okşuyor.

"Bu iş bitmeden orada öldürülecekler," diyor ya da ben öyle olduğunu düşünüyorum. Artık onu anlamak zor, sanki icat ettiği yeni bir dili dinliyormuş gibi. Şişeden Advil çıkarıp ona üç tane içiriyorum. Karıştırıyorum Marinara sosu, makarna için hazır olan kaynar suya zeytinyağı ekleyerek.

Shannon, "Ofisimize gelen telefonların Ryder Briley'e zerre kadar faydası olmayacak," diyor. "Söylediği çirkin şeylerin kayıtları bizi tehdit etmeye ve otopsiye müdahale etmeye çalıştığını açıkça gösteriyor. Sanırım bu telefonları o ya da karısı açıyor, hiçbir şey söylemiyor ve herkesi korkutmaya çalışıyor."

"Onları hala alıyor muyuz?" Benton bana bir tane daha hazırlarken soruyorum

Manhattan'da.

"Şey, Fabian bugün diğerleriyle aynı olduğundan emin olduğu bir tane aldığından bahsetti." Shannon viskisini yudumlar. "Öğleden sonra dışarı çıkarken uğradı ve bana anlattı. Soruşturma ofisinde direkt hattının çaldığını ve açtığında orada kimsenin olmadığını söyledi. Arayanın kimliği yine *bölge dışındaymış*. Arka planda bir radyo ya da başka bir şey duyduğunu, belki bir talk show sunucusu olduğunu ama ne söylendiğini anlayamadığını söyledi."

"O zaman bunu yapan Ryder ya da Piper Briley değil," diye karar veriyor Marino, ben de aynı sonuca varırken. "Tam o sıralarda tutuklanıyorlardı."

"Hâlâ elektriğimiz varken yiyelim," diye cevap veriyorum ışıklar tekrar titrerken. "Ben her ihtimale karşı biraz mum toplayayım," diyor Benton, Merlin içeri girerken.

kız kardeşimin kucağına atlayarak mutfığa girdim.

Tepki vermiyor, kolları iki yanında sallanıyor, başı öne eğik, hafifçe horluyor.

"Sanırım bu gece için yazdıklarının hepsi bu kadar." Marino ona yukarı çıkmasında yardım etmek için izin istiyor.

Döndüğünde, rendelenmiş Parmigiano Reggiano ile spagetti marinara tabaklarını servis ediyorum. Shannon, Marino'nun yemek odasındaki masayı hazırlamasına yardım ederken ben de baharatlı Sezar salataları yapıyor ve özel sarımsaklı ekmeğimden somunlar pişiriyorum. Nefes aldıkça güzelleşen bir Chianti açıyorum ve aklıma Sal geliyor. Burada olsaydı her zaman yaptığı gibi yemeğe yardım ederdi.

Benton yakut kırmızısı şarabı kadehte evirip çeviriyor, burnuna götürüp tadına bakıyor. O kadehlerimizi doldururken yemek odasında mumlar titriyor ve kucağımıza büyük kırmızı kareli peçeteler sererek oturuyoruz.

"Önce kadehlerimizi Sal için kaldırıyoruz." Ben kendiminkini kaldırıyorum. "Burada değil ama asla unutulmadı."

Ben bunu söylerken ışıklar bir anlığına sönüyor, mum alevleri sanki bir hava akımı varmış gibi dalgalanıyor. Fırtına şiddetlendi, rüzgâr ıslık çalarak esiyor. Yağmur çatıyı dövüyor, arazimizdeki ağaçları kırbaçlıyor. Biz yemek yerken ışıklar sönmeye devam ediyor ve herkes erkenden yatmaya karar veriyor. Elektrik kesintisi sırasında, yatağa sıkışmak iyi bir yerdir.

"Ben kendi adıma yenildim." Sandalyemi geri itiyorum.

"Eşimin olduğundan emin olmalıyım." Marino masaya bırakıyor. "Yarın kendini bok gibi hissedecek."

"Mümkün olduğunca çok su içtiğinden emin olun." Temizlemeye başladım

Masa.

Bulaşıkları mutfığa taşıırken misafirlerimize her odada pille çalışan mumlar ve el fenerleri olduğunu hatırlatıyorum. Onları yedek jeneratörün devreye girmesi gerektiği konusunda temin ederim.

Marino ve Shannon'a iyi geceler dileyerek, "Ve en azından birkaç saatliğine bazı temel şeylere sahip oluruz," diye açıklıyorum.

Benton ve ben çay bardaklarını yukarı taşıyoruz, alarmı kuruyoruz, tabancası komodinin üzerinde. Işıklar kapalıyken bir süre sessizce konuşuyoruz, birbirimize yakın duruyoruz. Sabahın üçünde bana dokunduğunu hissedene kadar başka hiçbir şeyin farkında değilim.

"Merhaba." Yakınımda eğildiğini hissettiğimde nefesi kulağıma geliyor. "Ne oldu?" Yatağın benim tarafımdaki lambasına uzanıyorum.

Benton'ın üzerinde kargo pantolonu ve omzuna Gizli Servis arması işlenmiş siyah bir polo tişört var. Silahlı kalçasında bir gözleme kılıfında ve misk kokulu kolonyasının kokusunu alıyorum.

"Gitmem gerek." Beni öpüyor, yüzü tıraştan ipeksi. "Ne oldu?"

"Görüldü ve benim merkeze gitmem gerekiyor." Carrie'den bahsediyor.

"Nereye?" Dik oturuyorum, arkama yastıkları diziyorum.

"Polonya'nın Varşova kentindeki havaalanında özel bir terminalde güvenlik kamerasına yakalanmış" diyor. "Yüz tanıma yazılımı onu teşhis etti. Pasaportundaki isim Zofia Puda."

Benton, Carrie'nin takma adı Zofia Puda'nın Weyers Mağarası'ndan yaklaşık on beş mil uzakta, ıssız bir yerde küçük bir kasaba olan Dooms'ta bir ev kiraladığını açıklar. Ajanların evi aramak için oraya gittiğini söylüyor.

"Ama o burada değil," diyorum ona.

"O Virginia'da değil. Birleşik Devletler'de değil. Artık değil." "O zaman kesin öyleydi."

"Evet. İki gece önce Zofia Puda, nam-ı diğer Carrie Grethen, Shenandoah Valley Havaalanı'ndan özel bir jetle havalandı. Bildiğiniz gibi, orası Weyers Cave'de. Belli ki o bölgede vakit geçiriyormuş. Ama şimdi gitti, Kay. Buraya yakın bir yerde değil."

"Emin miyiz?" Bunu sormadan duramıyorum.

"Evet." Benton telefonunu kontrol ediyor. "Büyük bir ihtimalle

Briley'ler tutuklanmak üzereydi, o da ayrıldı. Sanırım yakında onlarla iş yaptığı, onların da Ruslarla çalıştığı ortaya çıkacak. Aynısından daha fazlası, seçimlerimize müdahale ederken teknolojilerimizi çalmak."

"Acaba Carrie Pazartesi günü onların evinde miydi?" diye soruyorum. "Belki daha önce Ryder Briley ile iş görüşmesi yaparken oraya gitmişti. Ve belki de Luna'yı vurulmadan kısa bir süre önce görmüştür."

"Carrie ona iyi davranırdı. Çocuklarla arasının iyi olduğunu düşünür." Benton bunu sanki normal birinden bahsediyormuş gibi söylüyor. "Luna'nın kötü muamele gördüğünü fark eder, kendi kötü muamele eden annesi nedeniyle onunla özdeşleşirdi. Belki Carrie ona sarılmış ve floresan izlerini pijamasının üstüne aktarmıştır."

"Yediği şeker kaplı fıstıklar Briley Uçuş Hizmetleri terminalinden geldiyse, belki de kaynak Carrie'dir. Eğer öyleyse, güvenlik kameraları tarafından tespit edilmiş olması gerekirdi," diye hatırlatıyorum.

Benton bana, "Luna Briley vurulmadan önceki Pazartesi öğleden sonra kameraların kapalı olduğunu zaten biliyoruz," diye bilgi verdi.

"Carrie muhtemelen buradan her geçişinde bunu yapardı. O bir pilot ya da eskiden öyleydi. Takma bir isimle uçmadığını kim söyleyebilir? Belki de Briley'leri evlerinde görmeye gitmiş ve Luna'ya terminaldeki kutulardan bir torba şeker getirmiştir. Diyabetik olduğu söylenen birine verilecek hoş bir hediye değil."

"Carrie onun olmadığını biliyor olmalıydı," diyor Benton ve bana veda öpücüğü veriyor.

BÖLÜM 34

Derin bir uyku çukuruna gömülüyorum ve kendime geldiğimde nerede olduğumdan emin değilim, fırtına hala devam ediyor, yağmur çatıyı sopa gibi dövüyor. Benton'ı hissediyorum, yatağın onun tarafı boş ve soğuk. Sonra beni Carrie'yle ilgili haberlerle uyandırdığını hatırlıyorum. Rüzgâr ılık çalıp kükreirken serin hava tenime fısıldıyor.

Gözlerim karanlığa alışırken tufan kirpiklerini kırıştırıyor, gök gürültüsü çıtırdıyor. Bir zamanlar Bonnie ve Clyde tarafından soyulan bir bankadan gelen antika tavan vantilatörünün tanıdık elektrik uğultusunu dinliyorum. Louisiana'daki hurdacının sahibinin anlattığı hikâye buydu. Telefonumu kontrol ediyorum, Benton saatler önce sağ salim Washington'da olduğuna dair mesaj atmış.

Her şey yolunda, diye yazdı ve Carrie Grethen'in bir faktör olmadığını doğruladı.

Bana endişelenmememi söylüyor. Polonya'da ya da öyleydi. Şu anda olamayacağı yer burası ve ben banyoya girip yüzümü yıkıyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Bugün ne giyeceğimi düşünürken kararsızlık içindeyim. Briley'ler parmaklıklar ardında ve Carrie Doğu Avrupa'da aranıyor.

Bir rahatlama ve çözüm duygusu hissetmeliyim ama hissetmiyorum. Cevaplanmamış çok fazla soru var. Benton ve benim New England'da karşılaştığımız patine bakır apliklerin ışığında koridoru takip ederken gizliyim. Marino ve Dorothy'nin kaldığı misafir odasında her şey sessiz.

Aşağı indiğimde Shannon'ın kıpırdadığına dair hiçbir işaret duymuyorum. Mutfakta bir fincan kahve hazırlarken akıllı yüzüğüm Lucy'nin bir mesaj gönderdiğini bildiriyor.

Merlin'i besleyebilir misin? Mesaj attı. Özür dilerim. Bütün gece burada kalacağımı bilmiyordum.

Şimdiye kadar onu görmedim, cevap veriyorum.

Umarım benim yerimde olursun.

Kedisi, evimizdeki ve misafir evindeki kapılara yerleştirdiği k elektronik kapakları açan bir sensör yerleştirilmiş bir tasma takıyor. Eğer Merlin istediği zaman gelip gidemezse bir ölüm perisi gibi feryat ediyor. Her şeyi mahvediyor.

Annemin kulübeye girmesini istemiyorum, diye açıklamaya devam ediyor Lucy. *Yazılımla ilgili özel bir operasyon yürütüyorum ve onun dışarıda kalması gerekiyor.*

şimdi Merlin'i beslemek için oraya gideceğim, cevap yazarım. *Neredesin?*

Lucy, Benton'la birlikte olduğunu söylüyor ve onları veri duvarlarıyla çevrili bir durum odasında hayal ediyorum. Carrie Grethen'i izliyorlar. Belki yakalanır ve bu ne büyük bir hediye olur, onu ortadan kaldırmak daha da iyi olur. Alarmı kapatıp üzerime bir yağmurluk giyiyorum ve mutfak kapısını açtığımda şiddetli yağmurun sesi yükseliyor.

Gökyüzü koyu gri, doğan güneş vıcık vıcık ufukta belli belirsiz beyazımsı bir leke, büyük soğuk su damlaları kapşonumun üstünü okşuyor. Mutfak kapısının ötesindeki avlu sular altında. Manolyanın ağır dalları rüzgârda sallanıyor, büyük beyaz çiçekleri fırtınayla savruluyor.

Buzdolabından soğuk plastik kaplarla dn akşamdan kalan yemekleri taşırken ıslak tuğla yürüme yolu araba lambalarının ışığında parlıyor. Hızlı adımlarla yürüyorum, çiçekleri dökülmüş şakayık ve kızılıcık ağaçlarını inceliyorum, pastel yapraklar küçük çöp parçaları gibi her yere saçılmış. Asırlık yaprak dökmeyen ağaçlar ve sert ağaçlar çırpınıp eğiliyor, yapraklar ve am iğneleri etrafa saçılıyor.

Shannon'ın söylediklerini düşünüyorum ve evrenin tedirgin göründüğü konusunda haklı. Sanki hava alarm veriyor, dikkatli olmam için beni uyarıyor.

Daha bitmedi, aşkım. Kafamın içinde Sal'in sesini duyuyorum.

Anahtarlarımı çıkarıp beyaz tuğlalı şirin misafir kulübesinin n basamaklarını tırmanıyorum, kapının alt kısmında bir kedi kapağı var, kilidini açıyorum. İçerideki ışıkları yakıyorum, her yere damlamasın diye yağmurluğumu çıkarıp portmantoya asıyorum. Geniş tahta kabak çamı döşeme, açık tuğla duvarlar evle aynı ve Lucy'nin kedisine sesleniyorum.

"Merlin? Merhaba? Kahvaltı zamanı!"

n kapının ardında küçük bir mutfak var ve bir yandan yiyecek kaplarını buzdolabına yerleştirirken bir yandan da Lucy'nin park yerinden kurtardığı kaprisli ve ele avuca sığmaz evcil hayvanına sesleniyorum. Beni selamlamak için içeri szlmemesi alışılmadık bir durum. Lucy onun bir bekçi kedi olduğu konusunda şaka yapıyor ve bir dereceye kadar da yle. Buraya geldiğinde ve n kapı açıldığında, kim olduğunu görmek için uçarak içeri giriyor.

"Merlin?" Anahtarlarımı mutfak tezgahının üzerine bırakıyorum. "Lütfen bana

Dışarıda bir yerdesin!"

Oturma odasından tanıdık bir ses, "O burada benimle," diye cevap veriyor ve kalbim göğsüme çarpıyor.

Hayır. Lütfen Tanrım, hayır.

"Yanımda oturmuş mırıldanıyor," diye ekliyor ses ve ben silahımı getirmedim.

"Şu anda birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, dostuz. Değil mi, Merlin...?"

Çılgınca çekmeceleri açarak Lucy'nin genelde burada tuttuğu Sig Sauer tabancayı buluyorum. Namlusu yukarı bakacak şekilde iki elimle tutarak sessizce mutfaktan çıkıyorum. Bir sonraki oda, masaların dizüstü bilgisayarlar, video ekranları ve yanıp sönen ışıklı spektrum analizörleri ile düzenlendiği oturma alanı.

* * *

"Merhaba Kay, uzun zaman oldu," diyor ses ve Lucy'nin bilgisayarından konuşan Janet değil.

Masaya doğru yürüyorum, Merlin masanın üstünde oturmuş kavisli bilgisayar monitörüne bakıyor.

"Ne istiyorsun?" Carrie Grethen'e soruyorum.

"Silahlı ve tehlikeli olduğunu görüyorum, ama beni vurabilecek gibi değilsin." Yaralı yüzü bana uzaktan gülümsüyor, saçları Lucy'ninkiyle aynı renge boyanmış ve benzer şekilde kesilmiş.

Duvarlarında sanat eserleri olan bir odanın içinde yeşil deri bir kanepede oturuyor. Arka planda antikalar, taze çiçek aranjmanları ve eski bir şehrin silüetine bakan bir pencere var.

"Şunu biraz ayarlayayım." Carrie bilgisayar ekranını hareket ettirerek hasır hediye sepetini, cam sehpanın üzerinde duran kırmızı şarap şişesini kaçırmadığımdan emin oluyor.

Pişirdiğim focaccia ekmeğini parçalara ayırmış, Sal'e doğum günü için verdiğim zeytinyağı tabağına daldırıyor. Bir an için Carrie'nin yıllar önce üzerine uçan drone tarafından parçalanmış sol elini görebiliyorum. Pervaneler yüzünü yarmış ve iki parmağının ucunu koparmıştı. Sal'in her zaman taktığı ucuz boncuklu bilezikleri takıyor, öfkem o kadar yoğun ki neredeyse dayanamıyorum.

"Tignanello'da menekşe ve çilek kokuları var. Oldukça güzel ve iyi gidiyor." Bir yudum daha alıyor, bir şarap garsonu gibi tadını çıkarıyor.

Toskana kırmızısı bardağı parçalanmış parmaklarının arasında tutarak, evime geldiğinde verdiğim zararı asla unutmamamı sağlıyor. Bu, Virginia'ya geri taşınmamdan ve kız kardeşimin yanlışlıkla kurdu Cambridge, Massachusetts'teki kapıya götürmesinden önceydi. O zaman tek yaptığım Carrie'nin başladığı işi bitirmektir. Kendi seçimlerini yapıyor. Her zaman birileri için felaketle sonuçlanırlar.

"Fena bir yıl değildi." Ben Sig Sauer'i masanın üzerine koyarken o da kadehi sert bir şingirtıyla yere bıraktı.

"Ne istiyorsun, Carrie?"

"Seninle paylaşmak istediğim birkaç şey var, Kay."

Merlin'in başını okşuyorum ve mırıldıyor. Ama bu onun normal mırıltısı değil. Tehdit edildiğinde çıkardığı ses, mırıltı ve hırıltı karışımı bir ses. Sanki tedirginliğini kusuyor ve pençelerini göstermek üzereymiş gibi.

"Sorun yok, sorun yok," diyorum ona ve kuyruğunu kıpırdatarak monitörde Carrie'nin yüzüne bakıyor. "Janet'a ne yaptın?" diye soruyorum.

"Oh, burada bir yerde." Carrie'nin bakışları kaosun içine bakmak gibiydi. "Janet, ah Janet? Neredesin?" Carrie gülüyor. "İşte böyle, gel buraya bebeğim." Bebek konuşmasına geçiyor, oyuncular için yeterince büyük kavisli bir monitörde sevgiyle gülümsüyor.

Hasarlı elini uzatıyor ve ben yine bilezikleri fark ediyorum. Boynunda Sal'in fosilleşmiş köpekbalığı dişi altın bir zincirle asılı, öfkem alev alev yanıyor.

"Gel, Choo Choo." Kanepeye vurur ve büyük benekli kedi yanına atlar.

Oz tema parkında gördüğüm erkek çita. Ya da aynı kişi olduğunu varsayıyorum, o kadar yüksek sesle mırlıyor ki duyabiliyorum ve Merlin'in hırlayıp saldırmaya hazır olmasına şaşmamalı.

"Gökkuşağının Üzerinde Bir Yer'deki Choo Choo'yu hatırlıyorsun, değil mi Kay? Sen Cadı Şatosu'ndaki kadınlar tuvaletini ödünç alırken etrafta dolaştığını duyduğun adamdı o. Bir ara ikimiz de tam başının üstündeydik," diyor Carrie, kulaklarını ovuşturarak. "Ta ki ben sisin içinde kaybolana kadar."

"Onu çaldın?" Her birinin yerini hayal ediyorum

Lucy'nin buraya yerleştirdiği kamera, yapay zeka avatarı Janet'in anlamlı bir şekilde etkileşime girmesini sağlıyor.

"Çalmak değil, özgürleştirmek. Uçakta şaşırtıcı derecede iyi iş çıkardı. Onu sevmediği bir köpek taşıyıcısına koydum," diyor Carrie. "Özel uçakla uçmanın yararlı olduğunu kabul ediyorum."

Masanın yanında durmuş Merlin'i severken, monitörde Carrie'nin gözlerinin içine bakamıyorum. Ve onun olduğu yere gitmeyeceğim. Bunun olmasına izin vermeyeceğim ve hiç vermedim. Dikkatimi onun yanında porselen bir heykel gibi oturan çitaya veriyorum.

"Lucy'nin ayağı kayıyor, bunu söylemekten nefret ediyorum," diye devam ediyor Carrie. "Aksi takdirde bu yapıyor olmazdık, Kay. Güvenlik duvarları için çok fazla. İşte buradayım. Aslında, henüz anlamadıysan diye söylüyorum, pek çok yerdeyim. Örneğin senin ofisinde."

Merdivenin tepesindeki yok ediciyi hayal ediyorum.

"Zavallı yeğeniniz ve onun aşk acısı çeken ortağı Tron'un bulut bilgisayarla yaşıadıkları sorunlar. '*Lucy in the sky with malware...*'" Carrie şarkı söylüyor.

Lucy sorun yüzünden şu an burada değil. Yani, kedisini beslemek için geldim. Carrie hepimize kıyasla ne kadar zeki olduğuyla övünmeye devam ediyor. Sorun, duygularımızın görevin önüne geçmesine izin vermemiz.

Carrie ne yaptığımı görmeden nasıl mesaj göndereceğimi düşünürken, "Ve sonra insan odağını kaybediyor..." diye açıklıyor.

Bir yerde bir video ekranının önünde, muhtemelen Varşova'da pahalı bir ev ya da apartman dairesinde. Elektronik sinyaller gönderiyor ve benimle konuşmasını ne kadar uzun süre sağlayabilirsem, kolluk kuvvetlerinin onu bulma olasılığı o kadar artar.

"Ne istiyorsun?" Lucy'nin masasına oturdum, sandalyeyi yaklaştırdım.

Altımda kameralar olmayacak ve tek elimi kullanarak telefonumu dikkatlice cebimden çıkarıyorum. Carrie bana Sal Giordano için ne kadar üzgün olduğunu söylerken ne yaptığıma bakmadan şifreyi giriyorum.

Sanki çok yakınmışız ve pek çok ortak noktamız varmış gibi, sakarin bir sempati ile "Önemli birini, çok eskilere dayanan birini kaybetmek iyi hissettirmiyor" diyor.

"Hayır, değil," diye cevap veriyorum zoraki bir nezaketle, bir yandan da telefonumu çıkarıp yazıyorum

kucağında.

"Biri onları ellerinden aldığında daha da kötü hissettiriyor. Ve sen bunu birden fazla kez yaptın, Kay..."

Lucy'ye mesaj attım.

Biliyoruz, hemen cevap veriyor ve ben de onun bunu istediğini anlıyorum.

Benimle internet üzerinden konuşurken bile Gizli Servis'e Carrie'nin yerini bildiren elektronik bir tuzak kurmuş. Görünüşe göre Carrie'nin ne yaptığım hakkında en ufak bir fikri yok. Lucy'nin Carrie'nin Janet'ı hacklediğinden haberi yok.

Konuşmaya devam et, Lucy sonra bana mesaj atar.

"Ve kötü şeyler yapıldığında, birileri bunun bedelini ödemelidir," diyor Carrie. "Birçok şey için beni suçladığını hissediyorum," diye cevap veriyorum. "Şimdi senin için bir şans

Olayları kendi açınızdan anlatın."

"Başından beri seni ilgilendirmeyen konulara karıştın. Aslında, bu senin alametifarikan gibi görünüyor, Kay. Ve bunun senin ve herkesin başına açtığı belalara bak."

Çılgın gözleri üzerimde sabit duruyor ve ben de uzun zaman önce mahkemede öğrendiğim bir numarayla gözlerinin arasına bakıyorum. Birinin gözlerinin içine bakıyor gibi görünüyorum ama bakmıyorum.

"Ne istiyorsun?" Tekrar soruyorum.

"Biraz yardıma ihtiyacınız olduğu çok açık..."

Bir video oynamaya başladığında yüzü aniden ekrandan kayboluyor. Birkaç saniye içinde Luna Briley'nin pembe yatak odasını tanıyorum. Annesi içeri girdiğinde yatağın üstünde, şeker kaplı fıstıklardan oluşan küçük bir kağıt torbadan yemek yiyordu.

"*Ne yaptığını sanıyorsun, seni küçük pislik?*" Piper Briley çığlık atıyor ve sesi sarhoş gibi geliyor.

Şeker torbasını kaptığı gibi Luna'yı omuzlarından sarsar. Piper çığlık atıyor ve onu boğazlıyor. Sonra Ryder Briley kapıda beliriyor, gömleksiz ve boxer şortlu, yüzü öfke dolu.

"*Bırak! Sana onun üzerinde iz bırakmamayı söylemiştim, seni orospu!*" diye çıkışır karısına.

"*Sana dinlemeyeceğini söylemiştim!*" Arkasını dönüyor, ben daha da sinirlendiğimi hissederken ona nefretle bakıyor.

"*Ve bu senin hatan. Sen lanet olası bir annesin. Şimdi daha iyi bir iş yap yoksa yapacak birini bulurum!*"

"*Bulacak birini mi bulacaksın?*" diye bağıırır ona. "*Sanırım çoktan yaptın, seni üzgün orospu çocuğu...!*"

Piper hışımla gider ve saniyeler sonra geri gelir, çocukları yatakta oturmuş, hıçkırarak ağlamakta ve sinmektedir.

"*Ne yapıyorsun...?*" Piper hışımla yatak odasına geri dönüp tabancayı kızlarına doğrulttuğunda Ryder bağıırır. "*NE YAPIYORSUN...?*"

"*İz bırakmadığımdan emin olmak için...!*"

BANG!

Video aniden durur. Sonra Carrie monitöre geri döner, yaralı yüzü nefret ve coşkunun karışımıyla bükülmüştür.

"Raflardaki tüm o antika bebekler orada mı?" diyor çita ona sürtünerek. "Küçük cam gözlerinden dışarı bakan gizli kameraları var. Piper ve Ryder tutsak kızlarını yakından izlemeyi seviyorlardı. Onun üzerinde sahip oldukları güce tanık olmak hoşlarına gidiyordu. Uyuyana kadar ağladığını duymaktan zevk alıyorlardı. Kötü şey olduktan sonra videoyu sildiler tabii ki. Ben de doğal olarak sildim. Bir süredir neler olup bittiğini izliyordum. Kiminle çalıştığınızı bilmek önemlidir, öyle değil mi?"

"Evdeyken Luna'ya şeker vermişsin," diye cevap veriyorum.

"Daha önce de yaptığım gibi, babası ve ben dahil olduğumuz çeşitli büyük girişimleri tartışırken ona küçük bir paket gizlice verirdim. Ben de şeker kaplı fıstıkları severim ve bunları onunla paylaşırdım. Lucy'nin bulacak kadar akli varsa bunun da videosu var."

Carrie, Piper Briley'nin öğle yemeğinden sonra yatak odasına girip Luna'yı şeker yerken bulduğunda çok öfkelenildiğini anlatmaya devam ediyor. Ama dengeyi bozan bu değil.

"Sevgi dolu kocasının hapisteki yardımcısı Mira Tang'ı becerdiğini öğrenmekti. Artık öyle olmayacak ve bunun için bana teşekkür edebilirsin," diyor Carrie, neden olduğum hasar nedeniyle çarpık olan aşağılayıcı bir gülümsemeyle.

"Size hiçbir şey için teşekkür etmek niyetinde değilim," diyorum ona.

"Sen de gizliden gizliye en az benim kadar memnunsun. Dürüst olalım, Briley'ler aşağılık herifler."

"Herhangi bir şey hakkında ne hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok. Sadece öyle olduğunu sanıyorsun." "Dibe vurmuşlardan bahsetmişken, bana şu zavallı pilotu hatırlattı.

Körfezin dibinde. Adını hatırlayamıyorum." Carrie iç geçirir. "Özel biri değildi ama onu öldürmeye gerek yoktu. Ben olsam bunu yapmazdım. Ama Ryder o abartılı televizyon gazetecisiyle kısasa kısas yapmakta ısrar etti."

Carrie bana Mira Tang'in kattığı vitamin suyunda da aynı B-52 kokteyli bulacağımı söyledi. Haloperidol, lorazepam ve sıvı Benadryl şişeleri evindeki spor çantasında, yatağının altında.

"Ryder Briley'e o ve değersiz karısı hapiste çürümeden önce son bir iyilikte bulundum. Ve inan bana, bu onlar için en kötü şey." Carrie çitayı bir tabak biftek tartarıyla besliyor. "Ne kadar dayanacaklarına bağlı olarak, hayatlarının geri kalanında nasıl muamele göreceklerini hayal etmek bile korkunç. Hepsi benim yüzümden. İntikam."

"Ne için?"

"Söyleneni yapmadılar. Ve tamamen şerefsizler tarafından kontrol edilen kabus gibi bir evde kapana kısıldığınızda çaresiz bir çocuk olmanın ne demek olduğunu bilirim." Choo Choo'yu başka bir çiğ biftek köftesiyle besliyor.

"Çocukken kötü muamele görmeyi hak etmedin Carrie. Ama aynı canavara dönüşmüş olman ne kadar trajik," diye cevap veriyorum arka plandan vurma sesleriyle...

Sonra tahta kırıkları... Monitör yanıp sönerken sesler *POLICJA!* diye bağırıyor. Kucağımdaki telefona bakıyorum, Lucy'nin son mesajını okuyorum.

Onu yakaladık, diyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

Marino ve ben Shenandoah Vadisi'nden geçerken öğleden sonra hava değişiyor, güneş bulutların arasına girip çıkıyor. Lucy, Tron, Benton ve diğer önemli federal ajanlar Varşova'ya inmişlerdi. Ondan önce de Carrie Grethen'la uzaktan sohbetimi izliyorlardı.

"Oldukça zeki." Marino Ray-Ban'lerini takmış, şortu ve tişörtüyle rahatlıyor. "Carrie Grethen o kadar sinirlenmiş olmalı ki doğru düzgün göremiyor."

"Harikaydı." Ofisime uğradıktan sonra bol bir eşofman ve spor ayakkabı giydim.

Luna Briley'nin cesedine son bir kez baktım, kollarının üst kısmındaki ve boynundaki izler soğutucuda biraz daha zaman geçirdikten sonra canlandı. Carrie Grethen'in bu sabah bana izlettiği videoda gördüklerimi doğruluyorlardı. Luna vurularak öldürülmeden birkaç dakika önce annesi, kendisini aldatan kocasına duyduğu öfkeyle onu şiddetle yakalamış.

Briley'ler ve Mira Tang kefaletle serbest bırakıldılar ve Marino ile ben günün geri kalanında izinliyiz. Bu Virginia'nın batısındaki dağlara yapılacak bir eğlence gezisi değil. Yapmak zorunda olduğum bir şey. Sal'in geçen Haziran'dan beri binlerce dolar nakit para taşıyarak Weyers Mağarası'na neden gittiğini öğrenene kadar huzur bulamayacağım.

Marino, "Lucy, Janet'le her ne planladıysa, ikisi Carrie Grethen'i yakaladı, hikâyenin sonu," diyor. "Sanal alemde bir şeyler kurdular ve da buna kandı. Ama Lucy'nin bunu yapmasına şaşırdım."

"Ne demek istiyorsun?" Uzakta uzanan Appalachian Dağları'na bakıyorum ve Lee Fishburne'ün volkanik kayalar hakkında söylediklerini düşünüyorum.

"Janet'ı bir bal küpüne çevirdi." Marino kül tablasını kaydırarak açıyor ve bir paket Juicy Fruit sakızı çıkarıyor. "Janet'ı Carrie'yi baştan çıkarıp gardını düşürmek için kullandı. İkisi de muhtemelen

hacklemenin ne zaman başladığına bağlı olarak bir süredir konuşuyorlardı." "Kiminle konuşuyordunuz?"

"Carrie ve Janet. Mesele şu ki, Carrie Lucy'nin bilgisayarına giriyor ve Janet tuzağın kurulmasına yardım ediyor, orada bekliyor. Yani, düşününce çok güzel. Lucy ve Janet yeniden suç avcısı ortaklar." Marino yapay zeka tarafından programlanmış avatar hakkında sanki yaşayan bir insanmış gibi konuşmaya devam ediyor.

Carrie Varşova'da polis tarafından gözaltında tutuluyor, tabii daha önce başka bir yere nakledilmediğini varsayarsak. Bundan sonra ne olacağı ve nereye gideceği bana söylenmeyecek. Amerikalı yetkililerin onu sorgulayabileceği bir yere götürüleceğinden şüpheleniyorum. Bana asla söylenmeyecek uluslararası anlaşmalar yapılacak.

Marino I-81'den çıkıyor ve birkaç dakika sonra, İç Savaş sırasında askerlerin kamp kurduğu Büyük Mağaralarıyla ünlü, birkaç bin nüfuslu Weyers Mağarası'nın kırsal mezarından geçiyoruz. Hem Kuzey'den hem de Güney'den yüzlerce asker bir noktada mağaraya sığınmış, imzaları taş duvarlara kazınmış. Lucy'yi bir katedrale benzeyen odalardan ve hayvanlara benzeyen özelliklere sahip bir hayvanat bahçesinden geçirdiğimde yaşadığı şaşkınlığı hatırlıyorum.

Marino postanenin ve Metodist kilisesinin yanından geçiyor. Solda Little Rebel marketinin bulunduğu 256 numaralı yola sapıyor. Benzin pompalarının yanına yanaşıyoruz ve saatlerce yol aldıktan sonra yakıt ikmali yapmak ve mola vermek iyi bir fikir. Ama durma nedenimiz bu değil.

Sal birçok kez buraya gelmiş, eski kamyonetini doldurmuş, kahve içmiş ve tesisleri kullanmış. Beyaz çerçeveli bina eski, verandanın üzerinde soluk yeşil çizgili bir tente ve pencerelerde bantlanmış özel ürünler için tabelalar var. Öndeki iki pompadan biri dizel yakıt için.

"Bu, Sal'in burayı seçme nedenini açıklayabilir," diye öneriyorum. "Kamyonu dizel."

"Olabilir. Ama dizel yakıt alabileceğimiz pek çok yer var." Marino motoru kapatır. "Buraya gelmesinin tek nedeni bu değildi."

"Siz pompalarken ben de içeri girip ödeme yapacağım," diye cevap veriyorum kapıları açarken. "Kasada kimin çalıştığına bakacağım."

Ben Miami'de büyürken babamın sahip olduğu marketi hatırlatan eski bir markete girerken bir zil neşeyle çalıyor. Ahşap tezgâh yara bere içindeydi ve en üstte de çelik bir yazar kasa duruyordu.

antika dükkanı. Şeker ve sakız rafları ve dondurma dolu küçük dondurucular var, bir tavan vantilatörü uğulduyor.

Yaşlı bir kadın koridorda beliriyor, ellerini bir kağıt havluya kuruluyor. Yüzü gelgit kumu gibi kırıışmış ve kısa gri saçları kaküllerle çerçevenlenmiş. Koyu renk gözlerinde bir şüphe gölgesi seziyorum.

"Size nasıl yardımcı olabilirim hanımefendi?" Tezgâhın arkasındaki sandalyeye döner.

"Yakıt için ödeme yapmak istedim," diye cevap verdim. "Elli dolar değerinde."

"Pompada kredi kartınızla ödeme yapabilirsiniz." Camdan dışarıyı işaret ediyor. "Ama nakit almaktan da memnun olurum."

Ona iki yirmilik ve bir onluk veriyorum, bir yandan beni dikkatle incelerken bir yandan da kamyonetini dolduran Marino'ya bakıyor. Atıştırmalık yiyeceklere, ekmeklere, konserve ürünlere, temizleyicilere, tuvalet malzemelerine, bir insanın ihtiyaç duyabileceği her şeye bakıyorum. Ama gördüğüm hiçbir şey bana Sal'in buraya sıradan bir mola vermenin ötesinde neden gelmiş olabileceğine dair bir ipucu vermiyor.

"Mağaraları ziyaret etmek için mi buradasınız?" Kadın para çekmecesini açıp parayı yerleştiriyor. "Yılın bu zamanı bunu yapmak için iyi bir zaman. Çok yakında gerçekten kalabalık olur. Özellikle de ulusal mağara haftası sırasında. Buralarda güzel mağaralarımız var."

"Kesinlikle . Eskiden yeğenimi birkaç tanesine götürürdüm."

"Bugün bu yüzden mi buradasınız? Mağaralar için mi?"

"Hayır, değil." Yalan söylemeyeceğim.

"geliyorsun?" Şimdi de beni sorguya çekiyor.

"İskenderiye." Pencereden dışarı bakıp Marino'nun pompanın ağzını tekrar bağladığını görüyorum.

"Görünüşe göre elli iki sent fazla vermiş hanımefendi," diyor kadın. "Aklınızda bir şeyler olduğunu söyleyebilirim. Son zamanlarda buraya gelen, UFO tarafından kaçırılan ve uzaylılar tarafından öldürülen roket bilimciyle ilgili sorularla dolu tek kişi siz değilsiniz."

"Kim soruyormuş?" Cüzdanımda beş dolarlık bir banknot buldum ve ona üstünün kalmasını söyledim.

"Federaller," diyor.

Marino bana mesaj atarken ona "Bahsettiğiniz bilim adamının adı Sal Giordano ve kendisi benim arkadaşımdı" diyorum.

İçeri geleyim mi?

Pencereden ona bakıyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. Hayır. Yapma.

İçeri gel.

"Bu çok kötü," der kadın. "Ama Gizli Servis ajanlarına söylediğimin aynısını size de söyleyeceğim. Onu tanımıyordum. Arada sırada kamyonetini doldurmak ve erkekler tuvaletini kullanmak için gelirdi. Bazen başka şeyler de alırdı. Başına gelenlerin buraya uğramasıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Onu takip eden birinden hiç bahsetti mi? Böyle bir şey?" Ben sordum.

"Hayır, hanımefendi. Son sefer hariç her zaman keyfi yerindeydi.

Pazartesi öğleden sonra. Kendini hissediyordu. Bunu anlayabiliyordum." "İlk geldiği zamanı hatırlıyor musun?"

"Hayatım boyunca burada çalıştım ve geçen yaza kadar onu hiç görmedim," diyor. "Haziran başında bir Cumartesi günü geldi. Hatırlıyorum çünkü arkadaş canlısıydı ve buralarda pek duymadığımız bir İtalyan aksanı vardı. Ondan sonra bir geldi bir gitti."

Bana uzun, delici bir bakış atıyor, ifadesi üzüntüye dönüşüyor.

"Onunla yakındınız, değil mi?" diyor nazikçe.

"Öyleydim, onu hayatımın büyük bölümünde tanıdım," diye cevap verdim.

"Ona ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ve biliyorum ki o da bunu yapmamı isterdi."

"Eminim yapardı."

"Burada ne yaptığından hiç bahsetti mi?" Ben sordum.

"Hayır, hiçbir şey söylemedi. Öldürüldüğüne dair haberleri görene kadar kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Önemli biri olduğunu bilmiyordum."

"Yani durup yakıt alacak ve sonra yoluna devam edecekti," diye cevap veriyorum. "Ve hepsi bu muydu?"

"Bazen buraya uğradığında ve ayrıldığında otoyola geri dönmezdi. Şu tarafa giderdi. Havaalanına doğru." Carrie Grethen'in Varşova'ya uçtuğu bölgesel havaalanını işaret ediyor.

* * *

Kamyona döndüğümde, Marino'ya öğrendiklerimi anlatırken kül tablasına karanfil ve meyve şeritli sakız paketlerini tıkıştırıyorum. I-81'e dönmek yerine, tıpkı Sal'in zaman zaman yaptığı gibi, silolar ve yeşil tarlalar arasından geçen iki şeritli yolu takip ederek batıya doğru devam ediyoruz.

Weyers Mağarası çiçek çiftlikleriyle ünlüdür ve dönümlerce çiçek tarlasından geçiyoruz.

krizantemler ve hediyelik eşya dükkânı olan bir ahır. Şu anda öğleden sonra, gökyüzü açık, hava sıcak ve buharlı. Çoğunlukla özel uçuşlara hizmet veren Shenandoah Valley Havaalanı'ndan bir Gulfstream jeti kalkıyor, park yerinde çok sayıda pahalı araba var.

"Sal bu yoldan gitmiş olabilir ama neden burada durduğunu anlamıyorum," diye yorum yapıyorum.

"Ben de öyle." Marino modern tuğla terminale, pencerelerimizin önünden geçen havaalanına bakıyor. "Neden bu tarafa geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Buraya çiçek toplamaya ya da bir yere uçmaya gelmedi herhalde. Ne yapmak istiyorsun, Doktor?"

"Önümüzdeki on mil kadar devam edelim. Sal buraya son geldiğinde Green Bank'e varması fazladan üç saatini almıştı. Bu çok fazla zaman değil ve gittiği yoldan ancak bu kadar uzaklaşabilirdi."

Bunları söylerken uzaklarda bir tür sanayi tesisinin gümüşü silüetini algılıyorum. Kaya ocakları yamaçlara oyulmuş ve akan suyun oluşturduğu büyük havuzlar sağlıklı bir deniz mavisi yeşiline bürünmüş. Yaklaştığımda, sanayi tesisinin kireçli beyaz asfaltsız yollarla kesiştiğini, park etmiş transfer kamyonlarının güneşte parladığını görebiliyorum.

"İlerideki de ne?" Marino sorar. "Yeni bir şey olmalı. Tabii bu tarafa gelmeyeli epey oldu."

"Sanırım en son Lucy henüz lisedeyken onu Grand Caverns'e götürmüştüm. Bu bitki her neyse, o zaman burada değildi."

Metal siloları, depoları ve diğer binaları seçebiliyorum. Yaklaştıkça kuleleri, dikey fırınları, aktarma kanallarını ve bantlı konveyörleri tanımaya başlıyorum. Sonra geniş güneş enerjisi çiftliklerinin yanından geçiyoruz. Tarla tarla cam mavisi paneller, aralarında koyunların otladığı çimenlerin büyüdüğü mükemmel sıralar halinde yukarı doğru eğilmiş.

"Güçlerinin çoğunu burada üretiyor olmalılar," diye karar verdim.

İleride geniş bir alana yayılmış tesisin girişi var ve güvenlik kapısı yok. Ancak izinsiz giriş ve endüstriyel tehlikeler hakkında uyarı levhaları görüyorum. Uzun direklerin tepesinde çok sayıda büyük kubbe kamera var ve şirketin adı ilk başta dikkatimi çekmiyor. Sonra yüksek voltajlı bir sarsıntı gibi çarpıyor.

Marino'ya "True North Industries" dedim. "*True North*, baş harfleri gibi TN."

"Sal'in yuttuğu kapsüldeki kod. Vay anasını." "Belki de."

"İşte geliyor." Marino aramızdaki konsoldan Colt 1911'ini alıp kılıfından çıkarıyor. "Dostça olmayan biriyle karşılaşsak diye."

Ağır tabancayı kucağına yerleştirerek, beyaz tozların yükseldiği çimento fabrikasının girişine doğru sürüyor. Kısa sürede sokakların isimsiz, sadece numarasız olduğunu fark ediyoruz ve Sal'in mikro fotoğrafını çektiği notta ne yazdığını hatırlıyorum.

"TN. Beş-L. Yedi-R. Dokuz-L," Benton'a bir mesaj gönderirken Marino'ya ezberden okuyorum.

Ona nerede olduğumuzu ve nedenini söyledim.

Tozla kaplı bir damperli kamyon gürültüyle yanımızdan geçerken Marino, "İşte üçüncü sokak," diyor. "İşte dört. Sırada beş var ve ben sola dönüyorum."

Dönüşü yapıyoruz ve 7. sokağa devam ediyoruz. Sağa dönerek 9. sokağa kadar devam ediyoruz. Sola dönüyoruz ve önümüzde dağın yamacına inşa edilmiş devasa bir metal yapı belirliyor. Ön kapının üzerindeki küçük bir tabelada *Bando Solutions* yazıyor ve ben de Benton'a bu ismi mesaj atıyorum. Bu binanın ötesinde diğerleri var, otoparklar transfer kamyonları ve hafriyat ekipmanlarıyla dolu.

"Tokyo merkezli, biri San Francisco'da olmak üzere dünyanın dört bir yanında ofisleri bulunan bir Japon havacılık ve uzay şirketi." Telefonumdan bakıyorum. "Bando Solutions'ın burada, bu çimento fabrikasında ya da Virginia veya Batı Virginia'da bir yeri olduğuna dair bir kayıt yok. Bu bölgeye yakın bir yer yok."

"Görünüşe göre insanların buralarda bir varlıkları olduğunu bilmelerini istemiyorlar." Marino kamyonu park ediyor, ikimiz de ön camdan dışarı, penceresiz devasa yapıya bakıyoruz. "Kahretsin. Muhtemelen oraya birkaç futbol sahası sığdırabilirsin."

"Ve her ne oluyorsa Sal'in ilgisini çekmiş. Hem de çok yakından," diye cevap veriyorum. "Yoksa bizi buraya getirmezdi. Bilmemizi istediği bir şey var."

Etrafımızda birkaç düzine SUV ve kamyonet var ve tüm belirtilere göre Bando Solutions'ın içinde çalışanlar var. Davetsiziz ve güvenlik kameraları tarafından tespit edildik. Şu anda gördüğüm kadarıyla iki seçeneğimiz var. Geri dönüp gidebiliriz. Ya da içeri girip birkaç dürüst soru sorabiliriz.

"Gel ." Kapımı açıyorum. "Yapabilecekleri en kötü şey bize kaybolmamızı söylemek olur.

Burada kimsenin bizi vuracağını sanmıyorum."

"Bunun güvenli bir bahis olduğunu söyleyebilirim." Marino Colt'u kontrol ediyor, mermi yatağının dolu olduğundan emin oluyor ve emniyeti açıyor. "Ama yine de arkadaşımı getiriyorum."

Tabancayı gözleme kılıfına sokup beline takıyor. Pırıl pırıl siyah boyası inatçı tozla kaplanmış Raptor'dan çıkıyoruz. Uzaktan kumandayı işaret ediyor, biz girişe doğru yürürken kamyoneti kilitliyor. Biz oraya varmadan kapı açılıyor ve genç bir adam tozlu beyaz tulumunun fermuarını açarak, koruyucu gözlüklerini ve saç örtüsünü çıkararak dışarı çıkıyor.

"İyi günler." Bir paket sigara çıkarıyor ve biz ona doğru ilerlerken yakıyor.

"Nasıl gidiyor?" Marino soruyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Merakla ve endişeyle bize bakıyor. "Birini mi arıyorsunuz?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

Otuzlu yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim bu adamın ağır Japon aksanı var ve ellerinin arkası dövme.

"Sal Giordano için buradayız." Açıkça .

"Buluşacağınız özel biri var mı?" Adam, girişin çıkıntısını destekleyen bir sütuna yaslanarak sigarasını tütürüyor.

"Seninle başlamaya ne dersin?" diye soruyor Marino ve adam omuz silkiyor, yüzüne bir tedirginlik gölgesi düşüyor.

"gelenler korkunç." Sigara dumanının arasından gözlerini kısarak bize bakıyor.

"Onu ne kadar iyi tanıyordunuz?" Marino soruyor.

"Uğradığında onu görürdüm. O kadar sık değildi. Kiminle konuşuyorum ben?"

Cüzdanını çıkaran Marino parlak altın rozetini gösteriyor ve ben de aynısını yapıyorum, yıllar önce yaptığım gibi ortağı rolünü oynuyorum. Kendimizi tanıtıyoruz ve adamın ilk adı Daku. Bizi gördüğü için neredeyse rahatlamış görünüyor ama aynı zamanda gözle görülür bir şekilde gergin.

"Sal Giordano'nun ölümünü araştırıyoruz," diye açıklıyor Marino ben fırsat bulamadan, sanki hiç ayrılmamış gibi baş dedektif moduna geri dönerek.

"Dediğim gibi, korkunç bir şey," diye yanıtlıyor Daku. "Ama bu konuda haberlerde geçenler dışında hiçbir şey bilmiyorum."

Marino sormak yerine, "Ama sen bir şey biliyorsun, değil mi?" dedi. "Yani, geçen yazdan beri buraya neden geldiğini biliyorsun. Başkasının yerine senin versiyonunu dinleyelim. Ya da federaller her yerde sürünene kadar bekleyebilirsin."

"Doktor Giordano'nun yaptığı iş konusunda çok heyecanlı olduğunu biliyorum." Daku sanki içini dökmesi gerekiyormuş gibi konuşmaya başlar. "Bu onun hayatının tutkusuydu ve doğrusu onun için biraz kötü hissettim. Yine de cesaretini kırmak istemedim."

"Ne hakkında?" Ben soruyorum.

Daku, "Dışarıda ne kadar çok patentin gün ışığına çıkmadığının farkındaydı," diye yanıtlıyor. "Merak ettiğiniz şeyin bu olduğunu varsayıyorum. Ölmeden hemen önce burada ne yapıyordu?"

Marino, "Kaçırılıp öldürülmeden önce uğradığı son yerlerden biriymi," diyor.

"Bunu duyduğumda şok oldum." Daku sigarasından bir nefes daha çekiyor.

"Hangi patentten bahsediyoruz?" Ona sordum.

"Dur tahmin edeyim," diyor Marino. "Sahte ay tozuyla ilgili bir şey."

"Biz buralarda *sahte* kelimesini kullanmayız." Daku bir küle dokunuyor. "Belli ki Doktor Giordano'nun araştırmasını ve hiçbir sonuca ulaşmasa bile bunun ne kadar harika bir fikir olduğunu biliyorsun."

"Hangi patentten bahsediyorsun?" Tekrar soruyorum.

"Aslında birden fazla dosyası var. Ama asıl mesele Ay regolitinin bir simülantından beton yapmak" diye açıklıyor Daku.

"Ha?" Marino kaşlarını çatıyor.

"Buraya uğrar ve mahzeninde denemek için biraz mal alırdı," diye devam ediyor Daku. "Küçük miktarlarda ve sonra ilerlemesini tartışmak için uğrar, örnekler getirirdi. Ve zaman zaman arardı. Birlikte onun fikri üzerinde çalışıyorduk, bir nevi ek iş olarak."

"Araştırmasına yardımcı olman için sana el altından ödeme yaptığını söylüyorsun," diye yanıtlıyor Marino. "Kulağa hoş bir anlaşma gibi geliyor. İşverenlerinizin bundan haberi var mı?"

"İşlemlerimizin detayları gizli kalırsa çok memnun olurum." Yüzüne yine gerginlik dokunuyor.

"Herhangi bir söz veremem ve endişelenmeniz gereken kişi biz değiliz." Marino soruşturmanın dozunu artırıyor, konuşuyor. "Bu sadece bir başlangıç ve ne kadar dürüst olursanız, sonrası sizin için o kadar kolay olacaktır."

"Ay'da yapılar inşa etmek için beton mu yapıyorsunuz?" Ben soruyorum. "Sal Giordano bu yüzden mi ay tozu simülatörleriyle deneyler yapıyordu?"

"Onları burada üretiyoruz. Ayrıca Mars simülatörleri ve diğer simülatörler, Japonya'ya ve başka yerlere tonlarca gönderiyoruz" diyor Daku.

Önünde bulunduğumuz binanın tamamı regolit simülatörlerinden başka bir şey üretmiyor. Çıkarılan perovskit nedeniyle güneş pilleriyle ilgili başka araştırmalar da yapılıyor. Bando Solutions'ın buraya yerleşmeye karar vermesinin nedeninin bu olduğunu açıklıyor, dağın yamacına oyulmuş taş ocaklarına bakarak.

"Bu ve True North Industries'in sahibi olan Briley Enterprises ile yaptıkları anlaşma" diye ekliyor.

"Bu da bir şey değil mi?" diyor Marino soğukkanlılıkla, de şaşkınlığımızı gizliyoruz. "Briley'lere ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Haberlerde gördüm. Onları tanımıyordum." Daku böyle söyleyince ona inandım.

"Sanırım perovskit simülatörleri de yapıyorsunuz?" diye sordum. "Evet. Gerçeğiyle doping yapıyorum."

"Sal Giordano perovskit araştırmalarına dahil oldu mu?" Çok merak edeceğini tahmin ediyorum.

"Oldukça tanıdık biriydi."

"Geçtiğimiz Pazartesi öğleden sonra buradayken perovskitle ilgili bir şey yaptı mı?" Sal'ın tırnaklarının altındaki nano tanecikleri düşünüyorum.

Daku, "Her zaman neler olup bittiğiyle ilgilenirdi," diyor. "Pazartesi günü ona kendi elektriğimizi üretmek için ürettiğimiz en yeni güneş pili panellerinden bazılarını gösterdim. İskenderiye'deki arazisine paneller kurmayı düşünüyordu."

Daku, Sal'ın Bando Solutions'ı ziyaret etme nedeninin bu olmadığını söylüyor. Sal'ın odak noktası Ay tozu simülatörü ve patentinin Ay'da ya da Mars'ta yaşam alanları inşa etmekle hiçbir ilgisi yok. NASA ve diğer uzay ajansları zaten bu tür şeyler üzerinde çalışıyor.

Daku, "Onun hayali Ay'da ilk teleskopu inşa etmektir," diye açıklıyor.

"Çimento mu bitti?" Marino ağzından kaçırır.

"Kesinlikle." Bir sigara daha yakıyor ve Marino'nun şehvetle sigaraya baktığını görebiliyorum.

"Sakıncası var mı?"

"Elbette." Daku paketten bir sigara çıkarıp ona uzatıyor, Bic çakmağını çakıyor ve ben buna inanamıyorum.

Marino gözümün önünde hile yapıyor. Bana bakmıyor ya da düşünmüyor ve böylece eski günlere geri dönüyoruz. O, duman üfleyen, küfreden, kendini tavus kuşu gibi gösteren büyük sert dedektif.

"Yapacağınız şey, bir krateri Ay tozundan yapılmış çimentoyla doldurarak devasa bir çanak imal etmek." Daku bize Sal'in patentlerinin özünü anlatıyor. "Malzemeyi cama dönüştürecek kadar ısıtmanın bir yolunu bulun ve

Orada sabit bir radyo teleskobu var. Bu şimdiye kadarki en güçlüsü olacak çünkü Ay'da her şeyi bozacak bir atmosfer yok."

"Sanırım bu oldukça havalı," diyor Marino, ben rüzgârda kalırken sigarasının tadını çıkarıyor. "Ama böyle bir şeyin nasıl çalışabileceğini anlamıyorum."

"Hiç şüphesiz, onun tasarladığı şey olurdu. Bunun gerçekleştiğini görmek için burada olmaması çok yazık." Daku derin bir hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Eğer gerçekleşirse beni de projeye dahil edeceğine söz vermişti."

"Belli ki sen bir bilim adamısın," diyorum ona.

"Bir jeolog."

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" "İki yıldır."

"Sal Giordano ile ilk tanıştığın zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Geçen Haziran. Burada yaptıklarımızdan haberdar oldu ve bizi ziyaret etti. Tahmin edebileceğiniz gibi bir Nobel ödüllü için oldukça büyük bir andı. Oturduk ve aklındaki proje hakkında konuştuk. Ne yaptığını kimsenin bilmesini istemiyordu."

"Neden olmasın?" Marino soruyor.

Daku, "Çoğunlukla hükümetin fikrini kendi kullanımı için almasından endişe ediyordu," diye açıklıyor bir kızgınlık ifadesiyle. "Araştırma için gerekli simulant torbaları için nakit ödeme yapacağını söyledi. Ve bize zamanımızı telafi edecekti."

"Biz mi yoksa

sadece sen mi?"

"Şey..."

"Hey, Daku?" Marino mükemmel bir duman halkası üflüyor. "Bunu umursayıp sor."

"Sadece ben vardım. Ve elektronik ya da kağıt üzerinde bir iz olmaması önemliydi."

"Bu da bir şey değil mi?" Marino bana baktı. "Biz yanaştığımızda sigara molasına çıkmış oluyor."

"Her yerde güvenlik monitörlerimiz var," diyor Daku. "Seni gördüm ve burada çalışmadığını anladım. Buralarda kimse siyah araba kullanmaz. Birinin gelip sorular sorması an meselesiydi."

"Geçerken daha iyi, değil mi?" Marino öyle diyor.

"Evet. Doktor Giordano parlak bir bilim adamı ve iyi bir insandı. O

fikirlerinin hükümet ya da bir başkası tarafından çalınmasına izin vermemelidir."

"Ve asıl araştırması burada yapıldı," diye emin oluyorum. "Satın alınan simülatör bunun için miydi?"

Daku, "Denemek için eve götürdüğü küçük miktarlar dışında bu tesisten hiçbir şey çıkmadı," diyor ve ben UV ışığı altında kobalt mavisi parlayan kalıntıları hayal ediyorum.

Sal'ın kamyonetinde izleri vardı. Tesisi ara sıra ziyaret edip simüle edilmiş ay tozunun bir kısmını eve taşıdıysa bu mantıklı. Ne kadar titiz biri olsa da, tozla çalışırken yüz maskesi taktığından hiç şüphem yok. Ama ondan kurtulmak mümkün olmazdı. Kalıntıyı çıplak gözle göremeyebilirsiniz ama yine de floresan verirdi.

Marino sanki bu bizim hakkımızmış gibi, "İçeriye bir göz atmamız faydalı olur, sonra da yolunuzdan çekiliriz," diyor. "Belki bize neden bahsettiğinizi gösterebilirsiniz. Ve Sal Giordano ziyarete geldiğinde nerede takılırdı."

* * *

Tulumunun fermuarını çeken jeolog, saç örtüsünü ve gözlüklerini takıyor. Daha önce çıktığı kapının kilidini açmak için bir kod giriyor. Herkesin tepeden tırnağa beyaz Tyvek ile kaplandığı, farklı istasyonlara bölünmüş geniş bir çalışma alanının içindeyiz.

Bir antrede KKD rafları var ve Daku bize giysilerimizin üzerine giymemiz için tulumlar veriyor. Patikleri, yüz maskelerini ve gözlükleri takıyoruz. Öğütücülerin ve diğer makinelerin gürültüsü çok yüksek ve eğer istersek bize kulak tıkacı veriliyor. Baretlerimizi takarak Daku'yu tozla kaplı zemin boyunca takip ediyoruz ve böyle bir ortamda solunum cihazı ya da en azından cerrahi maske olmadan çalışmayı hayal bile edemiyorum.

Uzaktaki bir duvarda, nakliye için elli kiloluk torbalar içinde ay regolit simülatörleri paletleri var, yazılar Japonca. Daku bizi gerekli mineralleri ince ince öğüten bir bilyalı değirmenin bulunduğu başka bir odaya götürüyor. İşçiler forkliftler ve arazi araçları (UTV'ler) kullanıyor, biz gezdirilirken kimse bize pek aldırış etmiyor.

Jeolog rehberimiz, cevherin çıkarılması ve diğer minerallerle birlikte ince bir toza indirgenmesi süreci hakkında ayrıntılı bilgi veriyor. Tek tek taneler

Büyütme olmadan görülemeyecek kadar küçük. Tozun ne kadar inatçı olduğundan şikayet ediyor.

"Her şeye cırt cırt gibi yapışıyor" diyor.

Bir sonraki bağlantılı bina güneş pilleri ve panelleri üretiyor. Oradan kamyonların Ay, Mars ve perovskit simülatör paletleri ile yüklendiği bir araç bölmesinden geçiyoruz. İki masa, bir fotokopi makinesi, bir kahve makinesi ve bir su soğutucusunun bulunduğu penceresiz küçük bir ofise açılan bir dizi kapıdan geçiyoruz.

Daku, "Doktor Giordano ile konuşacağım yer burası," diyor.

Ama radyo bir talk show'a ayarlanmış, sunucu siyasi komplolar hakkında atıp tutarken dikkatim dağılıyor. Bir ürpertinin enleme dokunduğunu hissediyorum.

"... *Sebebi sizi karanlıkta tutmak. Her düşüncenizi ve hissinizi kontrol etmek için...*!" diye açıklıyor ev sahibi.

Morgda ve cep telefonumda takılmalar olduğunda arka planda duyduklarım aklıma geliyor. Burada hava tozlu, örümcek ağları ve ölü böcekler dikkatimi çekiyor. Pembe fiberglas yalıtım hasarlı bir duvardan dışarı taşıyor.

Lee Fishburne, *böcek parçaları ve parçaları, yalıtım, örümcek ağları ve benzeri döküntüler* olduğunu söyledi.

Sal'in cesedinden topladığım izleri düşünüyorum. Lee kedi tüylerinden de bahsetti ve Daku'ya işe evcil hayvan getiren biri olup olmadığını sordum.

"Mağaralarda olanlar dışında hayvan yok. Yarasalar, arada bir sıçan yılanı. Örümcekler, semenderler, kırkayaklar." Odanın uzak tarafını gösteriyor.

Açık bir kapıdan kasvetli bir mağaranın içini görebiliyorum, kaba taş duvarlar düzensiz bir şekilde aydınlatılmış. Lee'nin bana ay tozu ve perovskit üretimi için gerekli olan magmatik kayaları oluşturan volkanik faaliyetler hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

"... *Köleleri olmamızı istiyorlar, bunun kendi iyiliğimiz için olduğuna inanmamız için beynimizi yıkıyorlar...*" Talk show sunucusu kinini kismaya devam ediyor.

"Bunun için üzgünüm." Daku radyoyu bulur ve sesini kısar. "Güvenlik görevlilerinden biri durmadan dinliyor. Ben, daha fazla politikayı midem kaldırmıyor."

Duvara monte edilmiş video ekranlarına bakarken Marino, "Bana bundan bahset," diyor.

Canlı yayın görüntüleri True North tesisi, taş ocakları ve madenleri ve ayrıca

Bando Solutions'da devam eden operasyonlar. Marino ve benim fabrikanın girişine yaklaştığımız anda fark edileceğimizi fark ettiğimde şaşırmadım.

Etrafıma bakmaya devam ederken şu anda gözetlendiğimizden şüpheleniyorum. Ama bizi gözetleyen Carrie Grethen ya da Briley'ler değil. Mira Tang da olamaz.

"İçinde bulunduğumuz bu oda da ne?" Marino soruyor.

"Bir çeşit görev kontrolü," diyor Daku. "Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olduğumuz yer."

Monitörlerde öğütücülerin, kırıcıların, fırınların, siloların canlı görüntüleri var. Suni deri bir kanepenin bir yatağa dönüştüğünü fark ediyorum, buruşuk bir çarşafın köşesi bir minderin altından dışarı sarkıyor. Küçük bir buzdolabı, bir mutfak masası, bulaşık rafı olan bir lavabo, kamp yapmak için gereken her şey var.

Daku, "Şimdi size Doktor Giordano geçen ay buradayken elde edilen en son sonucu göstereceğim," diyor. "Bu, uzayın ekstrem koşullarında nasıl davranacağına bağlı olarak tam olarak doğru formül olmasa da çok yakın. Örneğin güneş patlamaları ve meteor çarpmaları sırasında. Ay'daki yerçekimi de aynı değil elbette."

Üzerinde bir sırt çantası, bir SpaceX kahve kupası ve güzel bir genç kadının fotoğrafı bulunan bir masaya oturuyor. Bir çekmecenin kilidini açarak siyah omuz askılı mavi kumaş bir evrak çantası çıkardı ve Gus Gutenberg'in bu tanıma uyan bir evrak çantası hakkında söylediklerini hatırlayınca irkildim.

"Sal Giordano Pazartesi günü buradayken bunu getirdi mi?" Ben sordum. "Evet." Daku çantayı açıp bir karton kutu çıkardı.

Marino, "Pazartesi günü çantayı size verdiğinde içinde ödemeniz vardı sanırım," diyor.

"Ve son örneği."

Kutuyu gururla bana uzatıyor, ben de kapağını açıyorum. İçinde bir pamuk üzerinde, gündelik betona benzeyen küçük, soluk gri bir blok var. Ağırlığını ve pürüzsüz, cilalı dokusunu hissediyor, Sal'in NASA'ya, NSA'ya, CIA'e, Birleşik Devletler Başkanı'na ya da ben dahil neredeyse hiç kimseye açıklamadığı bir rüya için ne kadar heyecanlanmış olabileceğini hayal ediyorum.

Evrenin nasıl oluştuğunu ve kim olduğumuzu daha iyi anlamamıza yardımcı olacak bir ay teleskobu icat etmeye kararlıydı. Onun icadı

Ay'da inşa edileceğini, mirasını bırakacağını söyledi ve bunu benimle paylaşmadığı için üzgünüm. Aynı zamanda hiç şaşırmadım. Sal genel olarak çalışmaları hakkında fazla ayrıntıya girmede ve bunun nedenini şimdi her zamankinden daha iyi anlıyorum.

Patentlerinden hiç bahsetmedi ve ben de herhangi bir patent başvurusu yaptığından habersizdim. Ama sonuçta hayalini bilmemi ve unutulmadığından emin olmamı istiyordu. Ya da daha büyük ihtimalle Rusların ilk yaptığı Ay teleskobu çalındı. Artık Carrie yakalandığına göre, umarım bu o kadar kolay olmaz.

Ay'a hükmeden Dünya'ya da hükmeder, derdi Sal. *Buna Tepenin Kralı denir, amore.*

Yakın zamanda çekmiş olması gereken mikro fotoğraftaki kodu hayal ediyorum:

TN-5L-7R-9L

Çocuksu basitliği beni etkiliyor. Bir çöpçü ya da hazine avını, masum bir oyunu anımsıyorum. Marino'ya taklit ay tozundan yapılmış beton bloğu uzatıyorum. Ona bakıyor ve omuz silkerek kutuya geri koyuyor.

"Böyle bir şeyi nasıl teleskopa dönüştürdüğünüzü hâlâ anlamış değilim, tıpkı benim birini bir cürufla vurabileceğim gibi," diye karar veriyor.

"Optik teleskop değil. Ama bir radyo teleskop," diye yineliyor Daku, sanki karışıklığı çözmüş gibi.

"O zaman sanırım bir kaldırım ya da boş bir yüzme havuzunu teleskopa dönüştürebilirsiniz," diyor Marino biraz küçümseyerek.

"Ummm... Sanmıyorum, ama emin değilim." Daku bunu birkaç saniye düşünür.

"Tüm bu lanet olası KKD'lerle tüm lanet olası yeri geri yürümeden buradan çıkmanın bir yolu var mı?" Sert çocuk Marino ona sorar.

"Bir sonraki bağlantı binası ekin ilaçlama hangarı. Kapısı muhtemelen kapalı çünkü içeride yoğun bir duman var, özellikle de şimdi hava sıcak olduğu için. İsterseniz o taraftan çıkabilirsiniz."

"Bu daha iyi olur." Marino tulumunun içinde terliyor ve ben de temiz hava almak için yanıp tutuşuyorum.

Gözlerim tozdan sulanıyor ve kaşınıyor. Daku bizi bir depo alanına götürüyor, Marino'nun kullanmaya karar verdiği bir tuvaletin yanından geçiyor. O KKD'sini çıkarıyor, ben de aynısını yapıyorum.

"Gitmek için şuradaki kapıdan geçeceksin." Daku bana gösteriyor. "Hangarın içinden yürü, park ettiğin yerden birkaç sokak ötede dışarıda olacaksın. Biraz yürümek zorunda kalacaksın. Ama çok kötü değil."

"Ekin tozunu kim alıyor?" Ona sordum.

"Polonya'dan gelen ve aynı zamanda pilot olan harika bir bilim insanı. Zofia Puda," diyor ve Carrie'nin burada olduğuna hiç şüphe yok.

"Ne tür bir uçakla uçuyor?" Sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi soruyorum.

"Hangardaki Cessna. Ama şu anda oradaki helikoptere geçme aşamasında."

"O şimdi nerede?" Ne dediğini duymak için soruyorum.

"Her gün çalışmıyor," diye yanıtlıyor. "Onu birkaç gündür görmedim."

"teşekkür ederim," diyorum ona. "Çok yardımcı oldunuz."

Ofiste gözden kayboluyor ve sanırım onunla tanıştığımız ilk binaya geri dönüyor. Benton'a son gelişmeleri mesaj atarken banyodaki tuvaletin sifon sesini duyuyorum. Lavaboda su akıyor, kağıt havlular sebilden çekiliyor. Marino çıkıyor, ona Zofia Puda, nam-ı diğer Carrie'den bahsederken gözleri her yerde. Sal'i bütün gece burada rehin tutmuş, sakinleştirmek için ona ilaç pompalamış.

Marino, "Muhtemelen burada kimsenin Zofia Puda'nın gerçekte kim olduğuna dair bir fikri yoktur," diyor. "Acaba Briley'ler onun gerçek adını biliyorlar mı?"

"Eminim değildir. Bu ." Daku'nun bana işaret ettiği kapıya yöneldim.

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

Marino ve ben hangara girer girmez keskin bir beyaz sirke kokusuyla karşılaşırız. Düzinelerce büyük beyaz plastik bidon duvara dayalı paletlerin üzerinde duruyor.

... *Keskin bir koku... Bir çeşit sirke* kokusu, Lucy'nin olay yerinde Sal'in cesedinin etrafından aldığı kokuyu tarif ettiğini hatırlıyorum.

Daku'nun bahsettiği tek motorlu Cessna uçağını fark ettim ve Carrie'nin onu sık sık dolaşmak için kullandığından şüpheleniyorum. Belki de Briley'lerle toplantıları ya da o bölgede başka işleri olduğunda Ronald Reagan Washington Ulusal Havaalanı'na uçuruyordu. Marino ve ben üzerinde katlanmış bir merdiven olan penceresiz beyaz bir kargo minibüsünün yanından geçiyoruz. Sal'in garaj yolunda ve benim aracımın içinde gördüğüm minibüse benziyordu.

Minibüs, Dorothy'nin onu takip ettiğine inandığı minibüsün tarifine uyuyor. Önünde ya da arkasında plaka yok. Yakınlarda, Carrie'nin ekin biçmek için yeni kullanmaya başladığı tuhaf bir şekilde yapılandırılmış tek motorlu Eurocopter'e takılı bir yer güç ünitesi (GPU) arabası var. Dört kapısı sökülmüş ve bir rafta saklanıyor.

Helikopterin derisi, biz yaklaştıkça renk değiştiren bukalemun bir boyaya sahip. Amaç estetik olabilir ama ışığı farklı yansıtan pigmentler radarla etkileşime girebilir. Alt takıma cıvatalanmış bir metal püskürtme sistemi teçhizatı var ve yerde bir çalışma tezgahının yanında başkaları da var.

Yaklaşık üç metre uzunluğundaki paslanmaz çelik bomlar çok sayıda püskürtme başlığıyla donatılmış ve helikopterin şasisinin her iki yanına takılmış. Sal'in ezilmiş üst bacağını hayal ediyorum. Desenin periyodikliğini hatırlıyorum, dört sıyrık birbirinden tam olarak aynı uzaklıkta. Çantamdan bir mezura çıkarıyorum ve nozullar arasındaki boşluğun sıyrıklarla aynı olduğunu görüyorum.

Kapıların olması gereken açıklıklara bakıyorum ve döngünün üzerinde sprey teçhizatının tetiği var. Acaba Carrie yanlışlıkla ona mı çarptı?

Sal'in cesedini sol koltuktan itmeye çalışıyordu. Belki de bu sırada olay yerini sirke solüsyonuyla ıslatmıştır. Ya da belki de aşağı inerken bumbaya çarptığında, bu bir şekilde asidik kokulu bir duşu serbest bıraktı. Her iki senaryo da Lucy ve Tron Oz tema parkına ilk geldiklerinde kokunun neden güçlü olduğunu açıklayabilir.

Emniyet kemerleri ön ve arkadaki koltukların üstüne bağlanır. Bir uçakta mürettebat için uygun yol budur ve Sal'in kaza yapan Chevy pikabındaki emniyet kemerlerini hatırlıyorum. Carrie'nin onları öyle bırakması alışkanlık olurdu ve sanırım nedeni bu olabilir. Ya da daha büyük olasılıkla, Sal'i bekleyen bir araca götürürken emniyet kemeri alarminin çalmasını istemedi ve boş kamyoneti dağdan gönderdi.

Su ile seyreltilip helikopterin göbeğine bağlı beyaz plastik tanka pompalanacak olan elli beş galonluk sirke varillerine yaklaşıyorum. Marino ve ben aramaya ve fotoğraf çekmeye devam ederken, ben de etrafta kamera arıyor, birinin ne zaman bizim gözetlememize müdahale edeceğini merak ediyorum. Çantamdan eldivenlerimi çıkarıp Marino'ya veriyorum ve onları giyiyoruz.

Tezgâha doğru yürüyoruz, orada bir yığın manyetik tabelayı karıştırıyor, bunlardan biri BUG OFF, diğeri FIRST FAMILY FLORISTS için. Atölye bezleri, yağ sökücü küvetleri ve havacılık aletleri çekmeceleri olan bir tamirci arabası çantası var. Restoranlarda ve şarküterilerde kullanılan bir kutu şeffaf plastik yemek servis eldiveni dikkatimi çekiyor ve bu bağlamda bana tuhaf geliyor.

Eldivenlerden birini çıkarıyorum ve sandviç poşeti gibi, sadece eldiven şeklinde. Bu eldivenler yemek hazırlarken mantıklı olduğu kadar, sirke gibi cilde yakıcı etki yapabilecek bazı madde ve malzemeleri güvenli bir şekilde tutmanın da uygun bir yolu. Tek seferlik kullanım için tasarlanan eldivenler, bir kutuda iki bin adet olmak üzere ucuzdur. Kimden bahsettiğimize bağlı olarak bir başka avantajı da kullanıcının parmak izi bırakmayacak olması, muhtemelen DNA da bırakmayacak.

Sal'in kamyonetinin camından çıkarılan tuhaf izleri düşünüyorum. Carrie'nin sol elini, eksik iki parmak ucunu, parmak uçlarındaki ve başparmağındaki yara izlerini hayal ediyorum. Eldivenler ona eskisi gibi uymazdı, diye açıklıyorum Marino'ya telefonumla daha fazla fotoğraf çekerken. Çalıntı olduğunu tahmin ettiği bir yığın Virginia ehliyetine bakıyor.

Bir yığın havacılık ve tarım dergisini karıştırırken ona bakıyorum. Tezgâhın üstündeki diğer postaların arasına karışmışlar. Bir zarfı eline alıp adres etiketini okuyor.

"Zofia Puda," diyor bana basılı etiketi göstererek:

Zofia Puda, Sabo Solutions, Havacılık Birimi Şefi...

"Sabo Solutions onu ekin avlama pilotu olarak işe aldı, kiminle uğraştıkları hakkında hiçbir fikirleri yoktu," diye açıklıyorum.

"Bu arada onların tüm teknoloji sırlarını alıyor, kim bilir başka ne haltlar karıştırıyor. Ve Sal Giordano'yu hedef aldı," diyor Marino. "Belki de Giordano sahte ay tozu araştırmasını yapmak için ortaya çıktığında o da buradaydı."

"Olan şey bu olabilir. Asla bilemeyebiliriz," diye cevap veriyorum. "Ama Zofia Puda olduğu iddia edilen kişiyle burada karşılaştığından ya da yüzünü gördüğünden bile şüpheliyim. Aksi takdirde, birkaç hafta önce Roma'da kendisini takip eden kişinin o olduğunu fark ederdi."

"Gördüğünün Carrie olduğunu
varsayıyorum." "Sanırım
biliyoruz."

"Muhtemelen haklısın," diyor Marino. "Onu kulübeye doğru giderken yakaladı. Sonra onu bütün gece burada tuttu, ondan istihbarat almaya ve istediği her şeyi yapmaya çalıştı. Sonunda onu helikopterle lunaparka götürdü ve denize attı."

Carrie'nin uzun zaman önce helikopter uçurmayı öğrendiğini ve New York'taki Hart Adası'nda bulunan Kirby Adli Psikiyatri Merkezi'nden kaçmak için helikopter kullandığını hatırlıyorum. Lucy'nin yaptığı her şeyi yapmak zorunda, ama en çok zararı verecek şekilde. Biz konuşurken, polisin bu yöne doğru gelmesini umarak telefonuma bakmaya devam ediyorum.

Burada toplanacak çok kanıt var, Benton'a mesaj attım.

Yardım yolda, diye cevap veriyor.

Marino, "Bando Solutions'da çalışıyordu, muhtemelen güneş enerjisi çiftliklerinin kilometrelerce uzağını temizlemek için sirke solüsyonuyla havadan ilaçlama yapıyordu" diyor.

"Evimizdeki eski cam pencereleri temizlemek için kullandığım şeyin aynısı," diye cevap veriyorum. "Çok konsantre olmadığı sürece sirke ve su, daha önce fark ettiğimiz koyunlar gibi çiftlik hayvanlarına zarar vermez. Ayrıca yabani otları azaltmaya da yardımcı olur..."

Ayak sesleriyle bölünüyorum, arkamızda biri öksürüyor.

"İlginç bir şey buldun mu?" Marino agresif bir sesle

ve etrafımda dönüyorum.

* * *

Norm Duffy hangarın büyük kare açıklığından bize doğru ilerliyor. Geçen sonbahar kovduğum güvenlik görevlisi kot pantolon ve üzerinde True North logosu olan bol bir kot gömlek giymişti. Sakallı yüzünde şeytani bir gülümseme var, yumruklarını iki yanında sıkışmış, astımı varmış gibi sessizce öksürüyor.

"Sakin ol dostum..." diye söze başlar Marino.

"İzinsiz giriyorsunuz, pislikler!" Pantolonunun arkasına uzanan Norm bir tabanca çıkarır.

Sonra Marino silahını çıkarır, doğrultur ve hiçbir şey olmaz. Çılgınca emniyeti kapatır, ateş eder ve Duffy siper almak için eğilirken ıskalar. Fişek kovani fırlatma deliğinden dışarı çıkmış, tabanca tutukluk yapmıştı. Marino soba borusu denen şeyi temizlemeye çalışırken biz kapıya doğru koşuyoruz, helikopterin arkasında zikzaklar çiziyoruz, sonra silah sesleri patlarken minibüsün.

Norm'un peşinden binanın içine dalarken kurşunlar pırıldıyor, Marino kapıyı çarparken bir kurşun daha kapıyı geçiyor. Ofis kapısını kapatıp kilitliyor ve bir sandalyeyle kapatıyoruz. Yanı başımızda mağaranın girişi açılıyor ve ben Marino'nun kolundan tutup onu oraya doğru çekiyorum. Her ne kadar klostrofobik olsa da, ilk kez itiraz etmiyorum.

Aceleyle içeri giriyoruz, hava bir anda serinliyor, düzensiz gölgelerde damlayan suyun sesi duyuluyor. Kafesli tepe lambaları karanlığı geri itiyor, Marino tabancasının tutukluğunu giderirken bir girintiye saklanıyoruz. Zorlukla nefes alarak dinliyoruz ve Marino'nun planını biliyorum. Norm Duffy mağaraya girene kadar bekleyecek ve sonra Marino onu havaya uçuracak. Mağaranın girişinde ayak sesleri duyuyorum, Norm Duffy sessizce öksürüyor ve boğazını temizliyor.

"İyi geceler!" diye bağırıyor, tekrar öksürüyor.

El fenerinin ışığı yanımdan geçip gidiyor, sonra kapı pat diye kapanınca kayboluyor. Bir an için hareket edemeyecek kadar şok oldum. Bu öylece olmuş olamaz.

"Tanrım," diye fısıldadım. "Umarım az önce burada kilitli kalmamışsınızdır."

Marino tabancasını hazırlamış, kapıya doğru ilerliyor ve tokmağı deniyor.

"Siktir." Zorlamaya devam ediyor. "SİKTİR!"

Metal kapıyı sertçe tekmeliyor ve Marino büyük bir gürültüyle içeri düşerken kapı aniden silah sesleriyle açılıyor. Sonra sessizlik. Onu dinliyorum, hiçbir şey duymuyorum ve dehşete kapılıyorum. İyi olsaydı bana seslenirdi ve ben bekliyorum. Mağaranın girişine dönen ayak seslerinden başka bir şey yok. Sonra bana doğru yöneldiler.

Lütfen hayır... Lütfen hayır...

Kalbim küt küt atarken, Marino için endişelenmekten hasta olmuş bir halde içeriye doğru ilerliyorum. Takip ettiğim tünel bir arabanın geçebileceği genişlikte, irili ufaklı buz sarkıtlarına benzeyen sarkıtlardan oluşan tavandan su damlıyor. Yukarı uzanıp bir tanesini koparıyorum ve elimde parçalanıyor, oluşması için geçen binlerce yılın ardından harap olmuş.

Tanrım, günahlarım için beni affet, diye düşünüyorum bir tane daha denerken, kıramıyorum

o.

Bir kez denedim, bu sarkıt aşağıdan yaklaşık on beş santim uzakta koptu. İpucu. Yeterince sağlam görünüyor. Mağaranın içindeki ışıklar aniden sönüyor ve beni uzay boşluğu kadar büyük bir karanlığın içine atıyor. Telefonumun el fenerini açmaya ya da ses çıkarmaya cesaret edemeyerek duvar boyunca ilerliyorum.

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok ve burada kaybolursam yakın zamanda bulunamayabilirim. Ya da daha kötüsü, Norm Duffy beni önce bulur. Soğuk, sert taş sırtımda rahatsızlık yaratıyor ve ilk ışık huzmesini gördüğümde ilerliyorum. Taş üzerinde ağır ayak sesleri duyuyorum, gevşek çakıl taşları tıkırdıyor ve şıngırdıyor.

"Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum, Kay!" Norm sesleniyor, ardından hırıltılı bir öksürük geliyor. "Büyük kötü şef nerede şimdi? Bir yerlerde siniyorsun, değil mi?"

Bana yaklaşırken alaycı sesindeki zaferi duyabiliyorum, ağır nefes alıyor, biraz daha öksürüyor. Briley Enterprises için güvenlik turları yaparken sık sık buraya geliyorsa, kronik olarak maruz kaldığı tehlikeli tozu düşünüyorum.

"Her zamanki gibi Kay, burnunu ait olmadığı yere sokuyorsun. Ve tahmin et ne oluyor?" Norm bir adım daha atıyor. "Senin gibi kaltaklarla ilgilenmek için benden iyisi yok ve bu anı uzun zamandır bekliyordum. Dışarı çık, her neredeyse dışarı çık, Kay!"

On metreden daha uzakta olamaz ve ben hâlâ tuttuğum kırık sarkıt farkındayım. Bir parçasını sondalama ışınının ötesine fırlatıyorum.

ışık ve Norm hırıltılı bir şekilde tekrar kıkırdar.

"Biliyor musun Kay, her şey insanı neyin motive ettiğine bağlı." Bir adım daha, bir öksürük daha. "Ve iş seni becermeye geldiğinde bolca motivasyonum var."

Bir parça daha atıyorum, bu sefer biraz daha uzağa. Sonra son parçayı ve o yine kıkırdıyor. SLAB'ın içine hapsolmuş bir güve gibi duvara yaslandığım giritinin yanında durakladığında ter kokusunu alabiliyorum.

"Bu iş sıkıcı olmaya başladı, Kay!" diye sesleniyor, tabancasının lazer nişangâhının kırmızı noktası mağara duvarlarında zıplıyor.

Sonra bir elinde tuttuğu telefonun ışığında belli belirsiz cüssesini görüyorum, diğer elinde tabancası var ve benden birkaç santim uzakta. Sağlam sarkıt parçasını bir hançer gibi kavrayarak hamle yapıyorum, ağırlığımı aşağıdan yukarıya doğru bıçaklama hareketinin arkasına atıyorum. O çığlık atarken, tabanca kayanın zeminine çarparken, sivri ucun kumaşı ve eti deldiğini hissediyorum.

Taşlı şaftı kaburgalarının altından göğüs boşluğuna sokuyorum, o çığlık çığlığa bağıyor, bana tutunmaya çalışıyor ama artık çok geç. Geri çekiliyorum ve o ağır bir şekilde düşüyor, ellerim titriyor ve kanla kayganlaşıyor. Telefonumun el fenerini açarak ona tutuyorum, gözleri fal taşı gibi açılmış ve bana sabitlenmiş. Sarkıtın kalın ucu gövdesinden dışarı çıkmış, kan gömleğini ıslatıyor.

Yardım için yalvarır gibi dudaklarını oynatıyor ama ben vermiyorum. Silahını bulup alıyorum, 9 milimetrelilik bir Glock. Geri alma ihtimalini hiç göze almıyorum. Ona yaptığım şeyden nasıl kurtulabileceğini anlamıyorum. Ama şu anda hiçbir şeye güvenmiyorum, belki de bir daha asla. Işığımı takip ederek Norm Duffy'nin ardına kadar açık bıraktığı kapıya giden yolu buluyorum.

Benton'a *MAYDAY* diye mesaj atarak ambulans göndermesini söyledim ve dehşet içinde binaya geri döndüm.

"Marino?" Bağıyorum.

Lütfen iyi ol.

"Marino?" Tuvaletin önünden geçerken seslendim.

Lütfen Tanrım.

"Hey! Buradayım!" diye bağıyor, dizlerimin bağı çözülüyor. Ofisin içinde, göğsü çıplak ve bir sandalyede oturuyor, yüzü şaşkın.

Altındaki zemin kana bulanmış ve kan gölüne dönmüş, tabancası ise biraz ötede, kanepenin altında duruyor.

"Tanrım! Kımıldama." Kanlı ellerimi lavaboda yıkadım.

"Hareket etmiyorum," diyor. "Sandalyeye nasıl oturduğumu bile bilmiyorum."

Başının arkasındaki kurşun sıyrığının üzerinde tuttuğu gömleği çıkarıyorum. "Ambulans birazdan yolda olur. Düşüp yere çarptığını hatırlıyor musun? Bilincin yerinde değil miydi?"

"Ne zaman?" diye garip bir şekilde sorar.

"İyi olacaksın Marino," diye temin ediyorum onu, siren seslerini duyarken bile.

"Bir yerlerde yangın mı var?" Gözleri cam gibi.

Güvenlik monitörlerinde polis arabaları ve ambulanslardan oluşan bir kervanın çimento fabrikasına doğru ilerlediğini görüyorum. Benton mesajlarımı almış ve Polonya'dan halletmiş.

"Buraya nasıl geldin, Doktor? Helikopterle eve dönmüyoruz, değil mi?" Marino soruyor ve doğru düzgün düşünemiyor. "Lucy'ye araba kullanacağımızı söyle, tamam mı? O nerede bu arada?"

"ol," diye cevap veriyorum.

Kurşunun girmediğinden emin olmak için kafa derisini nazikçe yokladığımda yüzünü buruşturdu ve girmedi de. Ama bir santim daha gitseydi kafatasını parçalayacaktı. Benim asıl endişem düşüp kafasını çarpmış olması. Onu mümkün olduğunca çabuk hastaneye götürmeliyiz.

"Bana ne hatırladığını söyle." Kanlı gömleğini yaralı kafa derisinin etrafına bağlayarak bir çeşit bandaj yapıyorum.

"Ne hakkında?"

"Norm Duffy'nin seni vurması hakkında."

"Onun burada ne işi var?" Marino şaşkın görünüyor. "Vurulduğumu hatırlamıyorum. Vurulduğuma emin miyiz?"

"Bir sıyrık, ama bayılmış olabilirsin," diye cevap veriyorum.

Yerde kendine gelmeye, kanamayı durdurmaya çalışmaya, nerede olduğunu ya da ne olduğunu bilmemeye dair saçmalamaya başlar.

"Sonra sen içeri girdin, Doktor, ve ben buna inanamadım. Nereye gittin?" diye uykulu bir şekilde devam etti. "Olamaz diye düşündüm! Sal Giordano'nun ışınlandığı o da ışınlandı. Ve ben geride kaldım..."

ON GÜN SONRA

Sal, mükemmel bir dünyada kimsenin Pazar günü vedalaşmayacağını söylerdi. Bu konu o yaz Roma'da birlikte geçirdiğimiz ilk hafta sonunda gündeme geldi. Her Pazartesi sabahı erkenden üniversitede dersim olduğu için geceyi onunla geçirmek benim için pratik değildi.

Ama yine de yaptım, karanlıkta kaçtım, tedbiri elden bırakmadım. Geç saatlere kadar kaldım, erken kalktım, derslerimi verdim ve tüm bunlar boyunca onu bir Pazar günü bile terk etmedim. Bugün ilk kez olacak ve en azından hava güzel, Eski Şehir'de kilise çanları çalıyor, birçok insan mezarları ziyaret ediyor ve Ivy Hill Mezarlığı'nın dolambaçlı yollarında geziniyor.

Küçük bir grup toplandık, kızılıcak ağaçları pembe ve beyaz renklere bürünmüştü. Kelebekler mezar taşlarının üzerine konuyor, kuşlar sanki üzücü bir şey yokmuş gibi dallardan cıvıldıyor. Sadece Benton, Dorothy, Marino, Lucy, Tron ve ben varız. Mezarlık işçileri yakınlarda konuşlanmış, mezarı içindeki İtalyan çömlek vazoyla örtmeye hazır bekliyorlar.

Kendi özel anma törenimizi yapıyoruz ve bunu Sal'ın kız kardeşi Sabina için çekiyoruz. O gelemedi. Bana telefonda çok üzücü olduğunu söyledi. Ama Roma'ya bir dahaki gelişimizde bizi göreceğini umuyor. Seçtiğim arsa, ABD uzay programının babası Wernher von Braun'un gömülü olduğu yere uygun bir şekilde yakın. Sal'in bunu seveceğini biliyorum.

Sade mermer mezar taşına ne yazılacağını kesin olarak bilemiyorum ve mantıklı olanı seçmek bana kaldı. *Continua a guardare in alto*, dediğini duyabiliyorum. *Yukarı bakmaya devam et*. Yıldızları işaret ederek.

"Büyük bir yaygara koparılmasını istemeyeceğini biliyorum. Ama bunu hak eden biri varsa o da kendisidir." Açık mezarın yanında duruyorum, herkes etrafında toplanmış. "En çok da arkadaşlarının arasında olmak isterdi."

Yakındaki taş bankın üzerinde geçen gün Walmart'tan aldığım küçük kürek duruyor. Her birimiz sırayla toprağı serpiyoruz ve

İlk başta porselen. Sonra daha fazla katlandıkça toprak sessizleşiyor. Son kürek dolusunu eklediğimde, toprağı hiç duyamıyorum ya da Sal için internetten bulduğum renkli seramik vazoyu göremiyorum.

"Ben bu dünyanın tüm karmaşası içinde boğulduğumda, o beni işaret ederdi," diyorum herkese. "Nereden geldiğimizi asla unutmayın derdi..."

Dorothy dekolmeli siyah elbisesi ve geniş siyah şapkasıyla gözyaşları içinde. Sanki en yakın arkadaşını kaybetmiş gibi Marino'nun koluna tutunuyor ve her şeyi bir dram haline getirme işini kız kardeşime bırakıyor. Marino'nun kafasının arkasındaki kızgın kırmızı yara izi artık gurur duyduğu bir şey. Ömrünün sonuna kadar bu savaş hikayesini anlatacak.

Hala vurulduğunu hatırlamıyor. Daha da önemlisi, tabancasının emniyetini çıkarmayı unuttuğunu da hatırlamıyor. Onu tanıyor olsaydım, ilk kurşunu sıkar ve Norm Duffy'nin sonunu getirerek bizi travmadan ve daha sonra olanlardan kurtarırdı. Marino basitçe pusuya düşürüldüğümüzü ve benim saklanmak için kaçtığımı, Duffy'yi bıçaklayarak öldürdüğüm mağaranın içine saklandığımı düşünüyor.

Marino'nun hangarda yaşananların onun en iyi anı olmadığını bilmesine ya da düşünmesine izin vermeyeceğim. Şu anki haliyle kendini oldukça havalı hissediyor. Onu en son ne zaman takım elbise içinde gördüğümü hatırlamıyorum, bu siyah gömlekli ve kravatlı. Ben Sal'i hatırlamaya devam ederken onun Ray-Ban'leri bana sabitlenmişti.

"Bana her zaman neyin önemli olduğunu, en önemlisi de neler yapabileceğimizi hatırlattı..." diyorum aileme.

Lucy, Sal'in favorisi olan Mendelssohn'un 4 numaralı senfonisinin kaydını alıyor. Roma'daki çatı katında gece gökyüzüne baktığımızda bu senfoniye dinlerdik ve bana ayın ötedeki her şeye açılan bir kapı olduğunu söylerdi.

"Bu yüzden teleskobunun bir gün orada inşa edilmesini ve ona uygun bir isim verilmesini umabiliriz." Bunu Benton'a daha sonra mezarlıktan geçip arabalarımıza dönerken söylüyorum.

"Umarım öyle olur," diyor. "Ve büyük bir teknoloji şirketi onun fikrini çalmaz. Ki bu daha olası bir senaryo."

"Ruslar benim endişem."

"Orada bir şey inşa etmek için bizi yenmeye çalışacaklar." Benton telefonunu çıkarıp bakıyor.

"Gerçekten mi? Bunu hemen yapmak zorunda mısınız?" Kolumu omzuma attım

onu. "Cebinizde on dakikadan fazla tutamıyor musunuz?" "Kulağa ayıp geliyor." Beni öpüyor.

"Bir mezarlığın içindeyiz Benton." Kontrolsüzce gülme isteğime direniyorum. Sonra yine ağlayacak gibi oluyorum.

"Eskiden sevgililerimle mezarlıklarda öpüşürdüm," diyor.

"Benimle hiç yapmadın ve kendimi biraz kıskanç hissediyorum."

Herkes kendi arabasına dönerken biz de onun arabasına biniyoruz. Eve gidiyoruz, Sal'ın onaylayacağı ve hazırlamama yardım edeceğine şüphe olmayan basit bir yemek planladım. Ricotta ile doldurulmuş ve taze fesleğenle ağırlaştırılmış baharatlı bir sosla kaplanmış ravioli. Rustik bir İtalyan ekmeği ve onun sevdiği peynir ve zeytinlerden oluşan bir meze yapıyorum.

Carrie'nin parmaklıklar ardında olduğunu bilerek en azından biraz huzur hissederken kadeh kaldırıp onun hayatını kutlayacağız. Çaldığı ve Polonya'ya taşıdığı çita kurtarıldı ve uygun bir yaşam alanına yerleştirildi. Sonunda, Carrie'nin onu çaldığı Virginia'daki vahşi yaşam enstitüsüne iade edilecek.

Görünüşe göre kedi Carrie'yi bir gölge gibi takip etmiş, bu da bizim sahnede çalıştığımız sırada onun da lunaparkta olduğunu gösteriyor. Marino ve ben oradayken Cadı Şatosu'ndaydı, bu da duyduğumuz sesleri açıklıyor. Çatıyı kontrol ettiğimizde, kedi saklanıp bizi izliyor olabilirdi. Carrie gitmişti, kendini zipline bağlayıp sisin içinde uzaklaşmıştı.

Çita bizi Sarı Tuğla Yol'da durdurduğunda yakınımızda olabilirdi. Carrie her an hepimizi öldürebilirdi. Ama yapmadı. Benton sahip olduğu tek ailenin biz olduğumuza inanıyor ve ben bunu duymaya dayanamıyorum. Bize yakın olmaktan, izlemekten, hesaplamaktan, duygularımızdan beslenmekten, hissettiklerimizi dolaylı olarak hissetmekten zevk alıyor. Ve bu tür yorumları dinlemek için elimden gelen tek şey bu.

"... Sal Giordano Ay Teleskobu. Kulağa hoş geliyor," diyor kocam, beyaz güller olan bir anıtın yanından geçerken. "Bence NASA müdürü gibi bazı meslektaşlarımıza haber vermeliyiz."

"Orada ay tozundan devasa bir disk oluştuğunda, çok gerilere kadar görebileceğiz. Büyük Patlama'ya kadar geri gideceğiz ve bunun gerçekleşmesini izleyeceğiz." Benton'ın eline uzandım. "Sonunda nasıl yaratıldığımızı kendimiz göreceğiz."

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Patricia Cornwell ilk romanı *Postmortem*'i 1990 yılında Richmond, Virginia'daki Adli Tabiplik Bürosu'nda çalışırken sattı. Başarılı bir çıkış yapan roman Edgar, Creasey, Anthony ve Macavity Ödülleri'nin yanı sıra Fransız Prix du Roman d'Aventures ödülünü de kazanarak bir yıl içinde bu ödülleri alan ilk kitap oldu. Uluslararası bir fenomene dönüşen Scarpetta serisi Cornwell'e Amerikalı bir yazar tarafından yaratılan en iyi dedektif dalında Sherlock Ödülü, Altın Hançer Ödülü, RBA Gerilim Ödülü ve edebi ve sanatsal gelişime katkılarından dolayı Sanat ve Edebiyat Nişanı Şövalyesi Madalyası kazandırdı.

Bugün Cornwell'in romanları ve ikonik karakterleri dünya çapında tanınmaktadır. Cornwell, Scarpetta serisinin ötesinde, Karındeşen Jack'in kimliğine dair kurgusal olmayan kesin bir açıklama, yemek kitapları, bir çocuk kitabı, Ruth Graham'ın biyografisi ve Win Garano, Andy Brazil ve Kaptan Calli Chase karakterlerine dayanan üç kurgusal seri daha yazdı. Cornwell, en son uzay çağı teknolojilerini ve çağdaş yaşamla ilgili tehditleri keşfetmeye devam ediyor. Cornwell'in ilgi alanları morgdan yapay zekaya kadar uzanmakta ve Interpol, Pentagon, ABD Gizli Servisi ve NASA'ya yaptığı ziyaretleri içermektedir. Cornwell Miami'de doğdu. Montreat, Kuzey Carolina'da büyüdü ve şimdi Boston'da yaşıyor ve çalışıyor.

OceanofPDF.com

PATRICIA CORNWELL TARAFINDAN DA

SCARPETTA SERİSİ

*Doğal Olmayan
Ölüm Livid
Otopsi
Kaosu
Ahlaksız Kalp Et
ve Kan Tozu
Kemik Yatağı
Kırmızı Sis
Liman Morgu
Scarpetta Faktörü
Scarpetta
Ölü Yırtıcı'nın Kitabı
İz
Blow Fly
Son Bölge Siyah
Bildirim
Başlangıç Noktası
Doğal Olmayan
Maruziyet Ölüm Nedeni
Potter's Field'dan
Ceset Çifliği Zalim
ve Sıradışı Geriye
Kalan Her Şey
Postmortem Kanıt Kütlesi*

KAPTAN CHASE SERİSİ

Spin
Kuantum

ANDY BREZİLYA SERİSİ

Isle of Dogs
Southern Cross
Hornet's Nest

GARANO SERİSİNİ KAZANIN

Risk
Altındaki
Cephe

NONFICTION

Karindeşen: Walter Sickert'in Gizli Yaşamı Bir
Katilin Portresi: Karindeşen Jack-Dava Kapandı

BİYOGRAFİ

Ruth, Bir Portre: Ruth Bell Graham'ın Hikayesi

DİĞER ÇALIŞMALAR

Uğruna Ölünecek Yemekler: Kay Scarpetta'nın
Mutfağından Sırlar Hayatın Küçük
Masalı
Scarpetta'nın Kış Sofrası

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.